

Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá

Contents

Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá	2
1. Chương 1: Thích Nghi Với Cuộc Sống Mới	2
2. Chương 2: Làm Thêm	5
3. Chương 3: Làm Quen	7
4. Chương 4: Bị Thương	10
5. Chương 5: Nhờ Vả	12
6. Chương 6: Ôn Thi	15
7. Chương 7: Coi Như Không Có Cái Gì	17
8. Chương 8: Đến Tận Nhà	19
9. Chương 9: Không Có Gì Thay Đổi	22
10. Chương 10: Là Đồng Cảm Hay Là Thương Hại?	24
11. Chương 11: Tiệc Tại Gia	26
12. Chương 12: Tức Giận	29
13. Chương 13: Bữa Ăn Gia Đình	31
14. Chương 14: Rơi Vào Bẫy	34
15. Chương 15: Chính Là Cảm Giác Bị Hiểu Lầm	37
16. Chương 16: Cảm Xúc Thật Sự	39
17. Chương 17: Nữ Nhân Tinh Giắc	42
18. Chương 18: Trận Bóng Đá	44
19. Chương 19: Ra Viện-làm Quen Bạn Mới	46
20. Chương 20: Tổn Thương	49
21. Chương 21: Đạt Đến Ngưỡng Cửa	51
22. Chương 22: Đánh Nhau	54
23. Chương 23: Đã Vô Tình Lãng Quên	56
24. Chương 24: Chuẩn Bị Tất Cả	58
25. Chương 25: Biết Chuyện	61
26. Chương 26: Cuộc Sống Trôi Qua Thật Nhanh	63
27. Chương 27: Cuộc Sống Mới	65
28. Chương 28: Di Chứng Sau Tai Nạn	68
29. Chương 29: Công Việc Mới Người Cũ	70
30. Chương 30: Làm Quen Với Công Việc Mới	73
31. Chương 31: Bực Bội Cùng Khó Chịu Đến Tan Biến	75
32. Chương 32: Hiểu Lầm	78
33. Chương 33: Sĩ Diện	81
34. Chương 34: Tiếp	84
35. Chương 35: Lớn Tiếng	86
36. Chương 36: Bắt Đầu Bước Đi	89
37. Chương 37: Tiếp	91
38. Chương 38: Đi Chơi	94
39. Chương 39: Thôi Làm Người Khác Hoảng Sợ Đi!	96
40. Chương 40: Vạch Trần Con Người Thật	98
41. Chương 41: Chuẩn Bị Tiệc Tùng	101

42. Chương 42: Lộ Liễu	103
43. Chương 43: Trở Nền Khác Hẳn	106
44. Chương 44: Vấn Đề Quà Sinh Nhật	109
45. Chương 45: Gây Sự Chú Ý	113
46. Chương 46: Chuyển Đi Từ Sân Bay	115
47. Chương 47: Đồng Ý Đi Du Lịch	118
48. Chương 48: Tiếp	121
49. Chương 49: Dạo Quanh Trang Trại	124
50. Chương 50: Một Đêm Ở Bìa Rừng	127
51. Chương 51: Mắt	130
52. Chương 52: Tiếp	132
53. Chương 53: Giữ Thật Chặt	135
54. Chương 54: Chương Những Câu Chuyện Nhỏ 1	137
55. Chương 55: Chương Những Câu Chuyện Nhỏ 2	140
56. Chương 56: Chương Những Câu Chuyện Nhỏ 3	142

Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá

Giới thiệu

Tạ Tử Ngạn là con trai của Tạ Tử Thiên và Triệu Hạ Phong. Từ nhỏ Tử Ngạn đã có diện mạo khôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-trai-tim-sat-da>

1. Chương 1: Thích Nghi Với Cuộc Sống Mới

Mùa thu năm hai trung học, trường trung học quốc tế X. Mùa nhập học của học sinh, gió thổi lá cây xào xạc ngoài sân trường. Chim không còn cất tiếng hót nhưng trường cũng không còn rơi vào trạng thái tĩnh mịch như mùa hè chói chang. Vài tia nắng yếu ớt chiếu vào học giáo viên. Tiếng bút máy sột soạt vẫn đều đều

Nghe tiếng mở cửa, bút vẫn không có dấu hiệu ngưng lại, coi như không hề có chuyện gì. Tạ Tử Ngạn lúng túng tìm giáo viên chủ nhiệm của mình. Cửa sổ mở toang, rèm cửa bay phấp phới, còn có gió mơn mẩn đùa giỡn với làn da, thật dễ chịu. Tiết trời cho dù đã đi vào mùa thu cũng vẫn rất oi bức ngoài kia, bức hấn muốn chết

Đảo mắt một vòng quanh văn phòng chần chịt bàn giáo viên ở đây. Chỉ lác đác vài người. Đúng rồi, tuần sau mới đến lễ khai giảng mà. Giáo viên đến đây làm gì chứ? Ngoài một vài giáo viên còn có học sinh ở kia nữa. Không để ý lắm, hắn thấy thầy giáo hao gầy đeo kính cận ở kia vẫy tay thì cũng mỉm cười đi tới

- Chào thầy! - Tử Ngạn cúi đầu lễ phép chào

- Em mới về nước chắc có nhiều điều lạ lẫm lắm, đặc biệt là ở trường học cũng khác, mẹ em đặc biệt nhờ thầy chú ý - thầy giáo nâng gọng kính lên, ngược nhìn gương mặt tuấn tú của hấn

- Vâng, em có biết ạ - hấn gãi gãi đầu, mắt đảo tròn. Mẹ hấn đương nhiên có nói đi nói lại với hấn chuyện này đến muốn nhức lỗ tai - thầy đừng lo, em thích ứng nhanh lắm

- Dù sao, việc học tập nhất định rất khó khăn, à đúng rồi - thầy giáo vỗ gối một cái rồi nghiêng đầu, nhìn ra phía sau Tủ Ngạn kê lớn, gọi một người tên “Tư Du”. Thấy tò mò, hấn cũng quay đầu ra phía sau nhìn, chỉ thấy ánh mắt vô hồn đang ngẩng đầu chờ đợi lời dặn dò của thầy giáo. Chính là vị học sinh duy nhất ngồi trong phòng giáo viên - vào năm bạn này sẽ học cùng lớp với thầy trò mình, có gì nhờ em giúp đỡ nhé! Bạn ấy mới từ nước ngoài trở về, chưa quen

Vị học sinh tỏ vẻ đã biết, gật đầu một cái rồi lại tiếp tục ghi chép gì đó. Bạn học này cũng thật kì lạ. Liếc cũng không thèm liếc hấn một cái, cùng lắm Tủ Ngạn cho rằng đó là kiểu cư xử mới lạ ở đây nên cũng không để ý, tiếp tục trò chuyện với thầy giáo, thảo luận một số giấy tờ. Cho đến khi hấn một lúc sau ra về, cả văn phòng cũng chỉ còn tiếng sột soạt bút của vị học sinh kia

Này cũng thật là siêng năng, đã trễ vậy còn ngồi ở đây. Tủ Ngạn chào thầy giáo xong đi về, hôm nay hấn có hẹn với Hồ Huân, bạn thân đi uống một chút

Ánh hoàng hôn buông xuống, nắng đỏ rực đã chiếu qua tấm rèm. Tư Du gấp vở lại, nhịp thở khẽ nặng một chút, cổ tay đã mỏi như những cô không hề có cảm giác. Chỉ chậm chậm tiến lại gần cửa sổ, mặc cho cơn gió nhẹ hòa lẫn mùi dầu gội hương thảo mộc vào không khí. Cô khép cửa lại, gió ngừng, tóc cũng không còn đung đưa nữa

Tư Du dường như là người về sau cùng. Dẻo bên vai chiếc túi nặng trĩu, cô ghé qua siêu thị gần nhà mua một chút rau, tối nay nấu canh cho Đông Hạo. Bước chân của cô trở về nhà sau một ngày dài, như thường lệ em trai lại chạy tíu tít ra đòi xách đồ ăn, tiện thể hỏi thăm vài câu về ngày hôm nay. Em trai cô rất ngoan, cố gắng học hành chăm chỉ, muốn giống như chị gái nó

- Hôm nay hình như tiểu tử nhà mình nhập học? - Tạ Tử Thiên nhàn nhạt ăn cơm. Dù đã gần 50 nhưng vẻ đẹp của thời tuổi trẻ vẫn còn lưu giữ lên gương mặt lấm tấm nếp nhăn

- Ba, hình như là sao? Đến cả ngày khai giảng của con trai ba cũng không nhớ, vậy làm sao nhớ lịch làm việc của mình nữa chứ - Tủ Ngạn đang nhai ngấu nghiến cũng bị lời của ba làm cho tức chết, liền phun lại một câu, mắt gườm gườm. Trái lại, thái độ của ba Tạ vẫn không có vẻ biến đổi gì nhiều

- Lịch làm việc đã có thư ký nhớ, tại sao ba phải phí công nhớ những thứ vô bổ đó? Người thông minh lúc nào cũng làm việc thông minh

- Để thư ký nhớ đến một ngày, ba ngay cả tên mình còn không nhớ nổi, tuổi cũng đâu còn nhỏ gì, có một ông chủ như ba, cô Anna đúng là bất hạnh - Tủ Ngạn chẹp chẹp miệng, liền lấy cặp chạy đi mất

- Cái thằng quý! Uống công ngày xưa ba mày nuôi mày lớn - Tử Thiên đang ăn cơm cũng muốn lên huyết áp, đưa đũa dọa đánh đứa con trai từ lúc nào đã cao chạy xa bay. Hạ Phong ngồi cạnh cũng không nhịn được cười, già cả rồi còn so đo với đứa con trai chỉ mới 17, 18 tuổi. Chừng đấy năm rồi mà tính tình anh vẫn không thay đổi chút nào - em còn cười được - thấy vợ mình không những không nói một tiếng công bằng còn cười

- Ăn mau đi, cơm nguội hết bây giờ

Nhờ có Hồ Huân giới thiệu, bạn bè của hấn càng ngày càng nhiều. Cũng nhờ tính tình ăn nói vui vẻ, cởi mở và vẻ ngoài ưu tú, hấn nhanh chóng bắt nhịp được với trường học ở đây. Cũng không khó khăn như hấn tưởng. Trừ một vài chuyện nhỏ khác khiến hấn không thoải mái

Tiếng thầy giáo giảng bài trên bảng không làm hấn tập trung nổi. Tủ Ngạn liếc mắt nhìn bạn học bên cạnh. Nếu hấn nhớ không lầm thì vị học sinh này chính là người ở phòng giáo viên lúc trước. Ánh mắt nghiêm nghị đó vẫn không thể thay đổi, để lại cho hấn ấn tượng. Vị này cũng thật siêu phàm, mắt nhìn lên bảng, lại nhìn xuống vở, lưng thẳng, đầu nghiêng một góc đủ nhìn, một chút xê dịch cũng không có. Hấn sẽ không chú ý tới người này nếu như cô không phải là người ngồi cạnh hấn

Hắn có quan sát vài lần, cũng vô tình nghe người ta nói. Vị này lên là Lương Tư Du, là học sinh xuất sắc toàn diện, là con ngoan trong mắt thầy cô giáo, là viên ngọc sáng để các vị phụ huynh đem ra dạy dỗ con cái của mình. Người này không hề có bạn, cũng không hề nói chuyện, cơ hồ còn tưởng là bị câm, cho đến một ngày, thầy giáo gọi lên đọc bài mới biết cũng có thể phát ra âm thanh. Thành tích lúc nào cũng giữ vững vị trí số 1 toàn trường

Hắn tự hỏi, sống như vậy không thấy nhạt nhẽo hay sao? Trong suốt một ngày, đến trường, rồi lại về nhà, rồi lại đến trường, rồi lại về nhà. Không bạn bè, không tụ tập đi chơi, như vậy sao có thể sống được? Nếu là hắn chắc chắn sẽ chịu không nổi. Tử Ngạn rùng mình một cái rồi trở về bàn ăn, ăn cơm cùng Hồ Huân

- Tử Ngạn

- Hửm?

- Trường học có tốt không?

- Rất tốt. Mình có rất nhiều bạn - mắt đẹp híp lại thành một đường, gương mặt lại tỏa sáng nữa rồi, khiến Hồ Huân thật ghen tỵ

- Đương nhiên rồi. Cỡ cậu mà không có bạn mới lạ, đặc biệt.... - nói nửa câu, Hồ Huân lại đánh mắt sang đám con gái ngồi đằng sau. Tử Ngạn nhíu mày rồi cũng quay lại, khóe môi giật giật, nhìn đám con gái vẫy tay nháy mắt làm duyên với hắn, không hiểu sao lòng trở nên nặng nề, hắn lại tiếp tục bữa ăn của mình. Nhưng tầm mắt lại dời lên người con gái ngồi ăn bên cạnh, một mình, tĩnh lặng, không bị ai quấy rối, cũng không muốn ai quấy rối mình - Tử Ngạn!

- Ủ, hả? - bị Hồ Huân đập vai, hắn giật mình

- Làm gì mà thất thần? Không lẽ....để ý được em nào rồi? - Hồ Huân nhếch môi nhìn ra phía sau, đoán xem là em gái nào lại may mắn như vậy, lọt vào mắt xanh của thiếu gia này. Đám người này, làm hắn ta mất cả hứng, mắt xanh mở đỏ, lại mặc váy ngắn như vậy, đúng là không đứng đắn chút nào, lại chẳng có hấp dẫn như đàn chị trường hắn - Ế?

- Sao vậy? - thấy Hồ Huân cũng nheo mắt, hắn thăm dò

- Không lẽ lúc này là cậu đang nhìn.....Lương Tư Du?

Hóa ra, cuộc sống trường học vốn không đơn giản như hắn nghĩ. Ngày ngày bạn bè đều rủ rê hắn đi chơi đi hát, mà hắn cũng là người ham vui nên liền không từ chối một buổi nào. Liên tục một tháng như vậy, hắn cũng đã quen với việc đi chơi. Đến khi đã nhận ra, hình như mình đã mất một số kiến thức cơ bản quan trọng

Những bài kiểm tra đầu năm hắn đều đạt được điểm rất thấp, “may mắn” lọt vào top điểm thấp nhất lớp. Tuy rằng lấy có là mới từ nước ngoài trở về chưa quen nhưng hắn cũng cảm thấy rất mất mặt. Ngày xưa hắn học cũng khá tốt, không hiểu sao sau khi về đây sức học lại giảm sút như vậy, chắc là do hậu quả của việc đi chơi bạc mạng. Dù sao cũng là học ở trường quốc tế, hắn cũng nên giữ chút thể diện cho ba mẹ hắn nữa

Đặc biệt, ba hắn mà biết, chắc chắn sẽ mắng hắn thậm tệ. Rằng người thông minh như ông sao có thể sinh ra một đứa con trai chỉ biết chơi bời như vậy cơ chứ? Đáng sợ nhất chính là hắn sẽ bị cắt tiền tiêu vặt. Mà tháng sau ba mẹ hắn sẽ sang Pháp đi du lịch một tháng lận, hắn không thể cứ như vậy mà sống a

Trải qua kì thi học kì đầu tiên, bước ra khỏi phòng học, Tử Ngạn cảm thấy hắn làm bài cũng khá tốt. Đại Vũ cùng đám bạn từ xa liền kéo hắn đi chơi suốt đêm, giải tỏa áp lực. Nhìn ai ai cũng mang nét mặt mừng rỡ sau khi đã thi xong, Tư Du không hề có cảm giác, chỉ lẳng lặng trở về nhà. Ngày hôm nay cũng dài giống như những ngày khác thôi. Cô sẽ yên lặng mà trải qua, để rồi khi trở thành quá khứ, nó sẽ chỉ là một ngày ngắn không đáng nhớ

Cạch, một quân cờ đặt xuống. Chiêu tướng! Tư Du dựa lưng ra sau ghế, đôi mắt vẫn lạnh nhạt nhìn vào cái nhíu mày thật chặt của người trước mặt. Bỗng nhiên, ông ta vỗ trán cười, giọng cười khàn đục của tuổi già. Rồi lại lắc đầu tự mằm:

- Già rồi, tuổi trẻ càng ngày càng giỏi - ông sắp xếp lại con cờ trên bàn, thừa nhận thua cuộc. Tư Du không nói gì, chỉ cùng ông xếp chúng về vị trí cũ trên bàn cờ - dựa vào thành tích kì này của em, chắc chắn việc giành học bổng sẽ không có vấn đề gì

- Vâng - Tư Du rời khỏi phòng hiệu trưởng, bước từng bước dài về phòng giáo viên

Hôm nay là chủ nhật, học sinh được nghỉ. Tư Du chỉ là muốn tìm một chỗ có thể học bài yên tĩnh, trường học dĩ nhiên là nơi tốt. Lại còn có giáo viên, bài không hiểu có thể hỏi, còn có thư viện, rất hoàn hảo. Đương nhiên trên đời không có cái gì là miễn phí, muốn đến đây, cô phải cùng lão già trong căn phòng lúc này làm một ván cờ

2. Chương 2: Làm Thêm

Mặc dù mọi lần, kết quả vẫn chỉ là một nhưng hiệu trưởng vẫn cố chấp muốn chơi với cô. Lương Tư Du vô tình trở thành bạn cờ với ông ta. Cùng lắm chỉ là một ván cờ, cô có thể đổi lấy một ngày bình yên của mình, không phải rất tốt? Trở về phòng giáo viên, cô lại gặp thầy giáo chủ nhiệm đang răn dạy học sinh nào đó, không để ý lắm, Tư Du trở về chỗ ngồi. Nhưng chưa kịp bước thêm một bước, đã bị thầy giáo gọi lại

- Tư Du - cô dừng bước - em sau này có thể giúp học sinh này giúp thầy, kèm em ấy một chút được không? Đây, học sinh này, hồi trước khi nhập học thầy có giới thiệu với em, hai đứa học cùng lớp chắc cũng biết nhau rồi nhỉ?

Không, cô không quen biết người này. Cũng không muốn dính líu. Giả vờ như đang nghe, cô gật đầu với thầy giáo một cái cho yên tâm. Tạm thời cứ nghe lời trước đã, dù sao chuyện giúp hay không cũng không liên quan đến cô. Đó là nhiệm vụ của giáo viên và phụ huynh, không phải là một học sinh như cô

Nhìn bóng lưng nhỏ bé trở về vị trí cũ, đột nhiên Tử Ngạn cảm thấy có chút lạnh lạnh xương sống. Người này ngay cả ánh mắt cũng không hề nhìn hần lấy một cái. Thái độ cũng rất dừng dưng, không biết có thể giúp hần được không. Tử Ngạn lại tiếp tục bị thầy giáo la rầy. Kết quả học tập lần này của hần thực sự rất tệ

Điểm thi học kì đều dưới trung bình, bắt buộc phải thi lại tất cả các môn. Những môn xã hội thì không nói, chỉ cần học thuộc là có thể làm được, nhưng còn những môn tự nhiên thì hần chịu. Cũng may ba mẹ hần sắp đi du lịch xa, có thể tránh được một quãng thời gian, nhưng mà sau khi trở về, đằng nào cũng sẽ biết được kết quả. Thế nào hần cũng chết thôi

Tử Ngạn uể oải ra về. Đúng là mệt, nói vậy, hần nhất định phải đạt được điểm số cao của lần thi lại này. Lại còn, nếu muốn đạt điểm cao không chỉ có cố gắng, còn phải.....hần không thể thuê gia sư được, nếu không chắc chắn ba hần sẽ nổi điên. Bạn bè, bạn bè hần thì chỉ biết ăn uống chơi bời, bọn nó căn bản không có hứng thú với học hành. Còn Hồ Huân, cái tên đấy thì hần ta sớm muộn cũng đi du học, không cần học nhiều

Càng nghĩ, sắc mặt hần càng đen lại vài phần. Hôm nay hần lại từ chối đi chơi với bạn. Giờ phút này hần làm sao còn dám nghĩ đến chuyện chơi bời nữa. Đang bận cách suy nghĩ làm sao để bắt chuyện với bạn học kì lạ này, hần liền thấy, ông trời đúng là không phụ lòng người. Nhưng mà hần lấy gương mặt khả ái này để bắt chuyện, chưa bao giờ nhận được kết quả ngược lại

Nhưng, hai tiếng “Chào bạn!” vừa thốt ra khỏi miệng, hần đã đứng đ愣 không thể nào nhúc nhích. Cánh tay đang đút trong túi áo cũng khẽ run. Cái gì vậy? Người đó, người đó.....vừa lơ hần đi sao? Không có một cái nhìn, cũng không thờ nặng lấy một chút, giống như hần hoàn toàn không có tồn tại. Cô, cứ thế lạnh lùng bước qua hần, bàn tay vẫn còn lơ lửng giữa không trung, xấu hổ vô cùng

Trên dãy hành lang chỉ có hai người, mà hần lại vẫy tay nhìn cô, không lí nào lại không có phản ứng. Hay là người này cố ý, rõ ràng thầy giáo cũng đã giới thiệu hần với cô, hần cũng đã vào lớp này được một học kì rồi, không lẽ....hoàn toàn không có ấn tượng. Dù cho là một người vô cảm thì cũng phải có chút....

- Này! - Tử Ngạn theo phản xạ gọi lại cô. Nhưng không một tiếng đáp lại, hần sững sờ đứng ngốc tại chỗ

Là hần hoa mắt? Bóng người quen thuộc đó, không bao giờ làm hần nhận lầm được, váy ngắn vừa đủ, lộ ra đôi chân trắng tấp, áo sơ mi trắng phẳng phiu bỏ ra ngoài phủ ngang hông hơi rộng, hay còn nói là thoải mái. Nữ sinh ở trường đa số sẽ mang váy thật ngắn, áo thật bó sát, lộ ra đường cong quyến rũ, chỉ riêng người này tóc ngắn qua vai, lúc nào cũng trong tư thế chỉnh tề quen thuộc nhưng khiến người ta dễ dàng đặt tin tưởng

Hần mất thiện cảm, không phải bởi vì cách ăn mặc của cô, mà bởi vì thái độ và suy nghĩ khác người của cô. Hoàn toàn khác với hần. Lần đầu hần thấy một người lại sống xa với thế giới của hần đến vậy. Hần cố gắng hòa nhập với thế giới của mọi người, của bạn bè, còn cô lại tìm cách tránh xa nó hơn. Hần lại không hiểu, hay là hần không đủ trình độ để hiểu?

Lần đầu tiên bị coi như người dưng, hần cảm thấy thật chua chát, cũng thấy hơi xấu hổ. Đánh rằng người này thật khó thuyết phục, nhưng cô căn bản là cây bút sáng giá, có cô giảng bài, chỉ trong tháng này hần có thể gỡ lại tất cả bài thi, chỉ có vài ngày ôn thi thôi, hần không còn thời gian nữa. Nhưng muốn thu hút sự chú ý của cô đã khó, huống hồ là dạy học

Càng nghĩ hần càng thấy tương lai của mình thật tăm tối....

- Cái....cái gì? - Đại Vũ lấp bắp nói, đáng vẻ đầu gấu khuyên tai đẩy mình lại lộ vẻ kinh ngạc - cậu muốn nhờ Lương Tư Du dạy học??!!

- Ừm, nhưng tớ thấy.... - hần lại nãy nê nhìn bàn học kế bàn của mình, có một người luôn chăm chú làm bài tập trong giờ giải lao - không khả thi

- Đương nhiên là không khả thi rồi - Đại Vũ to tiếng - cậu tuyệt đối đừng dây dưa với con nhỏ khó tính đó

- Nghe nói - Anh Thi trong nhóm hần, cô gái xinh đẹp lúc nào cũng kè bên hần thì thầm - năm ngoái cậu ta còn dính lú đến xã hội đen nữa đấy

- Ôi trời, thiệt hả?

- Gì chứ? Nghe muốn nổi da gà

- Gương mặt nhìn lúc nào cũng như người chết

Vài bạn gái trong nhóm xoa xoa cánh tay, tỏ vẻ kinh sợ. Nhưng hần hình như có chút nghi ngờ, một người chăm học như vậy còn dính lú đến xã hội đen? Cho dù hần là học sinh mới chuyển đến năm nay nhưng mà là người ngoài nhìn vào, khó có thể phán đoán ra lai lịch của Lương Tư Du. Thật sự là....có liên quan đến xã hội đen sao?

Thấy hần dăm chiêu nhìn người đang ngồi cắn bút đằng kia, Anh Thi nhú mày. Không lẽ hần không tin cô? Chơi trong nhóm cũng gần nửa năm học rồi hần lại không tin cô, đi tin lời của cô gái mình thậm chí cái nhìn mặt cũng không có. Anh Thi hừ lạnh, lên giọng chủ động rủ cả nhóm tối nay đi uống cafe để giải xui cho hần. Là nhân vật chính, Tử Ngạn đương nhiên không thể từ chối. Chuyện học, đành để sau vậy

Bàn tay nhỏ nhắn gạt cần gạt, những giọt cafe chảy thành dòng, đọng lại trong đáy cốc, sủi bọt trắng. Hương thơm lại phảng phất trên gương mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị lúc nào cũng tập trung. Không thừa không thiếu, nâng lại cần gạt, đẩy nắp cafe đưa cho khách hàng. Tư Du nâng cổ tay nhìn đồng hồ. Đã 11h hơn rồi, chút nữa cô sẽ tan ca

Hoàn toàn không một chút nào. Đó là câu châm ngôn của cô. Nhưng thực chất có một hay không, cô lại không biết được. Tư Du không khi nào đứng không, cô đi đến bồn rửa chén rửa cốc. Ngày mai kết quả tổng kết học kì này sẽ được dán trên bảng điểm, đó chính là sự kiện mà cô nhớ, còn có lịch làm việc, lịch học của Đông Hạo và lịch học của cô nữa

Điện thoại trong túi rung. Là tin nhắn của Đông Hạo “Chị nhớ về sớm”, cô không có nhắn lại. Đám đông ồn ào đổ xô vào quán, Tư Du lại ngừng công việc đang dở của mình ra tiếp khách

- Quý khách uống gì ạ?

- À cho một..... - Tử Ngạn đẩy đám bạn về chỗ ngồi, ngưng cười để nhìn vào menu. Hắn định gọi cho mình một cốc espresso - Lương Tư Du - hắn buột miệng gọi cả họ lẫn tên của cô
- Cho hỏi anh uống gì? - trái lại, cô không hề có phản ứng với người gọi tên mình, không cần biết tại sao người này biết tên cô. Chỉ quan tâm nhanh nhanh gọi món một chút, sau khi làm xong cho đám người này, cô sẽ tan ca
- Cậu làm thêm ở đây sao? - hắn lần đầu nói chuyện với cô, rất có hứng thú. Người này cuối cùng cũng nhìn vào hắn mà nói chuyện
- Anh muốn dùng gì? - ngữ điệu của cô vẫn không thay đổi cho dù đã lặp lại câu hỏi này ba lần
- À... - nhận ra hình như hai người không cùng nói chung chủ đề, hắn liền nói ra yêu cầu của mình. Rồi chăm chú nhìn cô thành thực pha cafe. Dáng điệu lúc pha cafe của cô cũng thật tao nhã. Kì quái, cũng không phải tiểu thư quê các, sao lại có khí chất thanh thuần như vậy?
- Làm ơn thanh toán trước - đặt cốc cafe trước mặt hắn, cô hần giọng. Người này để hồn ở đâu vậy chứ? Đám bạn hắn từ từ đi ra, chẳng qua là hắn chỉ muốn vào mua một cốc cafe mà thôi, sao lại lâu như vậy?
- Tử Ngạn, sao lâu vậy? - Đại Vũ khoát tay cản nhần, lại thấy hắn đang bắt chuyện với người bán hàng. Không ai khác chính là Lương Tư Du
- À, mình xong rồi đây - vội đặt tiền trên bàn, hắn rời đi - hẹn gặp lại!
- Lương Tư Du? - Anh Thi đang hỏi nhân son lúc này cũng vô tình nhìn thấy cảnh ngựa mất - đi làm thêm sao? Tội nghiệp - nhìn bộ dạng lúc nào cũng thảm thương của Tư Du, Anh Thi không tiếc lời mà chê bai
- Được rồi, đi thôi

Nghe Anh Thi nói những lời khó nghe với cô, hắn cũng không muốn gây xích mích, liền kéo cả bọn ồn ào đến, lại ồn ào rời đi, trả lại không gian yên tĩnh cho quán cafe. Cửa hàng đóng cửa, cô đeo túi xách lên vai, lại lặng lẽ trải qua một ngày của mình. Đi qua không biết bao con đường, bao nhiêu ngõ phố, bao nhiêu cửa hàng còn mở đèn, trong lòng không hiểu sao đột nhiên dâng lên một cảm giác khó tả

- Woa, đáng sợ quá, Lương Tư Du lại đứng nhất nữa sao?

- Nhìn kìa nhìn kìa, gương mặt cậu ta vẫn đáng sợ như vậy

Bạn học nhìn nhìn cô rồi lại quay lưng rời đi. Chỉ có Tư Du, là vẫn bất động. Đây chính là kết quả cô đã đoán được trước. Mà hiệu trưởng cũng đã nói với cô trong ván cờ hôm qua rồi. Chẳng có gì là bất ngờ. Nhìn Tư Du rời đi, hắn hơi ngạc nhiên. Đứng nhất trường vẫn không có cảm xúc gì sao? Đáng lẽ phải vui vẻ lên chứ? Người đứng thứ hạng thấp như hắn còn ăn chơi nói cười được mà

3. Chương 3: Làm Quen

“Tư Du”, ” Tư Du à“, ”Bạn học Lương“. Tư Du luôn bị quay quanh những lời kêu xung quanh. Cô tự hỏi tại sao nhiều người lại gọi cô như vậy? Bọn họ tìm cô có việc sao? Không thể nào. Dần nhận ra, không phải là ”bọn họ“, mà chỉ là một người. Cô vận dụng trí nhớ của mình, nhớ lại lời thầy giáo đã từng nói đầu học kì trong phòng giáo viên, trong lớp họ có một học sinh từ nước ngoài trở về, tên.....tên.....Tạ Tử Ngạn

Cô cũng tình cờ nhận ra, người này là bạn ngồi gần bàn cô trong một lần hắn gọi tên làm phiền cô. Nhận thấy đây chính là gánh nặng cô nên gỡ bỏ, Tư Du quyết định không thêm quan tâm đến người kia nữa. Nhưng mà trái lại, hắn không bỏ cuộc, còn bám lấy cô nhiều hơn nữa. Cứ liên tục gọi cô, nhờ cô dạy học

Được vài lần, cô lại nghe loáng thoáng hình như thầy giáo chủ nhiệm gợi ý cho hắn nên mới làm hắn điên điên đại đại như bây giờ. Đám bạn của hắn thấy hắn như tên ngốc thì ngăn lại, nhưng hắn mặc kệ, không thể bỏ cuộc, hắn không muốn tiền tiêu vặt của mình bị cắt một cách vô lý như vậy được, hắn sắp phải thi lại rồi, hắn cần có người ôn tập cho hắn

- Tư Du, cảm ơn cậu cho mình mượn tập vở - Đại Vũ phe phẩy cùng đám bạn lại gần bàn cô. Tử Ngạn vừa đi vệ sinh xong cũng về chỗ ngồi. Tròn mắt nhìn, từ khi nào Đại Vũ lại bỏ bài xích đối với Lương Tư Du?

Tư Du không biểu hiện gì nhìn tập vở của mình. Hèn gì cô tìm mấy ngày nay không thấy, vốn tưởng là đã mất. Mà cô cho người khác mượn vở mình lúc nào, là hần ta tự trộm lấy thì có. Dù biết hần vừa ăn cướp vừa la làng nhưng cô cũng không muốn vạch trần, cất vở vào học bàn. Đáng tiếc, vở chưa được an vị, cô liền bị dọa cho tức giận

- Nhưng mà, mình lỡ tay làm mất vài trang, cậu sẽ không tức giận chứ? - Đại Vũ cố ý cất cao giọng, thu hút sự chú ý của bạn học trong lớp. Tư Du đánh mắt lại, cho dù không có lớn tiếng chửi mắng người nhưng trong lòng như có sóng thần dâng trào, vô cùng tức giận

- Ủm, không..... - một lúc sau thấy cô không lên tiếng, Đại Vũ còn tưởng là cô căm thật. Ai ngờ khi cô lí nhí, cả bọn lại cười nhạo khanh khách. Tử Ngạn nhíu mày nhìn, trêu chọc người khác vui vậy sao? - chỉ cần các người chép lại cuốn vở này thôi, tôi sẽ bỏ qua

- Cái.....cái gì? - Đại Vũ vừa đắc ý một lúc, mặt lại trở về tím ngắt

- Tôi sẽ bỏ qua, nếu các người chép lại tập vở cho tôi - lại còn để tặng thêm tính chân thực cho câu nói, Tư Du ngửa lưng sau ghế, ngẩng đầu nhìn ánh mắt tức giận của Đại Vũ, khiến cả người hần ta một cổ rét lạnh

Mọi người lại đang nhìn, Đại Vũ đương nhiên là đại ca, không thể để uy nghiêm của mình bị giảm sút. Hần ta lại ưỡn ngực làm lớn chuyện, chỉ là một quyển vở nhỏ bé lại đi so đo, con nhóc này đúng là đồ không biết điều. Nhưng là lần đầu tiên nói chuyện cùng Tư Du, Đại Vũ lại không tránh được lạ lẫm, dễ dàng bị hạ gục bởi ánh mắt vô hồn của người này

- Mà, mà nói cái gì? - Đại Vũ tóm lấy cổ áo của cô, dễ dàng nhắc người cô lên không trung. Cả bọn thấy thế lại càng khâm phục, muốn đứng xem kịch hay. Anh Thi khoanh tay đứng cạnh cũng nhếch môi cười, nhưng Tử Ngạn lại muốn ngăn lại, có điều, không ngăn được lời ra khỏi miệng của cô

- Tôi sẽ bỏ qua nếu các người chép lại tập vở cho tôi - tuy người khác không thấy, nhưng hần ta thấy, Đại Vũ thấy cô....là đang nhếch môi cười. Cầm thấy mình bị khinh thường, cơn giận trong hần lại trào dâng

- CÂM MIỆNG! - chỉ bằng một cái nắm tay, Đại Vũ đã quăng lại cô xuống đất. Đầu gối đụng phải cạnh bàn kê nhói đau, nhưng cô vẫn loạng choạng đứng thẳng người, đứng tư thế gương mẫu của mình - TAO KHÔNG THÍCH CHÉP

- CÁC EM ĐANG LÀM GÌ THẾ HẢ? - thầy giáo bước vào lớp, vô tình chứng kiến cảnh ẩu đả trong lớp thì dậm ra câu giận, hơn nữa người liên quan lại là Lương Tư Du

Đại Vũ thất kinh đứng ngay tại chỗ. Rồi hần lại ngậy ngốc nhìn gương mặt điềm tĩnh của cô. Cô ta, Lương Tư Du, chắc chắn là cô ta cố ý. Biết thầy giáo sắp vào lớp nên mới sắp xếp tình huống đẩy hần vào chỗ này. Có chết hần cũng không ngờ, cô ta lại là người quỷ quyết như vậy, lời đồn không nên động vào loại người nào là có thật, không lẽ cô ta có liên quan đến xã hội đen? Đâu ai biết được trong cái đầu thông minh kia có bao nhiêu tính toán chứ?

Anh Thi cũng tái mét, tránh xa bọn kia một chút, tránh bị lây vạ. Đại Vũ sẽ không nói cô là chủ mưu đâu chứ? Ngay lập tức, Tư Du cùng với Đại Vũ bị mời về phòng giáo vụ. Bước ngang hàng với nhau, ngay sau thầy giáo chủ nhiệm nhưng tâm thế cô vẫn vậy, không chút nao núng. Còn Đại Vũ, đầu óc rối tung rối mù cả lên. Có cả lớp chứng kiến, hần khó mà thoát khỏi tội

Hơn nữa, Lương Tư Du lại là học sinh ngoan, còn hần, chỉ là tên côn đồ trong lớp. Đáng lẽ lúc này cô cười, hần nên cảm thấy có vấn đề mới phải, không nên ngu ngốc mà gây chuyện tiếp. Ai, đúng là điên mà! Đại Vũ tự trút giận lên đầu mình, hần ta lại không ngờ cô ta lại tính toán đến cả chuyện này

Đương nhiên người ngồi trong phòng giáo vụ nhiều lần như hần cũng không thể nào nói nhiều bằng cô. Lời Lương Tư Du nói ra vừa sắc bén, chí lí lại có sức thuyết phục, hầu như thầy giáo chỉ ngồi nghe cô nói mà không nghe hần giải bày lấy một câu, cho rằng lời hần nói vừa ngu ngốc lại lí sự cùn. Bước ra khỏi phòng giáo vụ, Đại Vũ liếc nhìn Tư Du một cái sắc lẹm

Với lí do làm trễ tiết học của cô ở lớp, lại còn làm hư tập vở của cô, Tư Du yêu cầu hần phải chép lại toàn bộ tập vở của cô một cách sạch đẹp, chi tiết không thiếu dù chỉ một chút, thời hạn là ba ngày. Giỡn hay sao mà ba ngày? Ba ngày làm sao hần ta giao kịp. Vậy mà thầy giáo còn ngoan cố, nói hần nếu không đúng hẹn sẽ phạt, hình phạt thật nặng

Mà Lương Tư Du, nếu lúc đó có mặt, ai biết được cô sẽ đưa ra hình phạt đáng sợ gì cơ chứ? Thầy giáo còn nghe lời cô rầm rập vậy mà. Hần đương nhiên là không dám mắng gì cô ta rồi, hơn nữa cho dù mắng cũng chỉ càng thêm mất mặt, mà cô còn chưa chắc đáp lại nữa. Đại Vũ về lớp, nghe lời an ủi của đám bạn

Tử Ngạn nhìn cô bình lặng trở về chỗ, coi như là cô không sao. Dù sao hần cũng thấy Đại Vũ đúng là hơi quá đáng, đúng là phải chép lại tập vở cho người ta rồi. Nhưng mà lúc này, Đại Vũ quăng một cú mạnh, cô không sao thật chứ? Tử Ngạn nhìn Tư Du lấy sách vở từ trong cặp ra, tầm mắt lại không tự chủ dời xuống chân. Chân cô bầm tím rồi, vậy vẫn không sao? Vẫn không có cảm giác?

Nhìn cô vẫn học bình thường, vẫn lắng nghe bình thường, thậm chí cường độ tập trung còn cao hơn mức bình thường, hần chỉ cảm thấy không bình thường. Là khâm phục, rất khâm phục, bị thương mà vẫn còn chăm học, chẳng bù với hần, có nghe cũng chẳng hiểu. Thôi, hần tốt nhất là vẫn nên thuyết phục cô dạy học cho mình

Rắc....cây bút chì trong tay Anh Thi bẻ gãy làm đôi. Kế hoạch lần này không ngờ lại thất bại, nghe Đại Vũ nói, hoàn toàn là nằm trong kế hoạch của cô ta. Được lắm, Lương Tư Du, học với cô một năm trời cũng không biết con người này lại xảo quyệt đến vậy. Anh Thi vốn là muốn chọc tức cô, bởi vì muốn cô bộc lộ tính xấu mà Tử Ngạn sẽ kinh sợ, sẽ không có ý muốn đến gần nữa

Cùng trong một lớp, lại có đến hai ánh mắt đáng nhìn Tư Du. Cô lại không biết, coi như là không có gì, tiếp tục cắm cúi chép bài trên bảng, hoàn thành tiết học của mình

Không hiểu tại sao, cô càng cảm thấy cuộc sống của mình càng ngày càng phiền phức. Vốn lúc trước là rất tốt, nay lại lòi ra một con nhím thích chạy theo cô. Cũng không hiểu sao, hần lại biết chỗ cô làm việc. Đáng sợ hơn nữa, hần còn biết được ca làm của cô, theo cô hết ở trường rồi lại về đến tận nhà, không ngừng ở bên cạnh cô than vãn

Ngoài đề cập đến việc học, hần thậm chí còn can thiệp vào cuộc sống của cô. Nói cô về nhà thật trễ, đêm đến đi bộ về thật rất nguy hiểm, còn có nhiều tội phạm gần đây nữa, yêu cầu cô về sớm hơn, nhưng lời hần nói chẳng hề có chút ảnh hưởng nào. Hần lại hỏi cô không thấy mệt? Vừa học cả ngày, đến tối còn phải đi làm thêm?

Tư Du mới là thấy, hần đúng là rảnh rồi, thay vì đứng nói chuyện phiếm với cô cả ngày mà không có kết quả thế này, chi bằng tự mình cứ lấy mình, thời điểm thi lại cũng gần kề, hần lại không lo học, đúng là ngu xuẩn. Mặc khác, cô càng ngày càng biết nhiều chuyện tình cờ khác mà hần kể với cô. Hần nói hai người đã gặp nhau lúc nghỉ hè, còn nói đã gặp nhau lúc hần vô tình đi mua cafe của cô. Có sao? Tại sao cô không nhớ?

Nói vậy, sức ảnh hưởng của hần cũng có một chút, lời người khác nói có thể cô không để tâm, nhưng hần nói, cô có thể nghe chữ được chữ mất, coi như cũng có chút khác biệt. Mặc dù không quan tâm cho lắm, người ngoài nhìn vào cũng giống như hần đang độc thoại một mình, nhưng cô vẫn nghe được giọng điệu cười nói của hần. Thật là lạc quan!

- Nay, mình đã năn nỉ cậu 3 ngày nay, cậu cũng phải quan tâm mình một chút chứ - Tử Ngạn đã tốn một đồng tiền ngày nào cũng kiên trì đến đây mua cafe vào buổi tối, vậy mà cô một chút động lòng cũng không có

- Của quý khách đây - làm như không nghe thấy, Tư Du đưa cafe cho hần. Tử Ngạn bĩu môi nhìn cô, đúng là tính tình sắt đá. Hần bực bội đưa tiền cho cô, chẳng may là đổ ly cafe, cả tạp dề làm việc của cô liền ướt sũng một màu đậm

- Mình....ôi, xin lỗi, mình không cố ý - Tử Ngạn nhanh tay rút khăn giấy ra thấm lau cho cô, miệng rồi rít xin lỗi. Lại phát hiện đây là cafe nóng, chắc chắn là rất rất. Cũng may mà đổ ra trang phục, chắc sẽ không nóng lắm, nhưng mà cổ tay cô cũng dính một phần, lập tức đỏ ửng cả lên

4. Chương 4: Bị Thương

Tư Du nhú mày, không phải vì đau rát, mà là vì tên này hình như rất thích gây ra phiền phức cho cô, cả ngày vụng về cái gì không biết. Nên thông minh một chút, biết mình đã gây ra họa lớn mà tự rút lui, nếu không cô khó lòng mà im lặng mãi như vậy được. Cô mặc cho hắn lau cho mình, tay theo phản xạ mà giật ngược ra xa, tránh cái động chạm của hắn

Tử Ngạn chỉ là muốn xem thử vết thương của cô ra sao, phản ứng của cô lại nghiêm trọng như vậy. Tư Du nhú mày nhìn cô, cô tháo tạp dề bỏ vào trong túi, về nhà sẽ giặt, mai đem trả lại cho tiệm là được rồi. Hơn nữa cũng đã đến giờ cô tan ca, không nên đứng đây dây dưa với người này nữa. Thấy cô rời đi, Tử Ngạn cũng vội vã chạy theo

- Này, để mình xem vết thương của cậu chút đã! - Tử Ngạn kéo tay cô lại, nhưng lại bị Tư Du hất mạnh ra. Cô không muốn bất kì người nào động vào mình, kể cả là Đông Hạo ở nhà chứ đừng nói hắn

Thấy cô nhú mày nhìn mình, hắn bất ngờ thấy, chút run. Cuối cùng cô cũng có cái phản ứng đầu tiên với hắn trên mặt. Nhú mày, chắc hắn là đang cảm thấy hắn rất phiền, cũng có thể là tức giận. Đây là dấu hiệu tốt đấy chứ, có thể thấy cố gắng của hắn là có tiến bộ. Nhưng mà thời gian không cho phép, nếu đây chỉ là dấu hiệu, vậy hắn dành dành thời gian làm bạn với cô sau này rồi, chỉ sợ đến khi cô đồng ý ôn tập cùng hắn sẽ không kịp nữa

- Yên tâm, mình chỉ xem thôi, xem xong, mình sẽ không bám lấy cậu nữa

Suy nghĩ một chút, đề nghị này cũng không tệ. Cô chỉ cho hắn xem, hắn sẽ rời xa cô, như vậy rất tốt. Nếu hắn cứ tiếp tục quấy rầy, cô sợ có một ngày mình không chỉ bị phỏng nhẹ. Ở đây hơi tối, hắn dẫn cô đến chỗ trước tiệm thuốc gần đó cho sáng. Ở đây có biết bao nhiêu băng hiệu, tại sao lại phải ở trước tiệm thuốc?

Tư Du nghi ngờ nhìn hắn, quả thực hắn chỉ đứng xem cổ tay nhỏ nhắn của cô. Nhìn hắn đứng nghiêng đầu qua lại, khó khăn kiểm tra vết bỏng, thật rất buồn cười. Bất quá cô cũng không biểu hiện ra bên ngoài. Tử Ngạn chạy vào tiệm thuốc mua thuốc bỏng và băng gạc ra

- Cậu không thấy đau sao?

- Không - cô buộc miệng trả lời, lại phát hiện bản thân vô tình nói chuyện với hắn thì che miệng lại

- Hừm..... - Tử Ngạn liếc mắt thấy biểu hiện che nửa mặt của cô thì buồn cười, miệng lại thổi vết bỏng, tiếp tục bôi thuốc cho cô - lần trước bị bỏng ở chân cũng không đau?

Rút kinh nghiệm, cô sẽ không tùy tiện mở miệng lần nữa. Hắn biết cô bị thương? Chính cô còn không biết, đến lúc về nhà, Đông Hạo mới hoảng hốt lăn trứng gà bóc cho cô. Vậy mà hắn lại biết, hắn để ý?

- Ừm, không đau - không hiểu sao cô lại một lần nữa đáp lại câu hỏi của hắn

Hắn vốn tưởng cô sẽ không trả lời nữa, không ngờ cô còn nói lại. Lúc đó, Tử Ngạn cũng đã băng bó xong vết thương. Hắn cảm thấy rất vui, lần đầu nghe được giọng nói trong trẻo lại trầm thấp của cô, rất đáng để ghi nhớ. Hắn từ lúc kết bạn đến giờ cũng chưa từng có cảm giác thành tựu như vậy. Muốn làm bạn với cô, quả thực còn là một quãng đường rất dài

- Hừ, mình về đây, sau này sẽ không làm phiền cậu nữa - Tư Du nhìn hắn mỉm cười, vẫy tay rời đi, rồi lại nhìn xuống cổ tay được băng bó tỉ mỉ của mình

Nói dối! Vậy mà hắn nói chỉ là xem thôi. Còn chủ động xử lý vết thương giúp cô. Tư Du biết, hắn nói chuyện với cô, chỉ là muốn phân tán sự chú ý, không muốn cô đau, nhưng mà không hề. Đúng thật, những lần bị thương, cô đều cảm thấy không đau chút nào. Về nhà, Đông Hạo nhảy dựng lên khi thấy cổ tay cô băng trắng, cô không quan tâm mấy. Trái lại, da tay còn có chút tê tê của đụng chạm, tay hắn, rất ấm.....

Tên Đại Vũ từ sau chuyện đó lúc nào cũng nhìn cô với ánh mắt ghen ghét. Hắn vẫn đang ở nhà cặm cụi chép bài cho cô. Mẹ nó! Vợ người ta ghi ngắn gọn, cô ta cái gì cũng ghi rõ ra, ghi chú dường như có thể

nhét đầy cả một quyển sách, làm hấn chép cũng muốn rả rời tay chân. Anh Thi thấy mình còn bạn cùng hội cùng thuyền lại càng lấy làm niềm vui

Tư Du ôm tài liệu lên phòng giáo viên, thầy giáo chủ nhiệm nhờ cô chút việc, mà đang giờ ăn trưa cô cũng khá rảnh. Không ngờ lúc đi qua nhà ăn, lại vô tình lại vấp té, giấy trắng bay lung tung khắp nơi, Tư Du nhìn cũng nhìn muốn hoa mắt, cảm thấy muốn nhặt hết lại cũng thật khó

- Ô, xin lỗi, xin lỗi, mình không cố ý - Anh Thi vội rít xin lỗi, tay lại cúi xuống nhặt giúp cô. Tư Du không quan tâm là mấy, nhanh chóng thu dọn giấy tờ, nếu không người qua lại dẫm lên rất bẩn

Làm trò một lúc, Anh Thi thấy cô chẳng quan tâm mình lại đứng đưng đứng dậy, dẫm lên đồng giấy tờ mà đi qua. Tư Du nhú mày ngược đầu nhìn cô ta. Chắc chắn là cố ý bước qua. Lại còn đám bạn của của Đại Vũ cũng hòa theo, kéo đàn kéo đám đi qua. Giấy trắng dưới đất lại lấm tẩm dầu giầy. Tư Du thở dài thườn thượt

- Anh Thi - trong lòng vừa hả hê vì chơi được cô một vỏ, cánh tay liền bị người khác lôi lại - cậu không có gì để nói sao? - Tử Ngạn không thích thái độ của cô vừa rồi. Rõ ràng chính mắt hấn chứng kiến Anh Thi cố tình gạt chân cô, đã không giúp người ta nhặt lên, lại còn giẫm lên

- S...sao? - giọng cô ta run hần, nghe giọng nói đánh thép của hấn, Đại Vũ lại cười giả lã

- Thôi mà Tử Ngạn, Anh Thi cũng đâu cố ý - hấn ta vốn tưởng Tử Ngạn sẽ niệm tình bạn bè mà bỏ qua, không ngờ còn chọc hấn tức hơn

- Cậu rõ ràng là cố tình gạt chân người ta mà, nên xin lỗi một câu đi chứ - hấn dù rằng đã bị cô từ chối việc dạy học nhưng mà cũng không hèn hạ đến mức trả thù vật như vậy, huống hồ Tư Du cũng chẳng hề làm gì sai, hấn cũng không muốn đứng không nhìn cô bị bắt nạt

- Tử Thiên, cậu là bạn mình, chẳng lẽ lại nghi ngờ mình, chắc chắn là cậu nhìn lầm, hơn nữa mình thấy cũng không còn nhiều, chắc là Tư Du có thể tự lo được - Anh Thi ơng ẹo ứa nước mắt, một phần vì tức giận

Tư Du đợi bọn họ giằng co một lúc cũng nhặt hết giấy tờ dưới đất lên. Thật là phiền phức! Một đám phiền phức lằng nhằng, làm một ngày vốn bình thường của cô lại bị vấy bẩn. Bởi vậy cô mới chính là không thích dính líu đến bọn họ. Vậy mà tên Tử Ngạn kia lại cứ thích làm lớn chuyện. Tư Du ôm đồng giấy tờ loạng choạng đứng dậy

Không hề liếc mắt bọn họ lấy một cái, cô lạnh nhạt đi về phòng giáo viên. Còn có, Anh Thi đang mắt khô mắt ướt biện hộ với Tử Ngạn, vai liền hung hăng bị thúc một cái. Cả bọn tròn mắt nhìn bóng lưng thẳng tắp rời đi. Tử Ngạn biết, là cô đang tức giận, rất tức giận!

Vừa bước ra khỏi phòng giáo viên, Tư Du liền bị lôi đến phòng y tế. Người trước mặt này là ai, hấn quay lưng, cô không biết, nhưng nhìn nghiêng hình như có chút quen thuộc. À, là Tạ Tử Ngạn, nhưng hấn mạnh tay như vậy làm gì? Không biết cô là ghét người khác động vào mình. Tư Du cố giật tay mình ra cũng không được, đành mặc hấn muốn làm gì thì làm

Để cô ngồi yên giường trắng, hấn lục đục đi tìm thuốc. Tư Du không hiểu hấn đưa mình đến đây làm gì? Để ý mới thấy hình như đầu gối có bị trầy, chắc là lúc nãy ngã bị thương, mà làm sao hấn biết nhỉ? Chẳng lẽ hấn thích để ý vết thương người khác đến thế. Nổi tức giận lúc nãy bị quấy nhiễu cũng giảm bớt phần nào

Tử Ngạn ngồi xổm bôi thuốc đỏ cho cô. Hấn lại ngạc nhiên, không giống như hấn tưởng, cô không hề có biểu hiện chút nào, chỉ ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Bình thường vết thương bôi thuốc đỏ sẽ rất rát, vậy mà một chút rên rĩ cô cũng không có, thật là khó hiểu. Hấn chỉ biết khi cô rời đi, lại còn thấy máu trên đất, hấn đã rất tức giận đám bạn của mình, vì vậy mà mắng một trận, chạy đi tìm cô

Chỉ muốn thay đám bạn xin lỗi cô một tiếng, đồng thời xem thử vết thương thế nào. Có thể nào từ khi liên quan đến hấn, cô đã bị thương những hai lần, hấn đương nhiên thấy tội lỗi đây mình. Hoặc có thể cô nghĩ hấn là loại người xấu xa, cố tình chơi xấu cô không đồng ý dạy hấn học. Len lén nhìn biểu hiện khi băng bó xong của cô

Sau đó, Tư Du rời đi. Mà hấn định xin lỗi cũng không có cơ hội. Tại sao đứng trước gương mặt lãnh đạm của cô, hấn lại nói không ra lời chứ? Thật quá mất mặt đi. Tử Ngạn tiu nghỉu trở về lớp, không còn tâm trạng nào học hành nữa. Hấn cảm giác bản thân càng ngày càng lười ra thấy rõ. Xem ra học kì này hấn phải về ăn đòn với ba mẹ rồi

- Tư Du! - lại tiếng gọi đó. Không lẽ nào, cô đã bị ám ảnh rồi hay sao? Tử Ngạn kia đã hứa sẽ không làm phiền cô nữa rồi kia mà. Tại sao cô lại còn nghe loáng thoáng giọng nói của hấn nữa chứ? Vừa nghĩ đến, hấn liền xuất hiện trước mặt cô, chống tay thở hồng hộc - chờ.....chờ chút....

Tư Du kiên nhẫn đứng đợi hấn nói, dù sao loại người này nếu không đáp ứng yêu cầu của hấn, nhất định sẽ bám lấy cô không rời. Lấy lại nhịp thở, hấn chìa tay mượn điện thoại cô. Tư Du nhướn mày, lại còn mượn điện thoại? Bạn bè hấn đâu? Sao không mượn?

Thấy tay chân cô còn chưa động đậy, hấn là không tìm ra lí do cho hấn mượn rồi. Tử Ngạn gãi đầu viện cớ là đang rất gấp, mạnh hơn nữa liền uy hiếp, nếu cô không cho mượn sẽ theo cô đến chỗ làm thêm. Quả nhiên hiệu quả, Tư Du đưa cho hấn điện thoại. Hấn cười chua chát, cô hình như rất không thích hấn làm phiền cũng không cần tỏ ra hào hứng vậy chứ

- Đây, số điện thoại của mình, nếu cần cứ gọi, coi như thay mặt đám bạn, xin lỗi cậu chuyện hồi sáng - nói xong Tử Ngạn lại vẫy tay rời đi

Tư Du nhìn chiếc điện thoại đời cũ của mình, màn hình còn nhấp nháy số điện thoại của ai đó, Tử Ngạn. Hừm, hấn là ai mà dám tự tiện lưu số điện thoại của mình vào điện thoại cô chứ. Danh bạ cô trừ số điện thoại Đông Hạo và chỗ làm ra, chẳng còn gì khác, nay lại nhét thêm một số nữa vào. Cô mới là mong hấn đừng xuất hiện nữa, không lí nào bây giờ lại điện thoại cho hấn. Đúng là dư thừa!

5. Chương 5: Nhờ Vả

Tư Du cất điện thoại, vào siêu thị mua một ít đồ chút về nấu bữa tối. Tối nay cô sẽ nấu món rau xào, cá kho tiêu, còn có canh đậu tương. Nhìn qua thật đúng là đơn sơ. Dù sao cũng chỉ có hai chị em nhà cô ăn

Trong căn bếp nhỏ quen thuộc nhưng đầy đủ đồ dùng, thân ảnh nhỏ bé mang tạp dề trông giống như tiểu nữ nhỏ xuống bếp, linh hoạt động tay với những nguyên liệu đơn sơ nhưng trong không khí đã lan tỏa hương thơm của bữa tối ấm cúng. Tiếng dao phanh cá nhẹ nhàng, đôi mắt lạnh băng tuyệt đối tập trung, đầu hơi nghiêng, ngón tay tỉ mỉ cắt cá thành từng lát. Tiếng dầu chiên xì xèo, mùi cá thơm phức thu hút Đông Hạo

- Woa, thơm quá chị hai! - hấn tíu tít dọn bát đĩa ra, chuẩn bị một bàn ăn hai người thịnh soạn

Mà Tư Du thái độ vẫn lãnh đạm, nhẹ nhàng đặt đĩa thức ăn lên bàn, dùng cơm. Đông Hạo coi như đã quen với sắc mặt của chị mình nên không nói gì, rón rảng kể với cô một ngày dài ở trường của mình. Cuối cùng, cô lại trải qua một ngày của mình cùng bữa tối ăn với em trai. Ăn xong, cô lại phải đi làm ở siêu thị mini gần nhà

Chậm rãi xếp dầu ăn lên kệ, gương mặt tựa hồ không hề có một biểu cảm nào khác. Buổi tối hay ban ngày đối với cô cũng chẳng khác nhau là mấy. Ban ngày dù có nhiều người hơn, nhưng với cô cũng chỉ như chốn không người vào ban đêm. Cuộc sống nhàm chán cô đơn này từ lâu cô vốn đã quen thuộc, cũng đã thích nghi, cũng không thể nào sống một cuộc sống tốt hơn khác

“Bịch”, túi xách rơi xuống sàn, phát ra tiếng rõ to. Tư Du vốn luôn bình tĩnh cũng kinh sợ quỳ xuống đất, đỡ lấy Đông Hạo. Mặt không còn giọt máu, tay tự động sờ trán, có sốt nhẹ. Nhưng là sốt? Sốt sẽ không quần quai như vậy. Còn ôm bụng? Hấn là bị đau bụng, nhưng tại sao lại đau bụng? Không lẽ trong thức ăn có gì? Không đúng, nếu vậy tại sao cô vẫn bình thường?

Bất quá trong lúc tình thế cấp bách này, cô không thể ngồi tìm hiểu lí do tại sao Đông Hạo gặp chuyện, chỉ có thể đưa đến bệnh viện. Nhưng dù Đông Hạo có nhỏ tuổi hơn cô, nó hấn đã trải qua thời kì phát triển,

thân thể cũng khá cao lớn. Cô cả người nhỏ bé thế này, làm sao đưa nó đến bệnh viện. đành rút điện thoại ra tìm gọi cho người quen, nhưng lại nhận ra mình chẳng có ai để gọi

Nhìn mồ hôi làm ướt cả áo thun Đông Hạo, răng lại cắn chặt môi trắng bệch, đáng vẻ vô cùng chật vật, cô lại càng khấn trương hơn. Không biết phải nên làm cái gì, ngay cả tay cũng bắt giác run rẩy theo. Người nó càng lúc càng lạnh, nếu cô không mau mau một chút, hẳn là sẽ có chuyện đi

Cuộc đời này cô không có gì để luyến tiếc, chỉ có Đông Hạo, Đông Hạo là tất cả đối với cô. Nó không thể có chuyện gì được. Trông mất lộ ra một tầng sương mờ, Tư Du siết chặt điện thoại trong tay, nhìn thấy dãy số cuối cùng trong danh bạ mới được lưu vào gần đây

- Ba, mẹ, ba mẹ nghĩ xem trên đời này có người nào lạ kì như vậy không chứ? - Tử Ngạn cơm nuốt cũng không nổi, càng nghĩ hẳn lại càng không hiểu nổi

- Như thế nào? - Tử Thiên nhàn nhạt hỏi, đầu cũng ngẩng, gấp miếng cà rốt cho vợ

- Tính tình thật kì quái hết sức, con sống mấy mươi năm trên đời cũng chưa từng gặp người nào như vậy - nghe con trai nhắc đến hai chữ “kì quái”, cả 2 người già không thẹn mà cùng nhìn nhau. Mặc dù biết con trai bên ngoài bạn nhiều vô kể nhưng cũng chưa từng nghe hẳn nhắc đến người bạn nào trong bữa ăn gia đình. Không để ý biểu tình kì lạ của ba mẹ, hẳn nói tiếp - bất kể là môn tự nhiên hay xã hội đều tinh thông, học hành giỏi giang, nếu ở trường cậu ấy xếp thứ hai, không dám đứng thứ nhất, thầy hiệu trưởng cũng phải nể vài phần, suốt ngày chỉ đi học rồi đi làm thêm, sau đó về nhà, ngày nghỉ cũng sẽ dành cả ngày học hành, sống như vậy thật có thể chịu đựng nổi, là lần đầu tiên con thấy

- Rất thông minh? - nghe con trai nói đến đây, nháy mắt Tử Thiên đột nhiên cảm thấy hứng thú. Con trai anh tuy miệng mồm lạnh lợi nhưng nói đến thông minh, vẫn còn rất xa. Để có được tư chất thông minh như anh thời trai trẻ, hẳn là trên đời chỉ có vài người. Mà anh đặc biệt thích chiêu mộ nhân tài

- Con cũng không rõ, tóm lại hỏi không bao giờ trả lời, nói không bao giờ nói chuyện, bạn bè càng không có, danh bạ điện thoại dài không quá 5 số. Đến nỗi con cạy miệng lẩm cẩm cũng chỉ nói được đúng một lần - đúng rồi, chỉ có một lần hẳn bằng bó vết thương cho cô, còn lại, toàn bộ đều im bặt

- Là bạn nam....hay là nữ? - Hạ Phong nhảy bèn hỏi điều quan trọng mà chồng mình bỏ qua

- Đương nhiên là..... - đến lúc quan trọng, lời hẳn đã bị tiếng điện thoại cắt ngang. Tử Ngạn bỏ đĩa xuống, màn hình điện thoại hiện ra số lạ - alo.....Cái gì?....Em trai cậu bị sao? Được được, mình tới liền....

Thấy Tử Ngạn lục đục không nói không rằng, vẻ mặt lo lắng tức tốc chạy đi, ngay cả câu chào tạm biệt cũng không nói với họ, Tử Thiên tức giận chỉ biết rống giận ở đằng sau

- CHÚT NỮA BA MẸ PHẢI LÊN SÂN BAY, NGAY CẢ BỮA ĂN CŨNG ĂN KHÔNG XONG?

Nghe một nhà chỉ có hai chị em cô, Tử Ngạn liền theo địa chỉ chạy tới nhà cô, ở khu nhà tối om như ổ chuột thế này, hẳn sống còn thấy hơi sợ. Nhưng kì lạ nhà cô lại nhỏ bé lọt ở giữa những màu sắc lại chan hòa ấm áp, đèn vàng lúc nào cũng sáng. Bé xốc Đông Hạo đang co quắp người, hẳn chạy ra ngoài đường lớn bắt taxi, đưa đến bệnh viện

Ngồi ngoài phòng cấp cứu, tay cô không tự chủ mà siết, môi mím chặt. Đã nửa đêm mà còn xảy ra chuyện. Cô bình tĩnh cũng chỉ biết hoang mang chạy theo Tử Ngạn, một người ngoài xa lạ, vậy còn mù quáng nhờ hẳn giúp đỡ chuyện nhà mình. Tuy vậy, lúc đó cô thật sự hoảng sợ không biết phải ra sao, đành bắt đắc dĩ gọi cho hẳn

Vốn dĩ tưởng rằng sẽ không ai nghe điện thoại, không ngờ hẳn lại bắt máy nhanh như vậy, còn không chán chờ mà vội chạy đến nhà cô. May mà người Tử Ngạn đủ to để bế Đông Hạo đến bệnh viện. Coi như cô nợ hẳn một ơn, cũng sẽ tìm cách trả nợ

Tử Ngạn đưa cho cô một chai nước nhỏ, nhìn vẻ mặt tỉnh lặng như nước của cô hẳn cũng nhận ra vài phần. Thì ra không đơn giản như hẳn nghĩ, vẻ mặt của cô chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài, nhưng bên trong lại chứa đựng tâm tình khó nói. Lúc này hẳn cũng có quan sát, ánh mắt sợ hãi của cô giống như tuyệt vọng tìm hẳn, ngay cả giọng nói bình thường mà hẳn không nghe được cũng chỉ nghe vài tiếng nỉ non cầu xin cứu người từ hẳn

Tử Ngạn vì vậy mà hoảng loạn liền chạy đến, chỉ nghĩ đây là chuyện cứu người nên làm mà thôi. Nghĩ lại, càng thấy vui hơn. Tư Du ấy vậy mà lại mở miệng đi nhờ người khác. Hẳn vốn tưởng cô sẽ không bao giờ gọi điện cho hắn, cũng không bao giờ có cơ hội nói chuyện với hắn. Thật đúng là ý trời, xem ra đêm nay đã dọa cô một trận rồi

Em trai kia thật là quan trọng với cô. Lần đầu thấy biểu tình khác của cô so với tư thế chỉ nghiêm túc ở trường học, Tử Ngạn đột nhiên hơi có hứng thú. Tư Du tính ra cũng không phải là người quá vô tình, rất thương em trai. Em trai nhỏ kia cũng thật là có phúc. Nhưng mà, nhà cô không có ba mẹ hay người lớn, chỉ có hai chị em?

Như vậy sao mà sống? Cũng không phải cách nhau nhiều tuổi, cũng chỉ là trẻ vị thành niên như nhau, lẽ như có chuyện gì phải biết làm sao? Hoặc là bọn họ chỉ đi du lịch giống như ba mẹ hắn một thời gian? A, nghĩ đến ba mẹ hắn, hình như tối nay có chuyến bay. Xem ra hắn cũng không thể ra tiễn họ rồi

Tử Ngạn thu tầm mắt nhìn người ngồi bên cạnh nhàn nhạt uống nước, tâm trí cũng đã thả lỏng. Tối nay lần đầu thấy mình rất có trách nhiệm với hai chị em cô. Kì lạ thật đấy, cũng không phải bạn bè thân thiết gì, hơn nữa cô còn từ chối giúp đỡ hắn, vậy mà hắn còn đóng vai người tốt qua đường nữa

Cũng tại hắn, lại đi cho cô số điện thoại, còn cứng rắn nói nếu có chuyện cứ gọi cho hắn, không ngờ cô lại gọi thật. Làm hắn mềm nhũn tay chân, nếu còn có chuyện lớn hơn, hẳn sợ mình sẽ đáp ứng không nổi. Tự cười cho mình đòi làm anh hùng rơm. Bất quá, Tử Ngạn cũng thấy mình làm thật đúng, nên có một người giúp đỡ cô, cho số điện thoại, cũng không tệ

- Cảm ơn cậu, cậu về đi - câu trước nhẹ nhàng, câu sau đã ra lệnh. Cô gái này quả thật thích làm mọi việc theo ý mình, mà lời cảm ơn cũng thật chẳng có chút thành ý nào cả

- Không có gì. Mình sẽ ở đây với cậu - lẽ như còn chuyện gì không hay, một cô gái như cô sao có thể gánh vác. Tư Du lạnh lùng nhìn hắn, thật phiền phức, nếu như cô không phải còn nhận ra hắn chưa về, làm sao có thể mở miệng nói chuyện trong lúc này

- Chuyện của nhà tôi, một mình tôi lo là được, còn cảm ơn cậu đã đưa Hạo đến đây, chuyện của cậu hết rồi - cô một nhát tàn nhẫn cắt đứt tâm ý của hắn. Tử Ngạn có hơi chua xót nhìn cô. Có cần phải tàn nhẫn như vậy? Đông Hạo dù đã được chẩn đoán chỉ bị đau ruột thừa nhưng mà đau sao là con trai, hắn cũng nghĩ mình nên ở đây. Hơn nữa ba mẹ hắn chắc giờ này cũng đã lên máy bay, hắn có không về nhà cũng chẳng sao

- Mình không thích, cậu dù sao cũng nhờ mình rồi, vậy mình sẽ không về - hắn khoanh tay cố chấp ngồi im một chỗ. Cho dù cô nói gì cũng không có nhúc nhích

Tư Du không muốn phí lời nữa, nhìn hắn ngoan cố, cô cũng hết cách. Nhưng nếu có chuyện gì, cô sẽ không chịu trách nhiệm. Ngày sau đừng vì con trai không về nhà mà ba mẹ hắn tìm đến cô, cho rằng cô dụ dỗ hắn, lại kéo theo một đồng phiền toái. Quá đáng hơn, ngày mai còn có đi học, dựa vào tính cách của hắn chắc chắn sẽ bắt chuyện lung tung

Mà cô thì rất ghét bắt chuyện, đó cũng không phải hình tượng bấy lâu của cô. Muốn mở miệng nhắc nhở nam nhân ngồi cạnh cẩn thận một chút, lại chỉ nhận được hơi thở nhẹ nhàng của hắn. Ngủ rồi. Tư Du trầm mặc ngắm nhìn, bây giờ mới biết nhìn hắn cũng không quá tệ. Da trắng mềm, tựa hồ còn đẹp hơn da cô, mày rậm đẹp đề luôn nhướng cao, còn có đôi mắt rất sáng, rất dễ gây thiện cảm với người đối diện, mũi sao, môi cũng không mỏng quá. Nhìn qua thật giống học sinh cấp 3 năng động, nhưng nếu mặc thường phục, nhìn sẽ giống như người mẫu

Người mẫu? Đúng rồi, nhìn dáng người hắn cũng không tệ, đúng là có thể làm người mẫu. Tử Ngạn trở người một cái, mi khẽ động, Tư Du liền giật mình quay mặt đi. Hình như bản thân đã quá chăm chú nhìn người này. Thật quá mất mặt, cô đến giờ cũng chưa từng nhìn kĩ qua một người. Đêm nay hẳn quả thực đã ở cùng chị em cô, đang suy nghĩ, không biết nên trả ơn như thế nào đây

6. Chương 6: Ôn Thi

- Ừm.....CÁI GÌ? Cậu nhờ Lương Tư Du dạy học?.....ừ, nằm mơ, cậu ta không....CÁI GÌ?!! Lương Tư Du đồng ý rồi? Thật hay đùa vậy?.....Chờ, chờ chút, Lương Tư Du nói chuyện với cậu? Vì sao chứ?.....Ừ, thôi....

Hồ Huân cắt điện thoại, quảng máy chơi điện tử đời mới sang một bên, chẳng còn hứng thú nào. Hắn ngồi nhệt mặt trong phòng. Sắc mặt lúc nói chuyện điện thoại biến sắc như tắc kè hoa. Bây giờ ngẫm lại, không biết mình đã nghe thấy chuyện quái dị gì. Nói giỡn, hắn học ở đây một năm trời cũng chưa từng nghe thấy giọng Lương Tư Du, Tử Ngạn vừa mới về nước được một học kì liền thuyết phục cô dạy học. Không thể nào!

Không lẽ, Lương Tư Du bản chất là sắc nữ, mê trai? Trai ở đây nhiều như vậy, cũng rất thuận mắt, không thể nào một người đẹp bình thường như hắn lại làm cô mê luyến. Cũng không hẳn, Tử Ngạn nhìn rất được mắt, mà không, là quá được mắt đi. Ai bảo người lại cứ giống như nam thần, cả người như tỏa ánh hào quang xung quanh

Nhà hắn lại thuộc dạng có điều kiện, chơi thể thao cũng khá, học dù sao, cũng tạm chấp nhận. Điều kiện quá tốt! Bạn học nữ theo hắn cũng hơn một nửa số học sinh ở trường, suốt ngày Hồ Huân cũng nhận được một đồng thư tình, đáng tiếc hơn hai phần là dành cho học sinh tên Tạ Tử Ngạn. Nhưng nhìn bề ngoài, thật khó đoán được Lương Tư Du là vì động lòng với mấy điều kiện bên ngoài của Tử Ngạn

Cả người cô lúc nào cũng toát ra sát khí dưng dưng, gương mặt thì lạnh giống như xác chết, đặc biệt ánh mắt, ánh mắt làm người ta chẳng còn hứng nói chuyện. Hắn biết Tử Ngạn này tình tính hòa đồng, thích làm bạn nhiều người, nhưng cũng chưa nghĩ hắn có thể vượt đến cảnh giới của Lương Tư Du. Đúng là chuyện lạ!

Đương nhiên, chính Hồ Huân hắn còn không tin được. Còn phải ngồi như một đứa ngốc ở đây là lắm bầm. Rốt cuộc Tử Ngạn kia đã dùng bùa mê gì vậy? Thuyết phục Lương Tư Du kèm hắn học, có cô, hắn đương nhiên có thể xuất sắc vượt qua lần thi thử. Bất quá, thời gian ôn thi chỉ vỏn vẹn có 5 ngày. Liệu có ổn không?

Tử Ngạn mỉm cười cúp máy, tâm tình vô cùng phấn khởi mà rời khỏi nhà. Nhớ lại lời hôm qua cô còn nói với hắn, mặc dù sắc mặt vẫn nghiêm nghị như thường nhưng hắn chẳng mấy để ý. Chỉ còn văng vẳng trong đầu “Coi như là trả nợ cho cậu, tôi sẽ ôn thi giúp. Nhưng mà là cậu tự ôn cho chính mình, tôi cũng không phải nhận lương làm việc, sẽ không phải hằng ngày đến chỗ cậu, đốc thúc cậu học như học sinh tiểu học, tự cậu hãy tìm tới mà ôn thi. Nếu như ngay cả chút ý chí đó cậu còn không có, vậy thì có 10 Lương Tư Du cũng không cách nào giúp cậu”

Tử Ngạn cho rằng, đây có lẽ là câu nói dài nhất mà hắn nghe được từ cô, cũng là câu dài nhất mà hắn không nghĩ là cô sẽ nói, cho nên hiện giờ tâm tình rất tốt. Ý tứ quá rõ ràng, cô sẽ không đến dạy kèm cho hắn, tự hắn đi tìm cô, nhờ cô chỉ dạy, kết quả của hắn, cô không quan tâm. Không sao, hắn đương nhiên ý chí không thiếu, chỉ thiếu người nâng đỡ mà thôi

Dẫu cho kết quả thế nào, hắn vẫn vui vẻ. Bởi vì ít nhất hắn cũng cố gắng. Hắn cũng không phải ăn vạ, làm bài không được thì chạy đến chỗ cô than than trách trách. Tử Ngạn hào hứng chạy xe máy đến trường. Hôm nay chủ nhật, cô tất nhiên sẽ ở thư viện, hắn là nghe từ lời của giáo viên chủ nhiệm nói như vậy

Trừ biết ca làm việc của cô ở quán cafe, cô sẽ đi học, rồi sẽ về nhà, trải qua một ngày bình thường như vậy, hắn tự nhiên cũng biết được giờ này cô đang ở đâu, hơn nữa, hắn cũng có số điện thoại của cô. Hồ Huân sáng nay biết hắn được cô dạy kèm, cảm đã suýt chút nữa rơi xuống sàn, nghe giọng điệu khùng hoảng trong điện thoại hắn liền biết

- Ủa? Tử Ngạn, em làm gì ở đây? Tìm thầy có chuyện gì à? - thầy giáo chủ nhiệm thấy hắn lén la lén lút vào phòng giáo viên thì hỏi

- À, em....em không phải là đến tìm thầy, em đến tìm.... - hắn quét mắt tìm qua chỗ quen thuộc. Quả nhiên, cô ở đây. Khỏe môi anh tuấn mỉm cười - em tìm gia sư dạy kèm

- Hả? - thầy giáo nhìn theo bước chân của hắn về hướng bàn học, hiểu được vài ý trong lời nói

- Hi - hần vẫy tay cười tươi, tháo ba lô ngồi xuống ghế đối diện. Nghe tiếng chào, Tư Du đầu cũng không ngẩng, chậm rãi ngưng bút - thái độ của cậu hơi hợm quá! - hần ỉu xiu lôi sách vở toán ra - hôm nay học toán nhé!

Hần chủ động như vậy, cô cũng không nói nhiều nữa. Tư Du ngẩng đầu nhìn hần, có vẻ rất có quyết tâm học hành, không phải dạng lơ mơ. Nếu hần dám có nửa điểm lười biếng, cô lập tức quăng hần ra sau gáy. Cô không muốn phí thời gian của mình với một kẻ như vậy. Thấy cô nhìn mình hơi lâu, cổ họng hần bắt đầu nóng ran

- Khụ, mặt mình, có dính gì sao? - nhìn chăm chú vậy cũng khó cho hần. Tư Du mắt hơi trầm xuống, liền đảo qua sách vở của hần. Tử Ngạn nhe răng cười rười. Quả nhiên, là rất đáng yêu!

- Đây là đề thi thử, cậu làm đi, nếu có gì không hiểu, hỏi - lời nói ngắn gọn xúc tích, Tư Du tiếp tục cúi đầu làm bài tập, không quan tâm sắc mặt hần từ xanh đến vàng

Đề thi thử? Hần cũng không phải chưa từng làm qua. Nhưng mà, đề thi của giáo viên đưa, hần thật sự đọc nửa chữ cũng không có hiểu, đề ôn thi học kỳ, mà hần mất căn bản trầm trọng, làm thế nào làm. Lại ảo não nhìn cô, rồi lại nhìn vào đề thi thử. Chắc chắn là hần làm không nổi rồi, nếu mà bây giờ nói cô biết trình độ hiện tại của hần, có khi nào sẽ bị ăn mắng không, sẽ bị cô tức giận. Đùa, hần chưa từng thấy đáng về tức giận của cô, chỉ có một lần, là nhíu mày

Hả? Đây là cái gì? Lưng hần lập tức chỉnh sửa ngay ngắn. Đây là đề thi thử? Tại sao những câu này lại khác quá? Máy cái này thì hần biết, đã học đầu năm, còn có chút ấn tượng. Nhưng đây không phải là những bài đầu năm hay làm? Đề thi thử làm sao lại chỉ có những kiến thức cơ bản này? Tử Ngạn ngạc nhiên nhìn cô, thấy cô không có biểu hiện gì lại nhìn vào tờ giấy trên bàn

Đúng là gặp quỷ rồi. Cô vậy mà biết hần mất cơ bản, thật là may quá, hần không có bị ăn mắng. Tử Ngạn phần khởi cảm lấy bút. Nghe tiếng sột soạt trước mặt, Tư Du cũng yên tâm là mình đoán đúng, bởi vì chỉ có những người mất căn bản trầm trọng mới phải thi lại thôi. Bất quá, nếu hần biết cô nghĩ mình logic tệ đến vậy, mà hần còn nghĩ cô tâm lý thì thật quá buồn cười rồi

Thầy giáo chủ nhiệm nhìn hai đứa học sinh cầm cúi chăm chỉ làm bài tập. Đặc biệt nhìn đầu óc Tử Ngạn suốt ngày chỉ biết cắn bút cũng biết ghi vài chữ thì như trẻ thêm vài tuổi. Đúng là nên để Tư Du dạy kèm sẽ có hiệu quả hơn ông già này. Thầy giáo mỉm cười ra khỏi phòng uống một ly trà, nhường lại không gian tĩnh mịch cho hai đứa nhỏ

Những bài đầu thì quả thật dễ, nhưng càng về sau, kiến thức không hiểu sao lại hệt hăng dần, đáng sợ hơn, còn có những kí hiệu hần không hề biết, công thức cũng không thuộc. Hần cắn cắn bút hé đầu nhìn cô. Lần đầu tiên học cùng Tư Du, đúng là có cảm giác khác lạ. Không gian lúc nào cũng tĩnh mịch, nhìn cô chăm chỉ, lại nghĩ tới bản thân, hần không khỏi cảm thấy xấu hổ

Nhưng mà, cái này hần thật sự không biết làm, có nên hỏi. Máy cái này, ách, hỏi ra thật sự có chút ngu ngốc. Cô có buông lời mà trách móc hần không học bài hay không? Tử Ngạn gãi đầu không biết nên làm thế nào, thấy cô vẫn không có nửa giây động đậy, hần thấy hơi chán chường. Hôm nay Tư Du mặc cái váy màu trắng tinh khôi

Hần vốn nghĩ cô sẽ không bao giờ mặc váy nữ tính, thật không ngờ, là ngược lại. Cô mặc váy họa tiết đơn giản, tóc lại búi cao hơi lỏng, nhìn tuy hơi khác với tác phong nghiêm chỉnh thường ngày nhưng quả thực rất giống em gái nhỏ. Tử Ngạn không tự chủ mà che miệng cười. Hần phát hiện ở cạnh cô hần rất dễ phát cười, cho dù nhìn qua giống như hần đang bị điên, cười một mình. Chỉ là, con người này thật buồn cười, sống, lại không thật lòng với bản thân, sinh ra những phản ứng khiến người khác lầm tưởng

- Ừm, cái này.....làm như thế nào? - hần lí nhí hỏi, cô vẫn ngồi im không nhúc nhích. Vốn tưởng cô chưa nghe thấy, cô lại dừng bút ngừng đầu, đưa tập giấy nháp cho hần. Trong đó, đáp án câu đang dừng lại đã được giải hoàn chỉnh

- Cái này, nếu áp dụng công thức cộng, sẽ có dạng đơn giản như vậy, đến đây chỉ cần tính sin cos bình thường, giải ra ẩn x - giọng cô trầm ấm trong trẻo như thôi miên. Tử Ngạn gật đầu đã hiểu, có chút hơi si mê. Làm sao suy nghĩ lại nhanh như vậy?

- Nhanh như vậy, đã giải ra được. Lại còn, cậu ngồi ngược, đề làm sao đọc? - hần mấp máy môi hỏi
- Chỉ cần nhìn số câu tôi đã nhớ đến đề, cậu không cần hỏi, cái này tôi soạn - cô chậm rãi nói rồi lại cúi đầu làm bài tiếp
- Cái, cái gì? - hần há hốc mồm, không có tiếng đáp lại. Cái này cô cất công soạn? Thảo nào lại nắm rõ trong lòng bàn tay, hơn nữa dạng toán cũng đơn giản dễ hiểu. Hần dần dần hiểu, lí do tại sao cô luôn đứng vị trí thứ nhất rồi

Ngày học thứ hai, lại thứ ba, thứ tư, lại thứ năm. Mỗi ngày là một môn, mỗi môn chỉ vồn vẹn có một buổi chiều, hần gần như đã lấy lại toàn bộ kiến thức bị mất gốc. Cũng không quá khó hiểu, Tư Du đẩy nhanh tiến độ làm bài tập chậm như rùa bò của hần. Hần tự nhiên tư duy cũng nhanh nhạy, vào phòng thi, cảm thấy đề dễ như ăn bánh

7. Chương 7: Coi Như Không Có Cái Gì

Lại còn có những bài giống y như trong đề, chỉ khác số liệu. Tối trước khi thi Tư Du còn khoanh lại cho hần những câu cần chú ý kĩ, hôm sau liền ra ít nhất là một trong số đó. Hần nghi ngờ người ra đề là cô, làm sao lại nắm rõ như vậy? Bất quá, hần cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng cũng không có hỏi nhiều, người giỏi đương nhiên tư duy cũng hơn người

Biết lớp không có ai phải dưới trung bình, Tư Du tự hiểu hần đã qua kì thi lại. Mặc dù khi biết kết quả, Tử Ngạn vẫn không khỏi mừng rỡ chạy đến khoe với cô, nhưng cô một chút nhường mảy cũng không có, mặt vẫn lạnh như nước đá. Thấy vậy, hần cũng không để ý, tiếp tục ăn mừng với đám bạn. Anh Thi nghe được từ hần, hần là nhờ học kèm với cô nên kết quả mới tốt thế này, liền trở nên tức giận

- A, Tư Du.... - giờ ra về, hần định mời cô đi ăn một bữa, vốn là muốn trả ơn. Nhưng mà Anh Thi lập tức kéo lại, đám bạn liền rủ rê hần đi đập phá quấy nhiễu, ăn mừng hần oanh liệt trở về từ trường thi

Chưa kịp nói câu tiếp theo, cô quay lại, bóng dáng hần đã không thấy đâu. Tư Du tiếp tục đi bộ đến siêu thị. Hôm nay Đông Hạo cùng ăn mừng với bạn bè khi kết thúc xong kì thi. Trường nó thi trễ hơn trường cô vài tuần. Cùng lắm, cô sẽ đến siêu thị kiểm thử gì đó ăn, hoặc là không, đến đó trực tiếp làm việc

Tư Du cô hoài nghi mình bị ảo giác, lại còn nghe thấy tiếng hần gọi, nhưng lại không thấy hình bóng hần đâu cả. Lâu ngày, nếu như có nghe ai gọi tên, cô cũng sẽ không quay lại nữa. Không biết trong lòng lại sinh chán ghét. Đúng rồi, người ta lợi dụng xong thì sẽ bỏ đi, cô cũng như vậy. Dẫu sao, chỉ là cô biết ơn hần nửa đêm đưa em trai cô đi bệnh viện

Chuyện đã kết thúc, cô cũng trút bỏ được phiền muộn. Như vậy, tên kia từ sau này sẽ không quấy rối cô nữa, cuộc sống cũng sẽ trở về bình thường như xưa, tỉnh mạch như xưa,...cô quạnh như xưa

Nghe tiếng nhốn nháo ngoài đường lớn, cô không khỏi ngẩng đầu, lập tức tứ chi rục rịch, Tư Du ngồi phịch xuống dưới quầy tính tiền. Tử Ngạn cười lớn nhìn vào trong cửa hàng, cảm giác có thứ gì đó, nhưng lại không thấy cái gì, cho nên cũng nhốn nháo đi qua.Ồ ào kết thúc! Cô biết bọn họ đã đi. Mà tại sao, cô lại phải trốn chứ?

Hoài nghi như vậy, nhưng Tư Du không có đủ dũng khí đứng dậy. Chỉ ôm lấy gối mình ngồi im. Làm ơn, biến khỏi tầm mắt của cô đi. Nếu hần thấy cô làm việc ở đây, hần là sẽ đi vào chào hỏi, mà cô không muốn làm như quen biết hần, cũng không muốn gặp lại đám bạn cợt nhả của hần nữa. Đám người đó, thật vô lễ!

Nghĩ lại, hần cũng không khác gì bọn họ. Tự tiện xen vào đời tư người khác, tự tiện làm đảo lộn cuộc sống người khác. Mà hần nhìn theo cách ăn mặc cũng biết là công tử nhà giàu, hóa ra chỉ khoác bên ngoài vẻ rạng rỡ giả tạo, cố gắng làm bạn với thật nhiều người, tỏ vẻ thân mật, hóa ra cũng chỉ là lợi dụng

Tư Du bất giác cảm thấy chua xót. Xong rồi, thật may người kia đã đi qua cuộc đời cô, suýt chút nữa lại khiến cô lâm tưởng. Thật may, hần xuất hiện rồi rồi đi cũng thật may, dặn cô nhớ rằng tấm lòng này mười

mấy năm cũng muốn như ngủ quên, đừng để dàng tin vào người khác. Đã hiểu rõ, Tư Du đứng dậy tiếp tục bày ra bộ mặt sắc lạnh, tiếp tục làm việc của mình, tiếp tục....tồn tại....

Hồ Huân ăn cơm nhai chóp chép, mắt đăm đăm nhìn bạn học đang ngồi ăn cơm một mình đằng kia, gương mặt ngàn năm vẫn như một. Hắn vẫn không hiểu nổi, người như vậy lại chịu giảng bài cho tên tiểu tử bạn hắn. Liếc mắt nhìn Tử Ngạn, hắn mở miệng:

- Tử Ngạn, mình hỏi cậu, cậu làm sao thuyết phục được Lương tiểu thư kia vậy? - Hồ Huân nheo mắt nhìn hắn

- Tư Du á? - nghe đến vậy, mắt hắn sáng ngời, quay đầu nhìn cô phía sau. Mắt cười tươi đến híp lại thành một đường. Hồ Huân mày nhú chặt

- Có gì đáng cười sao? Mình nói thật, nếu có ở cạnh cậu ta cả ngày mình cũng không nặn nổi một cái nhếch môi - Hồ Huân nhàn nhạt nói

- Đâu có, ở bên cạnh cậu ấy rất buồn cười - hắn trái lại phản bác - đó là cậu không biết

- Tóm lại là làm thế nào?

- Mình đưa em trai cậu ấy đến bệnh viện, cậu ấy trả ơn giúp thôi

- Làm sao lại giúp được em trai cậu ấy? Còn có em trai? - Hồ Huân tròn mắt, cơm trong miệng còn rơi ra ngoài. Tử Ngạn thấy ý tứ vụng về của hắn ta thì lắc đầu

- Cậu ấy gọi cho mình

- CÒN CÓ SỐ ĐIỆN THOẠI? - Hồ Huân không kìm chế nổi đứng dậy đập bàn, liền thu hút sự chú ý của bạn học

- Nhỏ tiếng một chút - Tử Ngạn kéo hắn ngồi lại - là thật, mình là cho cậu ấy số điện thoại

- Ồ, mình không tin - Hồ Huân lúc sau liền nghi ngờ - nếu cậu qua mời cậu ấy qua đây ăn cơm được, mình sẽ tin

- Ách, cái này..... - cái này hơi khó, Tử Ngạn gãi gãi đầu. Chỉ sợ cô vô sự từ chối, nhưng dù sao, cũng tốt, hắn muốn mời cô một bữa trả ơn, dặn lòng từ tuần trước nhưng đám bạn hắn cứ hễ hắn mở miệng lại chặn họng kéo đi chơi

- Thế nào? - Hồ Huân nhướng mày. Hắn đương nhiên tin Tử Ngạn là được Lương Tư Du dạy kèm, tin tức lớn như vậy, cả trường cơ hồ đều rõ. Nhưng mà là hắn muốn coi sức hút của Tử Ngạn như thế nào, hắn cũng muốn trò chuyện một lúc với bạn học kì lạ này

- Không thành vấn đề - Tử Ngạn dừng mãi đứng dậy, thoát cái hừng hực đi về phía cô - Tư Du - Tử Ngạn gãi gãi đầu đứng trước mặt cô, xung quanh lại có tiếng bàn tán. Một số người nhận ra hắn, một số người nhận ra cô. Nhưng không có bất cứ nhúc nhích nào, lại càng khiến hắn hơi xấu hổ - Tư Du - tưởng là cô không nghe được, hắn lại cúi đầu nói lớn. Kì lạ, cô lại không có biểu hiện

Vốn định mở miệng, Tư Du đã đứng dậy. Tử Ngạn vui mừng, vốn tưởng rằng cô cuối cùng đã để ý sự có mặt của hắn. Không ngờ cô lại lấy khay thức ăn mà bỏ đi, bữa trưa đã ăn xong. Nụ cười của hắn lập tức đông cứng, nhiều người nhìn vào cười khinh, tảng đá này, không thể nào nhắc nổi. Tử Ngạn không nhanh không chậm chộp lấy cánh tay cô, liền bị Tư Du một cước hất mạnh ra, có thể nhìn thấy, dùng lực rất mạnh

- Cậu làm sao vậy? - Tử Ngạn trợn mắt nhìn cô. Thái độ của cô sao lại như vậy? Chẳng lẽ hắn làm cái gì sai sao?

Ồn ào đông dần, nhìn một màn cự tuyệt ở căn tin, ai nấy hứng thú đầy mình, chẳng muốn trở về lớp. Không buồn liếc hắn lấy một cái, Tư Du cứ nhiên lại đi trả khay thức ăn trở về lớp, sắc mặt vẫn không thay đổi là bao, hắn cũng không có đuổi theo, cả người đứng ngây ngốc ở đó. Hồ Huân thấy tội nghiệp cũng là nên kéo hắn đi

Xem ra tin đồn Lương Tư Du kèm học một học sinh nam hoàn toàn là bất khả thi. Chuyện đó tất nhiên là không thể nào. Còn nghe đồn học sinh nam đó đẹp trai, nhà giàu, hóa ra là Tạ Tử Ngạn. Có nhiều người

còn khinh bỉ, nói rằng Lương Tư Du ham sắc ham tiền nên mới đồng ý, nhiều người lại nói chỉ là bịa chuyện, bọn họ từng tiếp xúc qua Lương Tư Du, quả thật, không thể nói chuyện cùng

Cô gái này nếu người trước mắt không phải người lớn tuổi hơn cũng sẽ không tôn trọng, không nhìn, không nói chuyện, không để ý, khiến người khác còn hoài nghi bản thân không tồn tại. Cho nên trừ phi có việc quan trọng, bình thường cũng chẳng có ai đến tìm cô gái này. Nhưng mà vì tình huống bất đắc dĩ, Tạ Tử Ngạn mới phải nhờ đến cô

Còn nói cái gì mà học chung, đúng là chuyện hoang đường. Chuyện ở căn tin nhanh chóng truyền đi, tiếng xa vạn dặm, đến cả thầy cô cũng biết, đánh tan hoàn toàn tin đồn. Nhưng chỉ có Tử Ngạn biết, đó không phải là tin đồn, là thật, là Tư Du đã nói chuyện cùng hắn, giảng bài cho hắn suốt 5 ngày liền

Nhận thấy thái độ hôm đó của hắn, hắn không khỏi tự kiểm điểm. Rốt cuộc bản thân đã làm cái gì khiến cô tức giận. Mặc dù sắc mặt cô vẫn lãnh đạm như trước nhưng từ lực tay, hắn biết được cô đã kìm nén không ít. Hắn không hiểu, suy nghĩ mãi cũng không hiểu, điện thoại cô cũng tắt, nhắn tin không trả lời, chỉ còn cách hỏi trực tiếp thôi

Hay là, thật sự giống như Hồ Huân nói, cô chỉ coi anh chỉ một chiếc lá qua đường. Trôi nổi một hồi, nhìn qua rồi sẽ thôi, sẽ coi như không hề quen biết nữa. Ngẫm lại, thái độ dạo này của cô thật giống hai người lúc đầu năm, hoàn toàn xa lạ. Hắn vốn nghĩ hắn đã thân thiết hơn với cô một chút, khiến cô mở lòng một lòng. Nhưng xem ra là hắn lầm rồi

Ba mẹ lại không có ở nhà, hắn là làm sao hỏi ý kiến đây? Nếu bây giờ hắn gọi điện, lúc này thì không sao, đến khi trở về, ba hắn chắc chắn sẽ cấm túc hắn, cho rằng đã phá hư kì nghỉ của hai người. Ba hắn chính là tính tình nhỏ mọn như vậy, lại sinh ra người có tấm lòng rộng lượng như hắn, thật quá mức kì lạ

Nhìn gương mặt tuấn mỹ phong trần trong gương, Tử Ngạn không khỏi tự nhếch môi. Bề ngoài của hắn quả thực càng ngày càng trưởng thành, càng ngày càng ra nét đàn ông, nhìn quyến rũ vô cùng. Mà da hắn cũng không còn trắng mịn như con gái nữa, cũng có chút màu đồng, như thế này mới đúng. Nhưng là Anh Thi bảo, hắn nhờ vẻ ngoài này có thể kết bạn với rất nhiều người, có nhiều bạn gái theo đuổi

Hắn không phải là không hiểu, hắn cũng biết Anh Thi chính là mê hắn ngay từ phút đầu, luôn tựa người vào hắn, nhìn qua thật giống như là người yêu. Nhưng hắn cũng đã nói rõ, hắn không có cảm giác gì với Anh Thi. Mà cô cũng cười cho qua, đoán rằng đó là một cô gái phóng khoáng. Nếu như Anh Thi đã nói vậy, nhiều bạn gái đổ dưới chân hắn, tại sao chỉ có một người là lạnh nhạt với hắn

Hắn không phải là có ham muốn chinh phục tất cả bạn nữ ở trường, nhưng là người ở cạnh hắn, hắn muốn thân thiết một chút, còn những người khác, hắn không quen, họ cũng không quen biết hắn, làm sao nói thích là thích, hắn không quan trọng. Nằm lật người trên giường, ở nhà thật quá nhàm chán. Nhưng hắn đi chơi, cũng đã chán hơn rồi, thật không biết có cái gì có thể nào

Mà hôm nay hình như là thứ sáu. À đúng rồi, thứ sáu, thứ sáu giờ này cô có lẽ đang làm thêm ở quán cafe. Hắn cười tươi nhảy xuống giường đi thay đồ, chuẩn bị đi uống chút cafe

8. Chương 8: Đến Tận Nhà

Rạng ngời bước vào quán cafe, không ít người bị dáng vẻ trẻ trung năng động của Tử Ngạn hấp dẫn ánh nhìn, Tư Du cúi đầu chào khách hàng một câu như thường lệ. Đôi mắt vẫn hướng bàn tính tiền mà nhìn, chuẩn bị ghi lại những gì khách hàng sắp kêu. Thấy cô vẫn lạnh nhạt như bình thường thì khóe môi lập tức nở nụ cười, hắn cũng không biết mình cười cái gì, chỉ là cười cô không nhận ra mình dù đang đứng ở trước, cô vẫn là mang trái tim sắc đá như vậy

- Cho một Espresso - Tử Ngạn theo thói quen rút ví tiền ra. Giọng nói này có chút quen thuộc, mảy liễu khẽ động, nhưng Tư Du không có biểu hiện gì, nhận lấy tiền từ hắn. Nhưng đáng chết! Hắn đang chơi trò gì? - Hi! - Tử Ngạn mỉm cười, vẫy vẫy mấy ngón tay chào cô, coi như sáng nay chưa hề có chuyện gì xảy ra

Tư Du quét mắt nhìn hắn, vẫn không đáp lại, kiên trì muốn lấy tiền. Nhưng hắn cũng rất kiên trì, không chịu buông tay ra, mắt còn có chút vui đùa nhìn cô. Tuy gương mặt cười rạng rỡ như vậy, nhưng trong đầu lại có tính toán. Người này, còn muốn làm lơ hắn như lúc trước. Đáng tiếc, hắn đã bắt thóp được cô, sẽ không dễ dàng để cô chịu quay đầu

- Nếu anh không trả tiền..... - cô mất kiên nhẫn buông tay, không lí nào là nhân viên lại đi giật tiền với khách hàng, thật mất thể diện

- Ai nói mình không trả - Tử Ngạn lập tức ngưng đùa, đặt tiền lên bàn, nhíp chân đợi cafe. Tư Du nhìn hành động trẻ con của hắn, một cái nhứ mày cũng không muốn bỏ ra ngoài, đem tiền cất vào trong ngăn, lặng lẽ đi làm cafe

Tử Ngạn chống tay bên ngoài đứng đợi, mắt không tự chủ mà liếc nhìn bên trong. Hương cafe cuốn quít lấy mũi hắn. Nhìn hình bóng nhỏ bé chăm chú nhìn từng giọt cafe cuối cùng chảy ra, tay lại điều luyện vẽ lên bề mặt bọt những bình phiến lá nhỏ, thật giỏi. Không biết cô đã làm ở đây được bao lâu, tay nghề lại khá như vậy

Cafe đem ra, Tử Ngạn vẫn không dời ánh mắt khỏi cảnh đẹp. Nhận được cafe, hắn rời khỏi quán. Tư Du thở hắt một hơi, cuối cùng cũng đi. Hắn hình như cũng giống như đám bạn của hắn, thích trêu ghẹo người khác, bắt quá cô không có hứng thú đáp lại, lâu ngày hắn sẽ sinh nhàm chán, sẽ bỏ đi thôi. Con người một khi hết thích thú, sẽ không để tâm nữa

Nhưng người này kì lạ lại thích bám dai làm phiền cô. Ý tứ lúc sáng còn chưa hiểu, đợi để cô lại buộc miệng nói ra hay sao? Tư Du không biết từ lúc nào tâm tư lại phức tạp, giống như mặt nước suốt mười mấy năm đều tĩnh, đột nhiên có một hòn đá không biết lớn nhỏ lăn vào, tạo thành một vòng tròn nhỏ. Vốn tưởng vòng tròn nhỏ đã thể lại hết, không ngờ những vòng tròn khác lại lan tỏa, cứ lớn dần, lớn dần, kéo theo biết bao nhiêu phiền phức

Tâm tình phút chốc không vui, Tư Du lại đi rửa cốc tiếp. Sau này có lẽ cô nên nghĩ cách tránh mặt hắn ở trường, mà không, tại sao cô phải tránh? Cô cũng là nộp tiền mới đi học. Không, cô nên giữ vững gương mặt này, tác phong lạnh lùng này thôi, nên là như cũ, lãnh đạm với tất cả mọi thứ. Cất tạp dề vào quán, cô lấy túi xách rời đi

Trong đầu đang suy nghĩ một chút, lại bắt gặp thân ảnh cao ráo đang tựa người vào bờ tường lạnh lẽo ngoài quán. Ánh đèn màu vàng chiếu lên gương mặt đang tĩnh lặng nhắm mắt, trên tay vẫn cầm ly espresso đã nguội lạnh từ lâu. Tư Du lộ vẻ ngạc nhiên, phát hiện một lúc thật lâu, có người nhìn mình, Tử Ngạn mở mắt, cô đã đi ngang qua người hắn

- Tư Du, Tư Du, làm gì đi nhanh vậy? - Tử Ngạn hấp tấp chạy theo cô không kịp. Mặc dù bước chân không nhanh nhưng cô cũng đi được một quãng khá xa. Vốn tưởng hắn sẽ vĩnh viễn đứng ngủ ở đó cả đêm, không ngờ mở mắt, lại còn đuổi theo cô. Tư Du không khỏi lấy làm vẻ miến cưỡng nguyền rủa

- Trời vừa lạnh vừa tối, cậu về nhà sẽ không sao chứ? Cậu ăn mặc quá phong phanh rồi đó, không thấy lạnh cũng không thấy đau, rốt cuộc xúc giác của cậu bị hỏng hả?

- Tại sao cậu lại phải làm thêm? Ba mẹ cậu không có ở cùng cậu sao? Gia đình cậu gặp khó khăn à, lúc trước đến nhà cũng chỉ thấy hai chị em

- Đúng rồi, mình vốn định mời cậu đi ăn một bữa, trả ơn cậu vụ thi lại. Khi nào thì cậu rảnh?

Từ lúc đi cùng cô về đến nhà, một lúc rồi lại một lúc, hắn mở miệng nói với cô đủ thứ chuyện. Sao chuyện trước mắt tại sao cô không nói chuyện hắn với hắn, hắn lại không hỏi? Còn hỏi cô lúc nào thì rảnh đi ăn tối. Cô không có rảnh, cũng không có thời gian đi ăn với người khác, cô phải ăn tối cùng với Đồng Hạo rồi

Bất quá, cô ngay cả từ chối cũng không muốn. Tùy cho hắn xử lí, nếu hắn từ bỏ thì không sao, nếu còn tiếp tục, hắn có thể chờ, nhưng chờ đến lúc tốt nghiệp, cô cũng không muốn ăn cơm với hắn. Thấy cô không có trả lời, cả người cứ dăm dăm đi về phía trước, lại thấy gió cứ tấp tấp vào người, ngay cả hắn còn không nhận được run rẩy, cô lại không thấy gì

- Tư Du - Tử Ngạn kéo tay cô lại. Tư Du theo phản xạ lại giật mạnh ra, cả người thổn thức vội tiến lên một bước dài - sao vậy? - hắn hỏi, còn hỏi? Không hiểu thật hay là giả ngốc? Cô và hắn hết rồi, cắt đứt quan

hệ, còn muốn dạy đưa cái gì? Theo cô về đến nhà, không phải còn muốn cướp lấy cái gì chứ? - rốt cuộc đã có chuyện gì? Mình làm sai cái gì cậu phải nói chứ

- Chị hai! - Đông Hạo nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, tưởng là ai, không ngờ là cô, lại còn đang giằng co với một người con trai, nó là lần đầu tiên thấy, không khỏi nhướn mày

Nhìn ánh mắt sững sờ của Đông Hạo, cô biết nó nghĩ gì, không nói nhiều liền vội đi vào nhà. Nghe tiếng cửa sổ sầm lại, nó thoáng giật mình, nhận ra bản thân đã không lễ phép chào hỏi. Nhìn mặt có lẽ là bằng tuổi với cô

- Chào anh! Em là Đông Hạo, là em của chị....

- Anh biết - Tử Ngạn giầy sau liền mỉm cười - anh là Tử Ngạn, bụng em còn đau không? Nếu còn đau phải đến bác sĩ khám

- Bụng đã hết đau rồi. Mà, tại sao anh biết em bị đau bụng? - Đông Hạo nghi ngờ hỏi, dựa vào tính cách của chị nó, chắc chắn sẽ không đi kể chuyện nhà lung tung

- Anh là tối đó đưa em vào bệnh viện, chứ em nghĩ sức chị em có thể đi xa được bao nhiêu - Tử Ngạn chống tay lên tường cười trừ

- Thật ă? Chị ấy nhờ anh giúp đỡ???!! - đến cả em trai cô còn không tin cô, xem ra Tư Du sống cũng quá khép kín rồi

- Đúng, là gọi điện nhờ anh giúp - Tử Ngạn không ngại nói rõ. Có thể tưởng tượng, tối nay chị em cô sẽ có một cuộc trò chuyện vui vẻ với nhau

- Không thể tin được - Đông Hạo kinh ngạc trợn mắt. Là lần đầu tiên, lần đầu tiên chị nó nhờ vả người khác. Nhưng là tình huống bất đắc dĩ, cũng không phải chuyện gì to tát. Nháy mắt thấy trời đã không còn sớm, Đông Hạo đóng cửa - thôi, tối rồi anh về đi, em đóng cửa đây ạ

- Ừm - Tử Ngạn tay dứt túi quần mỉm cười quay đi

- Mà khoan đã.... - nghe tiếng gọi, hắn quay lại, còn có chuyện gì? - lúc này hình như là anh động vào người chị ấy - nhìn biểu tình khó chịu của Tư Du, nó có thể đoán được phần nào sự tình. Tử Ngạn bất động đứng nhìn - chị em không thích người khác động vào mình, anh nên chú ý một chút. Còn nữa.... anh là người đầu tiên đến gần nhà em đến vậy, cảm ơn anh đã làm người bạn đầu tiên của chị ấy

Tử Ngạn đứng như si ngốc ở đó. Người đầu tiên đến nhà? Là người bạn đầu tiên? Hắn là người bạn đầu tiên đến nhà cô sao? Vậy suốt những năm qua, cô đi học mà không có lấy một người bạn để trò chuyện. Nghĩ đến cuộc sống cô quạnh đó, hắn thoáng rung mình sợ hãi, chính hắn nghĩ tới đã thấy sợ, cô làm sao vượt qua nó?

Tại sao lại không có bạn? Không thích, hay là vì không có ai chủ động làm quen. Nhìn gương mặt của cô, hắn cũng đoán được tại sao không có ai chủ động đến gần cô. Hơn nữa, hơn nữa....nghe đến em trai cô gọi hắn là người bạn đầu tiên, hắn lại cảm thấy hơi chua xót. Người bạn đầu tiên, nghe thật mỉa mai

Hắn có được coi là bạn của cô không? Chính cô phải công nhận thì mới được. Hiện tại, hắn chẳng khác nào kẻ bám đuôi, muốn rủ đi ăn một bữa cũng rất chật vật. Nhưng mà, nghĩ lại, cái chức danh người bạn đầu tiên, thật oai phong, thật hãnh diện. Hắn bắt chuyện làm bạn với nhiều người cũng chưa từng có cảm giác thành tựu này, trong lòng dâng lên cảm giác tự mãn

Có lẽ việc làm bạn với một người đối với hắn dễ dàng giống như ăn bánh. Nhưng muốn làm bạn với cô, có lẽ còn là một quãng thời gian dài cố gắng. Không sao, hắn rất kiên nhẫn, còn còn 1 năm rưỡi nữa hai người cùng lớp với nhau, hắn sẽ khiến cô một lần nói chuyện vui vẻ, trải qua quãng đời học sinh thật tươi sáng. Nghĩ tới đó, hắn không khỏi cảm thấy hào hứng, chuyện này vui quá!

Cô không thích người khác động vào mình, đó là chuyện hắn không biết được, cũng không biết cô đã khó chịu cỡ nào, thường xuyên động chạm không cần thiết. Có lẽ cô khá nhạy cảm, cũng trầm tính, lạnh nhạt lại có chút vô tình. Biết được chuyện này, Tử Ngạn cảm thấy hắn có thể đến gần cô một bước nữa, cảm giác cả người lâng lâng trong thành công

Tử Ngạn đột nhiên, có dòng điện xoẹt qua đầu, hần muốn nhìn thấy cô cười. Người như vậy, nếu cười, nếu nói đùa, tức giận, còn có xấu hổ, đau đớn, sẽ có biểu hiện như thế nào, hần thật hiếu kì. Tâm tình cô luôn giấu kín trong lòng, nếu bị hần bối móc ra, có khó chịu hay không? Có lẽ cô không quen đem vẻ mặt thật của mình cho người khác xem

9. Chương 9: Không Có Gì Thay Đổi

Lại bắt đầu một ngày mới, Tư Du vẫn thức dậy đúng giờ vô cùng, làm bữa sáng cho em trai xong, cô cũng tranh thủ ăn một chút rồi mới đi học. Vừa bước khỏi nhà được vài bước, cả người cô liền đứng sững. Tử Ngạn đứng tựa vào cột đèn cũng mỉm cười đi lại. Đứng chờ ở đây thật là cả chân muốn tên rần hết cả lên

Nháy mắt vài cái, Tư Du ngoảnh đầu bước đi, không quan tâm lí do tại sao hần xuất hiện ở đây, tại sao lại đi theo cô đến trường. Mà đứng rồi, hần cũng đi học, nhưng tại sao sáng sớm phải đến đây, không lí nào lại muốn đi học với cô. Tư Du sờ da gà, không phải là như cô nghĩ đi, có lẽ cô quá đa nghi, có lẽ hần chỉ tiện đường, chỉ tiện đường đi qua con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo sâu hoắm này thôi?!!!!

Ý nghĩ này nhanh chóng làm lu mờ lí trí của cô. Cuối cùng là tại sao? Cô rất muốn hỏi cho ra nhẽ, cũng muốn cảnh cáo hần sau này đừng xuất hiện quanh khu vực nhà cô nữa. Nhưng mà cô là lười mở miệng nói chuyện với người. Quyết định để cho hần chết tâm đi. Nhìn môi cô hơi mím, ánh mắt vẫn mở to nhìn đường thì hần không nhìn được cười. Hần là cô đang cố nén giận

- Mình gửi xe gần đây, tiện thể đi bộ cùng đi học với cậu, dù sao thời gian cũng còn sớm, đi bộ rất tốt - gửi xe gần đây? Có xe không đi, lại đi bộ cùng cô, coi như là muốn tập thể dục, hần có thể đi trước kia mà, không cần phải đi cùng nhau

- Hơn nữa, mình nghĩ nếu đi xe có lẽ cậu cũng không quen - nói vậy là có ý gì? Hần còn có ý định muốn chở cô đi bằng cái xe của hần?! Cũng may đầu hần không có bị hỏng, còn biết cô nhất định không đi. Nhưng là, hần không có tiện đường, là cố ý “đi qua” đây. Thấy mặt cô càng ngày càng đanh lại, hần cũng hiểu, cô đã nghe hần nói chuyện

- Khu này khi về nhà nhất định rất đáng sợ, mình biết cậu cũng sợ, cho nên không cần nói, mình hằng ngày sẽ đi đi về về với cậu

Nhất thời, chân cô dừng lại. Hần nói hươu nói vượn cái gì? Cái gì mà sợ? Cô không có sợ, là hần tự mình dọa mình, nói hần sợ thì đúng hơn. Cô không sợ, hần giống như đang viện cớ. Cái gì mà cùng đi đi về về? Muốn đóng vai người tốt sao? Phi, cô không cần, quá rắc rối. Lần đầu thấy cô bị chấn động, hần là sẽ mở miệng từ chối đi

Nhưng mà trái lại, cô tiếp tục đi, không hề nói gì sau đó, Tử Ngạn thấy cũng kì lạ, tiếp tục nói chuyện, cô vẫn im lặng, thậm chí tâm thế còn thư thái hơn. Không có nổi giận? Là ngầm chấp nhận sao? Đúng là tin tức lớn, nếu cô đã không từ chối đuổi hần đi, hần nhất định có biện pháp khiến cô mở miệng. Vừa đi, hần lại tiếp tục nhún nhảy, tâm tình phút chốc bay lên tận trời

Tư Du trong lòng cười lạnh. Tên này, nhất định đầu óc có vấn đề. Cô nhất thời hiểu ra, có lẽ, hần đã nhận một cuộc cá cược mới kiên trì như vậy. Nằm mơ, cô không bao giờ muốn thân thiết với người nào đó, hần cố gắng cũng là vô ích rồi. Cứ như cũ, trực tiếp xem hần như người vô hình, như vậy là tốt nhất

Anh Thi vừa đến trường bắt gặp một cảnh hai người cùng đi học liền chấn động. Ríu rít lòi lòi kéo kéo. Tư Du bị đẩy ra ngoài cũng không có nửa lời than trách, lập tức đi lên lầu. Cũng tốt, có người giúp cô kéo lại thứ kia đi, tốt nhất cũng đi đến nơi nào mà cô không nhìn thấy, đừng lượn lờ trước mặt cô là được

Mà ngặt nỗi, hần lại là ngồi bên cạnh cô, không giáp mặt nhau không được. Cô thì không sao rồi, cứ im lặng là được, mà Tử Ngạn lại kiên nhẫn vô cùng, ngồi bên cạnh đọc thoại một mình. Từ ngày này qua ngày khác, sáng trưa chiều tối một ngày bốn bữa đều làm phiền cô, bức cô muốn mở miệng thì thôi. Nhưng mà, Tư Du vẫn là nghĩ hần vì tiền cá cược, không có mở miệng chút nào

Bạn bè xung quanh thấy hấn bị bỏ bơ đến tội nghiệp cũng thông cảm, khuyên nhủ có, răn đe có, cũng không làm lung lay ý chí của hấn. Anh Thi một cổ tức giận ở bên cạnh, có sao hấn lại cứ một mực muốn ở bên cạnh Lương Tư Du? Không lẽ thích cô ta, không lí nào, nhìn bề ngoài quá bình thường, gia cảnh không tốt lại còn liên quan xã hội đen. Trừ cái học giỏi, cô cái gì cũng không có

Anh Thi khinh thường nhìn. Có từng hỏi qua hấn tại sao lại muốn vậy, hấn chỉ nói là hấn thích kết bạn với Lương Tư Du. Cả trường có biết bao nhiêu bạn gái muốn kết bạn hấn cũng không màng vậy mà lại quan tâm đến một bạn học nhỏ bé. Hấn không biết là hấn có biết bao nhiêu ngu ngốc? Người ngoài nhìn vào còn cười chê

Đại Vũ cũng không chịu được tức giận, nói hấn lập tức từ bỏ. Nhưng một ngày rồi hai ngày, hấn cười trừ lại tiếp tục bám theo Lương Tư Du. Có một lần, bắt gặp Tư Du đang đi từ phòng giáo viên trở về, mà hấn thuận tiện cùng đám bạn đi ngang qua. Tử Ngạn dơ tay chào cô một cái. Đáng tiếc, cũng giống như lần đầu gặp mặt, Tư Du vẫn lướt qua mặt hấn như một cơn gió

Tử Ngạn có chút hụt hẫng, nhưng mà vẫn mỉm cười đi tiếp. Bạn bè thấy hấn vậy cũng lắc đầu, đúng là hết cách, đành đợi hấn mệt mỏi mà bỏ cuộc. Chứ người như Tư Du, hết thuốc chữa rồi. Cố gắng trong một tuần, vẫn không có gì thay đổi, Tử Ngạn không biết rằng làm thế nào mới thu hút được sự chú ý của cô

Nhưng càng nghĩ, hấn lại càng thấy kì. Hình như càng ngày, cô càng không chú ý hấn, mà ngược lại, hấn lại càng để ý đến cô. Bất cứ nơi nào có Lương Tư Du, hấn đều muốn xuất hiện, muốn để ý những thay đổi dù là nhỏ nhất nhất trên mặt cô, tìm ra những gương mặt tự nhiên đâu đó trong lớp mặt nạ đó. Hấn thấy mình đúng là như bị điên rồi!

Ngay cả Hồ Huân còn khuyên hấn nên từ bỏ. Mà nhìn hấn bây giờ giống như đang theo đuổi người ta, tin đồn đã lan ra trong trường rồi. Tử Ngạn cũng đã giải thích rõ ràng với bạn tốt, nhưng Hồ Huân nói, hấn ta tin thì có ích gì, phải là người khác tin mới được. Tử Ngạn có lần nhờ Hồ Huân tra thử trong giới xã hội đen có liên quan gì đến cô không?

Hồ Huân liền bĩu môi. Hình như hấn đánh giá hơi cao Tư Du, làm sao một cô gái nhỏ có thể có quan hệ với xã hội đen. Nhưng nghe tin đồn trong trường năm đó, cũng không quá ngạc nhiên lí do tại sao hấn hỏi vậy. Hồ Huân liền đem đi hỏi ba hấn - Hồ Minh Triết. Quả nhiên, không có chút dính líu. Vậy mà còn bị ba hấn cười cợt, nói con nít ranh còn đi lo chuyện bao đồng

Tuần sau, ba mẹ hấn từ Pháp trở về, cuộc sống một mình sắp sửa kết thúc. Từ khi quyết tâm bám lấy Tư Du, cảm thấy thời gian trôi qua thật bình yên. Hấn ngày trước cảm thấy ngày ngày chơi bời khắp nơi với bạn bè, nhọc nhằn lụp xụp mới thấy cuộc sống bớt nhọc nhằn hơn. Vậy mà khi cùng cô cứ hằng ngày đi bộ, còn có trò chuyện, mặc dù đa số là hấn tự độc thoại nhưng cũng rất nhàn nhạ

Giống như là một ngày tự tổng kết, hấn sẽ đem tất cả mọi chuyện nói với cô, cũng thấy lòng đỡ khuất mắc hơn, thoải mái hơn hấn tưởng. Có những lúc tức giận, hấn sẽ xả giận trước mặt cô, sẽ mắng chửi te tát cũng không nghe nửa tiếng ca thán. Chứ nếu như đi với đám Đại Vũ, cũng sẽ bị cuốn theo câu chuyện của Đại Vũ, còn có những chuyện bên lề, hoàn toàn không có thời gian cho hấn kể chuyện của mình

Hấn đành đem kể với Hồ Huân, nhưng Hồ Huân học khác lớp, cùng lắm sẽ nói chuyện được vài chục phút. Còn có một số chuyện hấn bị Hồ Huân hỏi đến không thể nào trả lời, dường như phải giới thiệu hết những người hấn quen biết cho Hồ Huân để dẫn dắt câu chuyện. Đến lúc giới thiệu xong, cũng đã qua vài chục phút

Còn có Tư Du, cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói, giống như cô cái gì cũng biết, khiến hấn thoải mái nhất chính là ở cạnh cô. Quả nhiên, có một người bạn biết im lặng thế này cũng thật là tốt. Đến trước cửa nhà, Tư Du cũng chẳng buồn quay lại nhìn hấn một cái, trực tiếp mở cửa, làm hấn có chút tổn thương cười khổ

- Anh Tử Ngạn - Đông Hạo từ trong nhà liền nhìn thấy hấn, vội vàng chạy ra - anh cũng thật siêng, ngày nào cũng về cùng chị hai, chẳng hay, có muốn vào nhà uống một cốc nước - Đông Hạo này còn bày đặt giả giọng người lớn mời khách vào nhà

Tư Du đứng bên trong bất động, muốn cười vào mặt tên nhóc này. Tử Ngạn thấy cô không có nửa điểm phản đối liền tưởng cô đồng ý, liền ngang bước vào nhà. Dù sao là Đông Hạo tiếp, nên là Đông Hạo mời

khách, cô không có can hệ, lên lầu học bài. Tử Thiên quan sát từng góc ngách trong căn nhà nhỏ ẩm cúng. Rất khác so với nhà cao cửa rộng của hần, nhìn quá dễ thương. Sống ở đây chắc hần rất vui vẻ. Nhìn sắc mặt hồng hào của Đông Hạo, chắc hẳn cô đã chăm sóc nó rất tốt. Đông Hạo rót cho hần cốc sữa ấm, không có chuyện gì, chỉ hỏi vài chuyện ở trường của cô. Đông Hạo từ lâu muốn biết, cô ở trường như thế nào, bạn bè có thân thiết không?

Tư Du thay đồ xong từ trên lầu đi xuống, rót một cốc nước trong bếp uống. Nhìn biểu tình phần khởi trên mặt Đông Hạo, hần là không biết trên trường cô là người tuyệt tình như thế nào. Tử Ngạn liếc mắt nhìn cô uống nước, thái độ vẫn hờ hợt. Chỉ là cô khoát trên người bộ đồ dài tay hơi rộng, nhìn nhỏ bé vô cùng, đứng trong căn bếp, lại càng nhìn giống tiểu quý, khóe môi bất giác nhỉnh lên.

Ở trường thì lạnh lùng vô tình, ở nhà lại có em trai đáng yêu, sống cuộc sống bình thường yên ả, đúng là có hơi khó nói. Tử Ngạn mấp môi nói vài câu với Đông Hạo, nó chăm chú lắng nghe, mà Tư Du đứng trong bếp tai cũng hơi dính lên. Trái với dự đoán của cô, hần nói....những chuyện thật kì lạ. Cô từ lúc nào trên trường lại hay giúp bạn bè ôn thi, làm việc chăm chỉ có trách nhiệm, nghe lời giáo viên lại thường đi tản bộ cùng bạn bè chứ?

Tư Du tròn mắt nhìn hần. Tử Ngạn nhanh mắt phát hiện nét mặt mới này của cô. Hần chính là rất bất ngờ, hần cười híp mắt. Mà Tư Du bị nụ cười của hần làm cho thất thần, lập tức quay đi cắt li. Cái nụ cười kia? Là ý gì? Hần lừa em trai cô, để làm gì? Lấy lòng sao? Lấy lòng để làm gì? Không phải là vì tiền cá cược chứ?

Chết tiệt! Cô vì vậy mà mắc vào cái bẫy lớn của hần. Trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu cùng bức bối, Tư Du đi thẳng một hơi lên lầu. Cô không thích ánh mắt hần cứ nhìn mình lúc trò chuyện như vậy, nhìn giống như thật lòng, nhưng tận sâu trong lí trí, cô biết hần đang diễn. Tư Du ôm đầu, xem ra cô lơ hần cũng không được, hần không có dấu hiệu ngừng lại, còn tấn công sâu hơn, hiện đã tới Đông Hạo rồi.

10. Chương 10: Là Đồng Cảm Hay Là Thương Hại?

Đông Hạo lôi album cả nhà ra cho hần coi. Đây là cô. Hần chăm chú nhìn cô bé nhỏ nhỏ mặc váy đầm chấm bi đỏ đứng quàng vai em trai, nét mặt cười tươi rực rỡ. Đáng tiếc, từ năm 10 tuổi, cô đã không còn cười như vậy nữa. Tất cả chỉ toàn là mặt lạnh, mặt lạnh, và mặt lạnh. Ngay cả chụp với em trai cũng không có cười nữa.

Tử Ngạn hỏi tại sao. Đông Hạo cũng thành thật trả lời. Đó là vì năm đó mẹ cô đột ngột qua đời, mà ba cô năm sau liền lấy vợ mới, thành ra cô không thích. Lí do, chính là vì gia đình mới của cô rất giàu có, là danh gia vọng tộc, nên trừ hai người đó ra, không ai trong gia đình đó biết ba cô từng có vợ, lại còn có hai đứa con, cũng không muốn chấp nhận người như vậy bước vào gia đình.

Nghe ra thì thật là buồn cười. Tư Du nghe ba giải bày xong, mặt không biến sắc liền chỉ nói ra một câu “Ba cùng đi đi Mỹ đi, Đông Hạo con lo”. Nghe con gái nói vậy, ba cô cũng không nói nhiều, nghĩ là cô thật sự vì ba mà lo cho em trai, hằng tháng còn có gửi tiền về, nhưng trừ chi tiêu khó khăn những năm đầu phải dùng đến số tiền, sau này hoàn toàn không có động tới.

Tư Du không có kể cho Đông Hạo nghe chuyện này, chỉ nói là ba đi Mỹ làm ăn một thời gian rồi sẽ về. Nhưng mà nó là ở bên ngoài nghe được cuộc trò chuyện của hai người, cũng nghe được giọng điệu kìm nén của cô. Nhưng lạ là, Đông Hạo không tức giận ba, chỉ thấy tội nghiệp cho cô. Đêm đó ba rời đi, cô đã khóc rất nhiều, gần như là khóc đến ngất đi.

Hôm đó trời mưa rất to, mà Đông Hạo chỉ là một đứa trẻ 6 tuổi, ngồi ngoài phòng nghe tiếng khóc của chị nó còn át cả tiếng sấm chớp. Đông Hạo không có khóc, chỉ muốn nhào vào phòng ôm lấy chị nó, an ủi chị nó, chị nó đã phải gánh chịu tất cả một mình, đi làm, đi học. Ba cô từ đó không bao giờ xuất hiện nữa, mà cô cũng không bao giờ nhắc đến tên ông, cũng không bao giờ cười nói hay khóc lóc nữa.

Đông Hạo biết Tư Du ở bên ngoài rất vất vả, cũng muốn làm thêm giúp đỡ, nhưng cô không chịu. Cô nói nó phải lo học hành, không được chơi bởi lêu lổng, cô sẽ rất không vui. Nó không biết làm cách nào chị nó đi học cả ngày, tối còn đi làm thêm, lại học giỏi vô cùng. Vì vậy Đông Hạo rất ngưỡng mộ chị mình, cố gắng học thật giỏi

Tử Ngạn hỏi có bao giờ cô cười không? Nó nói, có chứ, lúc trước thỉnh thoảng có, nhưng bây giờ, cứ ít dần, ít dần, đến nỗi nó không còn nhớ gương mặt chị lúc cười là gì nữa. Đó mới chính là điều làm Đông Hạo cảm thấy đau khổ nhất, không phải là ba bỏ đi, không phải là cuộc sống cực khổ, mà là vì chị nó không thể cười được nữa. Chỉ cần chị nó sống vui vẻ, nó không còn gì hối tiếc nữa

Tử Ngạn thững thờ đi về nhà. Nghe được một câu chuyện, một mảnh đời đau khổ. Hắn từ nhỏ sống trong niềm yêu thương của ba mẹ cũng chưa từng nghĩ có một ngày, ba mẹ vì muốn vào gia đình khác mà chối bỏ hắn. Rồi đến một ngày tình cờ gặp nhau trên đường, bọn họ sẽ lướt qua mặt nhau giống như chưa từng là một gia đình

Tử Ngạn khụy xuống dưới gốc cây. Đây là cảm giác gì? Hắn là lần đầu tiên thông cảm cho người khác, không ngờ cảm giác lại thật tệ. Cảm giác giống như không còn sức để thở, trái tim không tài nào đập thành thích được nữa. Thì ra đó chính là thứ đã cướp đi nụ cười của cô. Hắn có thể tưởng tượng được phần nào, năm đó, Tư Du đã đau khổ đến mức chết đi sống lại

Nếu hắn ở ngay đó, tại thời điểm đó, hắn sẽ cho cô tất cả, sẽ nói hai chị em cô đến ở nhà hắn miễn phí, cho ăn miễn phí, thậm chí học phí cũng sẽ trả giúp, chỉ cần cô sống hằng ngày cười cười nói nói là được. Tử Ngạn quỵ lỵ bước về nhà, những bước chân nặng nề. Đông Hạo không có khóc, nhưng hắn là người nghe, chỉ chực giống như muốn rơi nước mắt

Hai chị em nhà đó thật nghị lực phi thường. Người em 6 tuổi đã kiên cường như vậy, người chị còn kiên cường hơn, như vậy mà vừa đi học vừa đi làm, giỏi như vậy, so với kẻ kém cỏi suốt ngày đi chơi như hắn lại còn phải thi lại, quả là hổ thẹn vài phần. Không nhận ra trong nhà có người, đến khi nghe thấy tiếng ba mẹ gọi lại, hắn mới tỉnh

- Ngạn, con coi ba mẹ mua mấy cái quần áo này cho con có mặc vừa không?

- Socola này xem ra là đồ thượng hạng đấy

- Thấy chưa, em đã nói với anh rồi mà. Còn nữa, cái này con có thể....

Tiếng ba mẹ ù ù bên tai, quà cáp gì hắn cũng không còn hứng thú nữa. Tử Ngạn chỉ thấy một mảng đèn mờ mờ trước mắt. Thấy con trai sắc mặt tím tái, lại còn đi đứng loạng choạng, bình thường hắn thích nhất là quà nhưng cũng chẳng màng quan tâm. Hạ Phong thấy vậy liền bỏ tất cả xuống

- Con trai, con bị sao vậy? Con trai, Tử Ngạn.... - Hạ Phong đỡ lấy cả người nặng trĩu của hắn. Tử Thiên đứng cạnh cũng hoảng hốt

- Tạ Tử Ngạn, Tạ Tử.... - Tử Thiên vỗ vỗ mặt hắn, cho rằng bị trúng gió, đêm hôm thế này mới về, không phải đi chơi bởi đâu đó chứ. Hạ Phong sờ sốt nhìn con, bàn tay ẩm nóng không ngừng xoa xoa, có một giọt nóng hổi nhỏ lên tay cô, cô không khỏi run rẩy

- Nói mẹ biết, có chuyện gì hả? Nói mẹ biết được không..... - Hạ Phong ôm Tử Ngạn vào lòng. Không biết đã có chuyện gì, chỉ biết con trai lớn của cô đang khóc, đứa nhỏ lúc nào cũng vui vẻ lại đang vùi đầu vào ngực mẹ hắn mà khóc

Hai người liếc nhìn nhau, không hiểu lí do, có lẽ là quá nhớ ba mẹ đi. Không thể nào, trước đây bọn họ thậm chí còn đi du lịch lâu hơn thế này cũng không có vấn đề mà. Có lẽ, trong quãng thời gian này, ở nhà đã xảy ra một số chuyện mà đối với đứa trẻ niên thiếu này còn cảm thấy chịu không nổi. Tử Thiên miệng hay mắng con trai cũng im lặng, cho rằng quá yếu đuối, nhưng mà anh không mở miệng, chính là vì nhìn thấy dáng vẻ này không phải trẻ con, mà là trưởng thành

Hắn sai rồi, là hắn sai rồi. Hắn quá yếu đuối, quá ủy mị, quá phụ thuộc vào mọi thứ. Vốn có thể tưởng, cuộc sống không thể sống thiếu niềm vui lạc thú, vốn tưởng cuộc sống luôn trôi chảy, nhưng đó chỉ là đối với hắn. Còn đối với một số người khác, lại chật vật vô cùng, vốn không có thời gian kết bạn, cũng không có thời gian nghĩ đến chuyện chơi bởi, không chỉ chăm lo một thân, mà còn phải nuôi người khác

Nếu đổi lại là hấn, căn bản là không làm được. Hấn thật sự, làm không nổi. Ba hấn nói đúng, hấn chỉ là một gã vô tích sống dựa hơi đồng tiền ba mẹ, vậy còn lấy đó đi chơi với bạn bè, khoa trương, luôn miệng nói cuộc sống thật hạnh phúc. Đúng là hấn vô dụng, quá vô dụng, quá tự phụ, sống vô trách nhiệm

Chết tiệt! Hấn vậy mà tự hận bản thân. Cũng không biết bản thân làm thế nào mà về phòng, làm thế nào ngủ, lại làm thế nào tỉnh dậy. Trễ giờ học rồi! Hấn không không muốn đến trường. Nhưng mà, hấn muốn gặp Lương Tư Du, hấn muốn kể cho Hồ Huân nghe chuyện của cô, rằng cô không phải là người xấu, không liên quan đến xã hội đen, cũng không phải lãnh khóc vô tình, mà là cả một tấm lòng, một tấm lòng bị phụ bởi người cha của mình

Hấn vậy mà không có ăn cơm, ba mẹ hỏi gì cũng không nói, chỉ nằm im trên giường, im lặng suy nghĩ. Rốt cuộc hấn sống vì cái này, mấy năm nay sống cũng đã làm được những gì, không có gì cả, hấn chỉ biết gây họa, chỉ biết nói đùa, cũng chỉ biết dùng gương mặt đẹp dễ này để thu hút người khác. Người khác đến với hấn cũng chỉ vì hấn đẹp trai, hòa đồng, có tiền

Biết hấn không đi học, Tư Du lại thấy vui lạ. Tốt quá! Cuối cùng cũng thoát khỏi hấn được một ngày. Hôm nay có bài kiểm tra cá nhân, thầy chủ nhiệm bảo cô thu rồi đặt vào phòng giáo viên giúp thầy. Tư Du đương nhiên làm theo, thu lại tất cả các bài trừ bài của một người, thầy nói để hôm sau sẽ cho hấn làm lại, cô cũng không ý kiến

- Lương Tư Du - Anh Thi từ xa chạy lại, sắc mặt có chút hồng - thầy hiệu trưởng bảo cậu lên văn phòng gấp kìa - Tư Du không có cảm ơn, chỉ gật đầu rồi đặt chồng bài kiểm tra chỗ bàn thầy chủ nhiệm, bước dài đi ra

Thầy hiệu trưởng kì lạ là đã về nhà rồi, có lẽ đã đợi cô lâu quá nên về, thôi thì ngày mai cô hỏi cũng được. Tư Du thở dài trở về nhà, hôm nay, đáng lẽ cô nên vui mới phải, nhưng vui không nổi. Không biết Đông Hạo đã nói cái gì khiến hấn từ bỏ, cô thật hiểu kì

- Tư Du.... - Tư Du bất giác quay đầu lại, nhận ra....sau lưng mình, chẳng có ai cả, chẳng có ai

Sân trường trống rỗng trước mặt cô, vậy mà cô còn nghe thấy tiếng gọi, cơ hồ muốn phát điên. Nhất định là cô điên rồi. Khi không lại nghe thấy tiếng của hấn, nhất định là cô đang bị ảo giác, căng thẳng quá chăng? Gió thổi mạnh một góc, làm dây chun cột trên tóc cô bỗng nhiên bị đứt, tóc không tự chủ mà bay tán loạn

Tóc. Cô chưa từng nghĩ tóc mình đã dài đến thế này. Cô còn nhớ mình vừa mới cắt. Đúng thật tóc cô rất nhanh dài ra. Thở dài một hơi, cô cư nhiên lại nhớ đến âm thanh riu rít bên tai mình, hấn quả thực nói rất nhiều. Mà cô, nhớ cũng không ra hấn đã từng nói gì, chỉ nhớ cô nhất quyết không quan tâm, không để lời hấn nói vào tai

Từ lúc sống, hấn là người đầu tiên kiên trì muốn làm bạn với cô. Ở cô có cái gì thu hút, cùng lắm chính là số tiền đặt cọc kia. Cô cũng từng nghe hấn cũng không phải là thiếu tiền, là vì sĩ diện với bạn bè sao? Hấn còn có sĩ diện. Tư Du mím môi bước đi. Nhưng chân đi được vài bước đã ngưng lại, như mọi lần cô lại nhìn thấy

Ản hiện như ảo giác, người đó lại đứng trước cổng trường chờ cô. Giống như ở trước quán cafe khi đó, giống như ở trước cổng nhà cô mỗi sáng, đều có sự hiện diện của hấn. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ để mắt đến người nào đó, cũng không thể nhớ được lâu dung mạo của một người. Nhưng hấn, là cô đã nhớ, đã nhớ từ lúc nào không biết

11. Chương 11: Tiệt Tại Gia

Tư Du nhíu mày nhìn chân, rốt cuộc là như thế nào? Cô còn không hiểu. Tử Ngạn đã đi đến trước mặt cô, nhìn cô cúi đầu không nói, không biết cô đang nghĩ gì, càng không biết gương mặt cô đang biến đổi như thế nào, là nhăn nhó, khó chịu hấn, hay vui mừng vì hôm nay hấn không làm phiền cô. Tất cả những gì hấn biết chỉ là gia cảnh của cô thông qua lời của Đông Hạo

Hắn có một suy nghĩ, nếu như hắn lấy cô làm mục tiêu phấn đấu, có lẽ cuộc sống của hắn sẽ bớt vô dụng hơn nhiều. Có nhiều người không biết được làm bạn với một người chính là chẳng cần gì cả, bản thân sẽ tự khắc nhận ra giá trị của đối phương. Cũng giống như, người khác nhìn vào, vốn nghĩ không cần làm bạn với người này cũng không sao, dù sao gương mặt cũng lạnh như xác chết

Nhưng hắn thì biết, quen biết cô, chính là một cơ hội, hắn học được nhiều thứ mà hắn không học được ở đám Đại Vũ. Hắn cũng biết quý trọng bản thân hơn là tiền tài vật chất xung quanh, vì vậy, hiện tại hắn đang trân trọng người bạn này hơn bất cứ thứ gì. Tử Ngạn im lặng nhìn cô không nói một lời, trái với bình thường, làm Tư Du phải ngẩng mặt nhìn hắn dò xét

- Hôm nay cậu có đi làm không? Mình muốn mời một bữa - không hiểu sao nghe giọng hắn buồn buồn, cổ họng cô nghẹn trăn. Hắn biết mà, tối nay cô phải đi làm ở siêu thị. Tử Ngạn vốn tưởng cô chỉ làm ở quán cafe, không ngờ là 2,4,6 ở siêu thị, 3,5,7 ở quán cafe, chỉ còn chủ nhật, chủ nhật sẽ cả ngày ở trường. Mà hắn không thể chờ đến chủ nhật được nữa. Biết rằng kết quả chẳng có gì, nhưng hắn vẫn vô thức hỏi cô

Không hiểu sao, nghe chuyện của cô, hắn thấy mình lại đau xót đến vậy. Là thương cảm sao? Hắn chưa từng có thương cảm người khác. Ba hắn cũng chưa từng thương cảm người khác nên có thể nói, hắn giống ba. Nhưng bây giờ hắn phát hiện không phải, là hắn giống mẹ, hắn cũng dễ mềm lòng như mẹ hắn

Tư Du vốn muốn lướt đi coi như không có chuyện gì, nhưng chân không thể nào động đậy nổi. Tử Ngạn không có tươi cười sáng lạn nhìn cô, hôm nay cũng không đi học. Chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì đó. Không lẽ, cô lại bày tỏ lòng thương hại. Không được, tuyệt đối không được, nếu bây giờ cô bước đi, có thể hắn sẽ thật sự từ bỏ. Biết như vậy, nhưng cô làm không được

Một bên lại cự tuyệt muốn đi theo hắn, một bên lại muốn cứ đứng đây mãi, đứng mãi. Tử Ngạn biết cô không nói, chính là không muốn đi, nhưng hắn cũng không cách nào nhúc nhích được nữa, tứ chi như rã rời. Tư Du bước đi, chính xác là bước qua mặt hắn, là lướt đi. Tử Ngạn biết, cô sẽ từ chối, nhưng không ngờ, kết quả bao nhiêu lâu mình cố gắng lại trở thành công cốc như vậy

Không, hắn không cố gắng, một chút nỗ lực nhỏ của hắn cũng không bằng mấy năm qua của cô. Hắn không đành lòng, tiếp tục đi theo sau cô, không có nói gì. Hắn chẳng làm cái gì nên hồn cả, vậy mà động một chút lại muốn bỏ cuộc, hắn không đấu lại quá khứ của cô. Đúng rồi, hắn có là gì đâu, hắn không thể giúp cô mở lòng ra, cũng không thể khiến cô có thêm nhiều bạn hơn

Bước vào siêu thị không một bóng người. Siêu thị này chính là vắng như vậy, cũng không biết chủ tiệm duy trì như thế nào, chỉ cần tiền lương của cô không có vấn đề là được. Ngày thường không có nhiều khách lắm, chỉ có cuối tuần là hơi đông. Tử Ngạn không biết từ khi nào đã theo cô vào trong, nghĩ mình không thể cứ quấy nhiễu công việc của cô, hắn quay lưng bỏ đi

"Cạch", tiếng động lớn phát ra từ bàn ăn bên cửa gương. Tử Ngạn nhìn thấy cô nghiêng nghiêng đầu, trên tay cầm hai ly mì tôm thì khóe môi bất giác mỉm cười. Hắn kéo ghế ngồi cạnh cô, li mì tôm đơn sơ nhưng ấm nóng, chính vì ba ở nhà thích ăn mì tôm nên mẹ cũng hay làm, thành thử mì tôm đối với hắn rất quen thuộc, mà hình như loại này cũng là mới ra

Tử Ngạn mỉm cười nhìn cô đang sì sụp ăn mì. Im lặng cũng là một loại niềm vui. Không cần nói gì cả, chỉ cần cảm nhận là tốt rồi. Ăn xong, hắn cũng thấy tâm tình tốt hơn, cô vậy mà lại cùng ăn mì tôm với hắn, còn không sợ ông chủ vào bắt tội, dám cho hắn ăn mì tôm miễn phí. Xoa xoa cái bụng no nê, hắn mạnh mẽ nói với cô

- Đáng lẽ hôm nay muốn mời cậu, cậu lại mời rồi - Tư Du mặt vẫn không biến sắc dọn dẹp, không để lời hắn vào tai. Muốn làm lơ hắn nữa? Tử Ngạn cố chấp chạy theo sau nói - vậy đi, hôm sau mình mời lại, chủ nhật đi, được không?

Tư Du không nói gì, tiếp tục làm việc. Tử Ngạn hí mắt nhìn cô, không nói gì sao? Cũng tốt, làm người tốt xong lại không muốn nhận ơn. Cái này, là lần đầu hắn thấy, cùng lắm tâm tình hôm nay khá tốt, hắn sẽ về đòi quà ba mẹ. Tối nay, không thể đưa cô về được rồi, hắn có việc quan trọng phải làm. Nhìn Tử Ngạn rời đi, cô không khỏi thắc mắc

Hắn không có đi chơi với bạn sao? Hầu như những tối gần đây hắn đều ở cùng đến khi đưa cô về nhà, chắc là cãi nhau với bạn gì đó, hoặc là giận nhau, đến đây tìm cô, ăn ké mì tôm. Nghĩ vậy, Tư Du tự thấy mình

ngu xuẩn, cứ nhiên muốn làm người tốt. Lần sau, sẽ không bao giờ có lần sau nữa. Mặt cô càng ngày càng đánh lại, có lẽ hẳn đang đi chơi với đám bạn tốt kia cũng nên

- Có thể kể cho mẹ nghe chuyện gì không? Tối nay ăn cái gì? - không phải bình thường, hẳn sẽ đi ăn đi chơi với bạn bè đến tối mới về, hôm nay lại về sớm, còn ngồi ăn trái cây với bọn họ

- Con ăn mì tôm, nhưng rất ngon - ôm lấy mẹ đang ngồi trên sofa, hẳn mỉm cười nói. Hạ Phong cơ hồ biết được một số chuyện, chỉ nghiêng đầu nhìn con, không hỏi gì thêm. Chắc đã gặp chuyện tốt, ngoan ngoãn ở nhà như vậy

- Ăn mì tôm? - Tử Thiên ngược lại hơi nhú mày. Sao anh lại cảm thấy con trai dạo này giống hệt anh lúc đó? Thích ăn mì tôm? - với ai?

- Với bạn con. Mẹ, là bạn mà con kể lúc trước, học rất giỏi đấy - Hạ Phong nhìn vào mắt con trai, thậm chí được niềm vui sướng, cũng đủ biết người bạn kia thật sự làm hẳn vui vẻ

- Có phải hay không nên cho ba mẹ xem mặt một chút - Tử Thiên nhanh ngửi thấy mùi vấn đề, liếc mắt nhìn vợ, vợ chồng lâu năm đúng là hiểu ý nhau

- Vừa hay, con định tổ chức tiệc ở nhà mình, có được không? Lúc đó tiện thể ba mẹ giúp con đánh giá người bạn này một chút - hẳn nhướng cao mày kiêu ngạo. Tư Du trong mắt hẳn tuyệt rất tốt, chỉ sợ lúc giao tiếp có hơi hụt hẫng

- Được, ba mẹ đợi, lúc nào định tổ chức, chỉ cần nói một tiếng là được

Tử Ngạn vậy mà ngây thơ không nhận thấy trong mắt ba hiện lên một tia tính toán, nhanh chóng lên lầu. Tử Thiên ngồi xuống ôm vai vợ, nụ cười nham hiểm cực kì. Người kia, khẳng định tám phần chính là nữ nhi, chỉ không biết ngoại hình tính cách như thế nào. Cái này, đành phải giao tất cả lại cho bà xã thân yêu bên cạnh

Không đợi là lâu, ngày hôm sau hẳn liền đến trường rủ rê bạn bè, tựa như muốn mời hết cái trường này đến nhà hẳn, không sao, nhà hẳn chưa được, quan trọng, hẳn sẽ mời Tư Du đi, chỉ sợ cô không đồng ý, nhưng là hẳn năn nỉ, chắc cũng có thể suy nghĩ chút. Hẳn thật mong chờ, không biết ba mẹ sẽ nói cô thế nào

- Tư....

- Tử Ngạn - đám Đại Vũ từ xa nhìn thấy hẳn liền kêu. Tử Ngạn vốn là nhìn thấy bóng cô, muốn mở miệng mời, lại phải ngừng lại - không phải tối nay có tiệc sao, về chuẩn bị trước đi

- Nhưng mà....mình còn phải mời các bạn - hẳn ứ ớ nói, lại bị Đại Vũ đẩy nhanh về phía trước

- Đi đi, đi đi, mời cả lớp chứ gì, mình sẽ nói, sẽ mời hết, tối sẽ đến đầy đủ cho cậu coi - Đại Vũ vỗ ngực nói chắc chắn, hẳn cũng thấy có lí, hẳn là nên về chuẩn bị trước vẫn tốt hơn

- Vậy được, mình đi trước - gạt đầu một cái, Tử Ngạn đi về phía bãi đỗ xe, ánh mắt vẫn không ngừng tìm kiếm

Khác hoàn toàn với thường ngày, hôm nay, Tử Ngạn giống như hoàng tử, tỏa sáng giữa bữa tiệc. Sân nhà hẳn rất rộng, bao nhiêu ô tô để cũng được. Ô tô nườm nượp đến, rồi lại nườm nượp đi, bạn bè ăn mặc xinh đẹp lộng lẫy đều xuất hiện. Từ trong nhà đến ngoài vườn đều treo đèn lấp lánh, làm sáng hết cả bên ngoài hồ bơi

Bên trong phòng chính, ngoài cái đèn chính bằng thủy tinh sáng lung linh còn có ánh sáng dung hòa. Một bàn tiệc dài trải đầy thức ăn và rượu ngon, nước trái cây, sân nhà được trải thảm đắt tiền, người làm phục vụ chu đáo. Tử Ngạn khoát bộ comple màu xanh đậm, tóc được vuốt ngược khác với kiểu để tự nhiên như ngày thường, nhìn chừng chặc vô cùng, các bạn nữ đều xúng xính vây quanh

Nhìn bên dưới toàn đám trai xinh gái đẹp, vợ chồng họ Tạ không khỏi chếp môi. Bọn họ vẫn ở trên lầu đứng nhìn con trai, xung quanh vẫn là mỹ nhân vây quanh, nhưng tuyệt không thấy cô gái này thân thiết với hẳn như hẳn miêu tả

- Tử Ngạn! - tiếng gọi trong trẻo nhưng kiêu sa gọi hẳn, đám con gái lập tức tản ra. Anh Thi khẽ lườm một cái, liền nở một nụ cười ngọt ngào, tay ngọc nâng tà váy màu đen lóng lánh

- Anh Thi, cậu đẹp quá! - Tử Ngạn cười tươi vẫy tay, không tiếc lời khen cô một câu

- Ừm, cảm ơn cậu - Anh Thi ngượng ngùng cúi đầu, tóc vén qua mang tai

Cô gái này được, chính là Tử Ngạn rất quan tâm nhất trong những người này giờ. Bề ngoài thật xinh đẹp lại có chút cá tính ngang tàng. Nhưng Tử Thiên nhìn vợ, không có nửa điểm thiện cảm. Anh siết chặt eo cô. Hạ Phong giật mình, nhận ra này giờ bản thân đã quá thất thần rồi. Nhìn Tử Thiên, cô cũng biết chồng đang cho rằng có phải là cô gái kia. Hạ Phong mỉm cười lắc đầu

- Cô gái kia thoát nhìn thật sự đẹp quyến rũ, cũng có vẻ là con nhà giàu. Nhưng mà cũng không phải là người có thể đứng nhất một trường quốc tế, nhìn bàn tay, cũng không phải đã từng động qua việc làm thêm, da mặt mịn như vậy, không thể ăn mì tôm cùng con trai, khẳng định là một người chăm sóc da rất chu đáo - nghe phân tích của vợ, Tử Thiên khẽ mỉm cười, chính là điểm này. Người này, không phải. Hai vợ chồng đều khẳng định trong đầu

12. Chương 12: Tức Giận

- Tử Ngạn, cậu tìm cái gì vậy? - Anh Thi khoát tay hất kiêu ngạo đi quanh khắp nhà, thu hút ánh nhìn ghen tỵ của bạn học

- Nào nào, hôm nay là ngày vui, chủ tiệc nên ra đây một chút - Đại Vũ dường như đã hơi ngà ngà, lời nói còn không chút tỉnh táo, lồi lõm kéo kéo hất

- Chờ chút, chờ chút, cậu say rồi Đại Vũ, thật là - Anh Thi không muốn một người thơm tho hất lại bị vấy bẩn. Ngược lại, Tử Ngạn có chút không quan tâm cuộc giảng co này cho lắm, mắt đã đắm đắm tìm người. Người đâu? Sao giờ này còn không thấy?

- Đại Vũ, cậu khẳng định mời hết bạn trong lớp chứ?

- Đương nhiên....rồi.... - Đại Vũ dựa người vào bạn học nói

- Vậy Tư Du đâu?

- Tư Du? Tư Du là ai? - Đại Vũ hình như đã say thật rồi, nghe không ra cái gì. Một lúc sau, thấy cái nhú mày của hất, mới bắt đầu cười nói - À, là Lương Tư Du, lúc đó cậu ta đi đến phòng giáo viên, cũng không nghe được, nhưng chẳng phải, bạn học trong lớp đều đến rồi sao?

- Cậu rốt cuộc có mời Tư Du không? - sắc mặt hất càng lúc càng không vui. Anh Thi siết chặt cánh tay, hất làm sao vậy?

- Đã nói lúc đó cậu ta đi, không có mời, dù sao cũng chỉ thiếu có một người, cậu nghiêm trọng cái gì? - Đại Vũ nghe được giọng tức giận, liền đứng thẳng người, lộ ra dáng vẻ đại ca

- Vậy mà cậu nói mời không thiếu một người. Kết quả thì sao? Tư Du không đến - nghe tiếng lụp xụp ở dưới, hai vợ chồng chau mày, con trai bọn họ gây sự

- Không đến thì sao? Dù có mời chưa chắc cậu ta đã đến, hơn nữa, một Tư Du nhỏ bé thì có gì quan trọng, bữa tiệc vẫn diễn ra rất vui, không phải sao?

Tử Ngạn nghe Đại Vũ nói mà như sấm đánh bên tai. Môi mím chặt, mặt đã đỏ bừng từ lâu. Tiếng ồn nhốn nháo cũng chậm lại, im lặng nhìn đám người lớn tiếng ở giữa. Tử Ngạn siết chặt nắm tay, gân xanh nổi đầy mặt, nên không cho bản thân thét giận, làm hoảng sợ mọi người. Hất vậy mà tin Đại Vũ kia thật sự mời Tư Du. Là hất lầm rồi

Anh Thi lo lắng, cảm nhận được hất đang gồng mình chịu đựng, chỉ sợ Đại Vũ và hất không khỏi gây xích mích. Nếu như xích mích là vì nha đầu Tư Du kia thì thật quá hoang đường. Có sao hất lại nổi giận vì cô cơ chứ? Tất cả mọi người đều đã ở đây đầy đủ, cũng rất vui vẻ, hất còn muốn cái gì? Hạ Phong đứng trên lầu siết chặt tay Tử Thiên

Hai người nhìn nhau, rồi lại nhìn con trai đang nhắm mắt gồng mình đằng kia. Chưa từng thấy hấn tức giận như vậy. Hấn từ nhỏ đến lớn cũng chỉ ăn chơi vui vẻ, mặt lúc nào cũng tươi cười trêu chọc người khác, chứ cũng chưa từng bày ra vẻ mặt ngoan độc này

- Đại Vũ, cậu là không mời Tư Du, không giữ lời hứa - nghe giọng, có thể thấy hấn đang kìm nén rất nhiều

- Tử Ngạn, Tư Du thật sự không thể tới, cậu đừng tức giận có được không? Mọi người sẽ không vui - Anh Thi nhẹ giọng khuyên bảo, mọi người thật sự đang lo sợ nhìn bọn họ

- Mình đi trước - thấy lời Anh Thi nói cũng có phần đúng, hấn liền bỏ đi, hấn phải đi tìm Tư Du. Nhưng vừa bước được nửa bước, tay đã bị người khác giữ lại

- Tử Ngạn, đây là tiệc của cậu, cậu đi rồi, mọi người phải làm sao?

- Nếu Tư Du không đến, tiệc này chẳng là gì cả - hấn không quay đầu cũng biết người đang giữ hấn là ai. Nhưng hấn không quan tâm, chỉ giật tay áo bước đi, để lại một đám người mặt mũi không biết nên làm sao

Bọn họ không mời cô. Đáng chết! Bọn họ như vậy lại không mời Tư Du. Không ngừng chửi thề trong miệng, hấn cởi cúc áo vest ra nới lỏng thân thể, liền vọt lên ô tô rồi đi, mặc dù ba hấn nói hấn chưa đủ tuổi lái xe. Lúc ở nước ngoài hấn đi xe cũng không xuất sắc, nhưng cũng không phải quá tệ, đủ để chạy với tốc độ tối đa trong thành phố

Nhìn xe trắng phóng đi trong đêm, Anh Thi siết chặt ly thủy tinh trong tay suýt muốn bóp nát. Đại Vũ nghiêng răng nhìn, không ngờ Tư Du kia trong lòng hấn lại có trọng lượng như vậy, thật là, có phải hấn đã thích cô không? Hạ Phong nhướn mày nhìn một màn con trai oanh oanh liệt liệt rời khỏi bữa tiệc của chính mình tổ chức

Cô còn không biết, con trai đã để tâm đến bữa tiệc này như thế nào. Từng góc ngách nhỏ bé trong hấn đều để ý, ngay cả ngoại hình của bản thân cũng chau chuốt kỹ lưỡng, vậy mà hôm nay, nói bỏ đi liền bỏ đi. Xem ra là vì người bạn kia không đến rồi. Cô thật sự mong muốn được gặp cô bé kia một lần. Nhất định sẽ gặp được

Tư Du vừa vặn đóng cửa tiệm cafe. Tiếng đồng hồ tí tách nhỏ bé ngay cả cô cũng nghe được, chứng tỏ, không khí xung quanh thật cô quạnh. Không một tiếng ồn, giờ này cũng khá trễ rồi. Cô nghĩ, hôm nay đã giải quyết xong rồi. Hấn không có đến đón cô về nữa, thật thoải mái. Như vậy cũng rất tốt, chỉ là cô cần chút thời gian thích nghi một chút, thích nghi bên cạnh không có người, giống như lúc trước, thích nghi bên cạnh có một tiếng nói lạnh lạnh

Bước đến ngã tư, cô đứng đợi đèn xanh, ánh mắt vô định nhìn về trước. Tiếng tí tí của đèn xanh, người đi bộ lác đác bước trên những vệt sơn trắng. Tư Du cũng bước đi, nhưng chân chưa kịp chạm mặt đường, một chiếc ô tô vô ý đã phanh ngay trước mặt, suýt nữa đã tông chết cô. Nhưng mà, một cái nháy mắt cô cũng không động, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra

Tư Du định tiếp tục bước đi, nhưng người trong xe đã nhanh hơn, chạy tới tóm lấy tay cô lôi vào trong xe. Hấn cũng định cái gì đó với cô, nhưng khẳng định cô sẽ giằng co lâu hơn cho nên tốt nhất là im lặng, bởi vì bây giờ tâm trạng của hấn không thể khống chế được lâu. Tư Du hơi ngạc nhiên nhìn hấn rồi cũng chỉ biết ngồi im trên xe

Hấn lái xe tương đối an toàn, ít nhất cũng không phải như cô tưởng tượng, lạng lách đánh võng. Lúc này còn hùng hục hồ hồ, bây giờ cô ngồi trên xe rồi, hấn cũng không có nửa câu mở miệng. Tay bắt đầu bịn rịn mồ hôi, hấn thật sự nghĩ mình bị điên rồi. Liếc mắt thấy cô vẫn nhìn mình chờ đợi một câu giải thích, hấn bất giác dừng xe lại

Xe phanh gấp, đầu cô đụng một cái rõ to vào phía trước. Tử Ngạn nghe thấy tiếng liền hoảng hốt không thôi, sắc mặt lập tức trắng bệch, suýt xoa nhìn vào trán sưng đỏ của cô

- Ách, mình xin lỗi, không có cố ý, có đau không? Phải tìm cái gì bôi lên mới được - tay chân hấn luống cuống không biết nên làm cái gì, cũng không biết gần đây chỗ nào có bán thuốc. Phút chốc, trán cô đã sưng to như quả trứng gà, mà gương mặt cô vẫn không chút biểu tình nào khác. Quả thực, cô không cảm thấy đau - xin lỗi, là quên nhắc nhở cậu thắt dây an toàn - hấn thường lái xe một mình, cũng quên phải thắt dây an toàn

Tư Du hoàn toàn không quan tâm chuyện này, cũng không quan tâm vết thương trên trán mình, chỉ muốn hỏi là, người này đang làm cái gì?

- Đây là phương thức đưa về nhà mới? - lái bằng xe ô tô, mặc đồ tây trang, cũng quá khoa trương rồi. Bất quá, đây lại không phải là đường về nhà cô. Tư Du không muốn phí thời gian với người này quá nhiều, Đông Hạo không thấy cô về sẽ lo lắng

- Không, không phải vậy, hôm nay, hôm nay vốn dĩ...là muốn mời cậu đến tiệc nhà mình, không nghĩ ai cũng được mời, lại không thông báo với cậu một tiếng. Thật xin lỗi! - Tư Du hơi nhượng mày, đây là ý gì? Muốn nói hần không muốn mời cô? Không sao, dù sao cô cũng chẳng quan tâm. Mà có mời cô cũng không tới, cái này không cần nói ra, chắc hần cũng biết chứ

Tử Ngạn chớp chớp hai mắt, là lần đầu tiên thấy cô nhượng mày. Biểu hiện mới? Nhượng mày là tỏ vẻ gì, ngạc nhiên, hay khinh thường, hay...vui vẻ? Dù sao, chắc chắn cũng không phải là tức giận. Như vậy có được xem là biểu hiện tốt. Hần dù hơi bất ngờ cũng cố hần giọng

- Tuy biết là mời có mời cậu cũng chưa chắc đi nhưng nghe Đại Vũ nói không mời cậu, mình tức muốn chết, chẳng còn hứng thú tiệc tùng gì nữa - Tử Ngạn khoanh tay ngồi im một chỗ, nhắc tới vẫn còn thấy tức giận

Cô nên là coi hần ngay thơ hay dần dần. Đã nói ra như vậy, mời hay không mời cũng có gì quan trọng. Đúng là thích làm rắc rối mọi chuyện lên. Chỗ này, hình như muốn bắt taxi, đi cũng phải mất một đoạn xa mới đến nhà của cô, cô là nên yêu cầu hần đưa cô trở về hay tự xuống xe đây. Đang lưỡng lự một hồi, hần lại xoay chìa khóa, quay đầu xe, không quên nhắc nhở cô thắt dây an toàn

Tư Du không nói gì, chỉ im lặng đi vào nhà. Chỗ này, xe ô tô không đi vào được, đành phải đậu ngoài đường lớn, hần cũng muốn đưa cô vào nhà nhưng mà thôi, ở nhà hần vẫn còn một đồng lõa cần phải xử lý nữa. Hần nên trở về nói với ba mẹ một tiếng. Tiệc tùng gì thì cũng đến giờ tàn rồi. Hần cũng không biết mình có chấp lái xe đến đây là vì cái gì, cuối cùng cũng chỉ làm mất thời gian của cô, còn hại cô có thêm một cục sưng trên đầu. Quá mất mặt!

Giúp con trai tiễn khách về, hai vợ chồng họ Tạ cũng mệt muốn gãy lưng. Tên tiểu tử này thì tốt rồi, bỏ đi tìm bạn gái, hiện tại để lại cho họ một cục nợ không rõ nguồn gốc. Thật khó khăn mới dọn dẹp hết lại, nhìn qua cũng thấy thật tội cho người làm. Đến khi hần trở về, căn nhà đã khôi phục lại hiện trạng như ban đầu

Bây giờ, nhìn hần thật chẳng khác nào bông hoa tàn. Quá thê thảm. Ba mẹ hần cũng vậy, tròng mắt căm giận về phía hần, Tử Ngạn mệt đến nỗi khóe miệng còn nhắc lên không nổi, chỉ lê bước về phòng, đánh một giấc thoải mái. Hần không quên, ngày mai là chủ nhật, hần sẽ mời cô đi ăn một bữa. Như vậy thật tốt, thời gian thật quá trùng khớp đi

- TẠ TỬ NGẠN!! - mới sáng sớm, dưới nhà đã nhét đầy tiếng hét âm ỉ của Tử Thiên - con xuống đây cho ba

Tử Ngạn ngáp ngáp dài, lười biếng đi xuống nhà, rót một cốc nước uống thông họng. Cũng không biết bản thân sắp bị sát phạt, lại còn bày dáng vẻ đó trước mặt ba mẹ hần. Tử Thiên sắp bị hần làm cho tức chết, vắt tờ giấy báo điểm xuống bàn, mặt hần đã có vài vệt đen. Nhanh như vậy đã phát về rồi? Ngụm nước trong miệng hần suýt bị phun ra

- Ba, cái này.... - hần run run chỉ vào tờ giấy, mấy con điểm đỏ chói hần rõ

- Tháng này, cắt tiền tiêu vặt! - chiếu chỉ từ trên trời rơi xuống, Tử Ngạn có nửa lời cũng không thể nói nổi

13. Chương 13: Bữa Ăn Gia Đình

Toi rồi, hần mấy tháng nay tiêu tiền như nước, một đồng tiết kiệm cũng không có, bây giờ lại bị cắt tiền, làm sao mời cô ăn một bữa cơm đằng hoàng đây. Tử Ngạn khó khăn vận vẹo trên giường, thật khó chịu.

Hắn hận tại sao bây giờ mới nhận ra, việc tiết kiệm lại có ích như vậy. Tử Ngạn nhân hôm nay cả ba mẹ đều ở nhà, lại muốn nũng nịu với mẹ một chút

Đáng tiếc, cũng bị mẹ ngó lơ. Chuyện học tập với mẹ thì không sao, nhưng ba hắn rốt cuộc là không thể nhìn được, hắn vậy mà thi lại, còn làm ăn được gì nữa, quyết không thêm nhìn mặt hắn được nữa. Tử Ngạn vốn đã buồn chuyện của cô lắm rồi, nay lại sinh thêm chuyện khác nữa, thật mệt mỏi. Thấy tình hình hai ba con căng thẳng quá, Hạ Phong không giấu được khổ tâm

- Tử Ngạn, bắt quá, nhìn vào điểm thi của con, có thể thấy gần như tuyệt đối, làm sao lại phải thi lại?
 - Cái này, mẹ, đúng là phải nhờ công ơn của bạn học kia, ôn thi giúp con 5 ngày
 - 5 ngày? 5 ngày liền như biến con thành thiên tài? - Tử Thiên cũng hơi nhú mày, quả thật hơi có vấn đề
 - Không phải, con bản chất đã là thiên tài, cậu ấy chỉ giảng con nghe những kiến thức cơ bản thôi - Tử Ngạn cũng không ngại khoe khoang bản thân, là hắn tiếp thu tốt, nếu không điểm này có mà mơ được
 - Hừ, thiên tài, thiên tài gì ngay cả những điều cơ bản cũng không nắm được - ba hắn không tiếc lời khinh thường - mà bạn học kia, là “bạn học kia” đó sao? - anh không khỏi tò mò lai lịch của người này, anh cá cược với vợ, đây là con trai, cô lại cá là con gái. Nhìn xem, năng lực học tập như vậy, có thể 5 ngày truyền hết kiến thức cả 1 học kì cho đứa con trai ngốc của hắn, quả thực không thể xem thường
 - Vâng, là bạn học đó - hắn tự hào nói, hắn rất tự nhiên muốn khoe Tư Du với ba mẹ - nhưng mà, hôm nay đột nhiên bị cắt tiền, con lấy đâu mời cậu ấy một bữa trả ơn đây, tối qua cậu ấy tiệc cũng không có đến - hắn giả vờ làm vẻ ẻo lả, cốt là để lấy được tiền từ ba. Nhưng mà, gừng càng già càng cay, Tử Thiên sao có thể không nhận ra ý tứ của hắn, liền cười lạnh
 - Hừ, nếu không, chi bằng mời bạn ấy đến nhà mình ăn bữa cơm, vừa để ba mẹ xem mặt mũi, vừa để trả ơn mà không phải tốn tiền, đồ ăn ở nhà cũng hắn là rất ngon ngoài tiệm đi, nhất cử lưỡng tiện, thế nào? - Tử Thiên nhận được ánh mắt đồng tình từ vợ, lại càng ngẩng cao đầu
 - À..... - Tử Ngạn hơi e ngại, nhìn qua sao giống như ra mặt ba mẹ chồng quá. Cùng lắm cũng chỉ là một người bạn, hắn chưa từng dẫn bạn về nhà gặp riêng ba mẹ bao giờ. Hơn nữa, chưa chắc cô đã đồng ý - chỉ sợ cậu ấy không đồng ý, tính cách có chút lạnh nhạt
 - Không sao, cứ nói là ba mẹ mời một bữa, coi như cảm ơn đã giúp con vượt qua kì thi, chắc chắn bạn con sẽ tới - hắn nghi ngờ nhìn ba, có đúng là, cô sẽ tới không? Hắn tối qua bày ra một dạng bết bát trước mặt cô, cũng chưa kịp xây dựng lại hình tượng
 - Để con gọi điện hỏi thử - hắn mò mẫm lấy điện thoại
 - Còn gọi điện? Chẳng có chút thành ý, đến mời trực tiếp người ta, còn có, đưa luôn bạn ấy về đây - Hạ Phong phát phát tay
 - Vâng - Tử Ngạn gật đầu cười tươi như hoa, vội chạy lên lầu thay đồ. Thấy dáng vẻ phấn khởi của con trai, vài vết nhăn trên mặt cũng xúm lại
 - Anh nên chuẩn bị tiền đi là vừa - cô nhướn mày nhìn anh
 - Anh thấy là em nên chuẩn bị thì hơn - Tử Thiên cúi đầu nhìn cô, Hạ Phong lại buông tay vào bếp, chuẩn bị tiếp đón khách
- Bọn họ một nhà mấy người già đã lâu rồi không có hương vị tuổi trẻ. Nói tối qua, thật sự như một đám hỗn loạn, nhìn chẳng ra thể thống gì, con trai bọn họ ấy vậy lại đi kết giao với những người như vậy, thật quá thất vọng. Bắt quá, vẫn còn người bạn cuối cùng này. Nghe từ lời hắn, có vẻ là người đáng hoàng nhất. Bọn họ thật sự trông đợi!
- Nghe qua lời của hắn, Tư Du khẽ dừng bút, giây phút đó, hắn như nín thở, chờ đợi cô trả lời. Tư Du ngược mắt nhìn hắn, giống như đang suy nghĩ có nên đi hay không. Là ba mẹ hắn mời, lại không đi, có hơi thất lễ. Nhưng cô vẫn không hiểu, ba mẹ hắn thì có liên quan gì đến cô, hay là hắn ở nhà nói hươu nói vượn gì cô, hoặc là đang lừa cô

Không thể, hẳn không có can đảm lừa cô đâu. Cô không tìm được lí do từ chối, đành phải gạt đầu, dọn dẹp sách vở đi theo hẳn. Tử Ngạn mừng như mở cờ trong bụng, vội vàng vàng đem cô chở về nhà an toàn. Hẳn rất mong chờ được cho cô xem nhà của hẳn rộng cỡ nào, còn có ba mẹ hẳn rất tốt, người làm cũng rất tốt, giống như đứa trẻ, muốn khoe ra những thứ tốt đẹp với cô

Hân hoan nói cho cô nghe về nhà của mình, có vườn hoa, còn có hồ bơi, sân vườn cỏ trải rộng, còn nói nhà của mình bao nhiêu mét vuông, mấy tầng, mấy phòng, còn tùy ý cô muốn tham quan. Tư Du từ lúc bước vào cổng, chỉ bị vẻ ngoài của căn nhà choáng ngợp, những thứ sau đó, cô không nghe lọt vào tai một chữ

Đứng ngoài cửa chính, cô đã nghe thấy mùi thức ăn thơm lừng vào mũi, xem ra bữa ăn đã nhanh chóng được chuẩn bị trước khi cô đến, xem ra tên này không có nói dối. Ngắm nhìn kiến trúc cổ kính trong nhà, dễ dàng nhận ra chủ nhân không phải là một người thích hiện đại, chỉ thích những thứ truyền thống, nhưng không phải là cổ hủ. Nhìn đồ vật trong nhà lại đoán, người này rất hay đi du lịch

Hai vợ chồng ngồi thẳng thớm trên bàn, hồi hộp nghe tiếng bước chân lại gần. Có dẫn theo người, thật may quá. Vụ cá cược này há có người thắng kẻ thua, vẫn là Hạ Phong đoán đúng. Tử Thiên ỉu xiu đưa tiền cho vợ, thật không ngờ người xuất sắc như vậy lại là một cô gái nhỏ nhắn. Nét mặt một chút biểu cảm tươi cười cũng không có, làm anh giống như đang nhìn bản sao của mình

Hạ Phong liếc nhìn cô gái nửa điểm lúng túng cũng không có, tự nhiên mà để cho họ đánh giá từ đầu tới cuối. Ba mẹ cứ nhìn chăm chăm cô, hẳn đứng bên cạnh người cũng nóng lên không kém, vậy mà cô gái này gan cũng không nhỏ, cứ đứng nhìn bọn họ thật lâu cũng không nói gì. Một lúc sau, lấy lại nhịp thở, Tư Du tiến lên một bước cúi đầu, nghĩ cũng đủ thời gian để bọn họ đánh giá, hẳn nên là đúng với lời của hẳn nói về cô

- Cháu chào 2 bác, cháu là Lương Tư Du - cô cúi gập người chào, mặt không chút biến sắc, đúng là như lời hẳn nói, lạnh như nước đá. Bất quá, đây chính là kiểu của Tử Thiên, phong thái này, chính là phong thái này

- Tốt, tốt, lại đây ngồi đi, ngồi đi - Tử Thiên ngược lại vô cùng nhiệt tình mời cô ngồi, vẻ mặt già cũng cười tươi rói. Hẳn bĩu môi, ba có bao giờ cười với hẳn như vậy? Tư Du không khách khí mà ngồi

Theo lí, người là bạn nên giới thiệu, là bạn cùng lớp hay gì đó, nay cô gái này lại chỉ ngắn gọn súc tích. Hạ Phong không khỏi hỏi con trai, đã làm gì khiến người ta không có cảm tình thế kia. Tử Ngạn chỉ nhún nhún vai, ai cậu ấy cũng không có cảm tình

- Đồ ăn nếu không hợp khẩu vị có thể nói - Tử Thiên hào hứng chớp mắt nhìn cô ăn cơm. Tư Du gạt đầu động đũa, nếu không ăn chính là không lễ phép với chủ nhà. Đã vậy, cô sẽ ăn rất tự nhiên

- Thế nào? - là đầu bếp chính, Hạ Phong không khỏi tò mò, khẩu vị giới trẻ bây giờ như thế nào. Tử Ngạn cũng nghiêng đầu dò hỏi. Thấy ai cũng chăm chú nhìn mình, Tư Du có chút không được tự nhiên, chỉ là hẳn giọng nói

- À, cháu là thấy bữa ăn nhìn chung hơi nhạt, Tử Ngạn có lẽ đã ăn cơm nhà quen nên không ý kiến, hai bác ăn nhạt cũng là tốt cho sức khỏe, tránh bệnh huyết áp, cho nên bữa ăn này, tính là rất thanh đạm

- Tốt, rất hay - Tử Thiên nghe câu trả lời hợp tình hợp lí, mắt hí thành một đường, hài lòng tăng thêm một bậc. Hạ Phong cũng không giấu được niềm vui, đứa trẻ này, rất thẳng thắn, lại thú vị, kiếm đâu ra người như vậy. Tư Du nghe lời khen cũng không biến tấu gì nhiều, tiếp tục ăn cơm - chẳng hay, ba mẹ nhà cháu đâu?

- Ba cháu đã ra nước ngoài định cư, mẹ cháu đã mất từ sớm, cháu sống với em trai - Tư Du trả lời câu hỏi, không thừa không thiếu, nếu nói thiếu, bọn họ sớm muộn cũng sẽ hỏi tiếp, cô đành phải nói luôn một lần

- Ồ, thật cực khổ quá, cháu có gặp khó khăn gì không? - Hạ Phong gạt đầu tỏ vẻ thông cảm, một đứa trẻ nhỏ đã phải bôn ba sống cùng em trai trong cái xã hội này thật quá bất hạnh

- Cháu cũng không thấy cực khổ, một mình cháu có thể nuôi nổi em trai, cũng không cần ba - nghe lời nói của cô, cũng đoán được phần nào ba cô không mấy tốt đẹp. Một cô gái lại kiên cường xông pha, chính là một báu vật. Tử Ngạn thấy ba mẹ hẳn càng ngày càng thích cô cũng vui lây, cũng may bọn họ không bị gương mặt của cô hù dọa

- Chẳng hay nếu cháu cần giúp đỡ, cứ nói bác một tiếng, việc làm thêm cùng việc học có thể giảm nhẹ một chút, tuổi như cháu là nên vui vẻ mới tốt - Hạ Phong nói vậy, một phần là vì muốn giảm bớt áp lực cho cô, cũng biết, dựa vào tính cách ngoan cường, muốn thuyết phục cô mở miệng xin giúp đỡ là một chuyện khó

- Vâng - Tư Du trả lời chỉ cho có lệ

- Tư Du, cháu có biết chơi cờ tướng không?

Tử Thiên khoe môi giật giật nhìn Tư Du chiếu tướng mình. Sao có thể? Sao có thể “biết chơi chút ít” như cô lại đi được nước cờ thành thạo như vậy. Tuyệt đối là không thể, Tử Thiên mặc dù mới biết chơi cờ gần đây cũng biết được thế này trong sách gọi là...gọi là cái gì, ông nhớ không ra, chỉ biết cô gái chính là không tầm thường, còn là cao thủ chơi cờ. Ông vậy mà đòi múa rìu qua mắt thợ

Hạ Phong thấy chồng thua thảm hại, mặt đen như đất nồi thì kéo ông về phòng, không muốn ông lại ở đây làm trò cười. Tư Du vừa nhìn đã biết, ba hấn chính là mới chơi cờ, lại muốn khoe khoang một chút tài nghệ với đứa trẻ như cô. Nhưng đáng tiếc, cô là luyện chơi cờ mới hiệu trưởng từ nhỏ, cũng không hẳn là không biết cái gì

Tư Du nhẹ nhàng thu dọn bàn cờ, Tử Ngạn cũng phụ giúp. Ngón tay thanh thoát của cô chuyển động, rơi vào tầm mắt hấn. Tay cô thực nhỏ nhắn, nếu đặt vào lòng bàn tay hấn, chỉ giống như con nít. Bàn tay này ấy vậy mà đã làm bao nhiêu việc cực nhọc để kiếm tiền nuôi gia đình, hấn thật muốn nắm vào lòng

Tử Ngạn cũng không ngờ tới, cô chơi cờ lại tốt như vậy, làm cho ba hấn sắc mặt biến đổi như tắc kè hoa, thất bại thảm hại. Khẳng định ba hấn rồi sẽ lại tìm cô tỉ thí, đến lúc sẽ còn gặp nhau dài dài, nếu cô đủ cứng nhắc, có thể từ chối, nếu không, cho đến khi ba hấn thắng một ván, sẽ khó có thể từ bỏ được. Mà chuyện này, cô không cần suy nghĩ cũng biết, những người chơi cờ ắt tâm lý đa phần sẽ giống như hiệu trưởng già, đánh đến khi nào thắng thì thôi

14. Chương 14: Rơi Vào Bẫy

Tử Ngạn dẫn cô lên tham quan phòng hấn. Phòng hấn rất rộng, rất nhiều thứ hay ho để cô xem. Nụ cười của hấn không ngớt được trên môi, hấn mở ra trước mặt cô, giống như là muốn đưa cô đến một thiên đường mới. Tư Du lãnh đạm bước vào. Nơi này hoàn toàn khác với nhà của cô. Nhà cô vốn chỉ to hơn căn phòng này một chút

Vốn nghĩ hấn chính là người có tiền, không ngờ lại là con nhà tài phiệt. Bản thân cô, thấy mình thật là thấp kém. Cho dù xét trên phương diện nào, dù là tính tình hay là gia thế, hai người đều không thể hợp với nhau, không thể ở cùng một chỗ với nhau. Mà ngay từ đầu, Tư Du cũng không hề có ý định liên can gì đến người này

- Tư Du, cậu đứng thần người ra đó làm gì? - tưởng rằng cô vì choáng ngợp nên mới mãi mê ngắm nhìn, nụ cười của hấn lại tươi hơn nữa - lại đây, có cái này hay lắm, mình muốn cho cậu xem

Tư Du chân không có nhúc nhích, lại một lần nữa suy nghĩ. Bây giờ cô là đang làm cái gì, cô đang sa ngã. Đến nhà bạn cùng lớp, còn vào phòng của cậu ta, đây không phải là những việc mà cô phải làm. Giờ này cô đang học bài ở thư viện, cô đang phí thời gian ở cái nên vô bổ này. Việc này, cô chưa từng làm, cho nên khi cô nhận ra, bản thân đã không biết

Tử Ngạn chật vật đứng dậy đuổi theo cô, miệng không ngừng gọi tên “Tư Du”. Có chuyện gì? Tại sao lại đột ngột bỏ đi? Hấn đã làm gì sai, hấn chỉ muốn cho bạn mình xem phòng, như vậy cô đã tức giận? Tử Ngạn tóm chặt cánh tay khăng khiu, kiên quyết không cho cô rời đi. Tư Du mặc dù vùng vằng rất lâu cũng hơi mất sức, lồng ngực đã thở hổn hển đến không chịu nổi

Tại sao tên này lại giữ cô lại, hơn nữa còn giữ rất chặt. Thật không có lẽ phép. Cô dùng ánh mắt tức giận nhìn hấn, hấn cũng không có ý định muốn buông tay. Lần này hấn không muốn buông tay. Biết cô đang rất mất bình tĩnh nhưng hấn còn mất bình tĩnh hơn

- Mặc dù biết cậu không thích người khác động vào người nhưng mình sẽ không buông tay cho đến khi chúng ta nói rõ ràng - nhận thấy uy lực trong lời nói, Tư Du không còn động đậy nữa, cả người chùng xuống - tại sao bỏ đi? Mình đã làm gì sai sao? KHÔNG LẼ MUỐN KẾT BẠN VỚI NGƯỜI KHÁC LÀ SAI SAO?

Hắn đang rất nóng nảy, là đang bốc hỏa. Tại sao mọi thứ đều muốn ngăn cản hắn kết bạn với cô? Muốn kết bạn với một người, điều đó tội lỗi lắm sao? Hả? Tay Tử Ngạn vẫn còn siết chặt, lồng ngực cô khê thắt lại. Nghe được tiếng lòng của hắn, cô cũng thấu hiểu một phần. Hắn là thật lòng, thật lòng muốn kết bạn với cô? Không phải vì tiền cá cược?

Cái này, cô thấy giống như một loại niềm vui. Cô thì có tài đức gì mà kết bạn với người khác, hơn nữa chuyện bạn bè, cô không có hứng thú. Người này đến cuối cùng lại rất cố chấp. Tuy biết được tấm lòng của hắn, cô cũng có chút lân lân nhưng cũng không vì chuyện đó mà biểu hiện cái gì. Món nợ này, cô đành trả lại cho hắn, hai người, không thể là bạn

Thấy gương mặt lạnh tanh của Tư Du, hắn biết mình đã nói những lời vô nghĩa rồi. Nhưng mà ngón tay hắn vẫn không cử động được, kiên trì chỉ muốn nghe một câu rõ ràng

- Tôi thấy cậu rất phiền phức

Lời nói như một nhát dao, bổ dọc tất cả những cố gắng của hắn. Tử Ngạn ngay lúc liền nhận ra rằng. Cô vốn ghét hắn, ghét mọi thứ hắn bám theo cô, ghét tất cả. Nhưng cô không có nói, làm hắn còn tưởng rằng cô đang dần dần thích nghi, dần quen với sự có mặt của hắn. Tử Ngạn buông cô ra, để cho Tư Du đi

Tư Du mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không thể nói cái gì. Không được, lúc này cô không được nói gì cả, không được cho hắn ảo tưởng. Tiếng bước chân chạy xuống nhà làm hắn đau nhói cực kỳ. Lần đầu trong đời cố gắng làm cái gì đó, nhưng cũng là lần đầu thất bại. Một việc tưởng chừng như hắn là làm tốt nhất, lại sượt qua trong tay cô

Như Tư Du mong muốn. Không còn ai làm phiền cô nữa, cuộc sống của cô lại trở về đáng vẻ bình thường. Nhưng thực chất, lại giống như thiếu thốn thứ gì đó. Cô không hiểu. Cô cũng không phải bị ảnh hưởng bởi giọng nói đầy ma lực của hắn, nhưng mà....vẫn cảm thấy trống rỗng. Cho dù mọi việc vẫn diễn ra trôi chảy vô cùng. Cô vẫn đi làm, vẫn đến trường, vẫn dính mông ở thư viện đến hết ngày chủ nhật

Tự cho là mình đa cảm, Tư Du không có tỏ ra vẻ thất vọng, chỉ trưng bộ mặt khiến người khác chán ghét ra mà thôi. Sáng nay có tiết sinh hoạt chủ nhiệm, thầy giáo đột ngột bước vào lớp với vẻ mặt nghiêm trọng. Thầy chiếu mắt về phía cô, Tư Du không hiểu ý, chỉ chờ đợi thầy nói cái gì

- Tại sao bài tập của Anh Thi không có? Tôi cần một câu trả lời

- Ô - Anh Thi đang ăn vụng bánh dưới lớp giặt mình đứng dậy như chợt dạ - em, em có nộp bài mà thầy, hơn nữa còn là người nộp đầu tiên, các bạn cũng thấy - lời nói nhanh chóng thu hút được nhiều sự đồng tình. Mà cô không có suy nghĩ nhiều, vì lúc đó đúng thật cô đã thu bài của Anh Thi, kẻ luôn khiến người khác lười biếng đến ngạc nhiên lại nộp bài hăng hái

- Hôm đó ai thu bài?

- Là em - Tư Du điềm đạm đứng dậy. Thầy giáo hơi nhíu mày

- Em có thu bài Anh Thi?

- Dạ có

- Vậy tại sao ở đây không có? - thầy giáo hơi nghi ngờ nhìn về phía Anh Thi, cô ta rụt cổ lại, rồi lại nhìn sang cô

- Em không biết - ba chữ “em không biết” liền nhiều ra biết bao nhiêu lời bàn tán. Tử Ngạn ngược mắt nhìn cô một cái rồi cụp xuống, không hiện rõ biểu cảm gì

- Thầy đã tìm khắp chồng tài liệu nhưng không hề thấy. Em có chắc mình thu rồi không Tư Du?

- Em chắc, bạn ấy cũng đưa cho em còn gì - Tư Du nói như không, ánh mắt lạnh lẽo xoẹt qua con người đang run rẩy của Anh Thi

- Nói láo, chắc chắn cậu ta nói láo - Anh Thi gào lên, cũng may bị đám Đại Vũ ngăn lại - cậu ấy là người cuối cùng thu bài, không lẽ cậu ghét tôi nên vứt bài đi? - Anh Thi đặt ra câu hỏi khiến cả lớp xôn xao, thầy giáo cũng bắt đầu hoang mang. Chỉ có Tư Du vẫn đang nhìn, nhìn cô ta đang nói như một kẻ mất trí, ánh mắt đó hẳn là vậy

- Em có bằng chứng gì không? - thầy giáo vốn không tin một học sinh ngoan như Tư Du lại làm trò trẻ con này

- Bằng chứng? Em không có. Nhưng mà, chắc chắn em đã nộp cho bạn ấy, chỉ là từ khi đi từ lớp về phòng giáo viên, bài tập của em biến mất, không phải cậu ấy động vào thì còn ai ạ? - mắt đẹp ngân ngấn nước. Biểu tình của Tư Du hiện giờ, ừm, có thể miêu tả là thế nào nhỉ? Là nhìn một người đang phun ra những từ buồn nôn, khinh thường vô cùng

- Chuyện này.... - thầy giáo lúng túng, lời nói quả thực cũng không có sai

Khoảng im lặng bao trùm lấy lớp học, tiếng ồn bắt đầu xao nhãng. Cô biết, bọn họ sẵn đã không ưa gì cô, nay lại dồn đẩy thêm việc này, hẳn là như thêm dầu vào lửa, càng có lí do để ghét cô. Bất quá, tình cảm riêng tư của bọn họ cô không quan tâm, muốn thích muốn ghét ai thì tùy, thậm chí, có thể muốn lan truyền tin đồn cũng không vấn đề. Cô chỉ hy vọng, không ảnh hưởng đến học bạ và hồ sơ nhập học của mình là được

Nhưng, đây hẳn là trường quốc tế. Phụ huynh có thể lên tiếng, phê bình những học sinh có đạo đức kém lại được ưu ái nhận học bổng. Như vậy, cái học bổng của cô nhất định sẽ đi tong, cho dù thầy cô giáo có nói thế nào. Tư Du đắm chìm suy nghĩ, không biết có nên nói gì đó hay không, hay là cam chịu để bọn họ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ

Từ Ngạn thấy tâm trạng cô hơi xuống dốc cũng lo. Hẳn là, đang rất lo lắng cho cô. Đột nhiên như có tai họa ập lên đầu, cô im lặng, càng khiến bọn họ nghi ngờ. Nhưng hẳn biết, cô không phải loại người có thể làm ra chuyện này. Hơn nữa, nếu ghét, cô đã làm chuyện khôn ngoan hơn là lấy bài tập của một người học không giỏi

- Làm sao cậu chắc chắn bài tập chỉ biến mất lúc tôi đi từ lớp đến phòng giáo viên, làm sao chắc rằng nó không mất sau khi tôi rời khỏi và trước khi bảo vệ đóng cửa trường. Làm sao chắc.....rằng không có người khác nhúng tay vào?

Rõ ràng, phản biện khiến người khác run rẩy. Thầy giáo cũng hơi ngán ngấm đầy giọng kính, sự tình đã đẩy lên cao hơn. Anh Thi nghiêng nhìn cô, không có một lời nói lại, hay đúng hơn là không biết nói cái gì. Bạn học lại xôn xao xôn xao, là lần đầu tiên nghe rõ giọng của Tư Du đến vậy. Bình thường cô chỉ nói nhỏ nhẹ, nói trong họng, nói đủ cho cô và giáo viên nghe, hay là chẳng ai bận tâm đến cô có chất giọng trầm bổng cao thấp gì

Rõ ràng, nghe trong giọng cũng biết cô đang rất bất mãn. Không ai dám mở miệng nữa, nhưng cãi vã vẫn chưa đi đến hồi kết. Đại Vũ vốn là bên Anh Thi, lại thêm nỗi căm ghét Lương Tư Du, tính tình nóng nảy liền biến thành tiếng chửi ra khỏi miệng

- Đây, dù sao người bị hại cũng là Anh Thi, cậu là cái gì mà đổ hết trách nhiệm lên đầu cậu ấy. Cậu là người thu bài tập cũng nên có trách nhiệm một chút chứ - Đại Vũ vừa chửi vừa chỉ tay vào mặt cô, tay còn lại ôm lấy Anh Thi đang thút thít nước mắt trong lòng. Thỉnh thoảng lộ ra đôi mắt đỏ ngầu nhìn cô

- Có trách nhiệm? Tôi nên có trách nhiệm như thế nào? Nên làm bài tập giúp cậu ấy, hay là tìm ra tên tội phạm. Tin tôi đi, các người sẽ hối hận nếu tôi tìm ra hắn

Tư Du nhướng mày nói giọng trầm thấp mà như đang chơi trò tâm lí, Anh Thi siết chặt tay áo Đại Vũ, tựa như cả người đều tựa vào hắn, sắp mất đi thăng bằng. Cô chỉ nói, còn những gì họ nghĩ thì tùy, dù sao cô cũng không hề có bất kì nghi ngờ gì trong đầu, chỉ mong rắc rối này tự một mình cô ta chịu, thầy giáo tự giải quyết, cô không liên can. Nhưng chỉ cần liên quan đến hạnh kiểm, cô sẽ không để yên

Từ Ngạn một tai nghe lời đối đáp sắc bén của cô, một bên nghe tiếng thút thít của Anh Thi mà không biết nên làm thế nào. Một bên là bạn tốt của hắn, xinh đẹp, tốt tính, một bên là người hẳn ngưỡng mộ kính

trọng. Nhưng người còn lại, là người tàn nhẫn chà đạp tấm lòng của hắn, cảm thấy hắn chính một phiên toái, đã đẩy hắn đi, hắn cũng không mặt dày bám lấy nữa

- Đủ rồi, chuyện đó tính sau - thầy giáo xoa xoa hai vầng thái dương, tiếp tục nói về nề nếp của lớp như là một thói quen của giờ sinh hoạt

15. Chương 15: Chính Là Cảm Giác Bị Hiểu Lầm

Tư Du không nói gì thêm, chỉ yên lặng ngồi xuống. Đám người to tiếng kia cũng nhin nhục một lần. E rằng sự việc chỉ không đơn giản như vậy. Bọn họ quấy nhiễu cô. Chính xác là quấy nhiễu cô. Tư Du có mù cũng thấy được. Không chỉ đám côn đồ đó, còn có những người khác, những người ác tâm cho rằng cô đã sắp đặt mọi chuyện. Là bởi vì cô có liên can đến xã hội đen?

Tư Du không có nửa điểm ngạc nhiên. Bởi vì con người vốn là vậy, vốn thích nói những chuyện không phải của mình, vốn thích bàn ra bàn vào chuyện người ta. Đến một ngày, tin đồn sẽ biến thành sự thật. Dù sao, cô không quan tâm chính là không quan tâm

Cho dù bọn họ có ngán chân đập đồ thức ăn của cô rồi cười hả hê như một lũ điên, khiến cả người cô toàn mùi thức ăn căn tin, làm cô phải lấy đồ thể dục ở phòng y tế mang

Cho dù bọn họ có lên tiếng phản bác khi những giáo viên khác đề nghị cô thu bài tập, rồi lại kể chuyện mà cô chưa hề làm đến bọn họ

Cho dù hằng ngày, ánh mắt nhìn cô chòng chọc ngày một tăng lên theo cấp số nhân, lời xóc xĩa, tiếng khinh miệt

Cho dù cuối tuần nay, thầy hiệu trưởng cùng đánh cờ với cô, cũng có đề cập đến chuyện này, nói cô nên cẩn thận một chút, còn thầy giáo chủ nhiệm luôn nhìn cô với ánh mắt dè dặt không biết nên làm sao

Tất cả những chuyện đó....chỉ khiến tâm trạng cô tệ hơn một chút khi đến trường, cũng không thể khiến thức ăn cô nấu cho Đồng Hạo có mùi vị khác lạ, không khiến công việc ở quán cafe và siêu thị gần nhà của cô bị ảnh hưởng, thành tích đương nhiên không thể lung lay. Chỉ là không biết, bọn họ có thấy nhàm chán khi chỉ làm một việc suốt một tuần dài như vậy hay không? Đến chỗ mèo thấy thịt cá hoài cũng chán mà

Chính vì cô càng không nói, bọn họ lại càng làm tới. Đến nỗi có những lúc, giáo viên bộ môn cũng nghi ngờ hỏi thầy giáo chủ nhiệm. Cô biết, thầy giáo rất khó xử, bởi vì ông luôn nhìn cô trong những tiết dạy của mình mà không nói gì, ánh mắt bắt đặc đi. Cô đã đề nghị, đề nghị thầy giáo cho Anh Thi nộp bài, còn số điểm trừ, cứ lấy điểm của cô bù sang

Cũng chính vì đề nghị đó mà cô cũng nhận được ánh mắt phản hồi của mọi người. Bất ngờ, khinh bỉ hay là không để tâm? Bọn họ cho rằng cô đang giả tạo, đang cố gắng thanh minh cho bản thân, cũng lấy số điểm mà cô luôn đặt cao hơn cả tính mạng trao cho người khác. Bọn họ cho rằng như vậy? Không phải, cô là đang muốn mọi việc dần lắng xuống. Bởi vì hôm đó cô nghe thấy tiếng nói văng vẳng trong đầu mình khi cô thẳng hiệu trưởng thêm một vấn “Lương Tư Du, thầy hiệu trưởng bảo cậu lên văn phòng gấp kìa”

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết, về mặt Anh Thi lúc đó cười rạng rỡ như thế nào. Chính vì lần này là ngoại lệ, vì có mặt của Lương Tư Du nên Anh Thi mới được phép nộp lại bài tập. Bạn bè nhìn cô ta với ánh mắt ghen tỵ, được nộp bài trễ, không biết có bao nhiêu lợi thế như thế nào. Tư Du thì có hơi lo, bởi vì bài tập của cô không thể đạt điểm không hoàn hảo được

- Lúc đó, cậu ta lùi chân trái một chút, trái bóng liền sượt ngang qua

- Thế rồi sao nữa, có vào khung thành không?

- Đương nhiên với khoảng cách đó là không thể nào, trái bóng chệch xa vậy mà. Nhưng nhờ có mình, bắt chấp vẫn còn ở khá xa, chạy đến soát chân một cái, thế là.....VÀO!

Đại Vũ vẫn còn nói về chuyện trận bóng đá giao hữu tuần trước mặc dù hắn không nhớ, cậu ta đã kể chuyện này suốt giờ ăn bao nhiêu lần rồi. Nhưng mà hắn vẫn cố gắng tỏ vẻ lắng nghe, cười cợt ngưỡng mộ. Bởi vì mọi người đều như thế, đến cả Anh Thi vốn ghét bóng đá cũng chen vào vài câu khen ngợi

Ánh mắt không tự chủ mà tìm kiếm hình bóng của một ai đó. Cô vẫn ngồi đó ăn một mình, yên tĩnh mà lặng lẽ. Hắn cũng thật ngưỡng mộ, hắn cũng muốn một bữa trưa nhẹ nhàng như vậy, chứ không phải náo nhiệt cộc cằn. Hồ Huân đã đi du lịch vài ngày trước rồi nên đương nhiên, chuyện của trường gần đây hắn ta nắm không rõ, mà Tử Ngạn cũng lười kể

Cô vẫn không về gì là bị tổn thương bởi những lời nói xung quanh. Cô đơn độc, ngạo mạn, không muốn nhận bất kì sự giúp đỡ nào của người khác. Ở cô có một khí chất bình tĩnh và khó đánh bại, không dễ dàng bị người khác ảnh hưởng đến cuộc sống của mình. Chính vì vậy nên cô mới tách biệt mình ra khỏi xã hội

Cũng chính vì vậy, cô mới bị hiểu lầm nhiều hơn. Cho dù hắn không biết sự tình bên trong, nhưng hắn nghĩ cô không phải thủ phạm. Dù rất muốn, hắn cũng không thể đứng ra nói giúp cô câu nào. Anh Thi hẳn sẽ không cam chịu nếu hắn bênh vực cô, chỉ làm cho sự việc càng thêm phức tạp hơn mà thôi. Cho nên hắn chọn im lặng

Một kiểu im lặng khó chịu. Hắn biết mình rất khó chịu, khó chịu đến mức hắn luôn cáu gắt với mọi người. Hắn nhàu mày, cho dù việc này hắn chưa bao giờ làm từ khi chuyển trường. Hắn bất cứ lúc nào cũng muốn nhìn cô, cứ như đang dè chừng cô sẽ không bị ức hiếp. Nhưng thực tế chứng minh, hắn chẳng bao giờ làm được cái gì

Những trò đùa ở nhà ăn của đám Đại Vũ, hay những lời cười cợt, những cái đẩy cổ tình, những lần dậm giày cao gót vào chân cô cố ý. Tử Ngạn mặc dù chưa bao giờ bị, nhưng hắn là rất đau. Kì lạ là cô vẫn không có mở miệng một câu, luôn dùng ánh mắt đăm đăm nhìn người chứ không phải là sắc lạnh cảnh cáo. Hắn biết cô không có cảm giác đau, hoặc đó chỉ là lời nói, hay là bên trong cô đang đau vô cùng

Thật tình cờ, hôm nay bọn họ lại gặp nhau ngay ở sân trường. Trường khá vắng. Hắn không biết có phải do cô đi quá trễ, hay bọn họ đi quá sớm. Nhưng nhìn cảnh quan, hắn có thể đoán chắc là về sau. Không hiểu sao hôm nay Anh Thi và đám Đại Vũ thích đi học sớm. Gặp bọn họ, giống như nhìn thấy một đám ruồi, muốn dùng chân cũng không thể nào

Hắn biết cô có nhìn thấy, chỉ là cô không để ý, cứ chỉ đi ngang qua. Cô không nhìn hắn, nhưng hắn luôn nhìn thấy cô. Người này kì lạ lại khiến hắn nơm nớp lo sợ, cô vậy mà không biết bản thân đang gặp rắc rối. Chịu lời thị phi chính là loại rắc rối đáng ghét nhất. Hắn hít một ngụm khí lạnh, Anh Thi lại không chịu bỏ qua, hắn vẫn nhìn cô với ánh mắt đầy luyến tiếc

- Hôm nay là hạn tôi nộp bài báo cáo, cậu biết chứ - Anh Thi cố nói giọng đàng hoàng với cô. Bị chặn đường, Tư Du dừng chân, đồng tử vẫn không di chuyển

- Không liên quan - cô rất kiêu lời, lười mở miệng với người này. Câu hỏi cũng thật vô duyên, bài báo cáo của cậu ta thì liên quan gì đến cô

- Chỉ là tôi muốn nhắc nhở, điểm số của cậu sẽ nhường cho tôi, không sao chứ? Trông vẻ mặt cậu kiêu ngạo chứ thực ra đang rất khó chịu phải không - Đại Vũ cười khan một tiếng, rồi giống như có hiệu ứng, cả đám lại cười lộ rên, chỉ trừ hắn, hắn vẫn không nói gì

Tư Du chớp mắt một cái rồi rời đi, chính là muốn nói, nói chuyện với cậu ta đúng là một điều tồi tệ. Hôm nay cô đương nhiên biết điểm của mình bị sụt giảm, chỉ là không muốn để ý đến, giải quyết một lần cho xong, cô chẳng muốn day dưa thêm nữa

Trước giờ chủ nhiệm, Anh Thi chủ động đưa bài tập cho cô, nói cô coi như là chuộc lỗi, thu vở bài tập này đi. Nhìn qua thật giống như chuyện bị mất vở bài tập đúng là chuyện của cô, miệng người lại mở ra, rồi lại cười cợt, cô nghe cả tuần nay cũng đã quá quen rồi. Thấy cô không phản đối, Anh Thi đặt lên bàn, ngay trước mặt cô

Tư Du nheo nheo mắt nhìn. Hình như trí nhớ của cô rất tốt, không những nhớ tới một câu của Anh Thi, lại còn nhớ bìa quyển vở này quen mắt vô cùng. Tư Du nhẹ nhàng cầm tập vở lên coi. Mày đẹp kìa nhường

lên, Anh Thi muốn coi thử khố môi cô giật đến cỡ nào, chắc là ngờ ngàng lắm đây mà. Anh Thi hả hê khoanh tay cười

- Quyển vở này rất quen mắt - Tư Du nhàn nhạt lên tiếng, đứng dậy đặt ngang quyển vở trước ngực, để Anh Thi cô ta cũng như những người muốn nhìn có thể nhìn rõ

- Vậy sao? - Anh Thi tỏ vẻ ngạc nhiên, không biết rằng cô còn có tài nói nhảm. Hấn cũng bất ngờ, cô có phải bị trừ điểm dọa đến mức đầu óc có vấn đề?

- Nét chữ của thầy trong đó cũng rất quen mắt - cô lại lật trang đầu tiên, không ai nhìn thấy chữ rõ, nhưng Anh Thi mặt mày đã tím tái từ lâu, mắt giật giật run rẩy. Lời Tư Du nói, cô ta nghe rất rõ, cũng không muốn người khác nghe. Đại Vũ thấy Anh Thi đột nhiên như vậy đâm ra hơi lo, bước lại gần, thấy thật sự, nét mặt đã trắng bệch từ lâu

- Anh Thi - hấn đỡ lấy cô ta, rồi nhìn cô như thể cô là tội phạm quốc tế. Hấn ta biết, Lương Tư Du này không bình thường, có thể đã làm cái gì quá đáng rồi - CẬU ĐÃ NÓI CÁI GÌ HẢ?

- Tôi nói gì, tự cậu ta biết

Đúng lúc, chính là cái nhếch môi. Tử Ngạn nhìn thấy rất rõ, là cô cười, nhưng không phải nụ cười tự nhiên, mà là nụ cười khinh miệt, kiêu ngạo và ngang tàng. Đại Vũ đương nhiên biết rất rõ, cũng cảm giác có điều không tốt, người trước mặt chính là tính toán quá chi li, không thể không đề phòng. Tư Du nhìn hấn ta, rồi lại nhìn Anh Thi miệng câm nín, lúc này còn cao cao tại thượng, bây giờ đã như con mèo bị cầm

Dứt lời, Tư Du xoay người bỏ đi, cầm chắc trong tay quyển bài tập của Anh Thi. Chưa từng có cảm giác độc ác như lúc này, chính là lúc mà cả thế giới dường như quay lưng với mình, cô sẽ tự mình vực dậy, không cần người khác giúp đỡ, cũng không muốn một chút xúi dỉnh đáng đến bọn họ. Anh Thi lập tức sực tỉnh, liền nắm lấy tay cô

- Tư Du, coi như tôi cầu xin cậu, đừng có nói cái gì có được không? Đây chính là bài kiểm tra rất quan trọng - Anh Thi hoàn toàn như trở thành một con người khác, giống như đang khóc lóc cầu xin cô. Tư Du tự hỏi, có phải cô ta rất thích lấy nước mắt để làm trò. Thấy cô không nói, giống như không để tâm, Anh Thi lại càng khóc to hơn, biết thầy giáo sắp vào lớp - cậu nhất định không được nói với thầy, ngàn vạn lần không được, tôi cầu xin cậu, coi như là tôi nợ cậu, cậu đừng vì ghét tôi mà làm vậy, đây là cơ hội cuối cùng cứu tôi khỏi học kì này, nếu cậu nói, hạnh kiểm của tôi coi như xong, ba mẹ tôi nhất định sẽ đánh tôi đến chết, tôi xin cậu Tư Du, cậu đừng nói - Anh Thi lắc đầu nguầy nguậy như đang dấn vật trong đau khổ

16. Chương 16: Cảm Xúc Thật Sự

Còn bọn họ, bọn họ lại nhìn cô như cô là loài động vật tàn nhẫn nhất, giống như cô đang cướp đi cả mạng sống của người khác, nhìn cô đáng sợ. Nhưng Tư Du đâu có đáng sợ, cô chỉ đang nói sự thật, mà thậm chí cô chưa nói, đã bị người ta gán cho cái mác “đáng sợ” rồi. Đối với cô, như vậy cũng không công bằng, cô muốn đánh đổi bằng cuộc sống yên bình trước đây, bọn họ có thể cho cô sao?

Không, cho dù là kẻ ngốc cũng biết đó là chuyện không thể. Tư Du lãnh đạm vẫn không biểu cảm, cho dù Anh Thi có gào thét cầu xin, Đại Vũ ở bên cạnh một mực đỡ cô ta dậy, một mực nhìn cô chửi bới nhưng chính hấn ta cũng không biết mình đang bênh vực cái gì. Tử Ngạn ở bên ngoài thấy tình hình quá mức căng thẳng

Mà nghe lời Anh Thi nói, hấn cũng có chút mừng tượng, nếu Tư Du nói ra cái gì đó với thầy giáo chủ nhiệm, cuộc đời học sinh của Anh Thi coi như xong. Như vậy không phải là quá đáng sợ sao? Chỉ một lời nói, sẽ giống như một lưỡi dao đâm chết người khác. Chân dài tiến lại, đỡ lấy Anh Thi, đồng thời nói một câu đầu tiên với cô trong cả tuần này

- Không thể bỏ qua cho cậu ấy được sao, lời nói, cũng có thể giết chết người - Tư Du coi như là hơi bị chấn động, nhưng mắt cô vẫn chùng xuống. Hấn như vậy cư nhiên bênh vực cho người khác, cũng không biết cô

đang hứng chịu cái gì, chỉ thấy người nào khóc, người đó chính là nạn nhân. Vậy mà cô còn nhớ, có một thời gian trước hẳn ngày ngày bám lấy cô, nói cô chính là một người bạn tốt, kết quả thì sao? Đúng là khiến cô muốn bật cười - Anh Thi đã khóc đến muốn ngất, cậu không thể nói gì sao? - hẳn bắt đầu thấy nổi nóng. Người này khiến người khác muốn hiểu lắm

- Người khóc, chưa hẳn là người đau khổ nhất. Người cười, không phải là người vui vẻ nhất. Cũng như người cha, sinh con ra, chưa chắc đã coi đó là con mình

Lời cô nói có người hiểu người không. Nhưng Tư Du rõ ràng đang ám chỉ hẳn nên là người hiểu rõ nhất. Ánh mắt cô thoáng khổ nhìn hẳn, cô chưa từng lộ ra vẻ mặt này của mình bao giờ. Nhưng chỉ một phần nghìn giây, hẳn đã thấy như vậy. Tử Ngạn bất động, hẳn không thể nói gì nữa. Tư Du lại trở về với vẻ mặt lạnh tanh

Thầy giáo vào lớp nhưng có nhiều người vẫn chưa ổn định chỗ ngồi. Thầy lớn tiếng hỏi chuyện gì, ngay cả Tư Du cũng đứng như trời trồng. Đó là bởi vì cô không thể di chuyển, Anh Thi vẫn còn nắm lấy tay cô, mặc dù đã nói lỏng hơn và bây giờ cô chỉ hất nhẹ, có thể rời đi. Nhưng không gian xung quanh đột nhiên ngưng đọng, khiến Tư Du có một chút nhiễu loạn trong suy nghĩ

Nếu đã không còn ai có ý kiến, có phải cô nên đứng trên vị trí đó, nói gì đó với thầy giáo? Tư Du dậm chân bước đi, bỏ lại đám người đang dừng dằng giữa lớp. Tử Ngạn nhận ra, này giờ mình đã nín thở. Khoảnh khắc cô quay lại nhìn hẳn, hẳn thấy tâm can thất lại, có gì đó hơi nhói. Có cảm giác hẳn lại khơi gợi vết thương cũ của cô

Có lẽ cô biết Đông Hạo đã kể với hẳn mọi chuyện. Cũng không biết hẳn có cảm nhận gì sau khi nghe, chỉ muốn hẳn hình dung rõ. Không phải những gì mình thấy là bản chất bên trong, mình chỉ thấy những gì người ta muốn cho mình thấy. Rồi hẳn thấy mình thật tội tệ khi mở miệng bênh vực Anh Thi, trong khi không biết cô cũng đang hứng chịu thị phi

Không ai nghe được Tư Du nói gì với thầy giáo. Chỉ thấy thầy hơi giật mình, đẩy gọng kính đen nhìn Anh Thi, rồi lại gật gật đầu. Tư Du trở về chỗ, Anh Thi tức nghiến răng nghiến lợi rồi cũng cắn răng về chỗ, nhường lại lớp học cho thầy giáo. Cô ta khẳng định Tư Du đã nói xấu về mình, có ý nói mình chính là kẻ gây ra mọi chuyện, vừa ăn cướp vừa la làng

Anh Thi mím môi, móng tay mới sơn cũng bị cào đến tróc hết một nửa. Cô nhất định phải trả giá cao cho chuyện này. Có Đại Vũ an ủi giúp đỡ bên cạnh, cô sẽ không bao giờ thoát được, chắc chắn không bao giờ thoát được. Anh Thi sẽ cho cô, giống như quyển bài tập trên bàn kia, nguệch ngoạc đầy chữ

Ra về, Anh Thi vẫn ở lại lớp, đáy mắt mông lung nhìn xuống phía dưới, bước chân trở nên chậm rãi hẳn, tiến về phía ban công nhỏ. Trên tay ôm chặt một chậu sứ nhỏ đầy cây, không thấy nặng chút nào, ngược lại lòng nặng trĩu. Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn, áo trắng phẳng phiu và váy ngắn điểm đậm từ trong phòng giáo viên bước ra, dần dần hướng về phía dưới ban công, khóe môi cô ta lại mỉm cười nhẹ

Tử Ngạn thấy hơi có lỗi, cho nên hẳn muốn tìm cô nói chuyện một chút. Cũng chưa biết sẽ nói gì, cũng chưa chắc cô sẽ chịu nói chuyện với mình hay bản thân sẽ bị lơ đi tàn nhẫn, hẳn vẫn thờ dãi đi tìm cô. Hôm nay đám Đại Vũ lại không đi chơi, một ngày hiếm hoi, nói rằng Anh Thi không muốn đi, chắc vẫn còn chưa bình tĩnh được

Mắt nhìn thấy cô đi từ phòng giáo viên ra, cả mặt hẳn liền sáng bừng. Tử Ngạn cười tươi vẫy tay với cô, cố gây ra thiện cảm ban đầu. Mắt híp chưa được bao lâu, đồng tử liền giãn to hết mức

- TƯ DU!!! - chưa từng nghe ai gọi cô thoáng thiết như vậy, Tư Du đương nhiên giật mình, chỉ nhìn thấy Tử Ngạn nhanh như cắt chạy về phía cô. Có chuyện gì hẳn lại gọi lớn như vậy, sợ cô không nghe?

Chưa kịp tìm hiểu nguyên nhân khiến hẳn có vẻ mặt như vậy, cô đã bị chậu sứ một phát đập xuống đầu, ngất xỉu tại chỗ. Cô chỉ nhớ đến đó, còn toàn bộ đều trở nên choáng váng. Tư Du cảm thấy đầu mình chẳng còn cảm giác gì. Đôi mắt không hiểu sao mở, nhìn lại mờ mờ không thấy rõ. Cơ hồ cô nghe được tiếng hét chói tai âm ỉ

Lỗ tai cũng giống như có vấn đề, nghe oang oang không ra thứ tiếng gì rõ ràng. Tư Du chỉ cảm thấy cả cơ thể giống như được giải thoát, có một hơi ấm, một hơi ấm khiến cô lưu luyến không rời, thoải mái, dễ chịu

rất nhiều, xóa tan đi bao phiền muộn của cô suốt mấy năm nay, khiến trên vai cô tạm thời bỏ đi gánh nặng tiền bạc, hòa mình vào giữa thiên nhiên, muốn đánh một giấc

Cô lại nghe thấy tiếng da thịt siết chặt, mơ hồ thấy ai đó gọi tên mình. Cô muốn mở mắt, nhưng mở không nổi, cô chỉ là rất buồn ngủ, rất muốn ngủ một chút cho thoải mái, chỉ một chút thôi, cô muốn được sống, dù chỉ một chút thôi. Thế rồi, cô hoàn toàn bất tỉnh

Cô, không biết đâu. Nhìn thấy gương mặt trắng bệch không chút sức sống của cô, hần như phát điên lên, không biết tại sao lại hoảng sợ muốn ngừng thở. Máu trên đầu cô đổ ra nhiều vô kể, cho dù hần cố ngăn, nhưng bàn tay giống như có len quần lại, rối rắm vô cùng. Hần ra sức kêu người, gọi cấp cứu, bảo vệ, thầy cô giáo, và một vài học sinh còn sót lại trong trường nhanh chóng gọi xe cấp cứu

Cô, không biết đâu. Hần cố chấp không nghe lời bảo vệ, một mực muốn bồng cô lên xe, cùng ngồi vào xe cấp cứu chật ních chỉ ba, bốn người đó, lắng nghe nhịp thở của cô. Những lời nói bên ngoài, hầu như không còn lọt vào tai hần nữa. Tử Ngạn là lần đầu tiên có cảm giác muốn bảo vệ người khác, lần đầu có cảm giác thất vọng về bản thân quá nhiều. Tất cả đều là lần đầu

Cô, không biết đâu. Hần đã thay đổi rất nhiều kể từ khi quen biết cô. Mặc dù cô chẳng nói với hần hơn 10 câu là bao, nhưng mà, hần thật sự đã thay đổi. Hần có chăm học hơn, hần không thường xuyên đi chơi về khuya nữa, hần cũng nhận ra bản thân trưởng thành hơn rất nhiều, quan niệm về tương lai cũng khác, về mọi người cũng khác. Là cô đã dạy hần rất nhiều điều

Cô, không biết đâu. Hần thật sự trân trọng cô như một người bạn, muốn cô trở nên thân thiết với mình. Rồi hần sẽ dần dần giới thiệu cô với mọi người, nói rằng cô không hề vô cảm như bề ngoài. Bọn họ sẽ cùng nhau trải qua quãng thời gian học sinh đầy hạnh phúc, như sách vở vẫn thường nói. Nhưng bây giờ là gì, cô đang nằm trong xe cấp cứu, người hơi chao đảo, gấp gáp thở bình dưỡng khí

Cô, không biết đâu. Cả tối đó hần đã ngồi trong bệnh viện. Hần có gọi điện cho ba mẹ. Đã nói bọn họ không cần đến nhưng hai người vẫn cứ đến, rồi cũng như những người khác, hỏi thăm tình hình như thế nào. Ba mẹ khuyên hần về, nhưng hần cứ ngồi im ở đó không nhúc nhích, giống như không nghe thấy gì. Hần cảm thấy, toàn bộ chuyện này là lỗi của mình, nếu như hần đến sớm hơn một chút, có lẽ cô sẽ không bị gì chẳng?

Tử Thiên, ba hần, chính là khuyên mẹ hần về nhà. Ông biết gương mặt này, ông cũng đã từng cảm nhận chúng, cảm giác đó, không thể nào lay chuyển được. Cho nên hai người kéo nhau về nhà, để lại mình hần ngồi đó. Thỉnh thoảng có thầy giáo vào thăm, còn có thầy hiệu trưởng, nhưng hần đoán, hần là người bạn duy nhất của cô ở đây

Tư Du đã ở trong phòng bệnh không biết bao lâu, hần không có xem đồng hồ, cũng không còn tâm trạng xem giờ. Đột nhiên, hần muốn gọi điện cho Hồ Huân đang ở nước ngoài. Nhưng khi bàn tay cử động sờ túi quần, lại phát hiện đã dính quá nhiều máu, một màu đỏ nhuộm hết cả bàn tay hần. Tử Ngạn suy sụp thật sự, hần chưa từng thấy nhiều máu như vậy, hơn nữa, còn là máu của cô, toàn bộ, là máu của cô

Hần chưa chút lết vào phòng vệ sinh rửa tay, rồi lại ra ngồi như một xác chết ngoài phòng cấp cứu. Điện thoại nổi máy, hần nghe thấy tiếng kể chuyện ríu rít của Hồ Huân, hần là đang đi chơi rất vui vẻ. Hần cũng thầm mừng cho thằng bạn thân. Tử Ngạn thở một hơi, dựa lưng đầm mồ hôi vào ghế, lại im lặng nghe kể chuyện. Có lẽ những câu chuyện của Hồ Huân sẽ làm tâm trạng hần khá hơn phần nào

- Tử Ngạn, cậu còn đó không? Đã có chuyện gì? - ngày mai Hồ Huân sẽ về nước. Hơn nữa, tính theo giờ bên đó, hần là đã rất khuya rồi, Tử Ngạn vẫn còn điện thoại, hơn nữa này giờ một chữ cũng không nói, làm hần ta không khỏi nghi ngờ - Tử Ngạn, Tử Ngạn

- Hồ.....Huân..... - mãi một lúc sau, giọng nói tắc nghẽn đứt quãng của hần mới nghe ra hơi. Hồ Huân nghe thấy, cũng biết hần đang khổ sở bao nhiêu. Nếu bây giờ hỏi, có lẽ hần sẽ kể không nổi. Cho nên quyết định, cả hai đều im lặng. Đầu dây chỉ còn nhịp thở của đối phương

17. Chương 17: Nữ Nhân Tinh Giắc

Phòng bệnh trắng toát hiện ra trước mắt. Tư Du mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân thành thịch, rồi Đông Hạo giắt mình gọi tên cô, sau đó lại đi gọi bác sĩ. Cô muốn ngồi dậy vì cơ thể có chút nhức mỏi, nhưng mà không thể, giống như cơ bắp co rút hoàn toàn, không nhúc nhích nổi. Tư Du chán nản nhìn xung quanh, sắc mùi thuốc khử trùng, cô chưa bao giờ ghét mùi đó như lúc này

Bác sĩ rọi thứ gì đó vào mắt cô, nói vài lời với Đông Hạo rồi đi. Mấy người này cũng thật nực cười, nói chuyện bệnh tình với một đứa trẻ. Tư Du mặc dù muốn mở miệng nói gì đó nhưng thấy hơi nhức đầu lại thôi. Đông Hạo hỏi cô có ăn gì không, muốn uống gì không, cô đều không trả lời, cũng không gật hay lắc đầu. Đông Hạo vốn biết tính của cô cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ đi ra ngoài mua chút đồ ăn

Cô tự nhủ, mình đã ở đây bao lâu. Tại sao Đông Hạo không đi học mà ở đây? Nó dám bỏ học vì cô sao? Một lúc sau, không thấy Đông Hạo quay lại, cô chống một tay lên, tựa người vào gối. Cũng biết bình thường hoạt động, không đến mức tàn phế, cô có thể ngồi dậy được. Cô muốn ngồi dậy, nhìn ra cảnh vật bên ngoài, xem thử đây là bệnh viện nào, bây giờ đã mấy giờ rồi

Điện thoại cũng không có bên cạnh, cô không thể xem ngày giờ, không biết thầy giáo chủ nhiệm có biết cô đang nằm viện không, có xin phép nghỉ chưa? Bao nhiêu thứ phải suy nghĩ, làm đầu cô càng ngày càng đau hơn nữa. Kì lạ, cô lại cảm thấy đau. Thì ra cảm giác đau là như vậy. Cô đã bao lâu rồi không nhớ đến còn có thứ này tồn tại. Người ta nói, nếu cảm giác đau đớn đạt đến cùng cực, ta sẽ chẳng còn cảm thấy đau nữa

Tư Du nhấc chân lên một chút, muốn rót một cốc nước cho mình. Cố gắng vận động, nhìn thấy cơ thể tiều tụy, có lẽ cô cũng đã nằm trên giường ít nhất một ngày trời rồi. Còn có, việc làm thêm nữa, cô phải đi xin nghỉ. Cô phải làm rất nhiều việc, bài vở dồn lại nhất định sẽ nhiều vô kể. Tư Du lắc lắc đầu, lại cố với lấy ly nước trên bàn

Cửa phòng mở, một bàn tay vội vàng làm tắt cả thay cô. Tư Du không ngẩng đầu lên nhìn người kia là ai, nhưng ánh mắt khẽ lướt qua, cô liền biết đó là Tạ Tử Ngạn. Lần đầu tiên cô gọi tên người này rành mạch như vậy trong đầu. Uống xong cốc nước, hần lại giúp cô đắp chăn, trở lại giường, cô không phản đối, nói đúng hơn là chẳng còn hơi sức phản đối nữa

Vừa nghe Đông Hạo nhắn tin cô đã tỉnh, tan học, hần liền chạy đến đây. Tư Du hình như không muốn thấy mặt hần, thấy hần rất phiền phức, phải không? Hần đặt hộp cháo lên bàn, lúc này vừa may gặp Đông Hạo, hần đã đến thay ca. Đông Hạo đã xin nghỉ phép một ngày để chăm sóc cho cô rồi. Tư Du lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ, coi như hần là người vô hình

Không hiểu sao, cô có ác cảm với hần. Hần không rõ ràng, hần nửa vờ, vừa muốn thân với cô, vừa muốn bênh vực cho bọn Đại Vũ, làm vậy chẳng khác nào giống như nội gián, kẻ hai mặt. Cô không thích điều này. Cho nên không cần biết tại sao hần đến đây, cô vẫn không muốn gặp mặt hần

Tử Ngạn cũng không nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng gỡ nắp hộp nhựa ra, hương thơm lan tỏa trong không trung, cháo còn nóng. Hần lấy một cái muỗng rồi đưa cho cô, không biết nên thuyết phục cô mở miệng ăn cháo như thế nào, đành phải đặt lại tắt cả xuống bàn. Không khí đột nhiên trở nên nặng nề hần

- Có thể cậu cảm thấy mình rất phiền phức, nhưng bạn bè chính là thế, chính là phiền phức của nhau - câu mở miệng của hần, thật thất vọng, lại sến như vậy. Lời vừa nói ra, Tử Ngạn muốn lập tức cắn chết lưỡi mình. Bình thường hần ăn nói rất tốt, chỉ là so với cô còn thua một bậc, cho nên hần có hơi vụng về - xin lỗi cậu, chuyện Anh Thi...

Anh Thi, nhắc đến cái tên này, hần chính là rất tức giận. Ngày hôm nay ở trường, cũng may là cô nằm nghỉ ở bệnh viện, nếu không sẽ thấy hần cực kì đáng sợ. Hần cáu gắt, nổi giận với tất cả, còn suýt nữa đánh nhau với Đại Vũ. Hần là lúc đó chính mắt thấy Anh Thi trên sân thượng, chưa kịp tính sổ vì còn bận phải đưa cô đến bệnh viện

Thầy giáo nói chuyện với hần, hần mới bình tĩnh lại. Mời cả hần, Anh Thi và Đại Vũ lên phòng giáo viên một chuyện. Thầy nói, chuyện của cô. Thầy nói, cô quyết định không tố cáo chuyện Anh Thi là vì muốn giữ chút sĩ diện cho cô ta. Quyển vở bài tập của Anh Thi rõ ràng là ghi ngày tháng, bởi vì cô nộp đầu tiên, là nét chữ của thầy nên không thể chối cãi được

Còn có thể nói cái gì? Nói rằng có một người lấy vợ và đem trả lại cho cô sao? Vậy tại sao lại khẳng định đổ hết tất cả trách nhiệm cho Lương Tư Du? Còn nếu là tình cờ tìm thấy ở đâu đó, hẳn là phải đem nộp rồi chứ không phải đợi thầy giáo nói. Rõ ràng, thầy giáo không nói trắng ra Anh Thi kia giờ âm mưu là đã nhân từ lắm rồi. Cô chỉ nói, chuyện điểm trừ vì nộp trễ, không liên quan đến cô nữa

Tử Ngạn nhìn Anh Thi với ánh mắt khác hẳn. Chuyện này, đến cả Đại Vũ thân thiết nhất với cô cũng không biết. Tư Du kia quả thật còn có nhân tính. Nghe lời bình luận từ Đại Vũ, máu của hắn lại sôi lên. Còn có nhân tính? Nếu sớm biết Anh Thi làm chuyện như vậy, cô đã bỏ qua, lại còn nhận lấy chậu hoa. Hắn, hắn là tức muốn chết. Nếu không phải Anh Thi ngàn lần quỳ xuống đất cầu xin, hắn đã sớm báo cảnh sát rồi

Đây là cái gì? Là cố ý gây thương tích, làm người suýt mất mạng. Cái chậu cây tuy nhỏ nhưng rơi ở độ cao đó, có thể làm chết người như chơi. Cũng may Tư Du chỉ là đứng ở mép chậu nên lực không lớn lắm, không bị chấn thương bên trong đã là quá may mắn rồi. Đến lúc nghe bác sĩ nói vậy, hắn với Đông Hạo mới thở phào nhẹ nhõm

Đông Hạo cũng thật kiên cường. Sắc mặt chỉ hơi xanh một chút, cũng chỉ im lặng ngồi chờ ngoài cửa phòng, thoạt nhìn có vẻ còn bình tĩnh hơn cả hắn. Hắn quyết định không truy cứu chuyện chậu hoa nữa, nhưng Anh Thi kia cùng với Đại Vũ, từ đây cho đến khi tốt nghiệp cũng đừng xuất hiện trước mặt làm phiền Tư Du, đó chính là điều kiện của hắn

Bọn họ đương nhiên đồng ý. Về phía hắn, hắn không chắc mình có thể tiếp tục cười nói vui vẻ với đám người đó không nữa. Dù sao, hiện tại, hắn chỉ muốn cô khỏe lại là tốt rồi, những chuyện khác từ từ tính sau đi. Tâm trạng của hắn hôm nay có chút chuyển biến tốt, cũng sẽ không tiếp tục suy nghĩ về chuyện này nữa

Nhìn hắn chuyên tâm suy nghĩ lâu như vậy, cô cũng thấy hơi ngạc nhiên, tên này cũng biết dùng đầu óc một chút rồi. Cô nhìn hộp cháo, tỏ ý muốn ăn. Thấy vậy hắn liền nhoẻn miệng cười đưa cho cô. Tư Du đột nhiên muốn mở miệng, cô không còn ý nghĩ muốn gạt bỏ hắn đi nữa. Ngồi ở đây thanh tịnh biết bao, tạm thời những chuyện đi học hay đi làm, cứ bỏ qua đi, khi nào cô sẵn sàng, sẽ lại tiếp tục

- Cậu có muốn mình đút ăn không? - Tư Du định lắc đầu, nhưng cảm thấy ngón tay không còn linh hoạt nên chỉ sợ, sẽ làm đổ cháo, thôi thì miễn cưỡng lần này vậy. Tử Ngạn vốn chỉ là nói đùa, muốn làm loãng không khí một chút, không ngờ lại nhận được cái gạt đầu của cô

Nụ cười lập tức đông cứng, cả người hắn không động đậy nổi. Mãi một lúc sau, khi nghe tiếng hắn giọng của cô, hắn mới không tự nhiên mà nhích ghế lại gần. Hai má lại hơi nóng lên, hắn, đang bón cho cô ăn. Tư Du ăn rất ngoan, nuốt cũng rất nhanh, không giống trẻ con khóc lên khóc xuống chê bai cháo dở. Thì ra, việc đút người ăn cũng không quá khó

Tư Du thì không có vấn đề gì rồi. Bởi vì hắn thấy gương mặt này là ngàn năm không thể đổi, thậm chí cô cũng không nhìn hắn, vậy mà hắn lại thấy hơi ngại. Tay cứng ngắc đưa từng muỗng cháo lên rồi lại xuống, lồng ngực gấp gấp thở mạnh. Đây là lần đầu hắn ngồi gần Tư Du đến vậy. Một muỗng, rồi lại một muỗng nữa. Dần dần, hắn cũng đã quen, lại muốn ngắm cô kĩ một chút

Da dẻ của cô bởi vì nằm trong bệnh viện mà hơi xanh. Đôi mắt hai mí không to tròn như những người khác nhưng khi nhìn, sẽ cảm thấy âm u lạnh lẽo, giống như luôn có một làn khói che trước mắt. Trán cao, trán rất cao, môi thì, thì nhỏ nhỏ, như hai cánh hoa đào. Kì lạ là người ta nói, những người lạnh lùng vô tình, môi sẽ rất mỏng. Nhưng môi cô không mỏng, tại sao vẫn như vậy?

Ăn xong cháo, hắn dọn dẹp chỗ này một chút thì cũng đã gần tối. Hắn thấy hơi đói bụng, cũng may đã mua sẵn bô trong gấp, một vài bánh mì gối và nước ngọt. Trăng ở đây rất sáng, chiếu sáng khắp phòng, làm cái đèn bàn cũng trở nên thừa thãi. Hắn đề nghị tắt đèn, cô cũng không phản đối. Tử Ngạn kê sau đầu cô cái gối để cô có thể nhìn thấy sao ngoài trời

Tâm trạng cô vì vậy mà khá tốt. Ở thành phố, làm gì có sao, ở đây chỉ có thể nhìn thấy vầng trăng tròn vành vạnh. Nghe tiếng nhai chóp chép rồi uống nước ừng ực bên cạnh, thú vị thường trăng cũng bay đi không còn bóng dáng. Cô rất muốn hỏi, hắn định cầm rẽ ở đây đến khi nào nữa? Trời không phải đã tối, cũng nên về nhà đi. Nhắc đến về nhà, không biết Đông Hạo đã ăn cái gì chưa

- À, Đông Hạo.... - cô muốn mở miệng mượn điện thoại của hắn, bởi vì cô không thấy điện thoại của mình

- Đông Hạo á? Nó nghỉ học cả ngày nay để chăm sóc cậu đấy, em trai cậu ngoan thật, nó còn nhắn tối nay sẽ đi ăn với bạn nên cậu khỏi lo - giống như cái máy phát thanh, chỉ đợi cô mở miệng, hắn sẽ nói thật nhiều
 - Còn ở trường.....
 - Ở trường thầy giáo đã xin phép nghỉ giúp cậu rồi. Hôm cậu bị cây rơi trúng đầu ai cũng nhìn thấy mà, cậu đừng lo. Mà bài vở mình chép cũng khá đầy đủ, có thể cho cậu mượn, còn nữa, dạo này cũng không có kiểm tra gì nhiều đâu
 - Công việc của tôi.....
 - Công việc của cậu, mình đã xin nghỉ giúp vài ngày rồi, khi nào đi làm cậu cứ điện cho họ trước một tiếng là được, họ cũng sẽ không đuổi việc cậu đâu
 - Điện thoại....
 - Điện thoại của cậu mình đang giữ, nó bị hỏng vài chỗ khi cậu, đợi sửa xong, mình sẽ trả cho cậu. Nếu cậu còn lo về tiền phí sửa điện thoại và phí bệnh viện, cậu có thể trả lại mình sau nếu muốn
- Giống như đoán trước là cô sẽ hỏi cái gì, hắn tự nhiên buột miệng nói ra tất cả. Xem ra cũng khá lạnh lợi, cô có thể kiềm được lời, tâm tình thoải mái hơn một chút. Tư Du nhắm mắt, tựa đầu vào gối, từ chối tiếp tục ngắm trăng. Hắn tưởng cô buồn ngủ, lại muốn để lại gối thấp xuống. Nhưng tay vừa chạm đến gối, hắn liền nhận được câu nói tiếp theo
- Cảm ơn, cậu có thể về

18. Chương 18: Trận Bóng Đá

Thật là tàn nhẫn. Tử Ngạn cười khổ sở rồi cũng tự động rời đi, chỉ là giúp cô nằm xuống một cách thoải mái một chút. Hắn còn tưởng cô đã nói lỏng tâm tình hơn, không ngờ vẫn là rất vô tình như vậy. Coi như, hắn đã quen với chuyện này. Ngày mai là chủ nhật, hắn sẽ tranh thủ sắp xếp đến thăm cô

Mà khoan, hình như hắn quên một cái gì đó, hắn quên là ngày mai mình phải thi đấu. Đúng rồi, hắn đã nhận lời tham gia vào trận bóng lần này, đội trưởng đã đề nghị với hắn, mặc dù có mặt Đại Vũ hắn không thoải mái cho lắm nhưng cũng đã lỡ đồng ý, hơn nữa trận này cũng khá quan trọng với trường. Trong một thoáng nào đó, hắn mong cô cũng có mặt ở đó. Nhưng mà bác sĩ nói cô phải dưỡng thương ít nhất hai ngày, nếu không có vấn đề gì mới được xuất viện

Đành chịu thôi, lời mời lại nuốt vào trong lòng, thôi thì ngày mai rủ Hồ Huân đi cũng được. Hồ Huân nghe hắn kể mọi chuyện xảy ra trong lúc hắn ta đi thi há hốc mồm. Còn không biết mình đã đi một tuần hay một tháng, lại xảy ra nhiều chuyện hay ho như vậy. Tử Ngạn liền gườm gườm nhìn hắn. Ok, hắn biết hắn lỡ mồm, ănn nói có chút vô duyên

Hồ Huân đặc biệt muốn chọc ghẹo, cô gái họ Lương kia cũng thật thú vị. Hắn ta vẫn là cho rằng hai người không thể nào thân thiết hơn được nữa. Tử Ngạn im lặng, chứng tỏ là thật, đã bị người ta khước từ rồi. Cũng đúng thôi, người như Lương Tư Du kia không hề biết thương hoa tiếc ngọc là gì, huống hồ Tử Ngạn quý như kim cương của chúng ta

Mà dù sao chuyện cũng đã qua, Hồ Huân cũng không còn hứng thú bối mót lại. Hắn cũng tin tưởng vào tài năng của Tử Ngạn sẽ thể hiện tốt trong trận này. Chọn một vị trí tốt trong khán đài, Hồ Huân cẩn thận mở gói bắp rang bơ ngồi ăn. Kì lạ là hôm nay sân vận động ở trường đông đến muốn nghẹt thở

Bọn họ hò hét đủ thứ, hắn còn loáng thoáng nghe tên Tạ Tử Ngạn, đa số lại là nữ, tất nhiên là đến vì tên Tử Ngạn kia, cái số đó đúng là đào hoa. Hồ Huân chép chép rồi bỏ bắp vào miệng nhai ngấu nghiến

- Châu cảm thấy thế nào? - Hạ Phong vén mái tóc lòa xòa trước mặt khi Tư Du cố gắng ngồi dậy, ân cần giống như mẹ cô vậy

- Ổn ạ - ánh mắt cô trở nên hiền hòa hơn hẳn, quả nhiên là giống với mẹ cô - thật ra 2 bác không cần đến tận đây - Tử Thiên đang ngắm nhìn thiết kế của căn phòng cũng phải quay lại nói

- Cháu nói cái gì vậy, bình thường ăn nói sắc sảo lắm mà, có phải bị thương làm cháu mất trí rồi hay không? Ăn nói còn mơ hồ, cháu còn nợ bác một ván cờ nữa đấy, bác đã nghiên cứu rồi, nhất định sẽ thắng - Tử Thiên nhăn mặt nói, liền bị vợ trừng một cái, tính tình tệ như vậy, còn đi so đo với một đứa trẻ đang nằm viện, không thấy hổ thẹn sao?

- À, vâng - Tư Du đột nhiên hơi mỉm cười, rồi hình như nhận ra có điều gì đó không đúng, cô lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị bình thường. Hạ Phong nheo mắt nhìn biểu hiện trẻ con lại cố tỏ vẻ người lớn của cô thì thấy buồn cười, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, không thể cưỡng lại phản xạ bình thường của mình

Tư Du cười, cảm giác cả căn phòng như bừng sáng, tiếng cười khê của cô rất êm tai. Tử Ngạn chắc chắn sẽ rất muốn nhìn thấy. Bọn của hắn lúc cười, đẹp vô cùng. Vậy mà cô không cười, nếu cô cười, hắn sẽ giống như một đại mỹ nhân trong mắt người khác. Vì vốn dĩ, vẻ mặt lạnh bình thường của cô cũng rất trong sáng, thuần khiết

Tử Ngạn chắc chắn sẽ rất phấn khởi nếu thấy vẻ mặt này của Tư Du, nhưng đáng tiếc hắn đang thi đấu ở trường, bọn họ lại không thể đến coi. Đứa nhỏ này chính là không muốn mình xấu hổ với bạn, lớn rồi còn có ba mẹ đi theo, giống như đi họp phụ huynh cho trẻ con tiểu học vậy. Dù sao, Tử Thiên cũng không phản đối, muốn dành ngày cuối tuần đi tắm suối nước nóng với vợ

- Tử Ngạn hôm nay đi thi bóng đá, đáng tiếc cháu lại không thể đến. Cô chắc nó rất thích có cháu đến coi - Hạ Phong bỏ lại một câu nói rồi đi về

Tư Du nhận ra, đã bao lâu rồi mình không đi xem bóng đá. Ngày xưa mẹ rất thích coi bóng đá, cho nên thường dẫn hai chị em cô đi xem. Cô thích tiếng hò reo mỗi khi đội nhà ghi bàn, rồi mẹ cô sẽ nhảy dựng lên hét theo, bóng bay, thức ăn, và rác rưởi bay khắp nơi trong niềm hạnh phúc vô bờ bến. Cô lại không biết, Tử Ngạn kia chơi bóng đá khá được

Sau khi ba mẹ hắn về, Đông Hạo đã đem trái cây vào. Nó lại kể những chuyện ở trường cho cô nghe, nhưng cô không để tâm đến là mấy. Đến khi nó lay người cô, Tư Du mới giật mình bản thân này giờ đang cầm miếng táo nhưng chưa cho vào miệng. Miệng cô đột nhiên lạt nhách, không nghe thấy vị gì nữa

- Đông Hạo, hôm nay có muốn đi coi bóng đá không? - cô hạ tay xuống hỏi

- Hả? Đi coi bóng đá? Ở đâu? Chị còn chưa khỏi bệnh mà? - Đông Hạo hỏi rất nhiều câu mà cô không muốn trả lời, nhưng là nó phải đưa cô đi mới được

- Làm ơn, em đừng xem như chị tàn phế, hơn nữa, băng trên đầu chị cũng tháo ra rồi, bác sĩ cũng nói chị hồi phục nhanh, ngày mai đã có thể xuất viện. Hôm nay ra ngoài thì có gì khác biệt?

- Ừm, cũng có lí - Đông Hạo gật gù, chị nó quả thực hồi phục rất nhanh - nhưng mà đi đâu?

Các cầu thủ lần lượt ra sân cỏ. Sân tuy không rộng nhưng đủ lớn để trở thành một trận đấu nghiêm túc giữa các trường. Cái tên "Tạ Tử Ngạn" không biết từ lúc nào lại được hô vang lớn đến thế. Thì ra là đội cổ động của trường hắn, mà trong đó, Anh Thi là đội trưởng. Anh Thi sắc sảo, quyến rũ vô cùng trong chiếc váy thể thao ngắn cùn cùn và bông cổ vũ trong tay

Đại Vũ đang nhìn hắn chòng chọc như muốn ăn tươi nuốt sống. Hắn biết, mình đã chọc đến cậu ta. Thân hình vạm vỡ ngồi im một góc ngậm ngùi làm cầu thủ dự bị của đội mình. Tên đội trưởng đó không biết nghĩ cái gì lại để Tạ Tử Ngạn ra sân thay Đại Vũ. Chẳng lẽ vì cái đám con gái mê sắc kia? Muốn cho bọn họ có uy nghiêm hơn so với những trường khác?

Đại Vũ hừ lạnh, cái giận cùng buồn bực vẫn còn tồn đọng. Hắn lại phải ngồi đây chứng kiến Tạ Tử Ngạn ghi bàn. Tên này khi chơi bóng nhìn cũng thật ngẫu, lại còn cười rất tươi, cố tỏ vẻ đẹp trai để lừa dối đám con gái ngu ngốc. Chịu thôi, ai bảo ngay cả Anh Thi còn mê tí hắn. Nhưng Đại Vũ cũng không thể không công nhận, hắn có kĩ thuật thực khá

Tỉ số 1-0 nghiêng về phía đội khách. Đại Vũ tức giận ném cái mũ xuống đất. Mẹ nó! Hắn vậy mà để trượt trái banh mất. Tên này bị sao thế? Lúc dẫn bóng rất tốt, đến lúc ghi bàn lại lúng túng chệch chệch. Đại

Vũ rất muốn chạy ra đó đuổi hấn trở về chỗ ngồi rồi đánh thắng một trận này nhưng mà hấn ta không thể. Rồi lại phải kiềm chế, ngồi lại xuống ghế. Đội trưởng chạy lại vỗ vai hấn một cái coi như an ủi rồi chạy đi. Tử Ngạn lại cười tươi, đám con gái lại hò hét lung tung

Chỗ ngồi không còn nhiều, cô tùy tiện chọn hai chỗ ở phía ngoài. Tiếng hò hét làm cô khẽ rùng mình, cũng thấy có chút phấn khởi hơn mong đợi. Gương mặt cô đã hòa hoãn hơn một chút, Đông Hạo thì phải nói, vô cùng cao hứng, luôn miệng cổ vũ cho Tạ Tử Ngạn đang tỏa sáng ở đằng kia. Xem ra hấn đang làm khá tốt, đường bóng đi cũng khá chuẩn

Người bên cạnh đột nhiên nhích qua làm chân mày cô khẽ chau lại, chỗ ngồi đã hơi chật một chút, nhưng rồi người kia cũng nhận ra cô đang khó chịu nên trở về vị trí cũ, miệng cũng nói tiếng xin lỗi. Tư Du tiếp tục quan sát trận đấu. Cô nghe thấy tiếng huýt còi, nhưng không phải là tiếng hô vang của trường cô, tỉ số đã là 2-0. Lần này, trách nhiệm lại thuộc về hấn một lần nữa, đội trưởng lên tiếng hơi trách móc, hấn đang mất tập trung

Tử Ngạn gật gật đầu rồi lại chạy đi. Đã có chuyện gì? Trái bóng đó, không thể nào đi chệch hướng được. Rốt cuộc hấn đang nghĩ cái gì trong đầu vậy chứ? Đông Hạo thì thở dài náo nức, nó hét muốn lạc cả tiếng đi nhưng Tử Ngạn không nghe thấy chút nào, hơn nữa để hụt trái đó cũng thật là đáng tiếc. Ánh nắng càng ngày càng gắt, mồ hôi trên các cầu thủ đã chảy ròng ròng từ lúc nào

- Chị hai, anh Tử Ngạn bị sao thế? - Đông Hạo chán nản tán gẫu với cô

- Chị làm sao biết - cô nhàn nhạt trả lời, giọng nói không còn đanh thép nữa. Giống như là trong thời tiết oi bức thế này, tiếng cô phát ra như dòng suối trong trẻo giữa rừng nhiệt đới. Đông Hạo che miệng cười

- Không lẽ, anh ấy bị đau bụng kinh hả? - nó cười khúc khích đến mắt híp lại thành một đường

Nghe lời nói đùa của em trai, Tư Du cũng không nhịn được mà khẽ cười một tiếng, gò má nâng cao ửng hồng. Tư Du phát hiện, đã bao lâu mình không cười, nụ cười thật không còn thoải mái như lúc nhỏ nữa. Nhưng mà cô mừng vì mình không quên điều này. Cô cúi cúi đầu cười theo Đông Hạo rồi lại ngược mắt tìm kiếm hình bóng của hấn

- TỬ THIÊN, COI CHỪNG BÓNG!

Cô chắc, tiếng “bóp” vang lên rất mạnh. Bóng đập ngay vào trán hấn. Tử Ngạn lập tức cả người nằm dài trên sân cỏ, đầu đau nhức lại còn hơi lâng lâng. Trận đấu dừng lại một chút, đồng đội chạy lại xem tình hình của hấn. Thấy hấn ngốc đầu cười xuề xòa thì cho rằng hấn nên nghỉ ngơi một chút. Tử Ngạn không phản đối, hấn thấy hơi mệt nên loạng choạng đứng dậy, nhìn về phía góc của sân bóng, không còn thấy bóng dáng hai người kia đâu nữa

Không lẽ hấn bị nắng chiếu đến hoa mắt, vừa rồi hấn còn nhìn thấy Tư Du thoảng cười nhạt, lại còn có Đông Hạo đang ôm bụng cười ở bên cạnh, cả hai dường như đang có tâm trạng rất tốt. Nhất định là hấn điên rồi, cô đang dưỡng thương ở bệnh viện, sao lại đến đây được chứ? Hơn nữa, với tính cách của cô, chắc sẽ không có hứng thú với bóng đá đâu. Nhất định là hấn hoa mắt rồi!

Tử Ngạn lắc đầu cười lại trở về chiếc giường trắng trong phòng y tế. Nụ cười lại lập tức đông cứng, hấn đang, hấn đang nằm mơ hay sao? Tại sao, tại sao.....suy nghĩ vẫn còn lấp lắp, lời nói đã thốt ra khỏi miệng

- Tại sao, cậu lại ở đây?

19. Chương 19: Ra Viện-làm Quen Bạn Mới

Nhìn thấy cái trán đã sưng tấy đến lộ rõ mạch máu, cô không bận tâm đến câu hỏi vô nghĩa của hấn nữa. Tử Ngạn ho khan hai cái, yên phịch ngồi xuống giường, không biết nên hỏi cái gì. Là hỏi cô tại sao đến đây? Đầu cô chắc chắn không có vấn đề? Là cô trốn viện hay là bác sĩ thật sự cho phép? Có rất nhiều câu hấn muốn hỏi, nhưng mà miệng mở không nổi

Hắn không phải muốn nghỉ ngơi? Tại sao không chườm đá, như vậy đến chiều trên trán sẽ để lại một cục sưng to như quả trứng gà, khẳng định nhìn sẽ rất buồn cười. Ngón tay cô khẽ cử động, chuyển động lại gần gương mặt anh. Tử Ngạn mắt mở to, tim đập thình thịch nghe vô cùng rõ ràng, ngón tay thon nhỏ của cô vậy mà dường như muốn chạm vào da thịt hắn. Dù chỉ là tưởng tượng, hắn cũng thấy nhồn nhột ở da thịt

Nhưng không phải, hắn xấu hổ nhận ra hình như mình có chút trông đợi. Cô chỉ đang lấy chai dầu ở cái tủ sau đầu hắn. Tử Ngạn thở hắt ra một cái, cả mặt nóng ran, hơi thất vọng một chút. Cô ngẩng chai dầu vài giây sau đó lại đưa cho hắn. Cái mặt hắn hẳn ngày mai sẽ bị đồng đội la rầy nhiều lắm, không thể lại trông thảm hại hơn được nữa

Hắn chưa từng nhận bất kì sự quan tâm nào của cô. Đây là đầu tiên. Cũng khiến hắn thật xúc động. Hắn ngậm ngùi nhận lấy chai dầu từ tay cô, thấy lòng có chút nhột. Hắn cũng biết nhìn mình bây giờ có bao nhiêu phần đáng thương. Tử Ngạn lắc đầu cười khổ, không hiểu sao hắn lại cười, hơn nữa còn cười rất sáng khoái

Lúc này tham gia, quả thực, lòng hắn không yên. Đúng hơn, hắn không có tâm trí nào ghi bàn được nữa. Hắn thấy vị trí này hẳn là nên của Đại Vũ, hơn nữa hắn nhớ buổi chiều ở phòng bệnh cùng với cô, thích nhất là cảm giác chỉ muốn nhìn thấy gương mặt càng ngày càng hồng hào của cô. Hôm nay cô lại đến đây coi hắn thi đấu, đúng là một bước tiến lớn

Tử Ngạn không sợ ngày mai, tính tình cô lại thay đổi như thời tiết, có thể sẽ lạnh lùng bước ngang qua mặt hắn. Nhưng không sao, lúc đó, hắn sẽ quay đầu lại chủ động gọi tên cô. Chắc chắn, Tư Du sẽ dừng chân nhìn hắn, đợi hắn nói ra chuyện cần nói. Thật ra, hắn chỉ muốn đi cùng với cô đến nhà ăn, cùng ăn cơm với Hồ Huân, hắn còn chưa giới thiệu hai người với nhau nữa

Hồ Huân nhất định sẽ rất hào hứng cho coi. Nghĩ đến một buổi trưa ba người ngồi cùng một bàn ăn cơm, hắn lại thấy thích thú vô cùng. Vết bầm trên trán vậy mà cũng bớt đau hơn. Tử Ngạn lại nhe răng cười, không hỏi lí do cô ở đây, chỉ kể chuyện trên trường cho cô nghe. Thật sự trong câu chuyện của hắn, cô không hề quen biết một người bạn nào, cho dù là trong hay ngoài lớp. Nhưng cô vẫn nghe, đúng hơn là cô cho hắn biết mình đang nghe, chứ không “thật sự” lắng nghe

Hắn vậy mà cho rằng cô hiểu tất cả, nên kể càng hăng hái hơn nữa. Cô tự hỏi, cô không hề đáp lại, vậy mà hắn vẫn cười đùa cứ như đó là chuyện kể cho rất nhiều người nghe. Người ngoài nhìn vào, chắc chắn sẽ cho rằng đầu óc hắn không bình thường. Bất quá, cô cũng ngồi ngoan ngoan nghe hắn kể chuyện, dù sao cũng không có chuyện gì để làm

Còn công việc, cứ để ngày mai tính đi....

Sáng hôm sau, Lương Tư Du trở lại trường, dư luận lại một lần nữa dậy sóng. Tử Ngạn đề nghị sáng sớm đến chỗ cô đi học bằng mô tô, sợ cô đi bộ ngoài đường bây giờ, có thể bắt chợt đau đầu, ngất xỉu trên đường, như vậy rất nguy hiểm. Mà Đông Hạo lại nhờ hắn trông chừng cô giúp nó, hắn đương nhiên càng không thể từ chối, hơn nữa còn rất vui vẻ làm nhiệm vụ

- Hồ Huân thật sự rất muốn gặp cậu, trưa nay mình sẽ sắp xếp một chút - đợi Tư Du sửa váy áo xong, hắn lại tiếp tục đi bộ cùng cô lên lớp, miệng liên tục cười nói - tên đó á, bình thường nói nhiều vô cùng, suốt ngày chỉ biết chơi game là chính, tán gái là phụ, giống hệt như ba hắn, chú Minh Triết, là bạn của ba mình từ nhỏ. Nếu gặp hắn, chắc cậu cũng chỉ thấy một cổ phiền phức mà thôi....

Hắn chê bạn mình nhiều như vậy, còn muốn giới thiệu với cô. Ách, chuyện này, cô cũng không khống chế nổi nghe được. Từ suốt ngày hôm qua đến giờ hắn cứ luôn miệng kể với cô người bạn tên Hồ Huân đó, cô không thể không nghe lọt tai. Có điều, bọn họ nhận ra, từ sau khi từ bệnh viện trở về, nét mặt cô có chút mềm mại, cơ miệng cũng kéo lên một chút, ít ra cũng không đáng sợ như trước

Hay nói đúng hơn, ở gần Tạ Tử Ngạn, tâm trạng cô đặc biệt hòa hoãn, giống như đang thực sự chấp nhận người này trở thành “người quen”. Đám Đại Vũ kì lạ là không có động chạm gì tới hắn cũng như cô, chỉ ồn ào một góc lớp như mọi khi thôi. Mà hắn lúc trước hay sang đó nói chuyện bây giờ cũng không còn, cô không hỏi, hắn cũng làm như không có gì, ngồi yên một chỗ, có khi là học bài, có khi là nói chuyện với cô

Tư Du thật thấy, hắn có chút đáng thương. Từ một người năng động luôn vui vẻ với bạn bè lại trở nên giống như, giống như càng ngày càng khép kín, chỉ nói chuyện với cô. Mà đáng thương hơn là chỉ có mình

hắn tự nói, tự cười, còn cô chỉ vẫn chăm chú chép vở tập của hắn. Có đôi lần cô tự hỏi, mình có nên đáp lại như một sự lễ phép? Có nên khiến hắn không trở nên cô độc như bây giờ?

Cô biết, mọi người không truy cứu chuyện của cô nữa, khác có lí do, nhưng cô không hỏi, cũng không muốn làm lớn chuyện. Như bây giờ là tốt rồi, yên bình, đúng như cô mong muốn. Phát bài tập, cô vẫn là người đạt điểm tối đa. Giờ trưa, cô vẫn xuống căn tin ăn cơm, cũng ngồi ở chỗ cũ, không khí ồn ào không ảnh hưởng đến cô vẫn như cũ

Chỉ là, ở đối diện còn có xuất hiện không chỉ một, mà là hai người, là hai người đó. Một là Tử Ngạn cô đã biết tên biết mặt, còn một người, cô đoán, chắc là bạn của hắn, Hồ Huân. Nhìn nét mặt hai người cũng trẻ con y như nhau, cô nghĩ những lời chê bai của hắn về người bạn này cũng không hoàn toàn là sai. Nghe Tử Ngạn giới thiệu xong xuôi, Hồ Huân đưa tay ra trước mặt cô chào hỏi

- Xin chào, mình là Hồ Huân

Không có một cử động nhỏ nào khiến Hồ Huân nghĩ người này không bị điếc hoặc là hắn không tồn tại. Hồ Huân nhướn mày kinh ngạc, khả năng coi thường người khác của người này cũng thật là phi thường rồi, hắn ta nhìn Tử Ngạn một cái. Tử Ngạn chỉ nhún nhún vai, tỏ vẻ tự mãn, cho rằng mình đã đạt được một cấp bậc đối xử mới của cô

Nhìn vẻ mặt của Hồ Huân, hắn là giống như hắn lúc trước mới khi gặp cô đi, cũng ngẩn ngơ như kẻ ngốc như vậy. Chuyện này đối với Tư Du là bình thường, rất bình thường. Cô không quan tâm đến người khác, hắn đã quá quen. Chỉ là có cảm giác kiêu ngạo so với Hồ Huân, cảm giác cô đối xử với hắn đặc biệt hơn những người khác, ở trên đỉnh cao của sự thành công

- Cười cái gì? - Hồ Huân chán ghét vì bị bỏ lơ, tức giận nhìn Tử Ngạn

- Quà đâu? - hắn chìa chìa tay, vẫn chưa ngừng cười

- Không mua - Hồ Huân cúi đầu ăn cơm, coi như không nghe thấy

- Không sao, chiều nay mua cũng được. Mình cũng coi như dẫn cậu làm quen Tư Du một tiếng rồi còn gì

- Nhưng cậu ấy căn bản đâu có nói chuyện với mình - Hồ Huân nuối tiếc nhìn Tư Du, thật muốn nghe giọng người này một chút. Muốn biết người đứng nhất trường sẽ có giọng nói như thế nào - cậu, cậu, cậu thật sự đã kèm Tử Ngạn học trong kì thi lại sao? - Tử Ngạn nuốt nước miếng nhìn cô, cô sẽ trả lời? Hoặc không?

Đưa trên tay dừng lại, cơm đã ăn được hơn một nửa, bụng cô đã hơi no. Cô vốn, không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi này, nhưng mà cô lại không muốn làm hắn mất hứng. Hắn giới thiệu bạn với cô, cũng không có nghĩa là cô sẽ kết bạn này nọ, cô cũng sợ, người bạn này cũng sẽ như đám người Đại Vũ kia. Hắn lại nói, người này là bạn từ khi mới lọt lòng mẹ của hắn, hắn cũng sẽ giống như hắn

Không muốn làm hắn mất hứng? Từ khi nào cô lại có suy nghĩ này? Từ khi hắn chủ động chăm sóc cô ở bệnh viện, từ khi nghe ba mẹ hắn nói hắn đã thay đổi, cố gắng đọc sách hơn từ khi quen biết cô, từ khi Đông Hạo nói trong cái đêm cô phẫu thuật, hắn đã thức trắng ngoài hành lang, từ khi cô nhận ra mình cũng không quá chán ghét hắn như lúc đầu?

Có quá nhiều chuyện hắn can dự vào. Trong kí ức 6 tháng này của cô, hắn thường xuyên có mặt, thường xuyên xuất hiện rồi quấy nhiễu, khiến cô đau đầu. Đã muốn đẩy hắn ra xa, chỉ có một chút động lực nhỏ, đến khi hắn quay lại, cô liền yếu mềm đến không cưỡng lại được ý muốn buông xuôi, mặc cho mọi chuyện theo lẽ tự nhiên. Lẽ tự nhiên? Chính là cái gọi như bây giờ, hắn thân thiết với cô

Cô đã thay đổi. Cô thừa nhận. Dù bản thân rất cố chấp, nhưng cô thừa nhận chuyện đó. Mọi gánh nặng về việc làm, đi học trên trường, cô thấy thật nhẹ nhàng vô cùng. Tâm trạng lúc nào cũng tốt hơn lúc trước, tối về ăn cơm cùng Đông Hạo cũng không còn miễn cưỡng nặn nụ cười nữa. Cô nhận ra trước khi gặp hắn, cô luôn đặt mình vào một khuôn khổ, bắt ép mình làm mọi chuyện một cách hoàn hảo không được sai sót, rồi mệt mỏi

Mệt mỏi? Cô cuối cùng cũng biết mệt mỏi. Quả nhiên, chỉ có khi lúc thanh thản mới biết mình đã từng mệt mỏi. Rốt cuộc tại sao cô lại sống cuộc sống quá hà khắc như vậy? Cố gắng đi làm, đi học, chính là muốn

tìm một học bổng đi Mỹ, muốn đưa Đông Hạo đi cùng, sang đó tìm ba cô. Mặc dù cô biết có qua đó, mọi chuyện cũng không thay đổi nhiều. Nhưng mà cô muốn chứng minh, bọn họ có thể sống tốt dù không có ba. Thì sao chứ? Lần đầu tiên trong suốt gần 7 năm, cô thấy nhiệm vụ mà đặt trọng cả đời lại không quan trọng nhiều đến vậy. Là do hấn sao?

- Ừm - mãi một lúc sau, Hồ Huân còn tưởng cô sẽ không quan tâm, lại nghe được âm thanh trong trẻo nào đó mà hấn ta còn tưởng mình bị ảo giác. Giọng nói đó, lại là của Lương Tư Du?

20. Chương 20: Tồn Thương

- Ô, ừm, khụ.....vậy, dù sao cậu cũng không thể thân thiết với tên này.... - Hồ Huân câu vừa nói được một nửa liền bị Tử Ngạn đánh một cái vào bụng

- Nói nhảm, còn không mau ăn, cho cậu ngồi đây đúng là đại đột

- Thì sao, đừng tưởng mình không biết cậu đi rêu rao khắp nơi bao thói quen tật xấu của mình - Hồ Huân neho neho mắt vạch trần tội ác

Không nghe bọn họ tiếp tục cãi nhau nữa, Tư Du kết thúc bữa ăn trưa của mình, rời đi. Tử Ngạn nói chuyện với Hồ Huân một lúc rồi cũng trở về lớp. Hôm nay cô không đi làm, là hấn nói, nếu như cô kiên quyết đi hôm nay, hấn sẽ đến chỗ làm của cô làm phiền suốt ngày. Chỉ nghĩ thôi cô cũng không thích, vả lại, giống như, giống như cô đang nghe lời hấn

- Lớp trưởng nhờ mình cùng một số bạn vẽ một bức tranh về hội thao - Tử Ngạn đặt hai tay ra sau gáy hào hứng nói. Vẽ? Vẽ như vậy hấn sẽ bớt chút thời gian làm phiền cô đi, như vậy rất tốt. Cô cho dù không bài xích hấn ở bên cạnh nhưng cũng muốn hạn chế tối đa thời gian lãng phí của mình

- Rất tốt, cậu nên tham gia

- Thật sao, cậu cũng thấy vậy, đúng không? - hiềm hoi nhận được đồng tình từ cô, hấn liền cười tươi, rồi lại nhanh chóng nhắm mắt - nhưng mà, nếu vậy, ra chơi cũng như giờ ăn trưa mình sẽ rất bận

- Không sao, dù sao cũng chỉ là một bức vẽ thôi - cô thần nhiên cho lời khuyên, cũng mong hấn nhanh nhanh đồng ý một chút

- Đồng ý! - hấn gật đầu chắc nịch

Trên sân tập bóng của trường, mồ hôi rơi nhễ nhại rơi ướt cổ. Tiếng quát nạt của Đại Vũ vang xa. Hấn ta là rất tức giận mình ở đây luyện tập, cái đám người vô dụng này. Còn Tạ Tử Ngạn hiện đang làm gì, ở bên chỗ mát vẽ tranh gì đó cho hội thao của lớp. Hừ! Đáng ghét, hấn vậy mà làm hỏng trận đấu của trường mình, đội trưởng cũng không có nửa câu trách mắng, hấn còn vui vẻ như không có trách nhiệm

Đại Vũ bực bội suốt buổi tập luyện. Cứ cuối cùng hấn chuyển, chân lại đá một lực thật mạnh, như muốn trút hết tất cả tâm trạng của mình suốt mấy ngày nay bên trái banh. Bóng bay chệch đường, bay rất xa, rất mạnh, hướng về phía.....Đại Vũ mở to mắt nhìn, nếu có thể, có thể tránh kịp trái banh không? Người kia, là người mà hấn ta không thể nào ngờ đến

Tư Du siết chặt quyển sách vừa mượn từ thư viện, dăm dăm mắt nhìn trái bóng chậm vừa đủ, hay nói cách khác là khoảng cách đủ xa để cô có thể nhìn thấy, thậm chí là tránh kịp. Sau giờ ăn trưa, cô chỉ thuận đường đi ngang qua sân tập bóng. Cô nghe thấy tiếng bạn học bảo cô tránh ra, hấn là kịp tránh đi chứ, nếu cô không phải người thiếu năng chậm tiêu

Tư Du lạnh nhạt nhìn trái bóng đang xoáy trong không trung, giống hệt như tính chất của nó để phục vụ cho những trận đấu. Rồi cô nhìn sang bên tay phải mình, là một nhóm bạn học đang năng nổ hoàn thành bức tranh, trong đó, tất nhiên cũng có hấn. Là cô đã đề nghị hấn tham gia kia mà. Nếu cô nhớ không lầm, ngày mai là hạn cuối nộp tranh, mà bọn họ đã dành suốt 5 ngày, khó khăn mới đến công đoạn hoàn thành

Hiện tại, cô hoàn toàn có thể tránh được trái bóng, thậm chí còn có thời gian để đứng đây suy nghĩ nữa kia mà. Nhưng, nếu làm vậy, bức tranh sẽ bị hỏng mất, hơn nữa, hần còn sẽ bị thương. Ở vị trí này, đầu hần sẽ lại bị đụng nữa. Hai lần bị bóng đánh trúng đầu, hần cảm giác sẽ rất khó chịu. Không hiểu sao, cô lại không muốn hần bị đau

Điều đó rõ ràng làm cô sợ hãi. Cô bắt đầu coi trọng người này từ khi nào. Không thể, không thể để người này không chế cô được. Cô dù sao có bị đánh trúng cũng không thấy đau, thôi thì coi như vì bức tranh. Tư Du đứng im không nhúc nhích, mắt hơi nhắm nghiền, mi khẽ rung động

Tiếng “bộp” rõ to, trái bóng văng ra xa, nảy vài cái rồi đứng yên. Đại Vũ trợn mắt nhìn. Là, là cô cố ý! Người này không bao giờ làm việc vô tình, chỉ là luôn có ý đồ, luôn có tính toán, làm gì để có lợi cho bản thân nhất. Nhưng là, cô hoàn toàn có thể tránh, lại không làm. Là vì cái gì? Đồng đội chạy lại nhặt trái bóng, cô không nghe lời xin lỗi lọt vào tai, lại lạnh lùng bỏ đi

Nhìn áo trắng phẳng phiu rời đi, Đại Vũ đột nhiên có một suy nghĩ khác trong lòng. Rồi hần ta lại nhìn Tử Ngạn cười rạng rỡ, mặt lem luốc vài vết màu nhưng vẫn rất anh tuấn. Không lẽ, không lẽ.....là vì hần? Lương Tư Du vì hần mới đỡ một cú sút?! Chấn động nhận ra tư duy của mình, Đại Vũ không khỏi rung mình. Tại sao, cô lại làm vậy?

Nghe tiếng, khẳng định lực của trái banh cũng không vừa. Nhẹ thì có thể bầm tím, nặng thì phải đến bệnh viện kiểm tra. Vậy mà thân là con gái, nét mặt cô lại không có chút biểu cảm. Dường như chẳng có thứ gì có thể làm cô đau, thật sự là như vậy? Đại Vũ không còn tâm trạng chơi bóng nữa liền bỏ đi. Người đó, thật sự đã thay đổi

Hần là từ đầu năm, biết cô lãnh khốc vô tình, nhìn người bằng nửa con mắt, đầu óc giống như lập trình sẵn, luôn hoàn thành mọi việc rất xuất sắc. Bất kể bạn học đến bất chuyện, cô không mở miệng lấy một lời, giống như không quan tâm. Dần dần, cũng không còn ai buồn làm quen với cô nữa, mà cô trong mắt hần cũng chỉ giống như cái gai kiêu ngạo, làm hần chướng tai gai mắt

Lúc đó, còn có tin đồn có dính líu đến xã hội đen, lại khiến cô càng khó gần hơn, không đúng, là cô khó gần từ lúc sinh ra rồi. Vậy mà từ lúc gặp Tạ Tử Ngạn, cô đã thay đổi. Cô đã tha cho Anh Thi một con đường sống, còn không truy cứu tai nạn suýt chết của mình, lại còn vừa mới này, đỡ hộ Tử Ngạn một phát. Tất cả những thứ đó là gì?

Anh Thi thì luôn miệng nói bên tai Đại Vũ. Nói rằng Tư Du kia là một người xảo quyệt luôn tính toán. Nhưng tại sao, càng ngày hần lại cảm thấy không phải? Có phải bọn họ hiểu lầm. Tính cách hần vốn không phải vậy, hần vốn nói ghét là ghét, nói thích là thích, chỉ riêng cái người thần thần bí bí này, làm hần có cảm giác tội lỗi giống như đang bị hiểu lầm

Mang tâm trạng bực bội trong người, Đại Vũ đi gây sự khắp nơi nguyên một ngày, lại còn nổi nóng đánh người, Anh Thi thì khỏi bàn cãi, lúc nào cũng tham gia tốt chuyện này. Tư Du ngồi trong lớp nhìn xuống cánh tay, có một vết bầm lộ ra, cô cố gắng lấy tay áo kéo xuống, che lại. Chiều, cô lại đi về nhà như mọi ngày, sau khi đã kết thúc công việc ở siêu thị của mình

Cảm thấy không khí trong nhà đột nhiên ngột ngạt hần, Đông Hạo không lẽ có chuyện, còn chưa đi ngủ? Vừa cởi giày ra, sắc mặt cô liền tối sầm lại, ánh mắt thất thần mà nhìn người đàn ông và người phụ nữ ngồi trên sofa chật ních, căn nhà đột nhiên trở nên tù túng. Những nếp nhăn chuyển động trên mặt, tạo ra nụ cười gượng gạo

- Lâu rồi không gặp con, Du - người đàn ông có chất giọng giống cô, nhưng trầm hơn, cũng khàn đặc hơn do tuổi già. Trái lại, Tư Du không có biểu cảm gì, chỉ cúi đầu như chào người lớn, rồi lạnh lùng bỏ lên lầu, cô không thấy Đông Hạo đâu

Ông thoáng buồn, nhận được cái vỗ vai an ủi của vợ, ông nén lại cái thở dài. Nghe thấy tiếng nói lớn trên lầu, hần là chị em cô đang cãi nhau. Ông nghe loáng thoáng cái gì mà đánh nhau. Lúc này vào nhà, ông cũng có để ý vết bầm tím trên mặt của Đông Hạo. Ông cũng có hỏi, nhưng nó không trả lời, chỉ rót hai cốc nước coi như là mời khách

Tư Du bực bội đi xuống nhà, trên người đã thay bộ đồ khác. Tâm trạng cô thật sự rất tồi tệ, vô cùng tồi tệ. Đông Hạo nổi nóng mà đánh nhau với người ta, bây giờ trên mặt trên người đều đầy vết thương, là cô

bực bội tại sao nó không khống chế bản thân một chút, lại nghe nó nói đừng phải bọn đầu gấu trường trung học nên bị đánh một trận, có lẽ bọn kia ngứa tay

Cái lí do đó, cô không thể nghe lọt tai nổi. Hơn nữa, ở dưới nhà lại còn có hai người mà cô vô cùng không muốn gặp, bọn họ lại cứ nhiên ngồi vào nơi nhỏ bé, nghèo rớt mồng tơi, họ không thấy khó chịu sao? Cô thật muốn cười vào mặt những người giả nhân giả nghĩa. Tư Du kiềm nén cơn giận, ngồi xuống đối diện với họ, cố rót cho mình cốc nước lọc

- Con.....vết thương thế nào rồi? - ông chăm chăm quan sát gương mặt lạnh tanh của con gái, cẩn thận dò xét

- Vẫn còn sống - cô chuyển tầm mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh. Bà quả thực là đại tiểu thư danh giá, ngay cả khi ở tuổi già, vẫn còn giữ nét cổ điển quý phái

- Ba và dì nghe con bị chấn thương liền về đây thăm con. Con chắc là không bị sao chứ? Bác sĩ đã kiểm tra chưa? - nghe ông nói rất nhiều câu, nhiều câu mà đáng lẽ ra, ông nên nói 7 năm trước mới đúng, trước khi bỏ hai chị em cô mà đi

- Con có nên nói, ba không nên để gia đình người ta phát hiện mình có con riêng

- Tư Du - ông trầm thiết gọi tên con như một lời cầu xin. Sau khi qua Mĩ sống một thời gian ông mới nhận ra, quyết định của mình là hoàn toàn sai lầm. Bỏ lại hai đứa trẻ không biết gì, nương tựa nhau mà sống quả thực quá tàn nhẫn - ba xin lỗi..... - giọng ông trầm xuống thấy rõ

- Ba thật sự, muốn xin lỗi? - cô cất giọng, mày đã nhủ chặt đến muốn dính vào nhau. Đông Hạo len lén đi xuống cầu thang, nó không muốn chị mình to tiếng với ba

- Tất nhiên, ba cũng muốn bù đắp cho con. Nói cho ba biết, ba có thể làm gì?

- Có chứ. Chắc chắn phải có gì đó ba có thể làm - Tư Du mím môi nói tiếp - ba bỏ con và Đông Hạo ở đây trong lúc gia đình mình giống như chẳng còn một xu dính túi, cũng không biết nên làm gì để kiếm sống, chỉ nhận chút tiền của ba mà trang trải qua ngày giống như kẻ trộm, trốn tránh mà sống, ba có biết, lúc đó rất khó chịu không? - giọng cô nghẹn ngào mà chất vấn ba mình - ba có biết mỗi lúc Đông Hạo phải đi họp phụ huynh, con phải nhờ cô hàng xóm đi giúp, ba có biết mỗi lúc nó bệnh, con không biết phải làm thế nào. Vậy mà ba chỉ nói một câu liền bỏ đi, rồi bây giờ, quay về thì có ích gì nữa, bây giờ con có thể đủ lớn để lo cho cả hai đứa mà không cần tiền của ba. Ba nói ba có thể làm gì ư? Chuyện duy nhất ba làm tốt chính là trở về Mĩ, sống cuộc sống quý tộc của ba mà cũng đừng bao giờ trở về đây nữa

Lời nói của cô chất chứa biết bao nỗi đau. Suốt 7 năm trời, bây giờ mới có cơ hội nói ra một lần. Tư Du bỏ chạy, không muốn nhìn thấy một lần nào cái vẻ mặt giống như bị tổn thương của hai người này. Không, cô mới là người bị tổn thương, Đông Hạo mới là người bị tổn thương. Bọn họ không phải, tuyệt đối KHÔNG PHẢI!!!

21. Chương 21: Đạt Đến Ngưỡng Cửa

- Chị hai, CHỊ HAI!!!! - Đông Hạo hoảng hốt chạy xuống nhà, nhưng đuổi theo cô đến cửa, lại chợt nhớ ra còn có khách. Nó vội rút điện thoại gọi một cú, mong rằng người kia sẽ bắt máy - Alo, anh Tử Ngạn, chị em gặp ba rồi, cãi nhau xong lại bỏ đi, bây giờ trời đã rất tối rồi, em lại không thể đi vì còn có ba, anh đi tìm giúp em được không? Chắc chị ấy chỉ chạy quanh đây thôi.....

Cúp máy, Đông Hạo quay trở lại nhìn ba mình và dì. Đây là lần đầu nó còn cơ hội nhớ lại mặt hai người. Đã quá lâu khiến nó suýt nữa quên đi mình còn có một người ba, còn có một gia đình. Nhưng việc làm của hai người, quả thật rẻ tiền. Họ lấy tư cách gì mà còn đến đây đòi chăm sóc hai chị em nó. Cho dù chị nó đồng ý, nó cũng không

Tận mắt nhìn chị mình chịu khổ, Đông Hạo đã thề sẽ có một ngày đi làm nuôi sống chị mình, mà cũng không cần một xu của hai người này. Đông Hạo nhìn ba với ánh mắt coi thường, hơn nữa còn ầm ỹ. Tuy vậy, Đông Hạo lại biết, trong thâm tâm, nó vẫn còn rất thương người này, chính là cái tình cảm cha con gì đó

- Hai người đã làm gì chị con?

Sau khi nhận được cú điện thoại của Đông Hạo, hấn vừa hay tắm xong, định lên giường đi ngủ. Giờ này đã rất khuya rồi, cô còn đi đâu nữa? Bất chấp sự ngăn cản của mẹ hấn, hấn vẫn lái mô tô đi trong đêm. Đèn đường vẽ trên mặt hấn lúc sáng lúc tối. Đến khu nhà cô, hấn chạy xe chậm lại, đồng thời ngược mắt tìm kiếm

Rốt cuộc cô đang ở cái nơi quỷ quái nào mà hấn không thể tìm được? Tử Ngạn trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Ba cô đang ở nhà? Chết tiệt! Sao ông ta dám trở về tìm bọn họ? Tư Du chắc chắn là vì cãi nhau với ông ta nên mới không chịu nổi. Chết tiệt! Hấn lại thấy mình không thể làm được gì cho cô, mà hấn cũng không có tư cách tham gia vào cuộc sống của cô

Nói dối! Hoàn toàn là giả dối! Ông ta chính là muốn cái gì? Cô không thích, cô cực ghét gương mặt phúc hậu giả tạo đó. Ông ta không phải là ba cô, ba cô không như vậy, không phải thích lừa dối con cái của mình. Mẹ cô, mẹ cô ở trên trời, nhất định sẽ rất đau khổ. Mẹ, mẹ đã tin tưởng lầm người rồi. Ba không hề nuôi nấng con cho mẹ, không hề thương con như mẹ

Tư Du cúi đầu, ngồi trong một góc tường sâu, nơi không hề có ánh đèn chiếu sáng, tối tăm, tịch mịch. Cô co gối, thu người mình lại. Lòng đau như cắt, nhịp thở không thể bình tĩnh nổi. Rồi cô nghe thấy tiếng bước chân, như thường lệ, cô không quan tâm. Nhưng người đó, hấn ôm cô. Cô ngửi thấy mùi sữa tắm thơm lừng và mùi áo da cao cấp, không khỏi thấy mùi lòng

Người này là ai? Tại sao lại ôm cô? Tại sao lại khiến cô cảm thấy bị thương hại? Hấn vùi đầu cô vào ngực mình, bởi vì cô không muốn người khác chạm vào mình, nhưng hiện tại cô bất động, nhưng tỏ cô có nhiều tổn thương đến thế nào. Hấn đều biết cả, bởi vì hấn là bạn thân duy nhất của cô mà

- Khóc đi! Cứ khóc đi, sẽ không ai thấy cậu đâu, có mình ở đây rồi - là giọng nói, giọng nói đó. Cô biết!

Bờ vai không kiềm mà run rên. Rất tốt! Cô khóc, là một điều tốt. Cô nên biểu đạt cảm xúc của mình nhiều hơn nữa, để hấn biết. Tử Ngạn siết chặt cô vào lòng, khẳng định cô đang cần một bờ vai tựa vào. Tất cả sẽ không sao cả, nếu cô khó khăn, hấn có thể giúp. Sẽ giống như cô mong muốn, sẽ không dựa vào tiền của ba cô

Tử Ngạn ôm cô ngồi thật lâu, tựa hồ có thể ngồi đó cả đêm. Nhưng mà Tư Du động dậy, cô đứng dậy sau khi đã khóc xong. Trong bóng tối, hấn không thể nhìn rõ vẻ mặt lúc này của cô, mà hấn cũng chắc cô cũng sẽ không thích để người nào đoán tâm tư của mình. Tử Ngạn quay lại xe của mình, vặn chìa khóa đợi cô

Hấn chỉ vỗ vỗ ghế sau, ý bảo cô lên ngồi. Tư Du không từ chối, cô hít hít mũi còn hơi nghẹn rồi ngồi lên, nắm chặt áo da của hấn, chốc sau lại thì thầm bên tai, cô đang....thì thầm "Tôi không muốn về nhà lúc này". Trong lời nói, 7 phần là van xin. Có lẽ cô chán ghét phải gặp mặt người đó. Tử Ngạn không nói nhiều, chỉ chạy xe đi

Hấn chạy không nhanh, nhưng cũng không chậm, đủ để thổi bay những cơn đau của cô. Cô không đau ở bên ngoài, là vì bên trong đã từng quá đau. Tử Ngạn cảm nhận cái ôm của cô như một lần dựa dẫm. Tử Ngạn chưa từng cảm thấy muốn bảo vệ cô lúc này, đây có lẽ là lúc yếu đuối nhất của cô từ khi hai người gặp mặt nhau

Tư Du không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài, cô sẽ trú vào một góc lặng lẽ khóc một mình, âm thầm chịu đựng nỗi đau mà không hề rên rỉ, nhưng rồi khi trở lại với thế giới của mình, cô cảm lạnh không nói một lời. Nói rằng mình đã trải qua những gì, lắm tưởng rằng mình thật kiên cường sắt đá. Hấn chạy xe trên những con đường

Gió làm cô ngửi thấy hương thơm mềm mại trên người hấn, thực thoải mái. Cô tựa đầu trên lưng hấn một lúc lâu, tạm thời quên đi chuyện gia đình. Ngồi trên đây thật tốt, cô có thể miễn cưỡng mà cho qua, cho

qua sự lạnh nhạt của mình. Khóe môi hần nhếch nhẹ, cảm nhận thân hình nhỏ bé phía sau đã yên lặng quá lâu, hơi thở cũng trở nên bình thường, có lẽ cô đã ngủ

Tử Ngạn chạy xe thêm một vòng nữa rồi mới về nhà. Đông Hạo sốt sắng đứng đợi ngoài cửa. Nó đã tiễn hai người kia về rồi, cô cũng nên về đi chứ. Thấy chiếc mô tô sáng đèn, chậm chậm chạy lại, Đông Hạo mới thở phào nhẹ nhõm. Dừng chân chống, Tử Ngạn nhẹ nhàng bế cô lên phòng. Đông Hạo lo lắng nhìn cô yên giấc rồi nhìn hần, thầm biết ơn vì có Tạ Tử Ngạn

Đắp chân cho cô xong, hần nhìn quanh phòng cô một lượt, đa số là sách vở, sách vở tựa hồ còn nhiều hơn cả quần áo của cô. Lồng ngực lên xuống nhịp nhàng, hình như cô đang ngủ rất ngoan, Tử Ngạn vén tóc cô sang một bên, lộ ra gương mặt hơi mệt mỏi, nhìn kĩ, rõ ràng lúc cô ngủ có vẻ hiền hơn. Nhận ra hành động quá tự nhiên của mình, hần đứng thẳng người đi về

Tại sao lại làm ra hành động thân thiết như vậy với cô? Tử Ngạn xoa xoa trán, hần có lẽ buồn ngủ quá rồi. Chào Đông Hạo rồi ra về, hần cũng nhận ra thằng nhóc này mặt mũi thật thê thảm, chắc vừa đi đánh nhau. Đàn ông con trai, chuyện này là bình thường, quan trọng là cô sẽ không bỏ qua chuyện này, Tư Du quá nghiêm khắc

Ngày hôm sau đi học, Tư Du vẫn vác bộ mặt vô hồn đó đến trường. Biết tối qua là hần đưa cô về nên cô cũng không nói nhiều nữa, trải qua một ngày mà không quan tâm đến mọi thứ là thói quen của cô. Tử Ngạn biết cô không vui cho nên hần cố gắng nói thật nhiều chuyện, nhưng xem ra là vô ích, cô chẳng quan tâm nhiều lắm. Tử Ngạn lại thấy mình càng ngày càng ngốc, nói những chuyện chẳng liên quan, có lẽ cô nghe cũng muốn nhàm chán

- Mày còn vác mặt đến đây làm gì? - Anh Thi dùng dằng với một thằng nhóc ở gần trường khi bọn Đại Vũ đang đi bộ về

- Tôi, tôi không quen mấy người - sờ sờ vết thương trên mặt, Đông Hạo nhớ tới lời chị mình nói thì liền lơ bọn họ đi

- Ai, khoan, khoan đã, mày nói gì? Không quen? Xem ra hôm đó đánh còn chưa sướng tay? - Anh Thi giữ nó lại, xem ra còn hung hăng hơn cả Đại Vũ. Đại Vũ hôm đó chỉ là tính khí hơi nóng giận, lại gặp Đông Hạo nên mới không kiềm chế được đánh người. Vậy mà Anh Thi lại cố chấp muốn gây sự, chỉ là, nhìn gương mặt này làm cô ta nhớ đến Lương Tư Du, xem ra trên đời này có nhiều người giống nhau thật đấy

Tư Du nhú mày, là vô cùng nhú mày nhìn. Nhìn bọn họ, nhìn Anh Thi, bọn họ đang làm cái gì với Đông Hạo? Đang khi dễ nó sao? Bọn họ động đến cô còn chưa đủ, còn động đến em trai cô nữa sao? Tử Ngạn nhìn theo mắt cô, không hay rồi, bọn người sao lại động đến Đông Hạo nữa chứ? Tư Du khẳng định là đang rất tức giận. Hần chưa kịp mở miệng, cô đã đi tiếp vài bước nữa

- Đông Hạo

- Chị, chị hai! - Đông Hạo khiếp sợ chạy về bên cô - bọn họ, bọn họ lần trước đánh em - Tư Du nghe đến đó, mặt đã không được thoải mái cho lắm, cô hướng ánh mắt muốn giết người về phía họ. Anh Thi nhếch môi nheo nheo mắt

- Thì ra là chị em, thảo nào khốn nạn giống nhau như vậy! - Đại Vũ cũng không ngờ tới tình huống này, bọn họ lại động vào em trai Lương Tư Du. Anh Thi lại không biết phải trái, tiếp tục chửi xéo - thằng em trai nhà cô đúng là vô dụng, bị đánh vài cái đã không thể đứng dậy nổi

Tử Ngạn siết chặt nắm tay. Không phải bảo bọn họ đừng xuất hiện trước mặt cô rồi sao? Còn dám làm trái lời. Lại còn Anh Thi, mới một thời gian không gặp đã trở nên xấu xa, miệng lúc nào cũng nói ra những lời khó nghe? Tư Du nhìn Anh Thi, rồi nhìn vết thương trên mặt Đông Hạo, lại nhìn xuống thân hình ốm tong teo mà đáng lẽ, ở lứa tuổi này nó phải phát triển lắm. Giống như núi lửa phun trào, Tư Du chạy đến nắm lấy cổ áo của Anh Thi

- Động tới tôi còn chưa đủ, cậu còn động tới em trai của tôi?

Từng ánh mắt một kinh ngạc mà nhìn cô, Tư Du giống như một con thú hoang, xách cổ áo người khác lên tựa như muốn đánh nhau, âm lượng giống như không hét mà run, dọa bọn người kia một vỏ muốn đầu hàng. Tử Ngạn thấy cô không kiềm chế mà ra tay, chỉ sợ không thể ngăn được cô, sợ cô tự làm đau mình

22. Chương 22: Đánh Nhau

- Ha, cuối cùng cũng lộ diện, cậu quả thực là xã hội đen đây mà, đừng tỏ vẻ mình là thanh cao nữa - Anh Thi cũng không thua gì, nắm lại cổ áo của cô mà trợn mắt

- Tại sao lại động đến em trai tôi hả? TẠI SAO?! - Tư Du hét lớn, quăng mạnh Anh Thi ra xa, làm tay cô ta trên cổ áo cô cũng buông. Anh Thi loạng choạng ngã xuống đất. Không ngờ Tư Du người nhỏ nhưng lực tay lại mạnh như vậy. Tư Du cũng không nhường nhịn, trực tiếp ngồi lên người Anh Thi, xốc ngược cổ áo cô ta, làm cho đầu cô ta phải ngóc lên, nhìn thẳng vào mặt cô - cô có biết, Đông Hạo sinh ra sức khỏe đã yếu. Lúc mới chào đời, nó đã không thể thở nổi, đã không thể sống nổi, ĐÃ CHẾT LÂM SÀN ĐÓ CÔ BIẾT KHÔNG? - Tư Du vung tay, tát mạnh cô ta một bạt tai - thế rồi, mẹ tôi, mẹ, mẹ.....đã ôm nó, ôm nó hàng tiếng đồng hồ mà khóc, cô có biết, có biết đã rất khó khăn hay không?

Đông Hạo rơm rớm nước mắt nhìn chị mình, không thể đến gần cô lại. Đến chuyện này, nó cũng chưa từng nghe mẹ nói qua, mẹ đã làm như vậy sao? Chính hơi ấm của mẹ đã làm nó sống lại, mẹ đã làm nó sống lại, điều mà ngay cả bác sĩ cũng phải bó tay. Đông Hạo siết chặt dây cặp, mẹ, mẹ đã làm rất nhiều điều cho nó, vậy mà nó không biết

- Vậy mà cô còn đánh nó, CÔ CÓ CÒN NHÂN TÍNH KHÔNG HẢ? - Tư Du lại vung một cái tát nữa lên gò má Anh Thi, đã đổ ửng lên. Anh Thi nước mắt rơi sụt sịt nhưng đáng tiếc, cũng không làm cô mủi lòng chút nào, thậm chí còn thấy buồn nôn. Ép cho nước mắt mình không nặn ra, Tư Du tiếp tục nói - Đừng tưởng tôi lúc nào cũng nhịn cậu được, tôi đã nhịn cậu quá nhiều rồi, vậy mà cậu còn chưa sáng mắt, đã vậy đừng trách tôi. Cả vụ cháu hoa nữa, nếu cậu không muốn phải vào tù bóc lịch

Tư Du buông lỏng tay đứng dậy. Đánh loại người này, tay cô cũng đau rất không kém. Chỉ là cô không thể chịu nổi. Em trai mà cô dành cả đời để bao bọc lại khiến đám người này dễ dàng khi dễ. Cô không cho phép, cho dù phải đánh đổi bằng thứ gì đi nữa, cô cũng phải đòi lại công bằng cho Đông Hạo

Nghĩ tới Đông Hạo, nghĩ tới mẹ, cô lại muốn khóc. Nhưng cô không khóc, cô chỉ yên lặng đứng đó, đứng nhìn bọn người kia đỡ Anh Thi tóc tai rũ rượi đứng dậy mà không dám mắng cô một câu nào. Ngay cả tên Đại Vũ bình thường ăn to nói lớn, nhìn thấy ánh mắt muốn nổi điên của cô cũng phải ngậm miệng. Hơn nữa, hẳn ta thấy người sai hẳn là Anh Thi

Đông Hạo ra hiệu với hắn, nói nó sẽ đưa chị về, có lẽ lúc này chị nó sẽ cấu gât hơn nếu gặp mặt người khác. Và Tử Ngạn đồng ý với chuyện này, hắn chỉ liếc nhìn Anh Thi một cái rồi trở về nhà. Đông Hạo dìu chị mình đi, có lẽ hôm nay cô phải nghỉ làm một hôm rồi. Nó chưa bao giờ thấy chị nó nổi nóng, lớn tiếng lại còn đánh người như hôm nay, có lẽ bọn họ đã đụng chạm đến giới hạn cuối cùng của cô

Đông Hạo về nhà, không để cô động vào việc bếp núc. Nó chỉ làm hai chén cháo nhỏ cho cô bình tĩnh lại. Tư Du ăn cháo, không phải ăn, chỉ giống như động tác đưa tay lên, mở miệng ra, và cho cháo vào vậy. Thực chất chính là cái xác không hồn, không hơn không kém. Nó cũng không biết nói gì để làm cô vui, có lẽ nếu anh Tử Ngạn ở đây chắc chắn sẽ biết mình nên làm gì

Chà, sau chuyện đó, cô trông có vẻ lại đáng sợ như lúc ban đầu. Mặc dù thỉnh thoảng nét mặt cũng dần ra một chút, nhưng rõ ràng trong ánh mắt của bọn Đại Vũ, cô chính là một sát thủ máu lạnh, lại còn ra tay đánh người tàn nhẫn. Hôm qua, Anh Thi đã bị ăn tát không thương tiếc, miệng còn rỉ máu. Đáng sợ hơn là, lúc đánh người hay mắng chửi, gương mặt cô vẫn lạnh tanh một màu đen

Đại Vũ chính vì vậy mà hơi khiếp sợ. Ẩn giấu bên trong vẻ ngoài đơn thuần lại chính là sát thủ máu lạnh. Hẳn ta khê rùng mình một cái. Những người có quá nhiều bộ mặt thật nguy hiểm. Vậy mà tên Tử Ngạn vẫn cứ thân thiết với cô mặc dù chẳng nhận được kết quả gì nhiều. Suốt một năm nay, Đại Vũ cứ thấy hắn lượn lờ cạnh cô, càng thấy tội nghiệp hơn khi hắn bị lơ đi, cũng chỉ giống như những người khác

Bộ hắn thật sự cho rằng nước chảy đá mòn? Sẽ có một ngày, Lương Tư Du mỉm cười mà vẫy tay với hắn? Theo Đại Vũ thấy, có lẽ sẽ không bao giờ có ngày đó xảy ra. Lương Tư Du kia, không thể nào nở một nụ

cười được, không bao giờ. Anh Thi ngồi một bên khóc lóc cả ngày, làm Đại Vũ hết sức mệt mỏi, chưa bao giờ thấy phiền phức với đàn bà như vậy, đành bỏ lời của cô ta ra ngoài tai

Còn nếu Anh Thi thật sự cố chấp muốn gây sự với Tư Du, nếu để cô tức giận lên, không biết sẽ gây ra chuyện gì. Lương Tư Du có thể làm ra những điều đáng sợ. Đó là kết luận của hắn sau khi học chung với cô một năm mà không biết gì và một học kì cùng trải qua nhiều chuyện. Hắn ta đoán Tử Ngạn đã mang những rắc rối đến cho cô. Và Tư Du không biết phải xử lí như thế nào, lại vô tình bộc lộ con người thật của mình

Đại Vũ một bên nói Anh Thi hãy cẩn thận một chút, đừng bốc đồng nữa. Vậy mà cô ta cũng đâu có nghe, hắn đành chịu thôi. Những buổi đi chơi của nhóm lúc này chẳng còn vui vẻ nữa. Hay nói đúng hơn từ khi Tử Ngạn rời đi, nhóm thiếu một chân nói nhiều, Anh Thi cũng vì đó mà hay cáu giận. Mọi thứ dường như trở nên thật tồi tệ

- Tử Ngạn, có chuyện gì sao? - Hạ Phong hạ giọng nhìn con trai. Mấy ngày nay không phải bà bị mù, không thấy Tử Ngạn có vấn đề, hay thần thờ một chỗ

- Mẹ à - Tử Ngạn thở dài một cái, nhìn mẹ, rồi lại nhìn ba hắn - Tư Du có chuyện

- Lại chuyện gì à? Con bé cũng thật bất hạnh - Tử Thiên này rất quý cô bé Tư Du kia nên nghe thấy chuyện của cô liền có hứng thú

- Ba cậu ấy về, nói muốn bù đắp. Em trai cậu ấy bị bạn cùng lớp đánh. Có rất nhiều chuyện xảy ra - hắn kể với giọng không mấy vui vẻ. Tâm tình của cô đột nhiên cũng ảnh hưởng tới hắn, làm hắn vui không nổi

- Tử Ngạn, mẹ nghĩ.... - Hạ Phong cũng lấy làm tội nghiệp - con bé nhất định rất cô đơn, rất muốn có người bầu bạn

- Con biết, mẹ, con biết chứ - Tử Ngạn cao giọng - nhưng mà, tất cả đều vô ích. Cậu ấy, cậu ấy vô cảm với mọi thứ, với con, con không biết phải làm gì

- Tên ngốc này, ý là con phải cố gắng hơn đây - Tử Thiên chép miệng chê con trai của mình quá mềm yếu - chẳng phải thích người ta sao? Mạnh mẽ lên một chút

- Con? - Tử Ngạn đang nuốt cơm cũng suýt bị sặc, hắn chỉ vào mặt mình nói. Tổ về ngạc nhiên, rồi lại nhìn mẹ đang che miệng cười và vẻ mặt tự đắc của ba - không. Không phải! Chắc chắn là, KHÔNG! - hắn lắc đầu nguây nguây cho rằng chuyện đó thật kì lạ. Liên tục phủ định, liên tục phủ định ngoài miệng lẫn trong đầu

- Con trai ngu ngốc họ Tạ, nếu không tại sao con ngay từ đầu lại muốn giới thiệu ba mẹ với con bé, hơn nữa, hầu hết trong các bữa ăn, con sẽ nhắc đến ít nhất một lần tên Tư Du - Tử Thiên nói có vẻ chắc chắn. Nhưng hắn vẫn không tin

- Chuyện đó có gì lạ. Con chỉ chưa từng gặp một người nào như thế và con muốn làm bạn, chỉ là kể chuyện với ba mẹ thôi - hắn nhún vai. Không phải, không thể nào hắn lại có tình cảm với người như vậy

- Con không biết chứ, đó là người bạn duy nhất con nói rõ tên với ba mẹ

- Vậy sao ạ?

Tử Ngạn nghe mẹ nói, lập tức có suy nghĩ. Hắn thực sự, chưa từng nói tên bạn bè trước mặt ba mẹ sao? Chuyện này thật, nhưng mà, hắn không thích nói tên thì có sao, mà nói thì cũng có gì khác biệt. Kết luận của hắn vẫn là, hắn không thích Lương Tư Du, hắn chỉ xem cô như một người bạn đơn thuần và thân thiết, người cần được giúp đỡ, chỉ vậy thôi

Kì thi học kì nữa lại gần kề. Lần này, Tử Ngạn thấy không còn lo lắng như lúc trước. Bây giờ kiến thức hắn nắm cũng thật vững, mà hắn cũng chắc chắn mình sẽ vượt qua tốt. Rồi bỗng nhiên hắn nhớ đến những lần ôn thi với cô. Cô chín chắn, điềm đạm, nghiêm chỉnh và thông minh. Hắn vẫn còn mang hơi thở của châu lục khác trở về, lạ lẫm với cô

Hắn nghĩ chuyện đó thật thú vị, cùng trải qua kì thi với cô. Và rồi, hắn nhớ tới lời ba mẹ lúc trước chọc hắn có tình cảm riêng tư khác. Tử Ngạn ngừng bút khi tiếng trống báo hết giờ vang lên. Hắn đã kết thúc

kì thi cuối cùng của năm ở đây. Tâm trạng khi làm bài tốt thật là tuyệt. Sau khi có kết quả, trường sẽ tổ chức hội thao và bế giảng cuối năm

Thế rồi, sẽ trải qua năm cuối cùng ở trung học. Thời gian trôi qua thật là nhanh. Nhưng mà, đó cũng chính là một năm cuối cùng hẳn được trải qua cùng cô ở đây. Hắn không biết cô sẽ thi đại học nào. Đột nhiên, có ý định muốn thi vào trường đó, cùng học với cô thêm 4,5 năm nữa cũng không tệ. Tử Ngạn nhếch môi cười, bước ra khỏi phòng thi. Hắn đứng trên lan can tầng 3 nhìn xuống, thấy áo trắng phăng phiu đã từ lúc nào đi bộ thông dong ra cổng trường

- TƯ DU! - chân dừng lại, Tư Du ngửa cổ nhìn lên tầng 3, nơi âm thanh phát ra, đứng phóc gọi tên cô. Tử Ngạn đang đứng đó vẫy tay với cô, rồi ra hiệu cho cô đứng yên đó, hắn sẽ chạy xuống nhanh thôi

Không hiểu sao, cô lại nghe lời. Tư Du cúi đầu nhìn xuống chân, đôi giày đã cũ, nhưng vẫn còn dùng tốt. Chuyện gì đang xảy ra, những thay đổi trong cô, quá đột ngột, cô không thể chấp nhận nổi. Những chuyện khác điều bình thường, chỉ riêng có tâm tư của cô là thay đổi, cô thật sự để Tạ Tử Ngạn vào suy nghĩ của mình

Đang đứng dăm chiêu giữa trường, bỗng cô bị một lực đạo kéo đi. Mặc dù cô mặc áo khoác lạnh nhưng mà vẫn cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay hắn truyền đến. Tư Du mặc cho hắn lôi kéo cô đi, cùng với nụ cười trên môi. Tử Ngạn kéo cô đi ngang hàng với mình, hào hứng kể về bài thi của mình, Tư Du cúi đầu, môi khẽ vẽ nên một đường cong, sau đó liền biến mất không dấu vết

23. Chương 23: Đã Vô Tình Lãng Quên

- Xem ra đạo này tâm tình của em khá tốt? - thầy hiệu trưởng nhìn nét mặt không cười nhưng cũng đủ để khiến người quen biết cô lâu như ông nhận ra, cô đang vui. Lão già này không ngờ cũng có một lần được nhìn thấy cô vui vẻ

- Thật sao ạ? - nghe đến đó, Tư Du không những quay lại vẻ mặt cũ mà còn nhếch môi thêm một cái

- Xem ra là em đang rất vui vì ngày đó đến gần đúng không? - không hiểu ý ông lắm, Tư Du ngẩng đầu - Tư Du, hội thao lần này, em biết chứ? Đây là khoảng thời gian để em chuẩn bị - thầy hiệu trưởng đặt con pháo sang một bên nói

Phút chốc, gương mặt cô đành lại, đến cả thầy hiệu trưởng cũng phải bất ngờ. Cô, không phải vui vì sắp đi sao? Đó luôn là điều mà cô mong muốn, cô dành cả đời này để mong nhận được học bổng lần này, vậy mà vẻ mặt này của cô là sao? Tư Du thở hắt ra một cái, cô nghe được cả tiếng thở của mình. Giống như hơi thở hấp hối, bị một nhát dao đâm trúng ngực

Ngón tay khẽ cử động, Tư Du đặt con cờ xuống, ngấm lại một lúc. Cô, thật sự đã quên mất, chuyện học bổng. Chuyện trọng đại như vậy mà cô lại quên, hơn nữa, cô đáng lẽ phải vui lên chứ, vì kết quả lần này rất tốt, cô có thể nhận được học bổng toàn phần sang Mỹ du học, ước nguyện cả đời của cô cuối cùng cũng trở thành hiện thực

Vậy mà, cô lại không vui. Không phải không vui, mà thực rất buồn. Có cảm giác, phải rời xa mọi thứ. Không phải, trước lúc đó cô chẳng lưu luyến gì nơi này cả. Nhưng mà, còn có Tạ Tử Ngạn. Đúng rồi, Tạ Tử Ngạn đã xuất hiện như một mũi tên vô hình, chen lấn vào cuộc đời chẳng ra gì của cô. Tư Du đột nhiên cảm thấy mất mát vô cùng

- Tư Du - lời thầy hiệu trưởng kéo cô ra khỏi suy nghĩ. Tư Du giật mình nhìn thầy - Em....em thua rồi!

Thầy lấp bắp nói, còn không thể tin được vào mắt mình. Rằng Lương Tư Du cũng có một ngày bại dưới tay ông. Rồi ông nhìn vẻ mặt sững sờ của Tư Du. Có lẽ ngay cả cô cũng không tin mình lại thua. Rốt cuộc cô gái này đã có chuyện gì? Ông chưa từng thấy có chuyện gì có thể làm cô có tâm trạng thất thần như vậy, ngay cả khi cô bị điểm thấp hơn năm ngoái

- Em, em không chuyên tâm - ông khẽ gọi cô lại lần nữa. Tư Du lúc này mới sực nhìn thầy hiệu trưởng, rồi lại nhìn bàn cờ mà mình đã để thua. Lòng tự vấn, tại sao lại để thua?

- Vâng, có lẽ vậy - Tư Du nói một câu, sau đó qua loa xếp lại bàn cờ rồi xách cặp đi

Thầy hiệu trưởng nhìn theo bóng dáng cô không khỏi lắc đầu. Tuổi trẻ bây giờ thật có nhiều phiền muộn. Đặc biệt phiền muộn khiến cô bận tâm quả thực lớn. Tư Du đã từng mong đợi, đã từng xin ông cho cô biết cách nhận được học bổng, đã từng là đứa trẻ rất cứng rắn. Nhưng bây giờ, ông mới thấy vẻ mặt của một đứa trẻ, biết vui, biết buồn, biết nuối tiếc những thứ ở đây

Tư Du cố gắng đi thật nhanh về nhà. Hôm đó, là lần cuối cùng cô đến văn phòng thầy hiệu trưởng sau khi lễ bế giảng kết thúc. Tư Du vẫn vướng bận về chuyện đi du học. Đi, tất nhiên cô sẽ đi. Nhưng cô chính là đang lưỡng lự. Vì sao? Vì sao cái cảm giác chưa từng có lại cứ đeo bám cô hết ngày này đến ngày khác? Cô không thích nó chút nào, bởi vì nó khiến cô trở nên yếu đuối quá nhiều

Tư Du đóng “sầm” cửa phòng, liền cất cặp, ngồi vào bàn học như mọi khi. Quần áo cũng chưa kịp thay, cô không biết tại sao mình lại về nhà trong khi đáng lí ra, cô nên đến chỗ làm sớm hơn nửa tiếng như thường lệ. Tư Du lôi sách vở cùng hồ sơ du học cô đã chuẩn bị từ đầu năm. Đây, đây mới chính là tương lai cô muốn hướng tới

Nguyện vọng được đi đến Mỹ, được sống cùng trên một đất nước với ba mình, chứng kiến ông vui đùa cùng gia đình khác, để ông phải mở to mắt nhìn chị em cô sống tốt như thế nào, cô mới hả dạ, cô mới hài lòng. Đó chính là quyết định không thể thay đổi của cô sau khi ba rời đi một ngày. Cô cũng đã nói rõ ràng với Đông Hạo từ trước, nó cũng đồng ý với cô

Mặc dù cô biết, cô chính là ép buộc Đông Hạo. Nó không muốn đi. Nó khác cô. Nó còn bạn bè, còn thầy cô, trường lớp, còn muốn vui chơi thêm một thời gian. Còn cô chẳng có gì ngoài học bổng. Nhưng nó miễn cưỡng muốn đi với cô, cô cũng không nói nhiều. Đi rồi sẽ quen, sẽ không còn vấn đề gì nhiều. Có thể thời gian đầu sống có hơi chút khó khăn nhưng cô tin bọn họ sẽ làm được

Thế rồi sao? Bây giờ, người chần chừ lại là cô? Cô lại bị lôi vào cuộc sống luôn phải phụ thuộc vào tình cảm như Đông Hạo? Cô rất căm ghét bản thân quá sa ngã, không giữ vững lập trường ngay từ đầu. Nếu cô kiên quyết bỏ mặc Tạ Tử Ngạn, có lẽ mọi việc sẽ không đi đến nước này. Là cô suy nghĩ không thấu đáo, nếu hẳn biết cô đi, hẳn sẽ có thái độ như thế nào?

Cô không muốn biết. Cô hi vọng hẳn giữ cô lại? Không, không phải. Cho dù có là ai đi chăng nữa, cô cũng sẽ ra đi. Cô chờ đợi một lời hứa hẹn từ hẳn? Hai người là cái gì mà hứa hẹn. Chỉ là thân thiết hơn một chút, cô rất thoải mái khi đi cạnh hẳn, thời gian trên trường hầu như là hai người luôn đi với nhau. Bọn họ chẳng là gì cả? Thậm chí nếu có giữ liên lạc, cô cũng chắc rằng sẽ chẳng bao lâu, bọn họ đã đường ai nấy đi

Cô không muốn thấy hẳn chơi trò giận dỗi con nít với cô. Thà cứ để như bây giờ, âm thầm lặng lẽ mà đi, có lẽ sẽ tốt hơn nhiều. Cô cũng sẽ không có nhiều suy nghĩ vượt quá tầm kiểm soát của mình. Cô sợ nhất là thứ đó. Tình cảm. Từ bây giờ, cô sẽ phải trở lại lạnh nhạt, khó gần như lúc đầu, như vậy hẳn mới không cảm thấy quá luyến tiếc khi cô đi

Tính đến bây giờ, khoảng 5 tháng nữa cô sẽ đi, tức là đầu năm học sau. Tại sao cô lại không đi vào mùa hè? Như vậy hai người sẽ không phải giáp mặt nhau. Ở trường, nguy cơ hẳn biết chuyện cô đi du học không phải là không có, cô hơi sợ. Nhưng mà, lí do gì cô lại sợ chứ? Cô sợ hẳn bị tổn thương? Không có khả năng, không thể nào cô lại quan tâm đến một người không liên quan đến mình

Tư Du nằm dài trên bàn, cứ hể cầm bút lên, trong đầu cô lại nghĩ đến một đồng chuyện. Đây là lần đầu cô hiểu được cảm giác thoải mái khi nằm trên bàn là như thế nào, cô chưa từng nằm trên bàn. Không thể không nghĩ đến, cũng không thể học nổi, đây chính là cảm giác chết tiệt gì đây. Cô thật muốn hét thật lớn để hỏi. Tư Du đảo mắt nhìn đồng hồ treo tường kêu tích tắc. Đã 7h tối

Đến giờ làm việc rồi, nhưng cô lại lười đi. Lười? Bây giờ trong cô lại sinh ra cảm giác lười nữa sao? Hôm nay đúng là một ngày dài. Lười biếng? Cô chưa từng nghĩ mình và từ này lại liên quan đến nhau. Tư Du cười nhạt, cô không muốn ăn tối, cô lên giường, đắp chăn, và ngủ. Ngủ thật sâu, để cho suy nghĩ cứ trôi đi

Nhưng mà đến khi nhắm mắt lại, trong đầu cô lại nhớ đến lời nói của hẳn hôm bế giảng. “Tư Du, hè mình

sẽ điện thoại cho cậu, chúng ta đi chơi, còn có Hồ Huân nữa, cậu có thể dắt theo Đông Hạo, cậu cũng có thể sang nhà mình chơi, chúng ta sẽ tổ chức đi du lịch nhỏ ở đâu đó cậu thích. Chắc chắn sẽ rất vui”. Cô chưa từng nghĩ, hần mà cũng sẽ có vẻ mặt trẻ con như vậy

Hần ở bên cạnh bạn bè khác, giống như một chàng trai trưởng thành, sành sỏi về mọi thứ, biết mọi thứ, nói chuyện thì rất cuốn hút, chứ chưa từng có cái nụ cười tươi hớn hở như ở trước mặt cô. Vậy mà cô lại không thấy ghét vẻ mặt đó. Cô cũng rất mong đợi vào kế hoạch nào đó mà hần điên rồ nghĩ ra. Nhưng giờ đây, tất cả đã chấm dứt

Sẽ không có đi chơi, không có đi du lịch, bọn họ cũng không thể cứ càng ngày càng gần bó với nhau. Cô chính là như vậy. Cô vốn như vậy. Cô sẽ tàn nhẫn gạt hần đi, cho dù có phải dùng biện pháp gì đi chăng nữa. Nếu như cô đã không quan tâm mà hần cứ bám lấy, cô cũng sẽ không ngại mà nói vài tiếng vô tình

Nói cô tính tình quái dị, thay đổi thất thường cũng được. Học bổng này, là quan trọng nhất với cô. Cô không thể vì thứ gì khác mà để mất nó. Cô đã cố gắng, đã cố gắng suốt 7 năm trời chỉ để có được cái học bổng này. Mọi thứ cứ đấu tranh trong đầu cô, giống như muốn nổ tung. Tư Du vui mặt trong gối, ngủ không được, cô không ngủ được, cô cứ nghĩ lung tung mãi

Thế rồi, cô yếu ớt để nước mắt chảy ra, dù chỉ một chút, ướt cả mép gối. Cô thề, đây chính là lần cuối cùng cô khóc như thế này. Nếu không phải vì chuyện của ba, cô cũng sẽ không tức giận đến bật khóc, cũng sẽ không nhớ mình còn có tuyến lệ. Mà hần lúc đó, như một người đứng qua đường ôm lấy cô, nói cô hãy thoải mái khóc đi, hần sẽ không nhìn. Thật ngu ngốc! Cô đã khóc rồi

Một vài kí ức của hần tràn về. Tại sao cô không nhận ra mình có nhiều kỉ niệm với hần như vậy? Cô có nhớ một lần, hần nói ba mẹ hần đi dự tiệc nên qua nhà cô ăn bữa. Đông Hạo liền vui vẻ mời hần vào. Hần còn nói ngông, bảo cô chỉ biết học, không biết nấu ăn, hần chính là từ nhỏ được ba huấn luyện, đúng hơn, lúc đó hần trách móc ba hần vì lúc mẹ mang thai, đã hành hạ hần đến điên, bắt ba hần phải lăn vào bếp, giống như một chiến sĩ cầm dao cắt thịt, nhìn thật buồn cười

Vì vậy, đến đời hần, ba hần quyết định trả thù tất cả, dồn hết tâm trạng bức bối từ lâu đè lên hần, bắt hần phải nấu ăn mặc dù điều đó hần có thể không cần. Vì vậy, tối đó, hần tự tin vào bếp, trở tài một bữa. Kết quả thì sao, hần là bị Đông Hạo chê đồ ăn nấu chẳng có vị, cơ hồ không bằng một góc của Tư Du nấu nữa. Nhìn cái mặt ỉu xiu của hần lúc đó, cô thật hả hê, còn vui hơn lúc được đứng nhất trường

24. Chương 24: Chuẩn Bị Tất Cả

Thế rồi, cô làm việc ở siêu thị. Hần cũng đến làm phiên. Hần biết giờ cô làm việc, cũng biết hôm nào khách đến ít nhất để đến. Hần mua rất nhiều bánh nước, nói là ăn không hết, nhờ cô ăn giúp, còn không sẽ vứt hết. Cô thỏa hiệp, muốn đem về nhà cất vào tủ lạnh, hần không đồng ý, phải ăn ở đây, hần nhìn tận mắt mới được

Tư Du vì vậy mà lần thứ hai phá luật vì hần, làm việc riêng trong giờ làm việc. Cũng may ông chủ không bắt gặp, nếu không cô sẽ bị đuổi việc. Đồ ăn chỉ chốc sau là hết, hần nói muốn mua thêm, cô liền cự tuyệt lắc đầu. Hần là biết cô sống rất tiết kiệm, không muốn phí thức ăn mà chơi trò này với cô. Cô lần đầu chịu cảm giác bị điều khiển. Hần chỉ cười trừ bỏ về, nói rằng ăn nhiều buổi tối không tốt

Hần đi, cô cảm thấy thật nhẹ nhõm. Vậy mà hần còn không bỏ qua, đến tận quán cafe tìm cô, trừ bỏ mua cafe, hần chính là muốn kéo cô xuống nói chuyện riêng, hại cô một lần bị quản lý trách mắng. Về mặt cô lúc đó, có thể tưởng tượng được là rất tức giận, vậy mà hần nhún nhur chỉ nhún vai một cái rồi chạy đi. Chỉ trừ ngày cuối tuần, hần hầu như là đều quần quanh trước mắt cô

Tư Du vậy mà không ngờ, đó từ lúc nào đã trở thành thói quen của cô. Thói quen nhìn người này nói chuyện. Là từ khi nào? Cô cũng không nhớ. Cô không nhớ lần cuối mình lạnh nhạt với hần là lúc nào, cũng không nhớ lần đầu cô đáp lại lời hần là khi nào, chỉ biết cô đã có vài tháng ít nhất là cảm thấy thoải mái ở trường

- Chị hai, tại sao chị lại không muốn gặp anh Tử Ngạn? - Đông Hạo khó hiểu ngồi trước mặt cô, nó vừa nói đối với hắn là cô đã đi ra ngoài từ sáng sớm. Đã là lần thứ 3 trong 5 ngày nay rồi, nó thật sự không hiểu

- Đông Hạo - giọng cô lại bình tĩnh gọi tên em trai, đặt cốc nước xuống bàn sau khi đã uống được một nửa. Cô đã chuẩn bị tinh thần mấy ngày nay muốn nói với Đông Hạo

- Vâng? - nhìn cô hơi nghiêm trọng, nó cũng tự động ngồi thẳng lưng. Chị nó không bao giờ làm việc vô ích, ắt hẳn phải có lý do

- 5 tháng nữa chúng ta sẽ đi - cô cũng đoán, Đông Hạo sẽ không nhớ đến chuyện này. Những thủ tục trước đây cô đều lo, nó một câu cũng không hỏi, chỉ biết trung học là bọn họ sẽ đi

Không khí im lặng bao trùm. Đông Hạo cắn cắn môi dưới. Chuyện quá đột ngột, nó không biết phải đối mặt ra sao. Nhưng mà, nó biết học bổng này rất quan trọng với cô. Suốt 7 năm cô đã chăm sóc nó rồi, đây chính là việc duy nhất mà nó có thể làm vì cô, đi sang Mỹ cùng cô. Tư Du nhìn Đông Hạo cúi đầu, lòng dấy lên nỗi lo lắng, cô cũng rất khó xử, cô cũng biết nó cũng rất không nỡ

- V...vâng.... - mãi một lúc sau, nó mới khàn khàn lên tiếng

- Và chị không muốn ai biết chuyện này, chúng ta sẽ đi trong im lặng - lại một lần nữa, Đông Hạo trưng mắt nhìn cô

- Kể cả bạn em sao ạ?

- Không, em có thể nói với bạn em - Tư Du cúi đầu. Ý cô vốn không phải như vậy, cô muốn, cô muốn Tạ Tử Ngạn không được biết chuyện này. Nhận ra chị mình cũng, cũng có vẻ mặt mà nó nghĩ, cả đời sẽ không bao giờ được thấy, vẻ mặt giống nó

- Em hiểu rồi

Đông Hạo mím môi, đầu cúi gằm xuống đất, giọng nghèn nghẹn giống như đang kiềm nén mình không khóc òa lên như một đứa trẻ. Đông Hạo xoay người chạy nhanh lên phòng, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng đóng cửa lớn của nó. Hắn là Đông Hạo phải rất khổ sở. Cô có lúc nghĩ, những cảm xúc của nó thật là tầm thường

Nhưng bây giờ, cô đang trải qua thứ tầm thường đó đây. Cô chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường thôi, cô chẳng cao siêu gì cả. Tư Du gục đầu xuống bàn ăn, thử tưởng tượng xem lúc mình đi, hắn có giữ cô lại không? Thật khó đoán. Mà cô nghĩ, chỉ sau một thời gian, hắn sẽ bình thường trở lại thôi, có lẽ hắn nên hòa đồng với mọi người như lúc đầu thì hơn, nên là như vậy

Đông Hạo khóc. Không phải vì nó sắp xa bạn bè, nó đã chuẩn bị tâm lý từ rất lâu rồi. Chỉ là cần thời gian thích nghi một chút thôi. Điều khiến Đông Hạo thực sự xúc động chính là Tư Du, chị nó, chị nó vậy mà đã rất buồn. Nó còn không hiểu ý, cô chính là không muốn để Tử Ngạn biết chuyện mình sắp đi du học. Đông Hạo biết, quãng thời gian thực sự vui vẻ của cô chỉ mới bắt đầu, vậy mà sắp nhanh chóng kết thúc rồi

Nếu có thể, Đông Hạo rất muốn Tử Ngạn đến sớm hơn một chút, gặp chị nó thật sớm, để nó sớm nhìn lại nụ cười của cô. Cô đã chịu khổ quá nhiều rồi, cô chưa từng sống vì mình lúc nào cả, vậy mà, một chút nguyện vọng nhỏ nhoi, mong cô hãy sống vui vẻ như vậy thêm lâu một chút cũng không được. Đông Hạo tội nghiệp cho chị mình, cũng rất thương cô

Lúc này nhìn vẻ mặt miễn cưỡng của cô, nó liền nhận ra, cô đã thay đổi. Tư Du thay đổi thật rồi. Cô không còn nghiêm nghị vô tình, không còn cô đơn một mình nữa. Cô đã tìm thấy niềm vui của mình, vậy mà thượng đế lại còn tàn nhẫn gấp vạn lần, cướp đi niềm vui duy nhất đó của cô. Đông Hạo thật muốn hét lên với cô, hãy sống thành thật với bản thân một chút, đừng miễn cưỡng vì cái sĩ diện hão nữa. Nhưng mà, nó không có can đảm. Dẫu sao, nó cũng chỉ là một đứa nhóc sống phụ thuộc vào chị mình mà thôi

Cô luôn viện cớ trốn tránh hắn mọi lúc, điện thoại tin nhắn của hắn cô cũng không nghe, thậm chí còn phải tắt máy. Được vài ngày, hắn không còn làm phiền cô nữa. Không điện thoại, không kêu cửa nhà cô, Tư Du nhẹ nhõm một chút. Hôm nay, thầy hiệu trưởng đột nhiên gọi cô đến trường. Thông thường, hè cô sẽ về đến thư viện trường học

Nhưng năm nay đã gần đi, cô chỉ muốn chuẩn bị mọi thứ trước khi đi thật tốt. Cũng như tìm hiểu về nước Mỹ, mong rằng qua đó sẽ không quá ngỡ ngàng. Cô cùng Đông Hạo nghiên cứu. Cô đã đến trường nó để

hoàn tất thủ tục xin nghỉ học, giữ lại học bạ. Cô cũng đang rao bán căn nhà, đợi giá cao cao một chút, cô sẽ bán đi, lấy tiền sang Mỹ thích nghỉ thời gian đầu

- Em ngồi xuống đi - thầy hiệu trưởng ngạc nhiên lại không có đem bàn cờ ra trước mặt cô. Tư Du đợi thầy nói chuyện cần nói. Những vết chàm chim xô lại, thầy cười yếu ớt nhìn cô - có phải em từng hỏi thầy có thể đi ngay trong hè được không? Nhớ chứ?

- Vâng - Tư Du chậm chậm gật đầu

- Thầy đã xin được rồi, 2 tháng sau em đi. Thế nào, không tệ chứ? Có phải thấy thầy rất lợi hại không?

“2 tháng”, như tin sét đánh ngang tai đối với cô. Bên tai thầy hiệu trưởng cứ cười ba hoa nói về cái miệng lợi hại của mình, bên tai này, cô lại thấy mọi thứ như sụp đổ. Như vậy, 2 tháng nữa cô sẽ đi, ngay cuối hè. Như vậy, cô sẽ không được gặp mặt hấn lần cuối cùng. Như vậy, hấn sẽ hoàn toàn không hay tin, cô bỗng hơi như chưa từng tồn tại

Tư Du hoàn toàn bỏ ngoài tai câu hỏi của thầy “Em sao vậy?”, “Không vui sao?”. Tư Du như người mất hồn, không hề nhúc nhích, ngay cả cái chớp mắt cũng không có, làm ông có hơi sợ. Không lẽ, ông đã làm cái gì sai? Không phải trước ngày bế giảng cô còn hỏi ông có thể đi sớm hơn một chút được không?

Ông không hề biết, lúc đó cô chỉ buộc miệng hỏi. Nghỉ hè rồi, cô mới cảm thấy, ít nhất được gặp hấn một chút cũng không tệ. Bây giờ, thầy hiệu trưởng nói cô điều đó trở thành hiện thực, tại sao cô cảm thấy lồng ngực thắt lại như vậy? Thật sự khó chịu vô cùng. Cô nếu không gặp lại hấn, có thật sự không sao chứ?

Cô đã tự hỏi mình nhiều lần như vậy trên đường trở về nhà, nhưng hoàn toàn không có hi vọng. Vẫn như thường lệ, cô đi trên con đường cũ về nhà của mình. Đột nhiên phía trước nghe tiếng nói lớn, cô không khỏi ngẩng đầu. Khu phố này bình thường rất tĩnh lặng, hôm nay đột nhiên có chuyện. Rồi cô nhận ra, âm thanh ồn ào đó phát ra từ nhà mình

Tư Du vội nép vào một bên, hé mắt ra nhìn Đông Hạo đang cố ngăn cản Tạ Tử Ngạn. Tạ Tử Ngạn?! Sao hấn lại xuất hiện lúc này, lại còn cư nhiên xông vào nhà cô mặc dù Đông Hạo ngăn cản. Nuốt một ngụm khí lạnh, Tư Du kiên nhẫn chờ hấn trở ra, cũng may là cô thật sự không có ở nhà. Tử Ngạn nhận ra Đông Hạo từ đó đến giờ không có nói dối hấn, thật ra thì cô đi đâu? Tại sao hấn không tìm thấy?

Nghe bước chân của hấn đi lại càng gần, Tư Du vội núp vào góc tường, không hiểu tại sao bản thân lại phải trốn. À đúng rồi, cô không muốn gặp mặt hấn. Thậm chí cô còn che miệng mình lại, sợ hấn sẽ nghe thấy tiếng thở gấp của cô. Đúng rồi, bây giờ tìm cô đập thật mạnh. Thật lâu, thật lâu rồi cô không nhìn thấy mặt hấn

Vậy mà bây giờ, hấn lại đến nhà cô với vẻ mặt nóng giận và thất vọng, cô không biết phải làm sao. Chỉ sợ hấn còn ở quanh đây, cô ngồi thêm nửa tiếng nữa mới vào nhà. Đông Hạo tíu tít kể chuyện lúc nãy cho cô nghe, cô chỉ gật đầu, nói là đã thấy rồi, thế nào Đông Hạo không nói gì nữa

- Đông Hạo

- Vâng? - Tư Du nhìn vẻ mặt không có chuyện gì đã rất buồn rồi, cũng không nỡ nói chuyện tiếp theo

- 2 tháng nữa chúng ta đi rồi - giọng cô nghe rõ rất buồn. Đông Hạo chỉ tròn mắt nhìn cô một cái rồi không nói gì nữa. Hai chị em lại im lặng với nhau, không khí ngột ngạt đến khó chịu

Cứ như vậy, một mùa hè buồn đã trôi qua. Tử Ngạn vẫn kiên trì muốn liên lạc với cô, nhưng cô vẫn cứ ở nhà. Cô nói Đông Hạo nói với hấn rằng cô ở nhà đi học một thời gian, nếu hấn có hỏi thêm Đông Hạo sống như thế nào, cứ nói là có chị họ lo cho. Tử Ngạn vì vậy mà bằng đi một thời gian, có lẽ hấn nghĩ chờ đến khi đi học sẽ tìm cô hỏi chuyện

Nhưng đáng tiếc, lúc đó cô đang ở Mỹ rồi. Nếu hấn biết chuyện, có thật sự ngạc nhiên hay không? Cô đang tự hỏi. Tư Du nằm trên giường, nhìn lên tờ lịch bàn, tính cả hôm nay, còn cách đầu khoanh tròn màu đỏ kia 10 ngày nữa. Khi ngày đó càng đến gần, cô lại càng hoang mang hơn. Mọi thứ mặc dù đã chuẩn bị tốt nhưng cô vẫn không khỏi lo lắng, quá nhiều thứ phải đối mặt

25. Chương 25: Biết Chuyện

Tư Du gói hết đồ đạc đóng vào thùng, Đông Hạo cũng đã làm tiệc đơn giản chia tay với bạn bè hôm qua rồi. Mặc dù hơi đường đột nhưng vẫn có thể liên lạc với nhau, nhìn nó không đến nỗi quá buồn, cô cũng an tâm hơn nhiều. Tư Du đem hết sách vở của mình đi bán, chợt rơi ra từ trong đồng giấy tờ chất cao như núi chính là bài kiểm tra

À, nhìn kĩ thì ra là bài thi thử năm ngoái của hần. Nét chữ nghịch ngoạc lười biếng vẫn còn đó. Thật sự đã rất lâu rồi. Tư Du vò nát tờ giấy quăng vào thùng rác. Căn nhà bây giờ liền trở nên trống vắng. Cô đã xin nghỉ làm ở mấy chỗ kia. Bây giờ chỉ đang đếm từng ngày chờ lên máy bay mà thôi. Cô có thể nhận ra nỗi lo lắng trong mắt Đông Hạo

Chính cô cũng không bình tĩnh nổi kia mà. Cô hỏi Đông Hạo còn có chuyện gì cần làm nữa không. Nó nói nó muốn cô đi gặp Tử Ngạn một lần cuối, không suy nghĩ nhiều, cô liền từ chối. Không được, việc cô kiên trì suốt 2 tháng không thể nào đổ vỡ được. Cô không thể mắc cùng sai lầm, với cùng một đối tượng

Thật trùng hợp, ngày cô đi, cũng chính là ngày khai giảng của trường. Không hiểu sao, mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, lòng cô lại dâng lên nỗi chua xót. Kéo vali ra khỏi nhà, Đông Hạo ở sau cô đeo một ba lô rất to. Hai chị em đi bộ ra đường lớn để bắt taxi đến sân bay. Nhìn trên đường, từng tốp học sinh vui đùa đến lễ khai giảng, đó là đồng phục trường cô

Taxi chậm chậm rời đi, mang theo nỗi niềm của hai chị em sắp rời khỏi thành phố này. Tư Du chưa từng một lần ngắm nhìn thành phố này một cách tỉ mỉ. Lần này, cũng chính là lần cuối cùng, cô được nhìn chúng. Tư Du chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn từng hàng cây lướt qua mắt mình. Ánh nắng buổi sáng làm nó trở nên trong suốt hơn

Cô sẽ mang theo suy nghĩ cùng tâm tư của mình rời khỏi đây, rời xa Tạ Tử Ngạn. Cô nghĩ có lẽ nhân duyên của bọn họ hết rồi. Thật buồn cười, người như cô cũng có ngày nghĩ đến duyên phận. Tư Du không hiểu từ lúc nào trong đầu mình lại có những suy nghĩ kì quái. Thầy hiệu trưởng cũng chúc cô đạt được điều mà mình mong muốn, nếu có một ngày, hãy nhớ về làm một vãn cớ với lão già này

Tạm biệt, tạm biệt thành phố mà cô đã từng sinh ra, tạm biệt mảnh đất mà cô lớn lên và làm việc, tạm biệt những thứ mà cô muốn tạm biệt, tạm biệt.....Tạ Tử Ngạn.....

Tạ Tử Ngạn lẫn trong đám học sinh chen chúc nhau ở sân trường, cố gắng tìm vị trí của lớp mình. Hần hồng học chạy tới, bắt chuyện với một vài người bạn, hỏi bọn họ đã trải qua kì nghỉ hè như thế nào. Nhưng tuyệt nhiên, hần không thấy cô, có lẽ cô đang ở phòng giáo viên hay đâu đó. Nghĩ đến chốc nữa về lớp có thể gặp được cô, hần thật hào hứng

Nhưng hần cũng rất tức giận. Suốt một mùa hè cô không hề liên lạc với hần, cũng không có ở nhà. Rõ ràng trước khi nghỉ hè, hần đã dặn đi dặn lại với cô kế hoạch đi du lịch của mình. Cuối cùng, hần đành đi với Hồ Huân và Hồ Nhi. Thật chán hết sức! Ngồi nghe thầy hiệu trưởng đọc vài lời diễn văn, lại nhìn bạn học trò chuyện với nhau, hần có cảm giác được sống lại. Không khí này mới chính là cuộc sống đời học sinh

Đại Vũ và Anh Thi vẫn đi chung với đám bạn nhìn như học sinh cá biệt kia. Bọn họ đúng là càng ngày càng làm quá. Đầu tóc nhuộm màu, còn đeo khuyên tai, lại còn xăm hình, nhìn quả thực chẳng phải thể loại đàn ông hoàng gì. Vậy mà hần lại muốn day dưa vào, hần còn không biết, những người như vậy chỉ thích tiền của hần để đi chơi

Ba hần từ lúc lọt lòng đã dặn dò rất kĩ, hần tuyệt đối không được để người khác biết được mình là con trai của Tạ Tử Thiên, là người sau này thừa kế tập đoàn Phúc Nhật, nếu không có rất nhiều người có ý đồ, nhất định sẽ tiếp cận hần. Mà hiện tại hần thấy, cho dù là người khác có biết hay không, chỉ cần có tiền sẽ tự động có bạn mà thôi

Trải qua một mùa hè, Tử Ngạn dường như đã cao lên. Nét mặt dần ẩn hiện nét cương nghị của một người đàn ông, không còn nét trẻ con của một học sinh 18 tuổi. Tương tá hần nếu như mặc đồ vest nhất định sẽ

rất hợp. Tử Ngạn đi theo bạn học về phòng học mới của mình, trò chuyện đủ thứ trên đời. Bởi vì chưa thể xếp được chỗ ngồi nên giáo viên chủ nhiệm mới đề nghị ngồi lại vị trí cũ năm ngoái

Tử Ngạn mỉm cười trở về chỗ ngồi của mình, nhìn vào chiếc bàn trống bên cạnh, cô giờ này còn chưa vào lớp. Giáo viên điểm danh đầu năm, cũng không có tên của cô. Cái gì vậy? Không một ai quan tâm tên của cô không được đọc lên. Chẳng lẽ, cô đã báo vắng mặt hôm nay. Tử Ngạn đưa tay hỏi, tại sao không có tên Lương Tư Du, liền nhận được thông báo như sấm bên tai

- Lương Tư Du? Em ấy đã đi du học rồi mà, các em không biết sao?

Cả lớp lại một lần xôn xao. Có nhiều người cười đến ngoác cả mồm vì cuối cùng cô cũng đi, thứ hạng của mình sẽ được lên một bậc. Có người lại mừng rỡ, cuối cùng cũng không phải nhìn thấy người mà mình ghét nữa. Có người lại không biểu hiện gì, cô có đi hay ở đây cũng chẳng quan trọng lắm. Đám Đại Vũ lại hơi bất ngờ, nhưng rồi cũng cười oang oang, còn nói tối nay nhất định phải mở tiệc lớn

Còn hần? Tạ Tử Ngạn thững thờ ngồi xuống ghế. Cô đi? Đi du học? Hồi nào? Tại sao hần không biết? Tại sao cô không nói với hần rằng mình sẽ đi du học? Tại sao bỏ hần đi mà không hề nói một lời tạm biệt? Lí do mà cả mùa hè cô trốn tránh hần là đây sao? Quả thực còn quá bỡ ngỡ, hần chưa thể tin được sự thật này

Tử Ngạn tan học liền chạy đến nhà cô, nhà đã có chủ mới, hần nặn nụ cười rời đi. Hần chạy đến siêu thị gần nhà cô, nói là Tư Du đã nghỉ làm hơn một tháng rồi. Hần lại chạy đến tiệm cafe, cũng nhận được câu trả lời tương tự. Tất cả mọi việc như xoay vòng vòng quanh đầu hần. Tử Ngạn ngồi xồm xuống vệ đường, tai không còn nghe được âm thanh gì rõ ràng nữa

Chắc chắn là nói dối. Không lí nào Tư Du lại bỏ đi mà không nói một lời nào với hần. Không lẽ, đối với cô, hần vẫn chẳng là cái gì sao? Khiến cô không quan tâm, không muốn kể chuyện gì. Hần nhận ra rằng, cô chưa thật sự kể chuyện gì cho hần nghe cả. Khi đi cạnh nhau, hầu như chỉ là hần nói. Tử Ngạn thở dốc, chống tay lên cột đèn giao thông

Người hần mồ hôi đã nhễ nhại từ lâu. Tất cả những nơi cô thường xuất hiện hần đều đã tìm đến, lại không thể nào tìm thấy cô. Cứ tưởng tượng, năm học này sẽ không được nhìn thấy cô, cả người hần liền mềm nhũn ra. Tử Ngạn lê bước chân nặng trĩu trở về nhà. Rốt cuộc, hần chính là biết được cô đã đi du học, hơn nữa lại còn nghe được từ một người khác

- Tử Ngạn, cuối cùng cậu cũng về nhà, đã đi đâu thế? - Hồ Huân đang ngồi gác chân lên ghế chơi game, thấy hần về liền kéo tay nói nhỏ - có phải đi tìm Lương Tư Du hay không?

- Tử Ngạn, về rồi hả? - mẹ hần đang bận một tay trong bếp cũng nghiêng đầu chào - tối nay chúng ta ăn mừng con nhập học, có nên mời con bé Tư Du đến ăn một bữa không?

- Đúng đó, lâu rồi không đánh một ván với nó - ba hần đến giờ vẫn chưa chịu từ bỏ, vẫn một mực muốn đánh thắng cô

- Đã ra mắt gia đình rồi sao? Làm việc nhanh gọn đấy - Hồ Huân cười đều, nhét miếng táo vừa gọt bỏ vào miệng, tiếp tục chơi game trong khi đợi Hạ Phong làm xong thức ăn

Hần nhận ra, không khí trong nhà hần lúc nào cũng vui vẻ như vậy, nhưng bây giờ lại có sự hiện diện của cô. Có lẽ hần bị hoang tưởng chăng? Cô chẳng hề làm gì cả, lại cứ nhiên xâm chiếm vào đời sống của hần như vậy. Vừa mới người ngoại tin tức động trời đó, hần lại nhớ đến cô. Lương Tư Du kia, đã rời đi mà không hề gặp mặt hần lấy một lần

- Sao vậy? - Hạ Phong sau khi đã kêu Hồ Huân và Tử Thiên ngồi vào bàn ăn mới nhìn hần hỏi - không gọi điện cho Tư Du sao? - bà nhớ, bình thường hần sẽ rất hào hứng với những chuyện như vậy mà

- Cậu ấy, đi du học rồi - giọng hần lí nhí như tiếng muỗi vo ve nhưng lập tức, liền biến không khí nhộn nhịp của bàn ăn trở nên lạnh lẽo. Hồ Huân đang ngón miếng gà vào miệng cũng phải ngừng nhai lại

- Sao, sao lại đột ngột như vậy? - Tử Thiên nuốt khan hỏi, nhìn vẻ mặt thất thần của con trai, có lẽ cũng chưa thể chấp nhận nổi chuyện này

- Chính con cũng không biết. Cậu ấy đi mà không hề thông báo một tiếng - Tử Ngạn ngậm ngùi nói - mẹ, chắc là tối nay con không thể ăn cơm với mọi người được rồi

Tử Ngạn cúi đầu một cái rồi đeo cặp lên lầu. Nhìn bóng lưng của hắn rời đi, ba người còn lại không thẹn mà thở dài. Mỗi người có một suy nghĩ riêng, nhưng mà tất cả đều đang nghĩ cho hắn. Có lẽ hắn rất sốc, chính bọn họ cũng sốc kia mà. Thằng bé này, chắc hắn đang nhớ bạn hắn lắm, người bạn đầu tiên mà hắn hào hứng kể với ba mẹ

Tử Ngạn đóng cửa phòng lại, quăng cặp sang một bên, nằm sấp lên giường. Hắn vùi đầu vào gối, cố gắng chà xát gương mặt mình thật nhiều. Cô thật nhẫn tâm. Luôn nghĩ đến cái kết không vẹn toàn nhất. Chỉ ít nếu cô nói, hắn vẫn có thể thông cảm với cô, nếu đi, cả hai vẫn có thể liên lạc với nhau mà. Công nghệ thông tin hiện giờ rất hiện đại, còn sợ sẽ không gặp được?

Còn nếu cô chán, hắn sẽ mua vé máy bay sang đó chơi với cô khi được nghỉ lễ, du lịch ở nước ngoài chắc hẳn cũng rất thú vị. Mà không, nếu cô nói, hắn cũng không chắc mình sẽ suy nghĩ lạc quan như vậy. Còn nếu cô nói với gương mặt lạnh tanh, hắn còn không chắc cô sẽ để tâm đến những lời hứa hẹn của hắn

Nhưng cô không nói, chính là coi thường hắn, xúc phạm hắn. Hắn kết bạn, không phải chỉ để ở cạnh nhau mới có thể trò chuyện với nhau. Hắn kết bạn với cô, cũng chính vì thích tính cách thẳng thắn không vòng vo của cô. Có lẽ hắn chưa bao giờ nói điều đó với cô, nhưng như vậy không có nghĩa cô liền xem thường tình cảm của hắn

26. Chương 26: Cuộc Sống Trôi Qua Thật Nhanh

Làm ơn ai đó nói cho hắn biết, cái cảm giác này là gì không? Hắn đi học, không còn cảm giác gì nữa. Những nụ cười trở nên thật gượng gạo. Thà bọn họ đừng cười, biểu hiện rằng mình đang ghét việc đó, chứ đừng cười như vậy, làm hắn trở nên thật buồn chán, cảm thấy niềm vui thật rẻ tiền. Hằng ngày, hắn vẫn theo thói quen đi từ trường ngang qua quán cafe, rồi thỉnh thoảng sẽ đi ngang qua siêu thị

1 tháng. Cô đã đi một tháng rồi, nhưng hắn vẫn còn chưa thôi cái cảm giác rằng cô vẫn đang ở bên cạnh. Chỗ ngồi của cô đã bị lấp bởi một bạn học khác. Người đó thường hay làm duyên trước mặt hắn, cho rằng hắn thật sự có cảm tình. Bởi vì, cứ mỗi lần vô thức cười rộ kể chuyện, hắn lại quay sang bên trái, rồi lại vô tình nhận ra, chỗ đó không còn có cô nữa

1 tháng. Ba mẹ nhìn hắn như một kẻ không bình thường. Tử Ngạn thường ngày nếu như không đi học, thì sẽ ở nhà nhốt kín mình trong phòng, đọc sách. Hắn cho rằng sách vở có thể khiến hắn lại gần với cô hơn. Có đôi lúc, Tử Ngạn ngu ngốc nhấn số điện thoại gọi cho cô nhưng chỉ nghe được giọng nói của tổng đài. Cô đi, đương nhiên sẽ thay số điện thoại

2 tháng. Hắn trở nên khá khảm hơn. Từ những buổi đi chơi nhỏ với Hồ Huân, hắn lại đi chơi với một nhóm bạn khác trong lớp, hay nói đúng hơn, hắn chìm đắm trong những niềm vui như lúc trước khi gặp cô. Hắn cũng thôi thói quen đọc sách 1 tháng trước của mình, hắn khôi phục thói quen đi chơi về khuya. Ba mẹ hắn dù sao cũng đã quen. Hơn nữa còn nghĩ, mất Tư Du, hắn giống như con ngựa mất cương, không thể khuyên nổi

2 tháng. Đại Vũ ở bên ngoài nhận ra, Lương Tư Du đi quả thật là chuyển biến lớn đối với Tạ Tử Ngạn. Vậy mà, chỉ hai tháng sau, hắn liền cảm thấy như không có chuyện gì. Đại Vũ giống như chứng kiến một vở kịch hài. Anh Thi cũng đã thôi thích hắn từ năm ngoái, chỉ có đôi lúc bị mê hoặc bởi nụ cười của hắn. Không thể không công nhận, càng lớn, hắn càng tuấn tú

3 tháng. Hắn nhận ra năm nay mình sẽ thi đại học. Hắn còn phải kế thừa công ty của ba, hắn không thể làm ba thất vọng thêm nữa. Tử Ngạn từ lớp học, nhìn ra cây cối bên ngoài đã sớm thay lá, nhận ra đã sắp hết năm. Vả lại, hắn cũng thấy nhẹ nhõm trong lòng phần nào. Có lẽ đó là tương lai mà cô mong muốn. Nếu đã vậy, hắn hẳn là nên ủng hộ cô, mong cô thành công, sống cuộc sống của mình, cười nhiều hơn nữa.

Và nếu có một ngày cả hai lại gặp nhau trên đường, lúc đó hẳn sẽ là người ngoảnh mặt lại gọi tên cô đầu tiên

4 tháng. Hấn bước vào kì thi ôn luyện để thi đại học như bao người khác. Hấn quyết định chọn ngành quản lí marketing, sau này quản lí công ty sẽ không quá khó khăn. Mặc dù rất vất vả, nhưng mỗi lần nằm gục xuống bàn, hẳn lại ẩn hiện nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của cô như muốn nói “Cậu lười biếng như vậy, cho dù có mười Lương Tư Du cũng không thể giúp cậu đậu được đại học”. Lúc đó, hẳn liền ngồi bật dậy mà cười, rồi nhanh chóng nhận ra đó chỉ là ảo giác, nhận ra cô vẫn luôn là động lực giúp hẳn học tốt hơn

Tử Ngạn giống như được khai quật trí thông minh từ ba, hẳn đỗ đại học với số điểm cao nhất. Tử Thiên đương nhiên vô cùng hồng hách, đi khoe với bạn bè khắp nơi. Càng lớn, Tử Ngạn càng ra dáng đàn ông, trầm tính hơn, nhưng hẳn vẫn hài hước như mọi lúc khi trò chuyện với người khác. Vì vậy mà hẳn liền trở thành nam thần suốt 4 năm đại học

Những năm đầu, hẳn cấm đầu cấm cổ làm việc, đến nỗi bây giờ, ba mẹ hẳn đi du lịch một thời gian, giao lại công ty cho hẳn, khi về, đã nhìn không ra con trai mình. Trừ bỏ bộ đồ vest đắt tiền trên người hẳn mặc lúc đi làm, hẳn nhìn giống như một kẻ lang thang. Đầu tóc thì có chút xù, hơn nữa là quá dài, nhìn thật giống người rừng. Còn chòm râu dưới cằm, tại sao hẳn lại không cạo?

Nhìn tướng ngồi của hẳn lúc ăn cơm ở nhà, một chân gác lên ghế, miệng ngồm ngoàm ăn bánh mì, mắt lại đắm đắm vào biểu đồ doanh số trên máy tính, thật chẳng ra thể thống gì. Đến Tà Tử Thiên cũng không chịu nổi mà mắng hẳn, ngày xưa ông vừa thông minh vừa tuấn lãng, có sao đứa con trai này luôn khiến ông phiền muộn

Hấn là thấy, ba hẳn giống như càng ngày càng trẻ lại, giọng la cũng rất lớn. Có lẽ đi du lịch quanh năm với mẹ, công việc đã có con trai lo, an nhàn hưởng thụ cuộc sống nên tự nhiên vết nhăn trên mặt cũng biến đi vài cái. Hấn thì thở dài, hẳn không có thời gian lo cho những việc đó. Mặc dù chòm râu lởm chồm trên mặt che mất gương mặt đẹp đẽ của hẳn, nhưng hẳn không quan tâm

Ngược lại, hẳn còn thấy việc này khá tốt. Như vậy nhân viên của hẳn mới chuyên tâm làm việc, nhìn hẳn giống như là một lão già gần 40 tuổi, lâu dần, cũng không ai quan tâm đến hẳn bao nhiêu tuổi nữa. Hấn gãi gãi chân rồi cầm laptop đi lên lầu, bỏ ngoài tai lời căn nhắc của ba từ khi về nước đến giờ đã qua một tuần. Chiều nay hẳn còn có cuộc họp bàn về dự án nhập đá quý mới

Dạo này hình như hẳn bị thiếu ngủ, chắc do hiệu quả công việc quá nhiều. Bạn học đại học của hẳn kì lạ lại đến tìm hẳn uống cafe. Hấn mặc dù công việc chất cao như núi nhưng ai cũng biết, hẳn coi trọng nhất chính là bạn bè. Cho dù hẳn có lịch trình gì thì cũng kêu thư kí bỏ hết. Kì lạ hơn nữa, bọn họ thường nhắc đến công việc làm ăn thua lỗ trước mặt hẳn

Hấn đoán, có lẽ ra trường, không mấy ai có thể có liên công việc tốt như hẳn nên cũng thông cảm phần nào, thậm chí còn cho bọn họ vay tiền. Nhìn bạn hẳn khóc hết nước mắt, hẳn cũng mủi lòng. Hồ Huân thì nghĩ, hẳn không nên cứ cho bạn mượn tiền hoài như vậy, cho rằng bọn họ đang lợi dụng hẳn, nhưng mà hẳn thấy, dù sao cũng chỉ số tiền nhỏ, không đáng

Hồ Huân tốt nghiệp trường nghệ thuật, trở thành nhiếp ảnh gia nổi tiếng, thường xuyên đến Phúc Nhật chụp ảnh, làm hiệu quả quảng cáo càng tăng nhanh. Dạo này bọn họ cũng ít liên lạc, có lẽ Hồ Huân luôn có những chuyến công tác xa nên không thể gặp mặt thường xuyên. Nhưng mỗi lúc hẳn ta trở về sẽ theo thói quen mua quà cho hẳn, mặc dù hẳn không đòi hỏi, lúc đó hai người sẽ tranh thủ đi uống vài ly

Chính Hồ Huân cũng than vãn về vẻ ngoài đáng xấu hổ của hẳn. Thân hình thì to cao, lại đầu tóc rũ rượi cùng râu không cạo, chính xác là một kẻ đầu đường xó chợ. Nếu không phải là bạn hẳn, có lẽ Hồ Huân cũng nghi ngờ hẳn không phải là giám đốc của một tập đoàn đá quý lớn. Ấy vậy mà không ai trong công ty có thể nói gì được hẳn, ngay cả thư kí cũng không thể khuyên hẳn lấy một câu

Cho dù Tử Ngạn tính tình có đôi phần dễ chịu hơn ba nhưng lại rất cố chấp, không thích nghe lời người khác, đặc biệt càng lớn. Nhưng xét về khả năng làm việc, Tử Ngạn rõ ràng giống ba hẳn. Hơn nữa, khi bắt kịp xu hướng thời thượng, hẳn càng tận dụng triệt để khả năng đó. Phúc Nhật vẫn phát triển mà không gặp phải khó khăn nào

Hắn, 28 tuổi, nắm trong tay khối tài sản kết xù. Còn ba mẹ hắn thì vẫn đi chơi đây đó, hầu như là không quan tâm đến hắn một mình ở nhà. Mà Tử Ngạn cũng đã quen với chuyện đó, mong rằng hai người có thể tận hưởng tuổi già vui vẻ, hắn không có cảm giác bị bỏ rơi. Tử Ngạn hầu như suốt ngày chỉ cắm đầu vào công việc để sống qua ngày

Hắn dường như còn nhận ra thú vui khi làm việc. Hợp lớp, hắn diện trang phục có vẻ sang trọng một chút, nhưng bạn học vẫn hai lần không gọi trúng tên của hắn. Có lẽ nhìn hắn quá khác, nhếch nhác, thảm hại, nhưng lại là một tên có tiền, từ những bạn trong lớp nói. Mấy bạn nữ thì thất vọng vô cùng, nam thần đại học của bọn họ lại giống như ăn mày

Tử Ngạn lại không thấy ngại với chuyện đó. Hắn vẫn cười nói bình thường như chẳng có chuyện gì. Nhưng có lẽ không khí quá ngột ngạt, hoặc có lẽ thời gian đã trôi qua quá lâu, bọn họ khó có thể tìm đề tài để nói chuyện, trừ những chuyện công ăn việc làm, ôn lại kỉ niệm cũ. Mà thời gian học đại học, hắn hầu như là lo nghiên cứu về Phúc Nhật

Hắn ra về, trao đổi số điện thoại với một vài bạn. Trong đó có một người nói chuyện rất hăng hái với hắn, làm hắn để lại ấn tượng. Người này lúc trước trầm tính, bây giờ lại nói nhiều như vậy, có lẽ mọi chuyện rất thuận lợi. Bạn học Trần đó còn hẹn hắn lúc nào sẽ gọi điện uống vài ly, hắn đương nhiên là hài lòng

Tử Ngạn nhấp ngụm cafe, nhìn vào văn kiện trên tay rồi bỏ xuống bàn. Hắn lật sắp ảnh của Hồ Huân chụp lúc ở Úc, nhìn vẻ mặt này quả thực hơn hở. Hướng mắt nhìn về phía vườn nhỏ trong nhà, hắn nhận ra mùa xuân đã đến tự lúc nào. Hồ Huân còn kể với hắn là đã tìm được một cô bạn gái ở Úc, là người lai, hắn cũng không còn thắc mắc sự bất đồng ngôn ngữ của hai người

Hồ Huân lại than vãn với hắn. Tại sao hắn còn chưa có bạn gái? Hắn giống như là thầy tu ăn chay, không hề có lấy một cô gái bên cạnh nào. Như vậy, về ngoài của hắn sẽ thực đáng tiếc, vả lại, hắn cũng gần 30 rồi còn gì. Hồ Huân đảm bảo nếu trau chuốt lại, hắn chắc chắn sẽ là một mỹ nam, tăng cường đi dự tiệc thượng lưu một chút, rất nhanh chóng sẽ tìm được một thanh mai trúc mã

Trái lại, Tử Ngạn lại không quan tâm đến việc này cho lắm. Hắn không có bất kì cảm giác nào với phụ nữ, hắn nghi ngờ sinh lý mình có vấn đề hay là phụ nữ dạo này không đủ hấp dẫn. Đúng hơn, hắn không phải sinh lý yếu, vậy chắc là lý do còn lại rồi. Mà hắn thấy, hắn dường như chỉ yêu thích công việc của mình, hắn chưa từng yêu thứ gì hơn nó

27. Chương 27: Cuộc Sống Mới

6h sáng, Washington D.C

Tiếng xả nước ồn ào tắt ngấm, bước ra khỏi phòng chính là hương thơm ngào ngạt của sữa tắm. Chỉ một chốc sau, một cô gái xinh đẹp trong bộ đồ công sở đã dạo bước xuống nhà. Cô nhanh chóng ngồi vào bàn, chàng trai đối diện phết một ít mứt lên sandwich sau đó đưa cho cô. Cô nhanh chóng nhận lấy rồi ăn thật điềm đậm, chốc chốc lại uống một chút cacao nóng. Tiếng ti vi vẫn bật, thỉnh thoảng lại chuyển kênh

“Tập đoàn đá quý Phúc Nhật rơi vào tình trạng khủng hoảng, nợ nần chồng chất, hiện giờ đã rơi vào bước đường cùng. Tiền giám đốc Tạ Tử Thiên từ chối giải thích vấn đề này. Theo thông tin từ phía phóng viên của đài truyền hình, con trai ông - Tạ Tử Ngạn, đã không thể điều hành nổi công ty mà trong một thời gian ngắn liền bỏ cuộc....”

Tiếng phát thanh viên oang oang trên bản tin. Đông Hạo suy nghĩ một lúc, rồi lại nhú mồm nhìn cô, đang chỉ chăm chú ăn bữa sáng

- Chị hai, chị có thấy có cái gì đó rất quen?
- Chuyện gì? - Tư Du nhìn đồng hồ rồi xách túi đứng dậy

- Tạ Tử Ngạn, hình như cái tên này rất quen, em lại không thể nhớ nổi. Chị có thấy quen không? - Tư Du lắc đầu một cái rồi đi khỏi cửa, nó lại cố nói với theo - ba gọi điện, nói tối nay muốn ăn cơm đây - nhưng Tư Du đã đi khuất bóng từ lúc nào. Đông Hạo nghiêng đầu, tiếp tục suy nghĩ, rõ ràng nó thấy tên này rất quen

Tư Du bắt chuyến xe điện đầu tiên. Cô chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, cô lại lôi văn kiện trong túi xách ra đọc, vô cùng chăm chú, như một thói quen. Cô gái châu Á ngũ quan thanh tú, lại ẩn chứa gương mặt đậm đậm có chút xa cách, không khỏi thu hút ánh mắt của một vài người bản địa. Thân hình hơi ốm, cao 1m60 của cô chen trong đám đông. Cô đã đến công ty của mình

10 năm, Lương Tư Du đã sống trên mảnh đất này 10 năm trời, cũng không để ý, thời gian lại trôi qua mau như vậy. Thời gian đầu khi đến đây, cô đã phải vất vả rất nhiều. Tiền ở đây khác với tiền của bọn họ, mệnh giá không cao bằng, đương nhiên gộp với số tiền của ba và tiền bán nhà, có thể sống qua ngày. Lúc đó, Tư Du đã phải đi làm thêm ở nhiều nơi

Rửa bát có, quét dọn có, phục vụ bàn cũng có, tóm lại là những công việc mà cô có thể không ngại cực nhọc mà đi làm. Đông Hạo khi đủ 18 tuổi cũng bắt đầu đi tìm việc, cho dù bị cô ngăn cản đến đâu. Nhưng cô nghĩ, làm thêm, cũng là một trải nghiệm thú vị. Về mặt lúc mới đi làm nhún nhó của Đông Hạo, cô không thể nào quên

Thời gian đầu, bọn họ đã trang trải cuộc sống như vậy. Đến khi cô học đại học, tốt nghiệp chứng chỉ loại xuất sắc, được nhận vào một công ty lớn, bọn họ mới sống khá hơn một chút. Cô làm bên ngành tổ chức sự kiện, lợi nhuận hằng năm của công ty có thể nuôi sống cả một đời người, vì vậy, cô còn được gọi là con hổ của châu Á

Bây giờ, tiền lương hằng tháng của cô cũng đủ để mua một chiếc ô tô bình thường. Đông Hạo vậy mà cuối cùng cũng tốt nghiệp, hiện giờ đang làm bên bộ phận tư vấn khách hàng ở một resort cao cấp. Cuộc sống của hai chị em cô cứ như vậy mà trở nên tốt vô cùng. Cuối cùng bọn họ cũng dành dụm đủ tiền để mua một căn nhà nhỏ hai tầng ở trung tâm thành phố

Chuyện khiến cô bất ngờ nhất trong suốt 10 năm nay, đó chính là gia đình quý tộc của ba. Mọi chuyện cuối cùng cũng bị bại lộ. Nhưng bọn họ chính là trách ba vô trách nhiệm, mất nhân tính vì đã bỏ lại hai đứa nhỏ một mình ngoài xã hội kia. Nếu biết, bọn họ đã đem về nuôi rồi. Cô cũng mới biết, di vô sinh, ba lại tình nguyện cưới di, gia đình đó rất quý ông

Tuy đã gặp mặt, tuy đã xin lỗi nhau, nhưng cô vẫn không chịu được cảm giác ngồi chung trên một bàn ăn với một đám người mình không quen, cho dù họ luôn gọi chuyện với cô. Nghe công việc hiện tại của cô và Đông Hạo, bọn họ chỉ giương con mắt kinh ngạc cùng thán phục. Một mình cô lại có thể nuôi nấng đứa em trở nên cao to đẹp trai như hiện giờ, lại có công việc ổn định

Tư Du không hi vọng bọn họ khen mình. Nghe ba cô kết hôn với một người phụ nữ vô sinh, cô bỗng nhiên không còn cảm giác chán ghét như lúc ban đầu nữa. Đông Hạo thì hoàn toàn bị ba thu phục, nó lúc nào cũng lải nhải bên tai cô những lời có cánh cho ba. Cho nên trong một quãng thời gian, cô đã trở nên không quá lạnh nhạt với ba mình. Lần đầu tiên trong 17 năm, cô cùng bọn họ đi ăn cơm, còn có di

Cô nhận ra, bà coi hai chị em cô như con ruột. Có lẽ bà khao khát cảm giác có con, nhưng không thể. Cô từng nói, bà có thể nhận nuôi con, dạo này có nhiều trẻ sơ sinh cũng bị bỏ rơi. Nhưng bà không đồng ý, không muốn miễn cưỡng mình. Cô thì xem đó chẳng phải là điều miễn cưỡng gì, bất quá, chuyện đó cũng không liên quan đến cô, cho nên cô không nói nữa

Tạ Tử Ngạn. Cái tên này, lúc sáng, không phải cô không nghe thấy Đông Hạo hỏi. Chỉ là lúc đó hơi vội, cô không có thời gian suy nghĩ nhiều. Không phải là cô không nhớ đến hắn, hắn là người bạn đầu tiên tự phong danh trước mặt cô, nói hai người là bạn thân. Nghĩ lại, Tư Du không nhận được mà cười nhẹ. Không biết thời gian trôi qua, hắn sẽ có vẻ mặt như thế nào

Chỉ là, sáng nay, nghe bản tin gì đó từ trên ti vi, cô cũng không nghĩ được cái gì. Bỗng nhiên hơi hiếu kỳ, Tư Du lên mạng, đánh 3 chữ Tạ Tử Ngạn. Không nghĩ rằng sẽ ra được tập đoàn Phúc Nhật, hắn không có hình chụp, chỉ có gương mặt của người nào đó, hơi giống hắn. Tư Du nheo mắt nhìn kĩ, hình như người này cô đã từng gặp qua

Nhưng mà những người lớn tuổi cô rất ít khi tiếp xúc. Rốt cuộc là đã gặp ở đâu rồi? Cô vẫn không thể nhớ nổi, tiếp tục lướt xuống dưới. Hoặc cũng có thể Tạ Tử Ngạn này không phải là Tạ Tử Ngạn mà cô quen. Thế rồi một mẫu tin, tập đoàn Phúc Nhật sắp phá sản, vì người con không thể đảm đương nổi nên tiền giám đốc Tạ Tử Thiên mới đứng ra giải quyết

Lúc này, cô mới nhớ, người này chính là ba của Tạ Tử Ngạn. Lúc trước chỉ nhớ hần là con nhà có tiền, không ngờ lại là tài phiệt đời thứ hai của tập đoàn đá quý Phúc Nhật. Tư Du lại lướt xuống dưới một chút, xem thêm những mẫu tin nhỏ khác. Cô click vào một tin, hiện trường vụ tai nạn hiện ra trước mắt, tin này hầu như chẳng ai quan tâm

Tư Du tròn mắt đọc từng dòng chữ trên laptop “Giám đốc Tạ Tử Ngạn của tập đoàn Phúc Nhật xảy ra tai nạn, hiện đang rất nguy kịch”. Cô liền thả chuột ra, cả người dựa vào ghế. Hần bị tai nạn, Tạ Tử Ngạn của tập đoàn Phúc Nhật này chính là Tạ Tử Ngạn mà cô biết, hần lại bị tai nạn? Sống chết không rõ? Không hiểu sao cô có hơi bàng hoàng, hần thực sự đang nguy kịch

Cô nhìn thời gian đăng tin, là từ 6 tháng trước, cũng khá lâu rồi, chắc bây giờ hần không sao rồi chứ? Cô cố tìm thêm những tin tức khác về vụ tai nạn nhưng tuyệt nhiên không có. Tư Du chưa bao giờ thấy máy tính lại vô dụng đến vậy. Cô thở dài, phóng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố đã lên đèn. Cô vẫn còn nhớ tin nhắn của Đông Hạo, hẹn cô ở nhà hàng ăn cơm cùng ba

10 năm trước, cô bỏ đi không một lời từ biệt, có cảm giác rất tội lỗi. Giống như cô nợ hần rất nhiều điều, chỉ ít hần đã từng xuất hiện, chỉ ít cuộc sống trung học của cô không quá nhàm chán. Vì vậy cô rất coi trọng hần. Bây giờ hần đang gặp nguy hiểm, lại còn có công ty hần đang đi vào bế tắc, ắt hẳn gia đình phải rất khó khăn

Nghĩ tới một nhà ba người chống chọi với bão tố lớn, cô lại không nở nhìn. Ba và mẹ hần tuổi cũng không còn nhỏ, làm sao lại cứ gánh hết mọi gánh nặng trên vai. Hơn nữa, hần không tiếp tục điều hành công ty, có phải vì vụ tai nạn? Hần nếu cố gắng, chắc là khả năng cũng không phải quá kém đi. Hơn nữa, nếu như hần không có năng lực, ba hần cũng sẽ không đưa hần đến vị trí giám đốc

Rốt cuộc trong lúc cô đi, đã có chuyện gì? Tư Du mang nỗi thắc mắc khó chịu đến nhà hàng, cô kêu bữa một món bít tết nào đó rồi ngồi ăn im lặng trong suốt bữa tối. Đúng hơn, cô đang giải đáp thắc mắc của mình, nếu như có một chút quen biết nào đó, cô có thể hỏi ra. Nhưng đáng tiếc, cô không có. Tư Du ảo não thở dài, mày đẹp nhú chặt

- Tư Du, thức ăn không hợp khẩu vị sao? - dì nhìn cô chăm chăm, hiếm thấy cô chau mày trong bữa ăn

- Không có ạ, chỉ là đang suy nghĩ một số chuyện - Tư Du lắc đầu một cái

- Tư Du, con cũng đã có sự nghiệp ổn định, cũng đã 28 tuổi rồi, cũng nên suy xét đến việc kết hôn đi chứ?

- ba cô nhàn nhạt gợi ý. Đông Hạo liếc nhìn cô, cảm thấy thú vị, không biết người như cô sẽ hứng thú với loại đàn ông nào

- Con chưa suy nghĩ đến - cô hoàn toàn không có phản ứng gì nhiều

- Ừm, dù vậy, hai đứa cũng nên dắt nhau đi du lịch ở nơi nào đó, suốt ngày cứ về nhà rồi đi làm

- Con sẽ cân nhắc - cô nghĩ đi du lịch cũng giải tỏa căng thẳng một chút. Dù sao hiện tại suy nghĩ của cô cũng thoải mái hơn

- Tư Du, con nên cười nhiều hơn, như vậy mới thu hút đàn ông. Dì thấy con cười lên, chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân - cánh tay mảnh khảnh lấy lọ tương. Tư Du không để ý nhiều, không có chuyện gì khiến cô cười cô sẽ không cười, nếu không nhìn sẽ giống người điên

28. Chương 28: Di Chứng Sau Tai Nạn

- Chị không biết chứ, ở công ty, bọn người này chẳng có biết hai từ xấu hổ đánh vần như thế nào - ngưng lại một lúc để nuốt miếng thịt trong miệng, Đông Hạo tiếp tục nói - ăn chơi, người yêu và tình dục, đó là những thứ họ nói đến - Đông Hạo đưa ngón tay ra đếm, tỏ vẻ coi thường. Nó nhìn cô, Tư Du vẫn ăn, nhưng cũng giống như không ăn - chị, chị hai, chị sao vậy? - Đông Hạo lay lay tay cô, tưởng cô bị ốm

- Hả? - Tư Du nhìn nó, rồi nhận ra hình như này giờ cô chẳng nghe lọt tai một từ

- Chị đang nghĩ cái gì mà đăm chiêu vậy?

- Không, không có gì - Tư Du cúi đầu ăn, nhưng lỗ tai lại gắn lên ti vi. Từ sau hôm đó, cô không còn nghe thấy bất kì tin tức gì từ Phúc Nhật nữa, không hiểu sao lại thấy hơi lo. Thật sự bọn họ không sao?

- Đúng rồi, hôm nay em nhận lương, tối nay chị em mình đi coi ca nhạc đi

- Em cứ rủ chị đi khắp nơi, không sợ sẽ không kiếm được bạn gái?

- Ày, chị nói gì thế? Bạn gái gì, em thích thì em sẽ đi với chị thôi - Đông Hạo xua tay

- Chị thấy dạo này có một cô gái hay đến đây tìm em, nếu thấy chị cũng ở đây, có khi nào sẽ hiểu lầm?

- Tìm, tìm em? - Đông Hạo tròn mắt, chỉ vào mặt mình. Tư Du nhướn mày rồi không nói thêm gì nữa, trong đầu có chút tính toán

Trong công ty, một cô gái đang thu dọn đồ đạc trên bàn vào một thùng kết, bên cạnh có một người đàn ông mặc bộ đồ vest sang trọng, đôi mắt nhìn cô miễn cưỡng, miệng vẫn không ngừng nói bên tai cô, chỉ mong cô suy nghĩ kĩ lại một chút

- Jane, tôi thật sự không hiểu được lí do cô nghỉ việc là gì?

- Tôi chỉ là tạm thời nghỉ việc, ngài Jason, tôi có chút việc quan trọng phải về nước

- Nhưng nghỉ việc, ok, tôi sẽ cho cô nghỉ phép, nhưng, cô biết ở đây rất cần cô Jane, cô không thể cứ thế quyết định nghỉ 3 tháng

- Ngài Jason - Tư Du ngưng động tác thu dọn của mình, quay lại nhìn ông - ngài hãy lấy tất cả ngày nghỉ phép trong 4 năm nay của tôi đi, cho tôi 3 tháng

- Nhưng Jan, chúng ta đã nói về chuyện này - người đàn ông lại vò đầu - cô thông minh, xinh đẹp, có trách nhiệm, có tất cả tố chất lãnh đạo, cô là trụ cột chính của công ty. Cô đi rồi, chúng tôi biết phải làm sao? - đúng lúc cô vừa thu dọn đồ xong, ôm một thùng lớn đi

- Tôi tin ngài sẽ giải quyết tốt thôi, ngài Jason, bởi vì ngài cũng là một lãnh đạo giỏi. Tôi nghỉ 3 tháng sẽ trôi qua nhanh thôi - Tư Du nói một câu cuối cùng rồi lách qua người ông rồi đi. Tiếng cao gót vang lên lộp cộp, không thể nhầm lẫn vào ai

- JANE - ông Jason lớn tiếng gọi tên cô. Tư Du quay đầu lại - tôi mong cô sẽ cười nhiều hơn sau khi trở về - cô không nói gì nữa, chỉ nhanh chóng đi đến bãi đậu xe. Cô không nghĩ mình sẽ là loại người sẽ cười nhiều

Lái xe về nhà, Tư Du xếp vài bộ đồ vào trong va li nhỏ của mình. Đông Hạo giương mắt nhìn cô làm mọi việc, lòng hơi trầm xuống. Sau khi nghe cô nói kế hoạch về nước của mình, Đông Hạo cũng muốn đi theo nhưng cô không cho, nó còn công việc ở đây nữa. Như vậy Đông Hạo sẽ phải ở nhà một mình? Thật cô đơn

Hơn nữa, cô lại còn đi 3 tháng. 3 tháng?! Là một quãng thời gian dài vô cùng. Tư Du đặt vé máy bay tối nay, cô không thể để phí phạm thời gian nghỉ phép của mình. Tạm gác lại tất cả công việc. Cô cảm giác mình phải về nước, phải làm cái gì đó, cho Tạ Tử Ngạn. Cô nợ hắn một lời tạm biệt. Hiện tại, nếu hắn hay ba hắn cần giúp đỡ gì, cô sẽ giúp một chút

Dù biết có thể bọn họ không cần sự giúp đỡ của cô, nhưng cô vẫn muốn. Đông Hạo nhìn cô bắt taxi đến sân bay, chỉ chào tạm biệt với cô một câu rồi quay vào nhà. Làm sao nó không biết, không biết cô đã nhận ra Tạ Tử Ngạn. Hôm đó, vốn dĩ nó không nhớ, nhưng là vì trùng hợp, bài báo trên mạng lại thu hút nó

Đông Hạo lập tức gọi điện cho bạn trung học của mình hỏi thăm, không ngờ lại đúng thật. Thế giới này quá nhỏ bé, Tạ Tử Ngạn bạn chị nó lại là giám đốc tập đoàn Phúc Nhật. Bây giờ nghe nói sau tai nạn không hề thấy xuất hiện nữa, thật khiến người khác tò mò. Cô là lần này muốn về dò thăm tình hình, nó không hỏi, cũng không cho ý kiến, cứ để cô thích làm gì tùy ý, nó chỉ hy vọng cô có thể một lần nữa tìm lại niềm vui của mình

- Cậu chủ, CẬU CHỦ. Cậu không thể ra khỏi nhà - một người làm cũng khá lớn tuổi giữ tay hấn lại

- Yên tâm, tôi chỉ đi loanh quanh ở đây thôi - người đàn ông cười nhạt như cổ trấn an nỗi lo lắng của bà ta, tiện thể gỡ cánh tay đang níu giữ mình

- Nhưng mà ông bà chủ đã dặn..... - nét mặt bà thoáng chút khó xử

- Không sao đâu mà, sẽ không sao, tôi đảm bảo đó - người đàn ông gạt đầu một cái, lời nói đầy sự tin tưởng. Thấy người kia không nói gì nữa, anh quay lưng đi. Duy chỉ có một điều lạ là, người đó trên tay lại cầm một cây gậy?!

Thấy hấn bước ra khỏi nhà, cô đứng nép vào một bên, sợ hấn thấy mình. Nhưng rồi cô hé mắt ra nhìn. Hấn đi từ từ, chậm chậm, gậy không ngừng dò thăm trên mặt đất. Giống như, giống như.....người mù?! Tư Du tròn mắt với suy nghĩ của mình. Hấn vậy mà bị mù? Tạ Tử Ngạn bị mù? Làm sao lại có chuyện như vậy? Chẳng lẽ là biến chứng sau vụ tai nạn?

Tư Du chà xát hai tay mình, rồi lặng lẽ đi theo hấn. Ánh mắt cô vẫn không có biểu cảm gì nổi trội. Chỉ lặng thinh đi sau bóng lưng cao ráo của hấn. Nếu không phải người làm gọi hấn là cậu chủ, cô có lẽ cũng không nhận ra hấn. Ngày xưa hấn như thế nào, bây giờ lại rũ rượi như một kẻ thang lang. Tóc dài qua tai, râu lông xồm nhìn như những kẻ biến thái

Chẳng qua hấn cũng chỉ là một kẻ 28 tuổi, nhìn sao lại già như vậy? Bất quá, nhìn từ đằng sau, hấn vẫn miễn cưỡng được coi là có dáng vẻ của một mỹ nam, nếu không phải người qua đường cứ giương mắt nhìn hấn như sinh vật ngoài hành tinh. Cô hơi khó chịu nhìn bọn họ, rồi lại nhìn tấm áo choàng trên người hấn

10 năm, hấn thay đổi nhiều đến nỗi cô nhận không ra. Hấn đã cao hơn rất nhiều, là một người đàn ông cứng chạc vô cùng. Cứ nghĩ tới hấn sẽ sống lạc quan hơn bao giờ hết, nháy mắt về mặt cô liền trở nên ôn hòa. Cô kéo gần khoảng cách của hai người hơn một chút. Người đi đường rất đông, có lẽ hấn sẽ không nhận ra có người đi theo mình

Tử Ngạn qua đường. Nhưng đèn còn chưa đổi sang màu xanh ở làn đi bộ. Cô suýt nữa muốn đứng tim, nhìn hấn bước một chân xuống lòng đường, cô suýt nữa sẽ chạy đến kéo hấn lại. Nhưng cũng may, hấn kịp thời rút chân, đổi hướng đi. Tư Du chậm chậm thở, thật quá nguy hiểm, để một người mù lang thang ngoài đường. Nếu lỡ như hấn bị tai nạn thật thì sao?

Lúc gặp lại hấn, cô thật sự rất xúc động, mặc dù phải mất một lúc để cô tìm kiếm nét mặt của hấn qua chòm râu trên mặt. Nhưng cô vẫn có chút lảng lảng khi gặp lại hấn. Vừa xuống sân bay, cô lập tức chạy đến đây mặc dù chưa chắc rằng hấn có ở nhà không, cô vẫn tự tin trí nhớ mình rất tốt. Không ngờ, không ngờ cô lại gặp hấn, trong tình trạng như vậy, đột nhiên rất buồn

Di chứng sau tai nạn, là một trong những điều không thể tránh khỏi, cũng không phải ai cũng hi hữu vượt qua được. Cô chắc hấn đã có một quãng thời gian khó khăn. Tính tình hấn thích đi chơi đây đó, thích cười nói vui vẻ với người khác, nay đôi mắt lại bị mù, tất cả những thứ đó đều trở thành hư vô. Cô là thấy, hấn sẽ rất đau khổ

Xem ra quyết định trở về đây của cô hoàn toàn chính xác. Hấn nhất mình ở nhà, không đối mặt với truyền thông nên chuyện hấn bị mù cũng không ai biết. Tư Du suy nghĩ một chút, rồi lại nhìn hấn đang từng bước chậm chạp đi về nhà, một cách khó khăn với cây gậy trên tay. Đôi mắt luôn mở to nhưng chẳng bao giờ thấy được gì cả

Thấy hấn an toàn về nhà, cô mới trở về khách sạn. Cô tìm kiếm thông tin về những người bị mù sau tai nạn, một số người khỏe lại sau một thời gian, một số người không. Vậy là hấn có 50% để hồi phục đôi mắt. Tư Du lấy lại tinh thần, cô nằm xuống giường đánh một giấc. Kì lạ là đêm đó cô không ngủ được, cô bận suy nghĩ nên làm thế nào để giúp hấn đây

- Em nói xem anh phải làm thế nào?
 - Anh đừng cứ một chút là nổi nóng được không? Tử Ngạn không hề có lỗi trong chuyện này
 - Nhưng chính vì nó cả tin, tin cái thằng bạn chết giấm nào đó mà mới giao hết quỹ trong công ty cho thằng hề kia, lại còn, lại còn đuổi theo nó, hại mình bị tai nạn, còn mù luôn cả mắt - Tử Thiên ôm đầu, tránh cho mình tức giận đến nổi tăng huyết áp
 - Nhưng cũng không phải vì thế mà anh cứ trách con, anh không biết nó phải chịu đựng những thứ gì ư? Là đôi mắt, là đôi mắt bị mù đấy
- Không khí căn phòng trở nên lạnh lẽo. Tử Thiên thấy có lỗi vì mình là lớn tiếng mắng vợ nên ôm bà xin lỗi một tiếng. Còn Hạ Phong chỉ lặng lẽ rơi vài giọt nước mắt. Có lẽ công việc ở công ty dạo này bận bịu quá nên ông ấy hơi căng thẳng thôi. Nghe tiếng động ngoài cửa, hai vợ chồng lập tức buông nhau ra
- Hạ Phong nhanh chóng ra xem, liền thấy một thân ảnh ở xa sờ soạng lên tường mà đi một cách khó khăn. Bà đau nhói nhìn theo hắt đi từng bước xuống cầu thang, chân không cẩn thận lại vấp một cái mà té, khổ sở vô cùng, bà lại bật khóc. Tử Thiên siết bả vai bà thật chặt, nhìn con mình trưởng thành lại chật vật như vậy, có người cha nào mà không tủi lòng
- Có lẽ đây là một kiếp nạn của nó
 - Ngày mai em sẽ tìm người mới cho Tử Ngạn

29. Chương 29: Công Việc Mới Người Cũ

- Cô, hồ sơ của cô chỉ đơn giản như vậy? - Hạ Phong lật lật tờ giấy, ngồi bên cạnh còn có Tạ Tử Thiên đang nhìn cô âm thầm đánh giá từ đầu đến chân. Tư Du ngồi thẳng lưng, đúng tư thế của mình, không nhúc nhích dù chỉ là một cái thở hắt, mắt vẫn vô cảm nhìn Hạ Phong
- Đúng vậy - không thừa không thiếu, cô trả lời đúng hai chữ đã toát lên tất cả ý niệm
- Ừm, cô từng sống ở Mĩ - Hạ Phong hiểu cô không muốn nói thêm nữa thì lại nhìn vào hồ sơ - tốt nghiệp đại học loại tốt, tại sao lại trở về?
- Tôi có lí do cá nhân, chỉ muốn về nước một thời gian ngắn, cũng nên tìm một công việc tạm thời - nhìn ánh mắt không tin tưởng của Hạ Phong, cô cũng hiểu được vài phần, vị trí công việc này không phải dễ dàng trao cho người khác. Cũng biết lí do của mình sẽ rất khó thuyết phục bà
- Cô đã từng chăm sóc người có....khuyết điểm chưa? - Hạ Phong khó khăn hỏi
- Chưa từng có, nhưng tôi tin mình sẽ làm tốt - Tư Du biết câu nói của cô khá dư thừa và vô nghĩa, nhưng cô không nghĩ ra lí lẽ nào thuyết phục bà hơn nữa để nhận cô vào công việc. Một phần vì cô muốn làm, một phần lại không thể được nhận. Tư Du mím chặt môi
- Vậy thì cứ làm thử đi - Tử Thiên khoanh tay, ngả lưng ra ghế
- Tử Thiên! - Hạ Phong gắt lên một tiếng
- Được rồi vợ yêu, ỉn thôi, ít nhất cô ta cũng không giống như người phụ nữ lần trước, tự động leo lên giường con trai mình - Tử Thiên nói đùa như có như không để hòa loăng không khí - cô có như vậy không cô Lương? - rồi như để chắc chắn, ông ấy hỏi cô
- Vâng - cô gật đầu. Có chút bất ngờ, đã từng có người làm việc này, hơn nữa còn làm chuyện đáng sợ hơn, leo lên giường hắt, một người mù? Để làm gì? Nhìn hắt bề ngoài cũng không phải đẹp nghiêng nước nghiêng thành
- Cứ thử một lần thôi, cho cô thử việc một tuần sau đó chúng ta kí hợp đồng, được không? - Hạ Phong không nói thêm gì nữa, để mặc cho chồng giải quyết

- Vâng, vậy, nếu không có việc gì, tôi xin phép về trước. Theo lời bà, bà Tạ, trưa mai 11h tôi sẽ có mặt - Tư Du đứng dậy xin phép ra về

- Được, sáng mai tôi sẽ dẫn cô đi gặp Tử Ngạn một chút, thằng bé rất khó chịu, cô đừng vội bỏ cuộc sớm nhé - Hạ Phong dẫn lòng mày ra, đứng lên bắt tay cô. Tư Du gật đầu một cái rồi rời đi. Xuất hiện và rời đi như một cơn làn sương mờ, thoát ẩn thoát hiện, thần thần bí bí - Tử Thiên, anh có thấy....

- Cô bé này hơi quen mắt - Tử Thiên giống như biết được bà định nói gì

- Đúng vậy, ngay cả anh cũng thấy vậy? - Hạ Phong ngồi dựa vào vai ông

- Tên nó là gì vậy?

- Lương Tư Du

- Cái tên cũng bình thường thôi, gia cảnh bình thường, vẻ ngoài cũng dễ nhìn. Anh có linh cảm cô ta sẽ đảm nhiệm tốt, những người lãnh đạo, nếu gặp phải thằng con trai luôn dùng mồm xua đuổi người khác của chúng ta, chắc là sẽ không có ảnh hưởng

- Có lẽ anh nói đúng....

Tư Du chuẩn bị những thứ cần thiết vào cặp của mình, cả lap top trên bàn, cô cần phải tìm hiểu thêm về phương pháp chữa trị cho hấn và bước giải pháp để Phúc Nhật thoát khỏi bị trí cuối bảng của xếp hạng doanh thu các doanh nghiệp. Nếu lợi nhuận cứ thấp như vậy, chỉ sợ đến tiền trả lương cho nhân viên cũng khó

Cô khóa cửa phòng rồi gửi chìa khóa xuống phòng lễ tân, Tư Du bắt một chiếc taxi đến biệt thự nhà họ Tạ. Bắt đầu công việc mới. Từ khi biết tin vợ chồng nhà họ Tạ tuyển người chăm sóc, cô đã là người nộp đơn đầu tiên, đây coi như là cơ hội tốt cô tiếp cận với gia đình họ. Nghĩ đến sẽ sắp mặt đối mặt với hấn, tim cô đập nhanh bất thường, có lẽ quá hồi hộp

- Cô Lương, cô đến rồi sao? - Hạ Phong nhìn đồng hồ - thật đúng giờ! - bà không tiếc lời khen cô một câu - nào, chúng ta lên lầu - bà ra hiệu cho cô đi theo mình. Tư Du từng bước, từng bước lên lầu. Khung cảnh thật quen thuộc. Cô đã từng lên đây. Đến đây, rẽ trái, căn phòng thứ 2 ở bên tay trái, đúng rồi, chính là phòng của hấn

Hạ Phong gõ cửa hai tiếng rồi mở, căn phòng hơi tối, rất tốt là đằng khác. Bà hơi sửng sốt, không lẽ hôm nay hấn biết có người giúp việc mới nên mới cố ý biến khung cảnh phòng mình trở nên kinh dị như vậy

- Tử Ngạn, tại sao không mở cửa sổ? - bà hơi khó chịu, nếu không có ánh nắng buổi sáng, hấn định sẽ ngồi trong đây chết như một cái xác khô sao? Nghe bước chân hướng về phía cửa sổ, Tử Ngạn nghiêng đầu

- ĐỪNG! Đừng mở cửa - bàn tay bà dừng lại ở không trung - bây giờ đối với con, có hay không có ánh sáng cũng có gì khác nhau - giọng hấn có hơi run run

Tư Du đứng ở cửa có thể nghe được, hấn đang ở rất gần, có lẽ là đang ngồi trên giường hay ở đâu đó. Vì trời hơi tối nên bây giờ, cô đang giương mắt tìm kiếm hấn. Hạ Phong khẽ thở dài một tiếng rồi lại thôi không kéo rèm nữa

- Người mới đâu, mẹ nói muốn giới thiệu cho con mà - hấn lấy lại giọng điệu vui vẻ

- À, đây, đây là cô Lương, sẽ phụ trách chăm sóc con tuần này - Hạ Phong kéo cô lại gần giới thiệu

- Vậy sau 1 tuần như thế nào?

- Nếu không có vấn đề gì, chúng ta sẽ kí hợp đồng - Hạ Phong rất có niềm tin vào lần này

- Cô Lương, chào cô - ở đâu đó, hấn lặng lẽ cúi đầu như một sự lễ phép. Tư Du cũng cúi đầu chào lại dù biết hấn không thấy

- Anh Tạ, chào anh

- Tôi sẽ cố gắng hết sức làm cô bỏ cuộc trong một tuần

- Tôi cũng sẽ cố hết sức để anh không thấy tôi quá nhu nhược trước một người mù như anh phải làm tôi nản chí - Hạ Phong kinh hô nhìn cô, cô vậy mà ngay lần đầu tiên liền xúc phạm hấn là kẻ mù, đến cả bà và Tử Thiên cũng phải hạn chế nói hai chữ này trước mặt hấn, nhưng mà, như vậy biết đâu lại thu phục được tên tiểu tử cứng đầu này

- Vậy mẹ ra ngoài trước, hai đứa từ từ nói chuyện - Hạ Phong cười nhạt. Cửa phòng đóng lại, không gian im lặng như tờ. Tử Ngạn không nghe được tiếng bước chân, cô vẫn đứng đó không nhúc nhích, chỉ nghe thấy tiếng thở chầm chậm nhịp nhàng, chứng tỏ cô đang rất bình tĩnh. Lúc đầu thì có thể là như vậy, hấn nhếch môi

- Nếu cô đến đây vì muốn dò xem trong cái nhà này có bao nhiêu tài sản đáng giá, hay là ban đêm muốn leo lên giường tôi để chiếm vị trí Tà phụ nhân thì tôi khuyên cô nên từ bỏ sớm đi - Tử Ngạn không nghe thấy cô trả lời, chỉ nghe tiếng cô bước đi, từ từ lại gần hấn, Tử Ngạn nuốt khan

- Yên tâm, những thứ tầm thường như vậy tôi không thích. Hơn nữa..... - “Roẹt.....”, Tư Du kéo phăng tấm rèm ở cửa phòng, nắng gắt chiếu bùng cả căn phòng - anh không phải khẩu vị của tôi

- Tại sao cô lại kéo rèm, không phải tôi bảo không được kéo sao? - giọng hấn đã hơi khó chịu

- Không phải anh nói dù sáng hay tối với anh cũng đều như nhau sao? Phòng này có hai người, tôi lại là không thể nhìn thấy gì, nên là mở rèm thì tốt hơn

- Cô là ai mà quyết định thứ gì tốt hơn? Tôi bây giờ là chủ cô, cô lại mới ngày đầu trái lệnh - hấn siết chặt nắm tay, người này quả thực làm hấn muốn nổi điên

- Tôi là người chăm sóc của anh, không phải người giúp việc, tôi sẽ không răm rắp nghe theo lời anh như một cái máy - cô chầm chậm quan sát dung nhan của hấn. Nhìn hấn, thấy hấn tức giận, cô có chút vui mừng trong lòng. Ít nhất hấn cũng vẫn đang biểu hiện cảm xúc của mình rất mãnh liệt

- Cô..... - Tử Ngạn nghiêng răng, lần đầu hấn thấy người làm phách lối như vậy, lửa nóng muốn trào lên cuống họng

- Đến giờ trưa rồi, hoặc là tôi đem bữa trưa lên, hoặc là anh xuống nhà ăn? - cô nhàn nhạt ra câu hỏi

- Không ăn - hấn quay mặt vào tường, ai muốn ăn cơm do người này bưng lên cho hấn

- Tôi coi như anh muốn đem bữa trưa dùng ở phòng, vì dù sao việc đó, so với một người mù thì dễ dàng hơn
- Tư Du nói rồi rời đi, trả lại căn phòng dường như lúc đầu cho hấn. Tử Ngạn tức giận quăng một cái gối xuống đất. Cô ta là cái thá gì mà cứ mở miệng ra là “người mù như anh”, làm hấn tức muốn chết. Cô ta chính là khinh thường hấn, hấn nhất định sẽ khiến cô ta bỏ cuộc trong tuần này

Không bao lâu sau, Tư Du bưng đồ ăn lên, thấy cái gối dưới đất, hấn là hấn đã trút giận lên nó, chắc hấn phần nộ dữ lắm. Đặt khay thức ăn trên bàn nhỏ bên cạnh giường của hấn, Tử Ngạn vẫn ngồi co gối trên giường, không biết đang làm gì, giống như bị trảm cảm. Nhận ra lực nặng trên giường, Tử Ngạn vội giật mình

- NÀY, ai cho cô tự tiện ngồi trên giường tôi? CÔ KHÔNG BIẾT XẤU HỔ SAO? - hấn hơi quay đầu hướng về phía cô, nhưng miệng thì mắng chửi mạnh mẽ vô cùng

- Nếu anh tự động ăn hết mâm cơm này, tôi sẽ đứng lên

- Cô nghĩ tôi sẽ chịu thỏa hiệp với cô sao? - hấn nhíu mày, tỏ vẻ khinh thường

- Đó chỉ là một đề nghị. Nếu anh thật sự không còn sức để dùng tay, tôi sẽ đút cho anh ăn, giống như chăm trẻ con ăn cháo vậy

- CÁI, CÁI GÌ? - Tử Ngạn tức giận đến đỏ cả mặt. Cô vậy mà dám nói đút cho hấn, lại còn giống như đút cháo trẻ con? Khốn kiếp, hấn vậy mà bị cô qua mặt - đừng có được nước làm tối, nếu cô còn mở miệng nói thêm một câu, tôi sẽ lập tức đuổi việc cô

- Vậy được, tôi sẽ không nói nữa - Tư Du cười nhạt đứng lên, sẵn tiện lấy mâm cơm cùng một chiếc bàn xếp nhỏ đặt trước mặt hấn. Tử Ngạn thoáng hoảng hốt, lại muốn mở miệng mắng người nhưng liền bị cô chặn lại - từ trái sang phải, hướng 9h đậu phụ kho sốt, hướng 11h cá thu phi lê, hướng 1h

canh bí đỏ, hướng 3h ót chuông xào, trước mặt anh chính là cơm. Nếu anh không quen cách giới thiệu này thì tôi sẽ đổi, tôi chỉ muốn chắc rằng anh không bị mất phương hướng. Thức ăn vẫn còn ấm - Tử Ngạn ngửi thấy mùi đồ ăn, hơi đói - nửa tiếng sau tôi sẽ lên thu dọn - trước khi đóng cửa phòng cô còn nói thêm - anh không cần phải đóng rèm vì sợ người khác nhìn mình, anh không hề xấu như vẻ bề ngoài

30. Chương 30: Làm Quen Với Công Việc Mới

Tử Ngạn ngồi im trên giường. Hắn đương nhiên xác định được phương hướng cùng thức ăn. Nhưng cô nói hắn không muốn người khác nhìn thấy vẻ ngoài thảm hại của mình, có chút đúng, cũng là vì một phần hắn ghét ánh sáng, bởi vì ánh sáng nhắc nhở hắn chính là một kẻ bị mù. Vậy mà hôm nay cô lại to gan chạm vào vết thương lòng hắn đến tận hai lần

Tử Ngạn tức muốn run người, nhưng không thể làm được gì. Nếu hắn động thủ, sẽ tự mình vấp té, lại trở thành trò hề cho thiên hạ. Nhưng cô ta nói hắn không xấu như vẻ bề ngoài là sao? Là đang khen hay chê hắn? Vừa tức giận, nhưng đồng thời cũng thấy dễ chịu. Cô cư xử rất rõ ràng, là một người sống có nguyên tắc

Nhưng hắn có vẻ thấy người này có khả năng chăm sóc tốt nhất trong số những người kia. Chỉ ngoại trừ cái miệng luôn cãi lại hắn, luôn khiến hắn nổi nóng. Ngón tay cái khẽ động đây. Tử Ngạn múc muống cơm đầu tiên, cho vào miệng nhai. Không hiểu sao, hắn lại chịu ăn cơm, chỉ là lời nói của người này, không cho hắn cơ hội từ chối, liền bị thu phục, hơn nữa, hắn cũng đói

Hạ Phong nghe Tử Ngạn lần đầu nói không ăn cơm rồi cuộc cũng ăn hết phần của mình thì hơi ngạc nhiên năng lực của cô. Tư Du chỉ nhìn bà không nói gì rồi đi lên lầu sau khi bùng măm cơm xuống. Chỉ 1 tiếng, chỉ 1 tiếng đồng hồ liền thuyết phục con bà ăn hết cơm, người này làm thế nào vậy? Ở đâu lại có khả năng hơn những người chăm sóc chuyên nghiệp khác mà bà đã thuê

Lúc đầu bà chỉ hi vọng cô tồn tại được một thời gian là tốt rồi, bây giờ kết quả còn tốt hơn dự tính, như vậy không phải rất tốt? Tử Ngạn sẽ không tùy hứng bỏ bữa nữa, tâm trạng của bà thật nhẹ nhõm, chiều nay bà phải kể chuyện cho chồng nghe mới được. Hạ Phong ngược mắt nhìn cửa phòng đóng im ỉm, thắc mắc không biết hai người đang nói chuyện gì

- Cô bây giờ đang làm cái gì vậy? - Tử Ngạn kiểm nén gần ra từng chữ. Hắn không nhìn thấy, nhưng cũng không phải điếc, cô là đang lục lọi khắp phòng của hắn

- Tôi chỉ sắp xếp lại căn phòng sắp lên mùi ẩm mốc của anh, nếu anh không muốn sống với chúng

- Không lẽ, cô đang tìm tiền, vàng, con dấu, di chúc hay thứ gì đó tương tự? Ở đây không có những thứ đó đâu - cô nhận ra, hắn luôn đề cập đến vấn đề tiền bạc một cách phòng vệ, có lẽ những người trước đây là lợi dụng hắn để lấy tiền

- Nếu tôi muốn lấy, anh có thể ngăn cản sao? Nghe anh nói, hình như đã từng bị trộm nhiều lần, nếu trộm thêm một ít nữa cũng có gì khác biệt? - Tư Du trêu chọc hắn một chút, cô phúi bụi trên mấy quyển sách

- Rồi cuộc cô vào cái nhà này là có mục đích gì? Muốn thầu tóm Phúc Nhật sao? - hắn bàng hoàng, hắn đã đánh giá quá thấp người này. Tư Du lau tay sau khi đã dọn dẹp sạch sẽ một chút, cô bước lại gần giường khi thấy chân hắn run run, chực thật sự muốn đứng dậy tóm lấy cô

- Thầu tóm? Phúc Nhật? Tại sao tôi lại phí thời gian thầu tóm một công ty sắp phá sản? Anh còn không biết tình hình tài chính của nhà mình như thế nào sao? - cô nhướn mày hỏi, hắn ngồi im, cho rằng cô nói không sai

- Vậy tại sao cô lại đến đây làm việc?

- Tôi chỉ muốn tìm một công việc lương cao sống qua ngày, như vậy không được sao? - cô nói giống hệt mình luôn phải vất vả tìm kiếm công việc khắp nơi trong một thời gian dài

- Tại sao chỉ cần nghe giọng cô thôi, tôi lại cảm thấy chán ghét như vậy? Cô bao nhiêu tuổi? 20? 25? À không, nghe giọng cô chắc không phải cô còn chưa tốt nghiệp cấp 3 chứ? - giọng cô khá mượt mà trong trẻo, nhưng người nói lại cố tình làm cho nó trầm xuống như khẳng định tính cách cứng rắn của mình
 - Vậy anh phải tập nghe giọng nói này hằng ngày rồi - cô nhìn đồng hồ. Bọn họ đã nói chuyện khá lâu, hơn 1 giờ chiều rồi - anh nằm xuống ngủ một giấc đi
 - Không ngủ, cô là ai mà quản giấc ngủ của tôi - hần cái gắt khó chịu. Người này tùy tiện lục đồ trong phòng hần đã cảm thấy không thích rồi, ai biết cô ta lấy được thứ gì quý giá
 - Tôi chỉ đề nghị. Nếu không, bình thường anh có thể làm gì? - 4 chữ “Có thể làm gì” xúc phạm mãnh liệt đến hần. Nhưng Tử Ngạn cũng không màng để ý nữa
 - Tôi làm gì kệ tôi, liên quan gì đến cô. Nếu cô rảnh rồi quá có thể về nhà, đừng ở đây làm phiền tôi
 - Tôi xuống nhà có chút việc, nếu có gì anh cứ gọi - mà cô cũng biết cho dù có cháy nhà hần cũng sẽ không gọi cô. Nhìn thấy cái ngoảnh đầu của hần, cô coi như hần đã nghe thấy. Tư Du xuống phòng khách, bật laptop
- Tử Ngạn ngồi im trong phòng. Không biết mình bây giờ sẽ làm gì, bình thường hần làm gì, hần chỉ ngồi im trong phòng mà thôi. Hần luôn gắn mình với công việc, bây giờ không còn gì để trăn trở suy nghĩ hay là thông suốt. Duy chỉ có hần hận mình quá cả tin, tin người bạn họ Trần thời đại học của mình mà thành ra mọi chuyện như thế này
- Đúng lúc đó, hần phải nghe lời Hồ Huân mới phải. Hần thực hối hận, cũng rất tức giận, mà hơn hết chính là thống khổ đôi mắt không thể nhìn thấy nỗi của mình. Tử Ngạn nằm xuống giường, co gối, sau đó đã thiếp đi một giấc từ lúc nào
- Tử Ngạn, Tử Ngạn!!! - tiếng ồn rơi vào nhà. Tư Du lập tức ngẩng đầu nhìn, người này miệng thật to, nếu không phải sợ hần trên lầu sẽ ngủ. Hồ Huân nhìn thấy ánh mắt rét lạnh của cô liền im bặt. Túi quà trên tay cũng giấu nhẹm ra đằng sau - cô là ai?
 - Tôi là người chăm sóc mới cho anh Tạ. Dù anh là ai, mong anh hãy nhỏ tiếng một chút - nói rồi Tư Du cúi đầu tiếp tục gõ lách tách lên bàn phím
 - Được, được - người này uy lực trong lời nói cũng thật mạnh mẽ đến đáng sợ. Hần nuốt một ngụm khí lạnh, nhẹ nhàng nhón chân lên lầu. Một lúc sau, hần lại thất vọng đi xuống, Tử Ngạn ngủ mất rồi. Hồ Huân vừa mới về, muốn kể với hần một vài việc, hơn nữa bạn gái người Úc của mình có quà muốn gửi hần - 2 bác đầu rồi?
 - Bọn họ đã ra ngoài rồi - người làm trả lời Hồ Huân
 - Ồ, vậy tôi ngồi đây đợi, bác gái mời tôi sang ăn cơm - hần cười híp mắt rồi đặt túi quà nặng trĩu lên bàn. Chốc chốc, tầm mắt lại dời sang cô. Cô tập trung đến mức hầu như không nhận ra sự có mặt của hần - cô tên gì? Làm được bao lâu rồi?
 - Tôi là Lương Tư Du, đã làm được gần 1 ngày rồi
 - Cô từng có kinh nghiệm chăm sóc người mù sao?
 - Tôi cho rằng chỉ có người nhà mới có tư cách hỏi chuyện này - cô chán phải trả lời những câu hỏi cứ lặp đi lặp lại như vậy
 - Không tệ, tư chất không tệ. Tuy vậy, cô sẽ không chịu nổi cái tên hách dịch kia đâu. Chỉ vài ngày thôi, hần sẽ khiến cô ghét công việc này đến chết
- Tư Du từ chối trả lời, chỉ nhìn hần một cái rồi lại cúi đầu vào máy tính. Hồ Huân nhún nhún vai rồi lấy mấy ảnh kiểm tra vài bức hình của mình. Nhưng mà, người này.....Hồ Huân không nhận được mà nhìn cô, đồng tử đảo qua đảo lại, ngón tay thì nhanh thoăn thoắt, cực kì tập trung. Rất giống một người nào đó mà hần quen, đã từng quen, nhưng lại không nhớ là ai
- Cậu đến rồi hả? - Tử Ngạn đưa tay quờ quạng đến khi sờ trúng cạnh ghế thì mới tự tin kéo xuống ngồi. Nhìn động tác của hần, có lẽ đã tập qua hàng tháng trời rồi mới nhớ rõ vị trí ghế ngồi của mình như vậy

- Ồ, có quà cho cậu - Hồ Huân lôi từ sau ra gói quà đưa cho hân

Cô cũng được mời ở lại ăn cơm. Hôm nay, 10 năm sau, lại một lần nữa, cô được ngồi vào bàn ăn ấm áp này. Tư Du có chút xúc động nói không nên lời. Mặc dù đã có nhiều chuyện xảy ra nhưng cả nhà hân vẫn ăn nói cười đùa vui vẻ. Tư Du biết tình hình công ty càng ngày càng tệ, nếu không vực dậy, có thể ngay trong năm sau phải đối mặt với nạn phá sản

Nhưng mà, ba hân vẫn coi như không có chuyện gì đáng lo, chỉ là không muốn người nhà phải lo lắng. Còn có điều gì hơn như vậy nữa. Tư Du nhàn nhạt ăn cơm tiếp, yên lặng tận hưởng tiếng cười của bọn họ đã thấy rất trọn vẹn

- Cô Lương, thức ăn không hợp khẩu vị của cô hay sao? - Hạ Phong lo lắng nhìn cô

- À, không ạ - Tư Du dờn tầm mắt

- Không sao, cô cứ nói thẳng đi, ở đây không có gì phải ngại - Tử Thiên làm bộ cười cười

- Vậy.....tôi là thấy bữa ăn nhìn chung hơi nhạt, anh Tạ có lẽ đã ăn cơm nhà quen nên không ý kiến, hai bác ăn nhạt cũng là tốt cho sức khỏe, tránh bệnh huyết áp, cho nên bữa ăn này, tính là rất thanh đạm - lời vừa nói ra, cả ba người còn lại đều ngừng động đũa, cảm thấy giống như có quỷ nhập. Hồ Huân không hiểu chuyện gì, đúng lúc đó có điện thoại

- Xin lỗi 2 bác, hiện tại cháu có việc gấp phải đi trước, đành hẹn bữa khác ăn cơm tiếp vậy. Tử Ngạn, mình đi trước

Bữa ăn lại tiếp tục, nhưng không khí có vẻ trầm hơn đôi chút. Tư Du thì không có tâm trí nào bận tâm đến những thứ như vậy. Ăn xong, cô phụ Hạ Phong dọn dẹp một chút rồi lại tiếp tục lôi laptop ra lao đầu vào phân tích thị trường. Mấy cái số chỉ trên máy tính làm đầu cô rất nhức. Cho nên cô quyết định phải đẩy nhanh tiến trình tiếp cận với Phúc Nhật. Mà cách nhanh nhất, chỉ có thể đề nghị với bác Tạ

Chiều, Tư Du lên phòng hân. Chân đột nhiên gần đến cửa phòng, lại nghe thấy tiếng đập phá điên cuồng. Quá hoảng hốt, cô vội chạy vào trong. Toàn bộ căn phòng bây giờ nhìn như một bãi phế liệu, trên đất đầy những mảnh vỡ, gối, dây điện, và giấy sách đã rách. Rồi cô tìm kiếm hân, Tử Ngạn lại điên cuồng đập phá

Hân điên rồi! Cũng may có mang đôi dép bên chân, Tư Du lựa những chỗ ít mảnh vỡ để đi đến gần chỗ hân. Đường như nghe thấy tiếng bước chân, hân đứng thế phòng bị

- Ai? Ai, đó? - không nghe thấy tiếng trả lời, ngược lại chỉ có tiếng bước chân - TÔI HỎI LÀ AI CO MÀ? - Tử Ngạn gào lên điên tiết

- Là tôi, bỏ bóng đèn đó xuống đi, chân anh chảy máu rồi kìa

31. Chương 31: Bực Bội Cùng Khó Chịu Đến Tan Biến

- Ai mượn cô quan tâm. Cô kiên trì ở đây được một tuần, hợp đồng cũng đã kí nên hài lòng lắm chứ gì. Tôi thừa biết cô đến nhà này là có mục đích, đừng có đóng kịch nữa - cô hiểu tại sao hân luôn có ác cảm với mình nên không nói nhiều nữa, chỉ trực tiếp giật nhanh cái đèn hân đã giữ khư khư trên tay. Bị giật đồ, Tử Ngạn hơi choáng váng, nhân lúc đó, Tư Du đẩy mạnh người hân một cái, để hân hoàn toàn nằm trên giường

- Anh nằm đây, cầm đặt chân xuống giường. Tôi đi lấy thuốc rồi lên - đặt đèn lại lên bàn, Tư Du chạy nhanh xuống nhà tìm hộp cứu thương. Tử Ngạn cúi đầu, tay siết chặt drap giường. Hân ghét mọi thứ! Hân ghét cuộc sống này muốn chết

Đúng như cô nói, cô đã lên. Cũng may là hân còn biết nghe lời, ngồi im một chỗ. Tư Du đặt chổi và ki xúc rác xuống đất. Trước tiên phải sơ cứu vết thương của hân đã. Để hân ngồi trên giường, cô ngồi xổm dưới đất, nâng một chân hân lên, đặt lên đầu gối của cô. Cô nhẹ nhàng rửa vết thương bằng nước muối rồi băng lại. 1 chân rồi lại 2 chân

- Không đau sao?
- Không
- Ừm. Một khi nỗi đau đã đến cùng cực, ta sẽ không cảm thấy đau nữa - không hiểu sao, hần cảm thấy người này thực rất quen. Cả giọng điệu khi nói chuyện và những câu mà cô nói, lúc trưa, và cả bây giờ nữa. Tư Du vẫn không nhận ra sự nghi ngờ của hần, tiếp tục hỏi - tại sao nổi giận?
- Liên quan gì đến cô? - Tử Ngạn từ chối trả lời
- Nếu anh nói, tôi có thể dẫn anh đến một nơi mà anh thích - Tư Du ra đề nghị, cô biết hần rất thích đi ra ngoài
- Thật? Ngày mai?
- Nếu anh nói - cô kiên định nhắc lại yêu cầu của mình, tay vẫn tỉ mỉ băng bàn chân trái
- Bởi vì.....ti vi chiếu một bộ phim tôi thích, nhưng tôi lại chỉ nghe tiếng, không thể xem
- Chỉ vậy thôi?
- “Chỉ vậy thôi?” Cô có biết bị mù có bao nhiêu..... - Tử Ngạn cao giọng nhắc lại
- Để tôi kể anh nghe bộ phim đầu tiên tôi coi ở nhà một cách trọn vẹn nhé? - cô quần thêm một vòng quanh mắt cá chân hần nữa. Thấy hần ngồi im lặng, coi như đã đồng ý cho cô kể chuyện - bộ phim giả tưởng kể về một thế giới chỉ có 3 loại động vật tồn tại: con người, thầy ma, và xác xương. Tuy rằng cũng đều chỉ là con người nhưng thầy ma và xác xương đã biến chất. Thầy ma thì có khá hơn, tuy vẻ ngoài giống người, nhưng không thể nói, chỉ rên ư ử, trái tim nguội lạnh, đôi mắt thì thâm quầng, tay chân không thể cử động linh hoạt, giống như bị thiếu năng. Xác xương thì, hoàn toàn chỉ là một xác xương ăn thịt người mà thôi - ngưng một lúc, cô đổi chân băng cho hần. Tử Ngạn vẫn chăm chú nghe - thế rồi, trong một lần loài người tập kích thầy ma, có một người may mắn sống sót. Cô gái đó, được cứu, bởi một thầy ma khác. Cô gái không có thiện cảm với thầy ma liền cho rằng hần bắt mình về để ăn thịt, nhưng không phải vậy. Thầy ma đó đưa cô đến một máy bay bị bỏ hoang. Ở đó, có lẽ tương đối an toàn hơn. Hần cho cô ăn, cho cô ngủ, cùng cô nghe nhạc, cùng đọc sách, cùng trò chuyện mặc dù cô chỉ có thể nói một mình. Hần dần thấy được làn da của mình ấm lên, hần đã phát âm được những chữ cái đầu tiên, là nhờ có cô gái loài người. Sau đó,.....
- Không thấy cô kể tiếp, Tử Ngạn thoáng mất hứng vài giây
- Sau đó thì sao? - đang kể, tại sao lại ngừng?
- Ngày mai tôi sẽ kể anh nghe tiếp, nếu như anh hứa chuyện này sẽ không tái diễn nữa. Tôi không phải người làm của anh, không thể suốt ngày cứ theo đuôi anh dọn dẹp rắc rối được - đặt hai chân đã băng bó của hần lên giường, cô lấy chổi quét dọn
- Nhà tôi có người làm mà
- Bọn họ cũng có công việc riêng, anh tốt nhất ít gây phiền phức cho người khác đi
- Cũng, cũng phải - nghe tiếng lạo xạo quét dọn của cô, đột nhiên hần không muốn nằm xuống. Mặc dù mắt không thấy, nhưng hần có thể cảm nhận các tế bào kia đang hoạt động trước mặt mình - vậy mai cô kể tôi nghe tiếp câu chuyện lúc nãy nhé
- Không phải anh quên điều kiện trao đổi rồi đấy chứ?
- Tôi hứa với cô - hần thấy mình thật buồn cười, vì câu chuyện không đâu của cô mà lại hứa một điều. Nhưng mà hần thấy cô nói rất đúng, hần không nên làm phiền thêm mọi người nữa - hình như cô rất thích trao đổi?
- Tôi chỉ muốn chắc rằng anh không quên đó là một kĩ năng mà thương nhân nên có - Tư Du nhún vai tỏ vẻ vô tội

- Hừ - Tử Ngạn cười nhạt, phát hiện ra hình như đây là nụ cười tự nhiên nhất từ sau khi tai nạn của hắn - cô kì lạ thật, còn biết tôi là thương nhân, dù sao cô cũng chỉ là một người chăm sóc, lại làm như về mình hiểu biết rất nhiều

- Anh không còn nghĩ tôi vào nhà này có ý đồ hả? - Tư Du quét dọn xong rồi, chống nạnh thở một hơi nói. Căn phòng này cũng thật quá rộng

- Đương nhiên phải nghĩ rồi, những người bên ngoài ngây thơ, bên trong thông thạo mọi thứ như cô lại càng phải đề phòng - nét mặt hắn lại trở nên nghiêm nghị

- Anh thậm chí còn không nhìn thấy vẻ ngoài của tôi. Nếu không, chắc chắn anh sẽ không nghĩ tôi ngây thơ - Tư Du nhếch môi rồi rời khỏi phòng

Về ngoài của cô? Không phải ngây thơ? Nhưng nghe qua giọng nói, có thể đoán, cô sẽ giống như một cô gái nhí nhảnh mặc váy thả tóc, hay cài gì đó trên đầu. Thật sự không phải? Tử Ngạn thật tò mò, cô trông như thế nào. Tử Ngạn sờ sờ băng trên chân của mình, được băng rất cẩn thận, xem ra cũng không phải là qua loa

Trò chuyện với cô cảm giác thật thoải mái. Được đấu võ mồm thật thích, không giống những người khác. Chỉ cần hắn nói nặng lời một chút, sĩ diện nhiều một chút lại giận dữ, hay bỏ đi, nói là áp lực công việc gì đó. Bản thân lại không chịu được lại đổ lỗi cho hoàn cảnh. Nhưng người này, hắn nói một câu, cô liền cãi lại hai câu. Hơn nữa, từng lời từng chữ sắc bén vô cùng. Hắn, đột nhiên có chút hứng thú

- Hôm nay cô đưa tôi đi đâu? - Tư Du nhìn hắn. Hôm qua đã hứa sẽ dắt hắn đi đến nơi hắn thích. Và lại cô cũng đã xin phép mẹ hắn, mẹ hắn cũng đồng ý

- Bắt cóc anh, bắt cóc tổng tiền, một tay lấy tiền, một tay giao người. Thế nào, bắt một người mù đối với tôi là chuyện rất dễ, anh thấy kế hoạch của tôi có vẻ rất hay có phải không? - giọng nói cô đánh lại, không còn vẻ cợt nhả như trước nữa làm hắn hơi sợ bởi vì bây giờ mình cứ để cô dắt đi

- Cái, cái gì? - Tử Ngạn có mơ cũng không ngờ, cô lại.....Hắn có chút chấn kinh. Kế hoạch của cô đúng là hoàn mĩ hết sức, không phải gánh Phúc Nhật mà là lấy tiền từ nó. Hơn nữa người mù như hắn, một chút năng lực phản kháng cũng không có. Nhìn sắc mặt chuyển trắng rồi lại xanh, biến hóa liên hồi của hắn, cô bật cười

- Đùa với anh thôi, tôi đã nói tôi không có hứng thú với tiền bạc rồi mà - Tư Du kéo cánh tay đang hơi run của hắn đi về phía trước

- Hả? - hắn giống như một tên ngốc, bị những lời nói của cô hù dọa

- Tôi chỉ muốn chắc là anh đừng nên quá tin tưởng người khác, đôi khi kế hoạch hoàn hảo luôn được ẩn chứa bên trong những người xung quanh muốn tiếp cận anh, và anh phải nhận ra sơ hở của nó, đó là kĩ năng của một thương nhân mà anh nên nhớ, đừng có dại dột như lần trước nữa. Lần một là đôi mắt, không biết lần hai sẽ lấy đi cái gì của anh - cô tiếp tục kéo hắn đi. Cô là ai? Rốt cuộc cô là ai mà luôn dạy dỗ hắn những bài học buôn bán này nọ, cô cũng là thương nhân? Nhưng rõ ràng cô chỉ là một người chăm sóc thôi mà

- Làm sao, cô biết tôi bị lừa? - hắn lí nhí bên cạnh, đã thôi run sợ

- Người làm nói cho tôi biết

- Đám người này, thật nhiều chuyện! - hắn buộc miệng chữ rửa - thế rồi, còn cái gì mà kĩ năng, nhận ra sơ hở....như thế nào? - như đang e dè học hỏi những thứ mà có lẽ người khó chịu như hắn sẽ không chịu hỏi

- Từ này đến giờ chúng ta đi bộ với nhau cũng gần 20 phút, đã cách nhà anh khá xa rồi. Nếu muốn bắt cóc, một mình tôi là con gái cũng không thể vác theo một gã đàn ông 28 tuổi to như voi đi dọc đường. Ít nhất phải có một chiếc xe nhỏ, cùng với ít nhất 1 đồng phạm nữa lái xe chở đi chứ. Tội phạm bây giờ là như vậy - cô ôn tồn giải thích

- Vậy tôi có nên học một khóa tâm lí tội phạm không? - Tử Ngạn cũng đùa đùa hỏi lại

- Nên là như vậy đi, sau này anh thành tội phạm luôn cũng không tệ - Tử Ngạn thấy chân mày của mình giãn ra. Hắn cúi đầu mỉm cười

- Nhưng mà, chúng ta đang đi đâu?
- Không phải nói đến nơi anh thích sao? Anh thích đi đâu? - đi này giờ cô cũng quên mất hỏi
- Tôi cũng không biết tôi thích đi đâu nữa. Mù mắt, khiến tôi chẳng còn nhớ được đường gì nữa

Giọng hắn có hơi sần sã. Cô biết chứ. Bị mù, đối với một người, giống như mất đi tất cả ánh sáng. Suy nghĩ một lúc, cô lại lên tiếng nói

- Tôi biết chúng ta sẽ đi đâu rồi

Lang mang nghe thấy tiếng chim kêu, Tử Ngạn vẫn chưa biết được đây là đâu. Hắn chỉ cảm nhận làn gió mát mơn mơn qua da, bóng mát, bóng mát rất nhiều, chứng tỏ nơi đây rất nhiều cây, cũng không phải công viên. Hầu như không có tiếng người, chỉ có chim chóc cất tiếng kêu, bay lên, còn có tiếng suối chảy róc rách

Tư Du sợ hắn lạc, nắm lấy tay hắn dắt đi cho nhanh. Bàn tay hai người vô tình mà chạm nhau, cây gậy trên tay còn lại của hắn trở nên thật thừa thãi. Rồi Tử Ngạn siết chặt tay cô hơn, cảm thấy thực thoải mái. Cô kéo hắn đến cạnh một con suối nhỏ. Cho hắn đem gương mặt của mình nhúng hết vào nước. Cho nên khi tay hắn hươ loạn xạ, cô mới buông tay cho đầu hắn ngẩng lên

Tử Ngạn hít lấy hít để không khí, vô cùng tức giận

- Cô điên rồi sao? Chết người đó! - vuốt nước trên mặt, hắn hét lên mặt cô
- Anh không thấy rất sáng khoái sao? Lúc mệt mỏi nhất nếu nhúng mặt vào nước suối lạnh, sẽ khá hơn - rồi cô nhìn lên cây cầu trên suối - bây giờ chúng ta sẽ đi qua cây cầu nhỏ này, đến một ngọn đồi nhỏ sẽ gặp một cây đại thụ rất to, chúng ta sẽ đến đó, rồi, tôi sẽ kể tiếp câu chuyện hôm qua cho anh nghe - Tư Du lại nắm lấy tay hắn kéo lên, dắt đi qua cầu

32. Chương 32: Hiểu Lâm

- Anh có nghe thấy không? - đến cây đại thụ cao lớn trên đồi cao, Tư Du xoay người hắn hướng ra ngoài. Một làn gió mạnh thổi lên, làm áo hắn bay phấp phới, phía sau còn có áo trắng phăng phiu. Tử Ngạn nghe thấy tất cả âm thanh của cuộc sống nhộn nhịp. Tiếng gió rít qua kẽ lá, tiếng chim, tiếng suối, tiếng xe cộ inh ỏi. Dù không thể nhìn thấy nhưng hắn có thể cảm nhận được tất cả. Tử Ngạn xúc động, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu một cái. Tư Du hài lòng nói tiếp - có những người, mang hình hài của con người nhưng bên trong vẫn chỉ là một con thú, có những người có đôi mắt rất tốt, nhưng vẫn không nhìn thấy được những thứ tốt đẹp. Cho nên đối với anh, chỉ cần cảm nhận mọi thứ tồn tại là tốt rồi

Cô nói, rất đúng. Đôi mắt, có những người có, nhưng họ không biết nhìn những thứ tốt đẹp, vậy thì những người đó khác gì một kẻ mù như hắn. Hắn chưa từng nghĩ mình có thể cảm nhận được cả những thứ tuyệt vời như thế này. Hắn có thể khẳng định đây là lần đầu tiên mình đến đây. Hắn đưa tay lên không trung, để cho gió lùa qua kẽ tay thật kì diệu, hắn dang hai tay mình ra, ôm lấy cả một vùng trời lớn

Tư Du tin, bây giờ không còn từ ngữ nào cô có thể miêu tả cho hắn về khung cảnh bây giờ. Bởi vì, hắn đã cảm nhận được tất cả rồi. Tự hắn có thể làm được, chỉ là hắn không biết cách làm mà thôi. Đứng trên một ngọn đồi cao, nhìn xuống thành phố rộng lớn, bây giờ hắn cần nhất chính là những khoảnh khắc yêu đời, yêu mọi thứ tồn tại xung quanh mình

- Cô Lương? - hình như cô đã đi đâu, hắn quay lại hỏi
- Chuyện gì? - cô tìm một chỗ ngồi thoải mái dưới gốc cây, rồi kéo hắn lại ngồi xuống, để lưng hắn tựa vào thân gỗ to lớn
- Chỗ này ngồi tốt thật, cái cây này phải rất to - hắn nhúc nhích một chút rồi cười
- Đây là cây đại thụ mà - cô nhìn lên cây rồi cùng hắn ngắm nhìn thành phố đang ngày càng nhộn nhịp

- Còn câu chuyện? - thời điểm này hẳn rất muốn nghe kể chuyện. Tư Du hít một hơi thật sâu, cô tiếp tục câu chuyện của mình

- Thế rồi, hai người tiếp xúc một thời gian, cô gái dạy hẳn tập lái xe ô tô, dạy hẳn nói những từ ngữ khác nhau, hẳn giúp cô trốn tránh bọn thầy ma và xác xương, còn có cho cô thức ăn. Và rồi, bỗng một ngày, cô nhận ra mình phải trở về nơi vốn ở của con người, cô không thể nào ở đây mãi mãi được. Thầy ma nghe vậy thật buồn, nhưng không thể nói gì hơn, hẳn chỉ bày tỏ muốn đưa cô trở về mà thôi, tuy biết rằng rất nguy hiểm. Cô gái miễn cưỡng đồng ý. Hai người lái xe khắp nơi, cuối cùng lại tạt vào một căn nhà hoang. Và rồi sáng hôm sau,..... - gục, cô nhận ra sức nặng trên vai mình, hẳn đã ngủ say từ lúc nào - và rồi, và rồi.....cậu vẫn không thay đổi - những lời cuối cùng, cô coi như là mặc cho gió thổi đi

Để trời không quá tối, cô vội đánh thức hẳn dậy rồi cả hai cùng đi về. Hẳn vẫn chưa nhớ mình đã nghe hết câu chuyện chưa. Chỉ nhớ là gió thổi nhẹ nhẹ, lá cây rung rung, giọng nói như thôi miên của cô đưa hẳn vào giấc ngủ. Đến khi về nhà, thì trời đã chập tối. Hạ Phong thấy hai người về thì liền ùng ùng tức giận từ trong nhà đi ra

- CÔ ĐÃ DẮT CON TRAI TÔI ĐI ĐÂU VẬY HẢ? Cô có biết trời tối nguy hiểm thế nào không? - Hạ Phong chưa bao giờ nóng giận đến mức nhường người khác như vậy. Tử Thiên vội đặt báo xuống ngăn vợ lại. Mặt bà đã đỏ hoe lên vì lo lắng

- Mẹ..... - Tử Ngạn khó xử, không ngờ mẹ sẽ lại lớn tiếng với cô - là tại con.....

- Tôi xin lỗi, bà Tạ - Tư Du cúi đầu xin lỗi bà một tiếng - sẽ không có lần sau nữa

- Cô..... - Hạ Phong chỉ tay vào mặt cô, nói không nên lời

- Thôi được rồi, vợ à - Tử Thiên ngăn bà lại, nháy nháy mắt với cô - cô mau đưa Tử Ngạn lên lầu, tắm rửa, rồi, nghỉ ngơi đi. Nhanh lên!

- Vâng - Tư Du không nói nhiều nữa, dẫn hẳn đi lên lầu

Về phòng, Tử Ngạn vẫn còn cảm thấy có lỗi với cô. Cũng bởi vì hẳn ngủ quên cho nên cô mới bị mẹ hẳn hiểu lầm mà mắng

- Cô Lương.....

- Anh mau đi tắm đi, không thì người bị mắng lại là tôi nữa

- Vì tôi mà cô mới..... - hẳn vẫn đứng đó. Tư Du thì chọn đại một bộ đồ thoải mái trong tủ đồ dúi vào tay hẳn

- Đừng dài dòng nữa, tôi cũng không phải để ý những lời kia. Nhanh lên!

Tử Ngạn không nói nhiều nữa, xác định phương hướng mà quen thuộc đi về phòng tắm đã bật sẵn đèn và nước nóng. Trước khi đóng cửa, hẳn như sợ cô sẽ không nghe được

- Xin, xin lỗi - “Rầm”, hẳn đóng cửa thật mạnh, không muốn nghe cô nói gì thêm nữa. Tư Du thoáng sững sờ, nhưng rồi khi nhận được lời xin lỗi của hẳn, cô mới hài lòng rời đi

Xuống nhà, Tư Du ngồi xuống sofa, đối mặt với ánh mắt vẫn chưa nguôi ngoai được của Hạ Phong. Siết chặt vật áo, Hạ Phong lên tiếng

- Mong rằng sau này cô không hành động như vậy nữa, cô có thể hứa chứ? - Tư Du không biểu cảm gì, cũng không trả lời Hạ Phong, cô chỉ nhìn Tử Thiên bằng ánh mắt nghiêm túc

- Trước chuyện đó, tôi có chuyện muốn hỏi ý kiến ông Tạ

- Cô nói đi - Tử Ngạn sờ sờ đến tay cầm cầu thang để đi xuống, chắc hẳn mọi người đang tụ tập đầy đủ dưới phòng khách

- Tôi muốn giúp Phúc Nhật - bước chân chực sững lại, Tử Ngạn đứng như trời trồng ở giữa cầu thang, sợ tai mình nghe lầm

- Cô, cô nói cái gì? - Hạ Phong run run hỏi lại

- Tôi muốn vào Phúc Nhật để giúp công ty vực dậy - Tư Du không biết lời mình nói ra có bao nhiêu vô lí, nhưng cô cũng không thể nghĩ được thời điểm nào hợp lí hơn bây giờ để hỏi. Người khác nói gì cô cũng không để ý, cô chỉ quan tâm đến quyết định của Tử Thiên

- Chuyện này..... - Tử Thiên nhíu mày, đắm chiêu suy nghĩ

- LÀM SAO CÔ CÓ THỂ MỞ MIỆNG RA NÓI NHỮNG ĐIỀU BẮN THỬ NHƯ VẬY? - tim cô chợt đập lệch nhịp. Giọng nói đanh thép của hắn ở đằng sau, nhưng cô không dám quay lại nhìn vẻ mặt tức giận của hắn. Hơi thở cô trở nên thật nặng trĩu. Nhưng cô còn biết nói cái gì đây chứ? - TÔI..... - Tử Ngạn tức đến phát điên, lời nói nghẹn lại ở cổ họng - tôi đã suýt nữa, suýt chút nữa thì tin tưởng cô. Rốt cuộc thì sao? Vào đây chưa đầy hai tuần cô liền mở miệng nói muốn vào công ty, mặt cô có thể dày hơn được không? Loại người như cô không bao giờ thay đổi được đâu nhĩ? Toàn nói dối, mở miệng ra là nói dối. Nếu thiếu tiền như vậy sao cô không đi ngủ với đàn ông đi, ở đây nói hươu nói vượn cái gì, cho dù cả nhà tôi có phá sản cũng không cần nhận sự giúp đỡ gì đó của cô. CÔ TUỞNG MÌNH LÀ AI MÀ ĐÒI GIÚP PHÚC NHẬT? Tưởng mình là thiên tài sao? Hừ, nói nhảm, ngày mai, cô lập tức rút ra khỏi nhà tôi. NGAY!

Mắng người xong, Tử Ngạn liền quay người đi lên lầu. Nghe tiếng bước chân nặng nề của hắn, Tư Du không biết nên bày tỏ vẻ mặt của mình như thế nào. Chỉ có thể mím môi mà kiềm chế, lồng ngực thở thật khó khăn. Nhưng mà vì việc lớn, cô phải tiếp tục, cô làm sao để giải thích với hắn mọi chuyện. Rằng một người bạn 10 năm trước của hắn trở về giúp đỡ? Hắn có tin không?

- Không bằng, chúng ta làm với nhau một ván cờ..... - điều kiện đằng sau chắc cô không nói, người đàn ông kia cũng rõ. Giọng cô run lên hẳn, ông có thể nhận ra, chỉ là cô đang kiềm chế mà thôi

- Được thôi

Hạ Phong nghe lời ông nói thì giật nảy mình. Tử Thiên đang nghĩ cái gì mà quyết định để cô gái không quen không biết này đánh với mình ván cờ. Nếu thắng thì không nói, chứ nếu thua, không lẽ phải thật sự để cô vào công ty? Quá nguy hiểm, bọn họ còn chưa biết rõ cô là người thế nào, lai lịch ra sao. Hạ Phong nhìn ông lo lắng

Trong lúc đó, tâm thế Tư Du lại vô cùng từ tốn, khoan dung. Đi chưa được nửa quân số cờ, Tử Thiên đã đề nghị cô vào phòng sách của mình trò chuyện. Tư Du nhìn Hạ Phong một cái rồi theo gót chân ông. Đóng nhẹ cửa phòng, Tử Thiên nhẹ nhàng rót cho cô một tách trà. Tuy không hiểu chuyện gì nhưng cô cũng ngồi xuống theo lời mời của ông

- Sao cháu không nói sự thật ngay từ đầu? - nhấp một ngụm trà, Tử Thiên nhàn nhạt cười. Nhìn cô còn có vẻ không hiểu, ông tiếp tục nói - Tư Du?

- Bác, bác biết khi nào ạ? - Tư Du hơi ngạc nhiên nhìn ông

- Ha, cả đời này ta chỉ đánh cờ với một người, chẳng lẽ còn ngốc đến nỗi không nhận ra nước cờ của cháu - Tư Du chỉ cười nhạt một cái, uống trà nóng - chuyện này nếu Tử Ngạn biết, chắc chắn sẽ mừng phát khóc, cháu nên mau nói....

- Cháu hoàn toàn không có ý định cho cậu ấy biết - cô liền đánh gãy lời ông, ánh mắt trở nên thâm sâu - hơn nữa, có khi cậu ấy cũng không còn nhớ cháu

- Sao lại không có ý định? Nó biết cháu, nhất định sẽ rất vui. Cháu không biết chứ lúc trước.....

- Bác Tạ - không muốn nghe những lời dài dòng của Tử Thiên nữa, quyết định của cô vẫn chỉ có một - chuyện đó không quan trọng, cháu phải giúp Phúc Nhật, cháu không có nhiều thời gian nữa - Tư Du nói, mà giống như là nài nỉ. Tử Thiên cau mày nhìn cô, thật sự không nỡ để cô phải tha thiết như vậy. Không nhận diện với Tử Ngạn, để hắn hiểu lầm như vậy, cô có ổn không?

Đóng cửa phòng lại, Tử Ngạn ngồi bệt xuống đất. Tất cả lời cô nói đều là nói dối cả sao? Kể cả câu chuyện mà cô kể, kể cả những lời cô thường nói về bài học của thương nhân, đều là giả nhân giả nghĩa? Là hắn quá ngây thơ hay cô quá xảo quyệt? Tử Ngạn vùi đầu vào đầu gối. Hắn trước giờ trải qua nhiều người rồi cũng chưa có cảm giác vừa oán giận vừa xấu hổ như vậy

Hắn vậy mà tự tin rằng mình sẽ không bị người khác lừa lần nữa. Hắn lại một lần suýt tin lời của người khác. Vậy mà cô còn không biết xấu hổ lại đi yêu cầu với chính ba mẹ hắn, chắc chắn là bị đuổi việc. Nghĩ tới cô sẽ bị đuổi việc, hắn lại có hơi luyến tiếc. Không! Bây giờ hắn lại còn luyến tiếc với người kia. Hắn chắc chắn điên rồi. Hắn bị điên rồi mới nghĩ thật sự thân thiết với cô ta!

Nhưng mỗi lần nghĩ tới gương mặt cùng lời nói của cô không đồng nhất, hắn lại thấy tim mình quặn đau. Thật sự ở cạnh cô, lần đầu tiên trong suốt 6 tháng hắn có thể thấy đôi mắt mình không bị mù, không phải là mất tất cả. Giá như con người không có lòng tham, thì tốt quá! Cô gái này lại tham lam muốn tài sản của hắn, không phải muốn bầu bạn với hắn, không đáng, không đáng để bây giờ hắn để tâm tới

33. Chương 33: Sĩ Diện

Thả mình nằm trên giường, Tư Du tự hỏi, hắn sẽ giận mình bao lâu? 1 tuần? 2 tuần? Không phải, hắn sẽ hận cô cả đời, chỉ cần nơi nào có mặt cô, hắn sẽ không muốn đến. Đúng vậy, bây giờ chỉ có cách nói ra thân phận của cô, mọi hiểu lầm mới bị xóa bỏ. Nhưng mà, cô không muốn như vậy. Mọi chuyện quá rắc rối nếu bị tiết lộ

Cô thấy quan hệ đơn giản như bây giờ là tốt nhất. Hiện tại, chỉ có ba hắn là biết ý định về nước của cô. Ông hỏi cô về nước được bao lâu, cô nói hai tuần. Ông hỏi cô biết chuyện được bao lâu, câu trả lời cũng tương tự. Có lẽ, ông cũng hiểu chính là cô biết tin, liền về nước không do dự. Tính cách của cô luôn làm việc nhanh gọn sạch sẽ, đã quyết định làm gì thì sẽ làm liền, không nghĩ nhiều

Bây giờ, cô phải đồng thời gánh trên vai hai trách nhiệm vô cùng nặng nề. Một là nghĩ cách giúp Phúc Nhật vượt lên, hai là, hai là....lấy lại lòng tin của hắn, nhưng chắc là khó lắm. Lời hắn nghe, có bao nhiêu hiểu lầm, cô đều hiểu được. Cùng lắm sau này, ban ngày cô sẽ ở cạnh hắn, ban đêm, sẽ giúp Phúc Nhật nghĩ cách, chỉ cần nhận được cái gật đầu của Tử Thiên, cô cái gì cũng làm được

Chỉ là, chắc phải đánh phấn dày một chút, mặt phải chai lì một chút mới có cơ may khiến hắn nguôi ngoai cơn giận. Giống như lúc xưa, hắn kiên trì bám lấy cô, khiến cô hiện tại nhớ đến người bạn này mà giúp đỡ. Thôi thì, đây chính là lúc cô trả nợ cho hắn. Nghĩ đến ngày mai phải đối mặt với thái độ lạnh nhạt của hắn, cô bất giác cười khổ

Hắn rất mất lòng tin vào người. Cô biết, từ khi chuyện đó xảy ra, cô cũng khuyến khích hắn nên đề phòng những người xung quanh, kể cả cô. Nhưng không, cô là muốn hắn như vậy với tất cả mọi người, chỉ trừ cô, trừ cô ra. Cô muốn hắn đối xử đặc biệt với mình như lúc trước. Không hiểu sao lại có mong muốn như vậy. Cho là mình đã quá mệt mỏi trong ngày hôm nay, Tư Du bước vào phòng tắm

- Sao vậy? Không chịu mở cửa sao? - Hạ Phong thấy cô đã đứng trước cửa phòng hắn nửa tiếng đồng hồ rồi vẫn không nhúc nhích chân. Bà thở dài, gõ nhẹ cửa - Tử Ngạn, con không ăn sáng sao?

- Mẹ kêu cô ta đi đi rồi con ăn - Tử Ngạn lại giở tính trẻ con, hắn ôm gối đứng cạnh cửa chính, quyết không để cô vì đôi mắt mù này hắn mà khi dễ hắn

- Được được, cô Lương đã đi rồi, con mở cửa được chưa, đừng trẻ con như vậy, cũng 28 tuổi rồi còn đâu - Hạ Phong phì cười. Tử Ngạn loáng thoáng nghe tiếng bước chân xuống nhà cũng chưa thật sự yên tâm

- Mẹ xác định không lừa con?

- Đương nhiên, mẹ vào được chưa? - Tử Ngạn khó khăn mở cửa, hắn không biết về mặt bây giờ của mình có bao nhiêu phần buồn cười - mẹ, tại sao mẹ lại để cô ta tiếp tục ở đây? Cô ta là có ý đồ tiếp cận nhà mình đó

- Không phải tại mẹ, là tại ba con muốn giữ cô Lương ở lại làm việc - bà đặt đĩa trứng và bánh mì xuống bàn nhỏ

- CÁI GÌ? - hấn trợn mắt - ba bị mất trí rồi sao? Cô ta là lừa đảo, lừa đảo đó - hấn quăng gối xuống đất, suýt nữa trúng người mẹ hấn - ba đâu, con muốn nói chuyện với ba

- Vô dụng thôi, trưa nay hấn nói, ông ấy đi làm rồi - Hạ Phong chép chép miệng, lại nhìn sang cô ở bên cạnh vừa mới lên

- Nếu cô ta còn ở đây, con sẽ không ra khỏi phòng nửa bước - Tử Ngạn dùng dằng mò mẫm ngồi xuống giường, giọng vẫn chưa hạ xuống được. Tư Du thấy vậy nhếch mép

- Tùy anh thôi, anh Tạ, tôi cũng không có ý định lôi anh đi lung tung - mắt vừa nheo lại liền căng ra. Hạ Phong sợ mình bị tội nhỏ hành hạ đôi tai đã sớm chuồn êm ra ngoài

- Cô vào đây lúc nào?

- Lúc này

- Ai cho?

- Chủ nhà này cho

- Cô lấy tư cách gì mà vào đây? Chẳng phải tối qua tôi đã nói, mong lỗi tai cô không có điếc, làm ơn rút khuất mắt tôi - hấn đánh thếp cảnh cáo

- Tôi ở đây vì hợp đồng làm công ăn lương, chẳng lẽ anh nói tôi rút, tôi phải rút? - Tư Du chống tay dựa vào bàn nhỏ, nhìn mâm thức ăn đang dần bốc khói mà nguội lạnh

- Muốn làm gì thì tùy cô, dù cô nói gì tôi cũng không muốn nghe

- Tùy anh thôi, lỗi tai không phải cứ thích là có thể khống chế những thứ nó nghe

- CẢM MIỆNG!!! - hấn tức giận vớ đại một cái gối ném về phía phát ra âm thanh, cô dễ dàng né tránh được cái ném yếu xiu ấy. Có lẽ hấn rất tức giận, không cãi lại cô

Tử Ngạn thở hồng hộc rồi quyết định im lặng. Nếu bây giờ hấn đấu võ mồm với cô, khẳng định là thua. Người này, hấn nói một câu, cô liền nói lại một câu, không thua kém gì. Vậy mà khiến hấn không cãi lại được, tức muốn chết! Bây giờ hấn ngồi đây, coi thử cô có thể làm gì. Ăn chứ gì? Hấn không ăn, cho dù có đói bụng cỡ nào. Để xem cô sẽ thuyết phục hấn ra sao, mẹ hấn mà biết hấn giờ này còn chưa ăn sáng, nhất định có mười ba cũng không chống lưng được cho cô

Nhưng mà, thời gian trôi qua thật mau. Tiếng nhích kim của đồng hồ như thốn thức hấn, Tử Ngạn cắn cắn môi, không biết hiện tại cô đang làm gì. Có lẽ đang ngồi máy tính? Cảm giác có một người ngồi trong phòng mình mà không thể biết người đó đang làm gì thật khó chịu. Không lẽ hấn lại hỏi? Không thể nào, hấn không được chịu thua, hấn đã quyết không nói chuyện với cô ta

Liệu cô ta có lực lợi gì đó trong phòng hấn hay không? Không, nếu có chắc chắn hấn sẽ nghe thấy. Mà cô ngồi máy tính gì mà lâu quá vậy, lại còn thỉnh thoảng nghe tiếng lục đục nữa. Kỳ lạ là người này không hề nói một câu nào, không thấy chán hay sao? Bình thường cô ta cãi nhau với hấn, có lẽ là một người hay nói

Qua một lúc lâu nữa, đến khi lỗ mũi hấn ngửi thấy mùi thức ăn trong phòng mãnh liệt nhất, lại không thể ăn. Hấn đói sắp chết rồi, tại sao cô ta còn chưa mở miệng mời hấn ăn cơm? Dù cho là vì sĩ diện, hấn cũng có thể gạt bỏ để chấp nhận kia mà, có sao cô ngay cả thở cũng giống như không thở vậy chứ? Tư Du nhướng mày nhìn hấn cằn cằn ngồi trên giường không yên, khóe môi lại nhếch lên

Cô bỏ máy ảnh trên tay xuống, đắm mắt nhìn hấn. Có lẽ hấn sẽ không biết cô đang nhìn mình đâu nhỉ? Giờ này, có lẽ hấn đói? Nhìn mũi hấn cứ luôn hướng về mâm thức ăn như vậy, cô liền biết. Trong đầu đột nhiên nghĩ tới vài chuyện thú vị, nếu bây giờ cô đem thức ăn đặt ở đầu giường, hấn có đói đến mức phát điên không nhỉ? Hấn nghĩ đến sĩ diện, chắc chắn sẽ không nhờ vả cô rồi. Chuyện hấn tự mình tìm đến thức ăn lại hoàn toàn không thể

A, lúc đó, hấn sẽ chọn cái gì nhỉ? Sĩ diện hay là cái bụng? Cô thực hiểu kì. Nhưng mà, không đâu, cô sẽ không độc ác như vậy, cũng không muốn khiến hấn mất mặt. Hiện tại cô đang tỏ ra mềm mỏng nghe lời hấn. Mà nhìn thái độ của hấn, cũng không quá tức giận so với hôm qua, có lẽ hấn dễ tính hơn là cô tưởng. Nghĩ đến đó, nét mặt cô lại dần ra đến thần kì

Tư Du nhìn máy ảnh đã bị tháo rời, một phần pin, một phần phim, một phần thân máy rời rạc trên bàn. Cô nhờ Đông Hạo gửi máy ảnh của nó qua đây cho cô mượn một chút, loại máy ảnh lấy liền, nó cũng đã mua sẵn giúp cô vài cuộn phim. Tư Du chưa từng dùng qua thứ này nên hiện tại đang nghiên cứu một chút

Cánh tay mảnh khảnh nâng lên, cô kéo tay áo sơ mi trắng xuống một chút, cầm máy ảnh chụp bừa một tấm. Nghe tiếng lách tách, Tử Ngạn giật mình, hần chặc chặc nghe thấy tiếng chụp ảnh. Tại sao lại chụp ảnh? Cô chụp ảnh hần? Lần này thì Tử Ngạn không thể ngồi im được nữa, ai cho phép cô tùy tiện chụp ảnh người khác

- Cô làm gì vậy?

- Tôi chụp ảnh - cô đợi ảnh chạy ra, thản nhiên nói như mình chẳng làm gì sai

- Ai cho cô tùy tiện chụp ảnh tôi, có tin tôi kiện cô không? - hần nhú mày chặt nhìn cô

- Tôi thật mong chờ một người mù như anh có thể kiện được ai. Hơn nữa, tôi chỉ đang thử máy ảnh, anh có lẽ lâu rồi không nhìn gương, không biết nhìn mình xấu như thế nào sao? - cô chép miệng, nhưng cái này là thực, cô thấy hần thật lời thôi lét thết, như kẻ ăn xin, lại còn bị mù

- Cô cố tình nói đểu tôi sao? Tôi biết, cô không cần nói, tôi biết mình bề ngoài xấu xí, tôi quen rồi, không cần cô lo - Tư Du đứng dậy, đặt máy ảnh xuống bàn, đưa thức ăn đến trước mặt anh

- Có nhớ tôi từng nói, có một số người có mắt, nhưng vĩnh viễn không thể nhìn thấy cái đẹp không? - hần im lặng, cô nói tiếp - anh là một trong số thứ đó - ngón tay hần chợt cử động. Tim hần có chút đập nhanh, cô nói hần, hần là một trong số thứ đó, có nghĩ là sao? Lời nói mập mờ này lại làm cho hần nóng mặt? Nhìn thấy hần liên tục chớp mắt như kẻ ngốc, cô đẩy mâm ăn đến trước mặt hần - ăn mau đi, anh đói rồi đấy. Nếu anh ăn, tôi sẽ kể anh phần kết câu chuyện

Tử Ngạn biết, mình chắc chắn bị cô bẫy. Hần bây giờ ăn, không phải vì muốn nghe câu chuyện gì đó của cô, hần chỉ vì cái bụng đói của mình mà thôi. Tuy nói vậy, nhưng lỗ tai hần vẫn dính lên sẵn sàng nghe tất cả những gì phát ra từ cổ họng cô. Giọng nói như người kể chuyện của cô mê hoặc chết người. Hần không thể không nghe

Nhìn Tử Ngạn miễn cưỡng cầm muỗng ăn, ánh mắt cô đắm xuống hài lòng. Tư Du hít một hơi thật sâu, tiếp tục câu chuyện của mình

- Thế rồi, thầy ma liêu mình tìm đến doanh trại của con người, muốn thông báo với cô gái một việc. Rằng hần đã mơ, điều mà một thầy ma sẽ không bao giờ có, hần nhận ra mình đã thay đổi, đã dần trở thành một con người, nhờ có cô. Bề ngoài của hần thay đổi, dáng đi cũng thay đổi, giọng nói cũng thay đổi, hần muốn khoe tất cả sự thay đổi như là một niềm hạnh phúc với cô gái. Cuối cùng, hai người gặp được nhau, cô gái vô cùng ngạc nhiên nhìn thầy ma, nhưng lòng dâng lên cảm xúc hạnh phúc. Nghe thầy ma kể, không chỉ có hần thay đổi, bạn bè thầy ma khác của hần cũng thay đổi, họ thật sự đang dần biến thành người. Và hần cầu xin cô gái một điều, hần muốn gặp ba cô, như để cầu xin sự giúp đỡ. Và ba cô gái là một vị tướng, ông không chấp nhận điều này. Những cuộc tấn công thầy ma và xác xương vẫn diễn ra. Nhưng lần này, có sự tham gia của một quân đội thầy ma khác, là bạn của hần - Tư Du ngừng một chút, nhìn hần vừa ăn vừa say sưa nghe cô kể chuyện

- Rồi sao nữa? - hần hỏi, không nhận ra mình đã bỏ qua sỉ diện đàn ông lúc này như thế nào. Tư Du coi như hần đã mở lòng một chút, kể tiếp

- Và rồi. Họ đã thắng, loài người, và thầy ma, đã giết hết bọn xác xương. Nhưng vì cứu người con gái, thầy ma đã liêu mình bảo vệ hai người khi nhảy từ trên cao xuống hồ. Ba cô gái vì sợ con mình bị thương bởi thầy ma nên đã hạ lệnh bắn hần. Lúc đó, lúc đó cô gái mới biết thầy ma có bao nhiêu phần quan trọng với mình. Và, người hần đã chảy máu. Một bằng chứng chứng tỏ sự sống. Bao nhiêu con mắt chứng kiến, hần đã được giải phóng trở thành con người. Và trong buổi sáng hôm đó, dưới làn nước trong xanh, cô gái nhìn thấy đôi mắt đục ngầu đang biến đổi trở thành màu xanh sáng như ngọc. Đó giống như là một minh chứng cho thầy ma có thể biến trở thành con người. Từ đó về sau, cô gái và thầy ma sống hạnh phúc bên nhau. Cô gái có hỏi thầy ma, hần có nhớ gì về con người trước kia không? Hần trả lời không, kí ức của hần chỉ thật sự tồn tại sau khi cô xuất hiện mà thôi

Kết thúc câu chuyện, Tư Du hí hóp nhìn hấn đang tựa đầu vào thành giường say sưa ngủ. Tốt thật! Người này suốt ngày ăn xong lại nằm ra ngủ, không biết rằng ở công ty có biết bao nhiêu khó khăn. Có lẽ cô phải dạy dỗ hấn lại một chút, nếu không đến khi cô đi, hấn lại phá hỏng thành quả của cô nữa thì phải biết làm sao

Tư Du nhẹ nhàng lấy mâm thức ăn ra, đắp chăn ấm cho hấn. Nhìn lồng ngực bẽn lẽn nâng lên rồi hạ xuống nhịp nhàng, cô an tâm lấy mấy sợi tóc trước mắt hấn ra. Tại sao tóc hấn lại dài như vậy. Có nên cắt ngay không? Còn râu? Râu có nên cạo? Ngón tay lại cử động lên trên, Tư Du vuốt vuốt trán cao, đầy mắt ôn nhu vô cùng

- Tôi cũng vậy, cũng giống như thầy ma đó

34. Chương 34: Tiếp

Tư Du tập ghi lại những khoảnh khắc của hấn trong ngày. Sau khi tham khảo nhiều trang mạng, chụp ảnh và lưu giữ chính là một hi vọng cho người mù. Cô cũng hi vọng, sau này hấn nhìn thấy lại, có thể quý trọng những tấm ảnh như lúc này. Mặc dù, hình tượng lúc chụp hình của hấn có hơi.....lộn xộn, và cô phải gấp khó khăn khi sử dụng máy ảnh

Chiều nay cô có buổi hẹn với ba hấn ở Phúc Nhật. Tính ra, đây có lẽ là lần đầu tiên cô chính thức đến công ty. Hơn nữa, hôm nay ông còn giới thiệu cô với thân phận là một thư kí cấp cao của giám đốc, có mọi quyền hành cũng như quyết định của một giám đốc. Thật ra, cô nói ông không cần khoa trương như vậy, cô chỉ muốn là một nhân viên ngắn hạn bình thường, chỉ là cô muốn hiểu thêm về cách làm việc của Phúc Nhật

Lần về nước này, cô không chắc mình có thể thích ứng với nhịp làm việc ở đây, nhưng cô tự tin mình sẽ làm tốt. Phúc Nhật không phải yếu về tài chính, chỉ là họ chưa có kế hoạch đúng đắn nên những lần bán ra sản phẩm không đạt được lợi nhuận cao như những năm trước mà thôi. Cô đoán, có lẽ là bắt nguồn từ hấn. Cái người không hề biết buôn bán là như thế nào, người ta nói thế nào thì mình liền thế ấy

Tư Du thở dài, hấn như vậy, sau này làm sao đứng đầu một công ty chứ? Xem ra, cô phải dạy hấn rất nhiều điều. Trong một thời gian ngắn, để đảm bảo tất cả những chuyện đó quả thực có hơi quá sức. Nghe ba hấn giới thiệu mình, cô có thể nhận ra bao nhiêu ánh mắt nghi ngờ nhìn mình. Có một vài lời phản đối, một người trẻ tuổi như vậy có thể làm gì, có chăng chỉ khiến tình hình công ty trở nên tệ hơn?

Tư Du ngay cả cái nhượng mảy cũng không có, trong đầu đã thầm có tính toán. Bọn họ, chắc không phải đã âm thầm làm điều gì vì lo sợ Phúc Nhật sẽ phá sản sớm chứ? Tốt nhất bọn họ nên cầu nguyện là mình không có, nếu không, cô chắc chắn sẽ moi ra cho bằng được. Như thường lệ, Tử Thiên lại nói một câu bá đạo “Tôi là giám đốc, tôi có quyền quyết định”

Một đám lão già xảo quyệt, lại phải cúi đầu trước một đứa trẻ, có ai mà không uất ức. Nhưng Tư Du lại chẳng thấy có vẻ gì là nhấn tâm, cô không yêu cầu, là ông tự đề bạt cô lên. Mà cô cũng nghĩ, mình sẽ rà soát lại bộ máy làm việc ở Phúc Nhật trong thời gian này. Tình hình công ty tệ hại cũng là một tác động lớn, khiến họ chán nản mà sinh ý nghĩ muốn buông xuôi công việc

- THUỐC, THUỐC, THUỐC, MẤY NGƯỜI ĐI MÀ UỐNG ĐỒNG THUỐC ĐÓ ĐI! - Tư Du ở bên ngoài đã nghe tiếng võ của thủy tinh bên trong, cô vội đi vào, thấy người làm đang run rẩy dọn dẹp những mảnh vỡ, còn hấn thì đang ngồi trên ghế xem ti vi

Hấn lại xem ti vi? Xem ti vi cũng giống như một xúc phạm đối với hấn, vậy mà hấn cố chấp muốn nghe âm thanh phát ra từ nó? Mặc dù mỗi lần nghe xong, hấn đều cáu giận với mọi người, thậm chí là đập phá tất cả, cô thật không hiểu nổi. Tư Du cất túi xách trên ghế, bước lại gần sau khi người làm đã dọn dẹp xong

- Anh đang làm gì thế? - giọng cô nhàn nhạt mà cũng có phần mệt mỏi

- Sao cô cứ thích xuất hiện thế? Không phải tôi nói cô không cần đến đây nữa sao? Cô muốn tiền à? Được, tôi cho cô tiền, cô có thể biến đi được không? - hần không biết từ đâu, mò trong túi quần một xấp tiền giấy, rồi quăng thẳng về phía trước, kì lạ lại hoàn toàn nhắm đến mặt cô. Vết đỏ của giấy còn ở một bên má, đau rát, cảm giác thật rẻ tiền

Tiền bay lả chả, Tư Du đứng im ở giữa phòng khách, không hề nói một lời. Mặt cô có chút vụn vẹo mà nhìn hần. Lần này, hần thành công sỉ nhục cô triệt để. Chiều nay, cô bị một đám người trong công ty soi mói từ đầu đến chân, hoàn toàn chỉ trích cô không có tư cách. Cô vẫn giữ gương mặt lạnh tanh của mình để ứng phó, nhưng vẫn không dễ dàng gì

Đến tối, cô tính về khách sạn, nhưng lại muốn tạt qua coi hần như thế nào. Lúc này, lại bị hần đối xử như vậy, lòng không khỏi dâng lên cảm giác chua xót. Tử Ngạn không hề có một tia bối rối hay có lỗi, hần nhấn tâm quay đầu sang chỗ khác, vờ như đang xem ti vi. Tiếng âm thanh đóp chát của người phụ nữ trong bộ phim truyền hình nhiều tập giống như bị nhiễu loạn

Hạ Phong vừa tắm xong, chứng kiến một màn nẩy lửa thì thất kinh. Bà chỉ sợ Tư Du chịu không nổi mà lớn tiếng mắng, nhưng trái lại, cô không hề nói một lời. Hơn nữa, bây giờ cô lại đang có hành động rất kì lạ. Tử Ngạn nghe rục rịch dưới đất lại có chút không tự nhiên, không biết được cô đang làm gì. Tư Du đang cúi xuống nhặt nhanh từng tờ tiền một, không hề có chút gượng gạo nào

Cô chỉ, lượm những tờ tiền, rất tự nhiên, như nhặt một thứ đồ mà mình đánh rơi. Hạ Phong không nỡ nhìn cô như một kẻ ăn xin, lượm nhặt những tờ tiền dưới đất, chịu đựng bị sỉ nhục như vậy không có mấy người làm được. Tư Du làm xong việc của mình, nét mặt lại tĩnh lặng như núi Thái Sơn, vững chãi cầm xấp tiền đi đến trước mặt hần

- Đây không phải thứ anh có thể tùy tiện quăng cho người khác như vậy. Đây là tiền của ba mẹ anh, không phải thứ mà một kẻ mù như anh có thể làm ra, nên cũng đừng có tùy tiện đưa cho người khác, cho dù là kẻ tồi tệ nhất, hay kẻ mà anh ghét nhất, trái lại, một đồng một cắc cũng không được đưa cho dù là bố thí. Tối nay tôi định sẽ về thẳng nhà nhưng cuối cùng lại ghé sang đây coi anh như thế nào. Và tôi cũng không hối hận, bởi vì như vậy, tôi mới biết được con người của anh rẻ tiền và chẳng khác những tên công tử bột khác là bao - Tư Du nói giọng đanh thép, không phải rét lạnh răn đe người khác mà là xen lẫn một chút thất vọng

Tử Ngạn bất động, hần không thể nói gì nữa hết. Một lúc sau, hần nghe tiếng cô chào mẹ hần về rồi đặt thứ gì đó lên bàn, hần đoán là xấp tiền lúc nãy. Tử Ngạn hơi nhú mày, lời nói của cô cứ vang vọng trong đầu hần. Hần nghĩ, bây giờ mình là một kẻ mù, lại còn bị người khác sỉ nhục lại, khiến hần càng xấu hổ hơn

Hần không phải những tên công tử bột khác như cô nói. Nhưng hành động giống như rửa tiền lúc nãy, khiến hần không thể phủ nhận được. Từ khi nào tính cách hần lại thay đổi nhiều như vậy, trước đây hần không phải vậy. Trước đây hần chăm chỉ làm việc cũng chỉ vì yêu thích nó, muốn làm ra thật nhiều tiền để ba mẹ có thể yên tâm

Bây giờ, không những trở nên vô dụng, lại còn là gánh nặng, còn tiêu tiền phung phí, mà đúng hơn, thời gian này nên sống tiết kiệm. Hần cho rằng mình là một tên giàu có lắm tiền? Không phải, nếu Phúc Nhật không thể vực dậy, như vậy tiền cũng coi như đổ sông đổ biển, biết đâu ngày mai, Phúc Nhật sẽ phá sản. Bởi vì hần ở nhà, hoàn toàn là một kẻ mù không biết gì cả

Tử Ngạn thấy mình thật hèn hạ. Hần ghét một người chỉ thích chiếm đoạt Phúc Nhật, nhưng lại nghe lời người đó, còn thấy người đó nói đúng vô cùng, từng lời đều như ru hần ngủ. Hần bây giờ không biết phải làm cái gì thì mới trở nên có ích hơn. Người ngoài, là cô. Có khi còn hiểu rõ tình hình hơn hần, hiểu tất cả dù cô đến chưa đầy một tháng

Tử Ngạn run run siết chặt vành ghế đứng dậy, Hạ Phong nhìn hần rồi cuộc cũng chạy tới đỡ, xót xa nhìn con trai như kẻ sắp chết. Hần từ chối giúp đỡ, muốn tự mình đi lên lầu. Nhưng vừa đến chân cầu thang, chân đã vấp ngã. Kì lạ thật, bình thường hần đều không vấp chỗ này, sao hôm nay lại trở nên như kẻ tàn phế thế này?

Hạ Phong hoảng hốt vừa quay đi, con trai liền có chuyện. Bà vừa chạm vào làn da màu đồng của hần, Tử Ngạn đã hét lên âm ỉ. Hần ghét. Ghét tất cả! Ghét tại sao lời cô nói quá đúng? Tại sao càng nói hần lại

càng thấy mình đáng chết? Nước mắt rỉ ra, Tử Ngạn ôm ngực ngồi thoi thóp dựa vào chân cầu thang, hít lấy hít để không khí như sắp chết ngộp

Thật ra, hẳn thật sự đang chết ngộp! Hẳn không hiểu tại sao mình khóc? Khóc vì cái gì? Đau khổ vì cái gì? Khi tất cả mọi thứ như bóng tối đột nhiên sụp đến hẳn 6 tháng trước? Rồi cô đến, như cơn sóng thổi đi tất cả sự kì quặc mà hẳn tạo ra trong tính cách của mình, như một lớp phòng vệ, hành hạ người khác. Hẳn ghét các mối quan hệ, bởi vì chính nó đã biến hẳn trở nên như thế này

Nhưng con người mà, không bao giờ thoát khỏi các mối quan hệ. Bởi vậy hẳn mới hạn chế những thứ đó. Điều khiến hẳn phát điên nhất bây giờ là hẳn phát hiện, hẳn không thể nào ghét cô như mình tưởng được nữa. Ở cô có cái gì đó thật khiến người khác muốn tin tưởng, không muốn phản kháng lại, cho dù giọng nói cô nhẹ nhàng như nâng niu

Chỉ là hẳn thật kém cỏi, không bằng một người con gái xa lạ. Ba hẳn vậy mà nên tin tưởng cô. Bây giờ hẳn có nói thì có ích gì? Hẳn cũng đâu thể điều hành công ty được nữa. Chỉ e rằng tâm địa cô không chỉ đơn giản như vậy. Giúp bọn họ, đâu có ai tốt đến vậy? Hẳn biết chứ, hẳn đã biết sau khi mất đi đôi mắt này

35. Chương 35: Lớn Tiếng

Hẳn lại không chịu uống thuốc. Sáng nay cô đến đã thấy hẳn vứt hết thuốc xuống đất rồi. Tư Du giương mắt nhìn người làm lუმ khum nhặt từng viên thuốc nhỏ. Cô lấy máy ảnh trong túi xách ra, chăm chăm nhìn hẳn ngồi trên sofa, đặt hai tay lên đầu gối, lưng thẳng như đang hành hạ người làm, nhưng bản thân hẳn mắt không thể thấy được

Hạ Phong trách móc từ trong bếp ra. Không ngừng khó chịu với tính cách khó chịu thất thường dạo này của hẳn. Chợt nhìn thấy cô, bà im bặt. Tử Ngạn không nghe mẹ than phiền nữa thì nhủ mày, hẳn nhận ra có điều không ổn. Chợt nghe tiếng máy ảnh, rồi tiếng ề ề của ảnh chạy ra. Tử Ngạn mày lại càng nhủ chặt hơn

- Cô đang ở đây? - người này thật đáng sợ, ngay cả bước đi hẳn cũng không nghe thấy - cô chụp ảnh? - giọng hẳn cao hơn một quãng. Lại còn chụp ảnh? Cô ta cuồng chụp ảnh hay thứ gì? Thật nham nhở!

- Tôi cũng không phải chụp anh, anh khó chịu cái gì? - Tư Du lắc lắc tấm ảnh cho ra hình rồi nhàn nhạt nói

- Cô.... - Tử Ngạn tức nghiến răng nghiến lợi, bởi vì đôi mắt không thể nhìn thấy nên hẳn không tài nào xác minh được lời cô có bao nhiêu phần nói dối - **CÔ CỨT KHỎI NHÀ TÔI NGAY! RỐT CUỘC LÀ CÔ MUỐN CÁI GÌ HẢ?** - Tử Ngạn lấy gối trên sofa ném bừa nhưng cũng chỉ ném vào không trung như một tên ngốc

- Tôi chỉ muốn đôi mắt anh sáng lại - cô không ngần ngại nói ra mục tiêu của mình. Cả hẳn và mẹ hẳn đều thoáng sững sờ, rồi sau đó, mỗi người lại theo đuổi một suy nghĩ riêng

- Mắt tôi? Sáng lại? **CÔ MUỐN LÀM BÒ TÁT SỐNG HAY ĐỨC MẸ THÌ CŨNG NÊN ĐẾN NHÀ THỜ ĐI, Ở ĐÂY KHÔNG CÓ CHỖ CHO CÔ.** Cô thừa biết tôi bị mù nên cố ý chọc tức tôi chứ gì? Tôi nói luôn cho cô rõ, mắt tôi mù rồi. **LÀ MÙ RỒI! CÔ CÓ NGHE RÕ KHÔNG?** - Tử Ngạn gào thét như điên, hốc mắt lại nóng rực lên - Cô đi đi. Tôi xin cô đấy, đi đi! Tôi không thể nhìn lại được đâu - Tử Ngạn loạng choạng xoay người, chân lại đụng trúng cạnh bàn đầu giường, nhưng hẳn cũng không có cảm giác

- Không phải như vậy. Mù, chỉ là di chứng sau tai nạn, có thể phục hồi được, chỉ cần anh có ý chí. Ba mẹ anh chưa bỏ cuộc, ngay cả một người xa lạ như tôi còn chưa bỏ cuộc, **ANH ĐÃ BỎ CUỘC?** Anh chẳng hề có trách nhiệm với đôi mắt của mình, vậy mà còn đòi gánh vác cả một tập đoàn lớn? Anh không hề có tư cách chút nào. Được thôi, bây giờ anh cứ về phòng, đóng cửa, hằng ngày ăn cơm, tắm rửa, mà sống qua ngày từ đây cho đến lúc chết. Anh không cần phải bận tâm hàng ngàn người ngoài nhà máy làm việc cật lực ra sao để kiếm miếng ăn, cũng không cần bận tâm ba anh ở công ty bị người khác nhìn với ánh mắt gì,

cũng chẳng cần biết thế giới ngoài kia đẹp như thế nào. Những thứ đẹp đẽ, không bao giờ nhìn được bằng mắt thường

Tư Du nói mà như mất bình tĩnh. Cô về đây không phải để thấy đáng về muốn buông xuôi tất cả của hân. Cô về đây là để trông nom hân một chút. Nhưng hân làm cô quá thất vọng! Tạ Tử Ngạn ngày xưa của cô đâu? Người không hề bỏ cuộc, luôn bám riết lấy cô hàng ngày, luôn miệng muốn nói làm bạn với cô, khiến cô thay đổi, bây giờ đang ở đâu?

Rõ ràng không phải cái người râu tóc lởm chởm này. Hân khựng lại một chút rồi khó khăn đi lên lầu. Cô nhìn theo, nhìn bóng lưng khòm xuống của hân, lòng não nề vô cùng. Cuộc sống ở công ty vốn không đơn giản gì, cô đã rất mệt mỏi và có thể nhận ra, thời gian nghỉ phép của mình không đáp ứng nổi, cô đã rất hoang mang

Tư Du nhặt gối dưới đất lên, phúi bụi rồi đặt về vị trí cũ của nó. Hạ Phong nhìn từng động tác của cô mà cảm thấy mũi lòng. Gật đầu chào bà một cái, cô rời đi. Hạ Phong ôm mặt khóc nức trong bếp. Bà đã rất sợ! Bà cũng rất sợ, sợ như Tử Ngạn vậy. Sợ lời bác sĩ nói về đôi mắt của hân như quả bóng trôi lơ lửng giữa bầu trời, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ, hoặc có thể không bao giờ vỡ

Mong manh, và ít hy vọng. Vì vậy từ lúc từ bệnh viện trở về nhà cho đến nay, bà không hề nói với hân về bệnh tình của mình. Hằng tháng chỉ đến bệnh viện khám mắt, nhận thuốc, rồi uống cho qua ngày mà không hề biết mắt mình đến khi nào mới sáng lại. Khi nghĩ đến Tử Ngạn mỗi sáng thức dậy, mong rằng khi mở mắt mình có nhìn thấy ánh sáng, nhưng rồi lại không có, tim bà thắt lại quặn quai

Bà đã từng có một tia suy nghĩ bỏ cuộc trong đầu. Bà là mẹ, nhưng cũng chưa bao giờ động viên hân cố lên, hãy uống thuốc, nghỉ ngơi, rồi đôi mắt kia sẽ trở lại. Chưa bao giờ, bởi vì chính bà cũng sợ lời mình nói ra sáo rỗng, lại càng làm hân.... Mà không, là bà nhu nhược. Bà không nên làm như vậy. Một lời cô gái kia nói, liền làm đảo lộn cả cuộc sống suốt 6 tháng mà gia đình họ cố gầy dựng

Hạ Phong hi vọng, cô đến, chính là một hy vọng mới đối với hân. Chưa từng có ai khắc chế được hân, mà bà lại thấy, lại thấy hổ thẹn hơn với cô. Bà không cần biết cô đến đây với mục đích gì, muốn cái nhà này hay cả Phúc Nhật, chỉ cần làm con trai bà có lại niềm tin vào cuộc sống, bà đã mãn nguyện lắm rồi. Đó chắc cũng là lí do Tử Thiên cố chấp muốn giữ cô lại cho dù bà có gặng hỏi

3h chiều. Ánh nắng vẫn còn gắt lắ. Phúc Nhật lại bận rộn như lúc trước, mà không, là bận rộn hơn lúc trước. Xen lẫn với tiếng máy photo, tiếng gõ bàn phím và tiếng pha cafe, là tiếng trò chuyện chán ghét và lười biếng

- Cô nói xem, cái cô gái nhỏ kia là bồ nhí của lão giám đốc chắc? Tại sao trong một đêm liền đưa cô ta lên vị trí tổng quản lý, thay đổi sành sạch tất cả, bắt chúng ta làm việc thâu đêm. Cô xem, da mặt cô đã xấu đến mức nào - nữ nhân viên vừa nói vừa chỉ chỉ vào mặt mình

- Theo tôi thấy, là cô ta thấy cái bụng mình ra đe dọa. Mấy cô nói xem, Phúc Nhật bây giờ đã thành ra như vậy, phá sản lúc nào không hay, nếu như có thêm tin đồn, e rằng chống đỡ không nổi

- Tôi thì nghĩ, Phúc Nhật dù sao cũng sẽ phá sản trong nay mai, cô ta có lên, chắc cũng chỉ tranh thủ lấy ít tiền bỏ trốn - một nữ nhân viên khác khoanh tay, khoan khoái uống cafe

Một đám trưởng phòng khác vừa kết thúc cuộc họp ồn ào đi ra, đám nhân viên kia im thin thít, xếp hàng cúi đầu. Không phải những người kia không nghe thấy lời đồn thổi trong nhân viên, mấy lão trưởng bối liền thở dài. Âm lãnh lúc này trong phòng họp của cô gái thật đáng sợ. Kinh khủng hơn, tổng giám đốc ngồi đó mà không hề nói một câu nào, chỉ trầm mặc nhìn chằm chằm vào biểu đồ trên máy chiếu, khác với bình thường luôn la hét ầm ĩ của ông

Nhưng mà theo cái nhìn lâu năm của bọn họ, kế hoạch của cô là bất khả thi. Một cô gái giống như mới ra trường lại đi theo hướng đầu tư như vậy, cũng không suy xét đến tình hình vốn ở công ty đã cạn kiệt đến mức nào, còn liều mạng muốn đầu tư vào thị trường Hàn Quốc, như vậy khác nào giết Phúc Nhật. Tổng giám đốc không nói, bọn họ cũng không dám lên tiếng

Chỉ là, cô gái này bị người khác chê cười và khinh thường quá nhiều về trình độ của mình. Không ai nắm rõ được lai lịch của cô, chỉ biết cô là từ Mỹ trở về nước, không lâu sau được tổng giám đốc tín nhiệm đưa vào

công ty, hơn nữa còn giao cho chức vụ “dưới một người, trên vạn người” đó, khiến không ít người phản đối

- Ông xem, tiền lãi công ty đã thấp đến nỗi tiền lương cho nhân viên còn trả không đủ. Tôi chỉ sợ cuối năm nay chúng ta không có tiền thưởng

- Ông còn nghĩ đến tiền thưởng? Chi bằng ông rút vốn, chuẩn bị đầu tư chỗ khác cho rồi, tôi thấy Phúc Nhật này sắp phá sản cũng đảm lo

- Mấy ông nói gì vậy? Dù sao chúng ta cũng tâm huyết với Phúc Nhật đã lâu, nói bỏ không dễ

- Chứ ông bảo bây giờ tôi phải nghe lời đứa con nít đáng tuổi con gái tôi đó sao?

Tranh cãi vẫn tiếp tục diễn ra. Tư Du siết chặt hồ sơ trong tay, lạnh người nhìn bọn họ rời đi. Cô biết thử thách lần này không dễ, nhưng cô không có thời gian giải thích với họ tại sao cô lại trở về, tại sao lại giúp đỡ, tại sao lại để công ty đi theo hướng đó. Bọn họ vĩnh viễn không thể hiểu hết. Mà cô cũng không cần họ hiểu, chỉ cần nghe theo lời cô là được. Bởi vì đây là cách duy nhất cứu rồi Phúc Nhật

- Tư Du - Tử Thiên nhẹ nhàng kêu cô. Tư Du dời tầm mắt

- Vâng? - ánh mắt không còn sắc bén như lúc này, cô cũng nhẹ nhàng đáp lại

- Uống một ly cafe không? - ông vui tính đề nghị

- Bác không sợ nhân viên đồn thổi sao?

- Vậy là cháu không biết ngày xưa bác và bà xã thế nào rồi. Đi, đi rồi bác kể cho nghe - không để cô từ chối, ông khéo léo đẩy cô đi. Tư Du chỉ biết vô lực mà làm theo

Quán cafe mà ông chọn, khác hẳn với suy nghĩ của cô, là một phong cách giản dị màu trầm, tiếng nhạc nhẹ nhàng và rất vắng người. Tư Du không nói nhiều, kêu cho mình một ly nước cam

- Cháu không nghĩ bác sẽ đến đây

- Đâu có. Bác thấy quán nào vắng vắng thì tạt vào thôi chứ cũng không nghĩ nhiều - cafe ra, Tử Thiên nhấp một ngụm rồi cười ha hả - cháu yên tâm đi. Bọn họ nói vài ba ngày rồi sẽ hết thôi, giống như ngày xưa, Tiểu Phong là nhân viên phòng nhân sự, hai người chúng ta quen nhau chịu biết bao nhiêu lời đàm tiếu - Tư Du không nói gì, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, mắt lại dời ra ngoài đường lớn, nhìn người đi bộ lác đác. Thấy cô có hơi mang máng suy tư, Tử Thiên cũng không đùa nữa - cháu chắc về kế hoạch của mình chứ

- Cháu đã nghiên cứu rất lâu - nước cam ra, Tư Du không vội uống - trước mắt, đó là biện pháp tốt nhất để vực dậy

- Cháu thấy tình hình của Phúc Nhật hiện tại có thể đáp ứng nổi?

- Nếu nhân viên có ý chí, còn nếu lười biếng, e rằng có mười cái kế hoạch hoàn hảo cũng không tài nào cứu nổi Phúc Nhật. Còn bác, bác nghĩ sao?

- Thật ra, bác đã lâu rồi không động vào công việc, tình hình công ty dạo này mới nắm rõ, xu thế hiện giờ bác cũng không cập nhật, cho nên, nếu cháu thấy chắc chắn, vậy cứ theo quyết định của cháu đi

- Như vậy.... - cô có hơi lưỡng lự, như vậy, cô thấy không ổn cho lắm. Dù sao Phúc Nhật và cô cũng không hề có chút quan hệ gì, tự mình quyết định có hơi....

- Ổn cả. Dù sao bây giờ, người có năng lực nhất cũng chỉ có cháu, bọn ta không trông cậy vào cháu thì biết trông cậy vào ai đây, phải không? - mắt nheo híp lại, Tử Thiên nói giọng chắc chắn

.....

- Vâng, cháu sẽ làm vậy

36. Chương 36: Bắt Đầu Bước Đi

Sáng hôm sau, Tư Du đến biệt thự nhà họ Tạ. Nhưng có thứ gì đó rất lạ. Căn nhà im ắng lạ thường. Chỉ có mẹ hần là ở đó. Nhưng bà cũng chỉ nhìn cô với đôi mắt cười như chào đón, hiền dịu hơn rất nhiều. Tư Du có chút nghi ngờ, rồi cô theo thói quen đi lên căn phòng bên trái kia. Cả tầng lầu chìm trong tĩnh mịch, kì lạ là không hề thấy một bóng người làm nào

Tư Du gõ cửa hai tiếng rồi mở ra. Cửa không khóa!? Cô bước một bước vào phòng, căn phòng cũng không lộn xộn. Tử Ngạn ngồi trên giường, đặt hai tay lên chân, nghe tiếng mở cửa, đầu hần có chút nghiêng như đang chăm chú lắng nghe từng chuyển động nhỏ nhất, đặc biệt nhạy cảm

- Cô đến rồi! - hần biết cô đến? Là lần đầu tiên đoán đúng. Hoặc là, chuyện này cũng dễ hiểu, căn nhà cũng chẳng còn ai

- Sao vậy? - cô khép hờ cửa, nhìn hần kì lạ. Cô cố gắng quan sát xung quanh, không có dấu hiệu bất thường

- Tôi muốn cô giúp tôi trở thành tổng giám đốc của Phúc Nhật - Tư Du bất ngờ, đứng sững một lúc lâu. Thấy cô không lên tiếng, chắc hần đang rất ngạc nhiên, hần nói tiếp - vậy, bây giờ tôi phải làm cái gì?

Cô không dám hỏi, hần là đang nói thật hay giả. Cô có cảm giác tất cả những gì mình làm suốt 3 tuần này, cũng chỉ để nghe được câu nói này của hần. Về mặt cương nghị ánh lên tia quyết đoán kia, chắc chắn hần đã nghĩ thông suốt, không bận tâm đôi mắt mình mù hay sáng, hần chính là muốn quay về với cuộc sống của mình. Không hiểu sao, sống mũi cô có chút cay

- Bây giờ, bây giờ.....tôi chỉ muốn anh lặp lại câu nói này với bản thân một lần nữa, để chắc chắn rằng anh không hối hận - giọng cô lạc hần đi, hần nghe thấy rõ. Tử Ngạn cũng không cho rằng cô lại xúc động như vậy. Thì ra cô gái này trước mặt hần nói lời đanh thép, phía sau lại giàu tình cảm như vậy, thỉnh thoảng cũng thật đơn giản

- Tôi muốn cô giúp tôi trở thành tổng giám đốc của Phúc Nhật, một cách đúng nghĩa

- Ừm, tôi sẽ, tôi sẽ giúp anh - đương nhiên là như vậy rồi, bởi vì đó chính là lí do cô trở về đây mà. Tư Du hơi run lấy máy ảnh trong túi ra, dù biết hần sẽ không thích hoặc là cáu giận lên nhưng cô vẫn cứ muốn ghi lại khoảnh khắc này. Lại nghe thấy tiếng máy ảnh, Tử Ngạn lại theo thói quen gắt lên

- NÀY, tôi đã nói cô đừng chụp ảnh nữa rồi mà - không quan tâm lời hần nói, cô cất máy ảnh vào trong túi rồi đặt túi xuống đất

- Bây giờ, chúng ta cần phải tu sửa lại vẻ ngoài của anh, chúng ta vào phòng tắm trước đã - cô nhanh chóng chạy vào phòng kiểm tra xem rồi trở lại - anh vào đó đợi tôi một chút, tôi xuống nhà lấy một ít đồ - hần chưa kịp đáp trả, đã nghe được tiếng đóng cửa sầm. Tử Ngạn lắc đầu buồn cười, không hiểu tại sao lại cười. Cô lại khấn trương như vậy, thật giống một đứa trẻ

Hần chậm chậm vào phòng tắm. Tư Du trở lại, cùng với cây kéo trên tay và một chiếc khăn mỏng to. Cô đặt hần ngồi trên thành bồn tắm, quàng khăn qua cổ. Kéo cầm trên tay, cô nhìn sơ mái tóc rậm dày lộn xộn của hần, không biết nên bắt đầu cắt từ chỗ nào. Tư Du hít một hơi, rồi cô cũng bắt đầu cắt phần bên trái trước

Nghe tiếng kéo bấm bấm liên tục thật vui tai, Tử Ngạn có thể cảm nhận được tóc mình đang rơi trên sàn, hần cũng đã lâu không quan tâm đến mái tóc dài đến suýt ngang vai của mình, cắt rồi, cũng thấy đỡ ngứa cổ hơn

- Cô biết cắt tóc?

- Không, đây là lần đầu cắt tóc của tôi

- Cái gì? - hần giật mình, đầu hơi lệch, cô lấy tay chỉnh lại rồi cắt tiếp

- Cắt tóc cũng khá dễ, anh yên tâm, nếu xấu, cứ ra tiệm cắt lại là được - hần không nói gì nữa, cảm giác mái tóc mình thật éo le. Hần không dám đưa tay lên sờ thử, chỉ sợ kéo cắt trúng tay. Khoảng 30 phút sau, cô cắt kéo. Lại chuyển sang dao cạo. Thấy cô bôi kem lên cằm của mình, hần có hơi hoảng

- Cô....cô có biết cạo râu không?

- Cái này thì tôi biết - cô hơi buồn cười. Ở nhà, cô thường cạo râu giúp cho Đông Hạo mỗi khi nó bận

Lưỡi dao điều luyện mềm mại lướt trên làn da, lột bỏ đi lớp râu rậm rạp, lộ ra làn da sáng và đường nét của xương quai hàm. Tư Du nghiêng người theo, chăm chú cẩn thận cử động cổ tay. Lúc này, đột nhiên Tử Ngạn thấy không khí có hơi bị ngột ngạt, hần khê hần giọng, lưng thẳng dậy. Hần nghe thấy tiếng thở của cô rất gần, mà hơi ấm của cô cũng lan tỏa quanh gương mặt của hắn

Hắn ngửi thấy mùi dầu gội trên tóc cô, không biết cô để kiểu tóc gì, gương mặt ra sao lúc này. Hay là hắn đã lâu rồi không tiếp xúc với phụ nữ nên tâm can mới bất ổn kiểu này. Tử Ngạn hít lấy hít để không khí nhưng không dám cử động mạnh chỉ sợ dao cạo đụng phải mặt. Hắn nghe thấy tiếng xả nước róc rách, không còn lưỡi dao nào trên mặt nữa

- Xong rồi?

- Ừm, xong rồi. Bây giờ anh đi tắm đi, nước nóng đã có sẵn - Tư Du lau tay rồi ra ngoài sau khi thu dọn đồ đạc. Cô khép cửa lại, trả lại không gian riêng tư của hắn

Tử Ngạn sờ sờ gương mặt còn dính lại chút kem của mình. Xúc động vì đã lâu lắm rồi, hắn chưa sờ da mặt của mình, cũng thật mịn màng. Lại còn có mái tóc, mái tóc được cắt ngắn, qua xúc giác, hắn có thể tưởng tượng kiểu dáng cũng không quá tệ. Có lẽ cô cũng có tay nghề khá. Không lẽ, trước đây cô từng làm nghề nail?

Không phải, nghề nail sao có thể biết nhiều như thế về kinh doanh. Tử Ngạn không suy nghĩ nữa, tay vắn nước xả xuống, cảm nhận cả người có sức sống tràn trề. Tư Du thì xuống nhà, đặt lại mọi thứ đâu vào chỗ đó. Hạ Phong im lặng quan sát cô thoăn thoắt làm mọi thứ. Không hiểu cô cần kéo để làm gì, bà còn không nghe thấy tiếng thét của Tử Ngạn

Bởi vì sáng sớm nay, Tử Ngạn đã đề nghị cho tất cả người làm đều nghỉ phép. Hạ Phong có hỏi lí do nhưng hắn không trả lời. Có lẽ bắt nguồn cũng từ một phần từ cô

- Tử Ngạn đã nói gì?

- Anh Tạ nói - Tư Du ngưng động tác nhìn bà - anh ấy đã sẵn sàng - Hạ Phong không hiểu lắm. Cho đến khi bà nghe thấy tiếng bước chân từ trên lầu xuống, mới kinh ngạc trợn mắt. Tư Du biết hắn đã xong, liền ngoảnh đầu

Nhưng thực sự, không thể phủ nhận hào quang mà trên người hắn tỏa ra. Đôi mắt màu trà vô hồn nhìn vào không trung trước mắt, quần áo đơn giản chỉnh tề, đầu tóc cắt tỉa gọn gàng, và một gương mặt đường nét tuấn tú, lông mày rậm sắc nét làm nổi bật nước da sáng. Tử Ngạn nhếch nhẹ môi mỏng, hẳn là đã làm mọi người sững sờ một phen

- Sao không ai lên tiếng? Nhìn con có ổn không? - hắn hỏi mẹ. Hạ Phong rơm rớm nước mắt, bà bật khóc thút thít. Tử Ngạn không hiểu gì hết loạng choạng bước tới, hươ tay lung tung tìm vị trí của mẹ mình. Hạ Phong run run ôm lấy con trai, bà cố kìm nén tiếng nấc của mình, vỗ vỗ tấm lưng rộng của hắn

- Con trai của mẹ vĩnh viễn rất đẹp trai, nhìn con tuyệt lắm! - Tư Du nhìn hai mẹ con họ một màn đoàn tụ gia đình, cô cũng vui lây. Chợt Tư Du nhận được tin nhắn từ ba hắn, nói rằng kế hoạch đang trong bước triển khai. Có lẽ ông cũng nhận thấy việc này phải gấp rút như thế nào, cô hơi mỉm cười rồi cất điện thoại, nhưng rồi hơi khựng lại, cô lưu lại một tấm ảnh trong điện thoại. Có lẽ từ bây giờ, cô sẽ rất bận rộn

Muốn hắn lấy lại ý chí, đầu tiên phải củng cố sự tự tin của hắn về bản thân. Cô tin hắn cũng không phải bình hoa di động. Nhưng đôi lúc, về ngoài cũng rất có lợi thế. Cô bây giờ mới nhìn được diện mạo thật sự của hắn cảm thấy tim đập thật mạnh. Hắn thay đổi rất nhiều, gương mặt nam tính góc cạnh khác với vẻ trẻ con trong kí ức của cô. Tư Du cũng không chắc việc mình làm bây giờ có đúng hay không

- Cô Lương? - Tử Ngạn buông mẹ ra, gọi tên cô

- Có chuyện gì? - rời khỏi dòng suy nghĩ của mình, cô trở lại gương mặt bình thản lạnh nhạt

- Vậy bây giờ tôi phải làm gì tiếp theo?

- Anh nghĩ mình sẽ phải làm gì lúc này?

- Tôi.....

- Hôm nay anh đã uống thuốc chưa? - mắt, đương nhiên không thể tự sáng lại, phải có thuốc và điều trị hợp lý nữa

- Vẫn chưa - hần định mở miệng từ chối uống thuốc nhưng nghĩ đến rồi cô sẽ mắng hần một trận nữa nên thôi. Hần dù sao cũng đã quyết định mình sẽ làm lại từ đầu

Hần là muốn trở lại làm chính mình. Lí do đầu tiên là vì bản thân, hần cũng muốn thử. Thứ hai, hần muốn coi khả năng cô gái này đến đâu mà lại vênh váo như vậy. Còn có một nguyên nhân nữa, đợi khi hần đủ sức mạnh rồi, hần muốn điều tra, mục đích mà cô đến đây là gì. Hần không hề từ bỏ nghi ngờ đối với cô, cho dù phải dùng cách nào đi nữa

- Vậy anh biết mình phải làm gì rồi. Thuốc anh để ở đâu?

- Để mẹ đi lấy - Hạ Phong nghe tin con trai cuối cùng cũng chịu uống thuốc thì mừng ra mặt, vội vàng đi ngay. Tử Ngạn chưa từng thấy giọng mẹ vui như vậy, hần không phủ nhận, công dụng của cô gái này có một ít

Tư Du cười nhạt rồi lướt qua hần, lên lầu lấy túi xách của mình cùng laptop. Tử Ngạn cảm nhận được gió nhẹ lướt qua vai, đoán tầm cô cao khoảng ngang vai hần, không biết cô đang mặc loại trang phục gì, hần thật tò mò về ngoài của cô

- Mẹ, cô Lương kia đang mặc trang phục gì? Còn tóc, tóc như thế nào?

- Cô Lương á? - mẹ hần soạn thuốc lên bàn nói - cô ấy lúc nào cũng mặc áo sơ mi trắng hơi rộng và quần jean, thỉnh thoảng sẽ mặc quần trắng, hình như rất thích màu trắng, mà cũng có vẻ rất hợp với màu trắng. Tóc thì, xoắn nhẹ qua vai, nước da trắng trắng, nói chung là rất thanh thoát

Tử Ngạn suy nghĩ một lát. Áo trắng? Thời đại bây giờ, con gái lại thích đi mặc áo trắng thì chỉ có sinh viên mà thôi. Cô mặc áo trắng không sợ mình trở nên nhạt nhòa? Tóc ngang vai, thanh tú. Hần cho dù nghĩ thế nào cũng không tưởng tượng được mặt cô

37. Chương 37: Tiếp

- Tháng trước, bởi vì hợp tác với công ty xây dựng GH mà tổn thất công ty lại càng tăng lên. GH vài ngày sau phá sản và số tiền mà chúng ta đầu tư vào đó coi như mất trắng. Tiền vốn trong Phúc Nhật chỉ đủ để đầu tư thêm vào một doanh nghiệp khác, nếu lần này thất bại, Phúc Nhật coi như phá sản. Dù vậy, tôi đã đề nghị.... - Tư Du ngưng một lát, thấy hần đã chìm vào giấc mộng từ lúc nào

Cô hạ tài liệu thống kê lợi nhuận tháng nay của mình xuống, yên lặng nhìn hần. Thực sự, hần đã rất cố gắng, trong suốt một tuần nay. Cô biết, không thể nhìn, bất lợi vô cùng, thậm chí nếu nghe, hần cũng không tài nào nhớ hết toàn bộ những gì cô nói, có lẽ hần bây giờ cũng đã nằm trong tay tình hình của Phúc Nhật mà thôi

Không thể khảo sát, không thể nghiên cứu để tìm ra phương án mới, có lẽ hần sẽ cảm thấy rất bất lực. Ngay cả cô cũng phải mất đến 2 tuần mới có hướng đi. Tuy biết rằng rất mạo hiểm, cũng như rút cạn toàn bộ tiền bạc và sức lực của Phúc Nhật nhưng dù chỉ là tia hi vọng mong manh, cô cũng phải thử. Tư Du sắp xếp lại mọi giấy tờ cùng laptop trên bàn bỏ vào túi xách

Tiện tay cầm máy ảnh trên tay, Tư Du lại chụp thêm một bức. Có lẽ đây là bức hình đầu tiên hần không mắng cô, nâng niu tấm ảnh vừa mới hiện hình, mắt cô ánh lên tia cười. Gương mặt lúc hần ngủ cũng toát lên vẻ rạng ngời. Cất ảnh đi, cô đắp cho hần một tấm chăn mỏng rồi trở về khách sạn, dù bây giờ đã gần 1 giờ sáng

Tư Du đoán, ngoài cô, người làm, ba mẹ hần và bạn hần - Hồ Huân ra, không ai biết hần bị mù. Mà cũng hợp lý thôi, nếu biết hần bị mù, Phúc Nhật chắc chắn sẽ loạn hết lên. Phúc Nhật chuẩn bị bước vào giai đoạn tiến hành dự án mới, đầu tư vào thị trường Hàn Quốc, cô sẽ không thể nào lơ là được. Đặc biệt phải giám sát chắc chắn thái độ làm việc của nhân viên

Nghe tiếng người làm lục đục, Tử Ngạn nghiêng đầu mở mắt, lại một mảng đen tối chẳng khác là bao. Điều duy nhất khiến hần nhận biết bây giờ là buổi sáng chính là hần vừa mới thức dậy. Lưng hơi nhức hời, hần đẩy chân trên người mình ra, dụi dụi mắt. Rồi hần lại sờ soạng xung quanh, xác định được bàn gỗ trước mặt, hần mới đứng dậy

Sải bước trên nền gạch bóng loáng, Tư Du đảo mắt nhìn một lượt quanh tầng 18, gương mặt cương nghị ánh lên tia lạnh lẽo. Nhân viên biết điều cũng không mở miệng nói nữa. Riêng chỉ có hình như đám nhân viên nữ nào đó vẫn luôn mồm bàn về việc son phấn, mặc dù nhận được nhiều tín hiệu từ đồng nghiệp khác nhưng hình như bọn họ còn ngoác miệng to hơn

- Phúc Nhật trả lương cho các cô để các cô ở đây nói chuyện phiếm sao? - Tư Du mặt vẫn không biến sắc, chú trọng từng cử chỉ của bọn họ

- Quản, quản lý! - mặt mày đều tái mét, họ cúi đầu chào cô một cái. Nhưng cô biết, trong lòng bọn họ chính là không cam tâm để cô dè dặt cười cợt

- Nếu Phúc Nhật có một ngày phá sản, chắc cũng đều do những nhân viên chỉ lo làm đẹp như mấy người - Tư Du cầm tập hồ sơ ném mạnh lên bàn, tỏ vẻ tức giận. Không khí tầng 18 lại trở nên kinh dị hơn nữa - đồng số liệu này, xử lý ngay trong tối nay cho tôi, nếu không sẵn sàng viết đơn xin nghỉ việc. Tìn tôi đi, nếu bị đuổi ở Phúc Nhật, sẽ không còn công ty nào dám nhận những người vô dụng như các cô đâu

Nói xong, Tư Du đảo mắt một lần nữa như rắn đe tất cả. Nếu không phải hôm nay cô dành ra chút thời gian để đánh giá nhân viên, cũng không biết thái độ bọn họ lại tệ đến như vậy

- Phúc Nhật đang nguy kịch, vậy mà các người còn nhàn rỗi như vậy - bỏ lại câu nói đầy thách thức, Tư Du rời đi, nhưng trong lòng thật trống rỗng

Tầng 18 là bộ phận quan trọng bậc nhất của công ty, bọn họ không chịu làm việc, chẳng khác nào đẩy Phúc Nhật vào con đường chết. Tư Du thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị đi. Cuộc họp hôm qua làm cô hơi nhức đầu, có lẽ mấy vị trưởng phòng kia còn cố chấp không đồng tình kế hoạch của cô. Không sao, đợi khi đầu tư vào Hàn Quốc có lợi nhuận, bọn họ khắc sẽ tự nhận ra sai lầm của mình thôi

Tính đến hôm nay, đã là một tháng cô trở về nước. Quá nhanh, nhưng cũng thật chậm. Hòa nhập với hần, khó vô cùng. Tư Du tự cười trên đường đến biệt thự họ Tạ. Lúc này cô còn thấy ba mẹ hần cùng ăn trưa ở một nhà hàng gần công ty. Có lẽ bây giờ, hần đang ở nhà một mình. Đang làm gì? Đã ăn chưa? Đã uống thuốc chưa?

- Lợi nhuận tháng 3 giảm 2,3% so với tháng trước, 2 triệu đô được chuyển vào tài khoản Thụy Điển..... - bước vào phòng khách, Tư Du nghe được giọng đọc đồng dục của một người làm trẻ. Nhìn cô ta một cái, cô bước đến cạnh ghế sofa, nơi hần đang chăm chú lắng nghe, đặt túi xách cạnh hần

- Cô đến rồi - Tử Ngạn nở nụ cười một cái. Hần đã nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng như lông vũ của cô

- Là 20 triệu đô, chỉ cần đọc thiếu một số 0 con số cũng đã thay đổi rất nhiều rồi. Để tôi đọc tiếp cho - Tư Du sửa lại, rồi nhận tài liệu từ tay người làm, ngồi xuống cạnh hần. Sắc mặt của hần hôm nay có vẻ rất tốt

- Cô vừa từ công ty về sao?

- Ừm

- Tình hình thế nào rồi? - hần sốt sắng hỏi, có lẽ biết được một phần hiện trạng, hần cũng có hơi lo lắng

- Tuần sau chính thức nhập hàng sang Hàn Quốc, anh yên tâm đi - Tư Du nhìn nét mặt dần ra của hần mới cẩn thận nở nụ cười. Cô nhìn vào trong bếp, người làm kéo nhau đứng ở mép cửa chăm chú nhìn hần rồi cười tủm tỉm. Cô chợt nhận ra, hần cười, đẹp biết bao nhiêu, đã bao lâu rồi hần không để lộ ra gương mặt của mình, cũng đã bao lâu rồi hần không cười khan như vậy

- Sao vậy? - thấy cô im lặng hơi lâu, hấn bắt đầu lên tiếng

- Không có gì - cô cầm tài liệu trên tay, lưng hơi ngả về phía sau, chăm chú đọc cho hấn nghe từng chữ một, như hằng ngày cô vẫn đọc cho hấn đến tận đêm khuya

Qua trưa, bọn họ vẫn còn ngồi với nhau ở phòng khách. Ba mẹ hấn ở công ty cả ngày, vốn không có thời gian ở nhà, nên hấn giống như trở thành kẻ cô đơn. Cũng may còn có cô chăm sóc hấn, giúp hấn đỡ nhàn rỗi hơn. Hấn tìm thấy đam mê làm việc đã ngủ quên của mình, trừ bỏ đôi mắt không thể nhìn thấy ra, hấn thấy mình cái gì cũng nắm trong đầu, từng số liệu chạy dọc khắp nơ-ron thần kinh

- Nói vậy, dây chuyền của nhà máy... - Tử Ngạn nói với cô, nhưng chợt im bặt. Tại sao hấn lại nghe thấy hơi thở đều đều nhịp nhàng của cô?

Tử Ngạn cúi đầu thấp hơn một chút, âm thanh càng ngày càng rõ, cho đến khi da mặt hấn chạm phải mũi của cô, hấn mới giật mình. Hấn đã chăm chú muốn nghe rõ hơi thở của cô đến nỗi xao nhãng. Tử Ngạn sờ lên má mình, nơi vừa chạm vào cô, lần đầu tiên, hấn thấy mình nhạy cảm đến vậy. Hình như cô đang dựa vào ghế sofa để ngủ

Tư Du chưa từng ngủ trước mặt hấn. Vậy mà hôm nay hấn lại biết được cô đang ngủ quên cạnh mình. Có lẽ cô thật sự bận rộn đến mệt mỏi. Mỗi đêm hấn đều ngủ trước cô, cũng không biết cô ngủ có đủ giấc không. Là một cô gái, nhưng cô còn mạnh mẽ đến đơn độc. Hấn chưa từng nghe cô nói gì về đời sống của mình, có chăng cô chính là cô đơn nơi chính quê nhà của mình

Ngón tay khẽ cử động, Tử Ngạn chạm vào tóc cô, mò theo từng nếp tóc, hấn có thể thấy, tóc cô chỉ dài qua vai một chút, tóc mái che phủ vàng trắng cao. Đôi mắt, đôi mắt nhắm nghiền, như vậy có được tính là mắt to? Sống mũi, đôi môi, môi có thoa chút son mịn. Gương mặt hơi nhỏ so với bàn tay của hấn, da mặt cũng được coi là mịn màng, chỉ không biết màu sắc như thế nào mà thôi

Hấn tham lam sờ hai bàn tay lên mặt cô, nhắm mắt tưởng tượng nó sẽ trông như thế nào, nhưng vẫn rất khó hình dung. Tư Du thì đã tỉnh từ lúc nào, cô ngược mắt nhìn hấn, mặc cho hấn sờ khắp mặt mình rồi lại chau mày. Biết lúc nào, hấn mới nhìn thấy cô? Tuy có một chút kì vọng hấn có thể thấy được cô. Nhưng lí trí lại mong, vĩnh viễn, hấn cũng đừng nhìn thấy cô

Cho dù hấn có mất sáng lại, chỉ ít cũng đến lúc cô đã đi. Bởi vì trong chuyện này, cô chỉ là một chú chim nhỏ, đáp xuống một vùng đất rồi lại bay đi, không thể ở lại lâu. Tư Du nhìn hấn thật kĩ, một cách triu mến, mà cũng có chút đau thương. Cô chưa từng trải qua nhiều cảm xúc trong một thời gian ngắn đến vậy

Cho đến tận 10 năm sau, cô vẫn lúng túng trước hấn. Dù tất cả mọi chuyện hầu như đều thay đổi, về ngoài, hoàn cảnh, tính cách của hấn, cô vẫn không hiểu vì sao mình vẫn để ý đến vậy. Để đến khi cô rời đi, cô sẽ nhớ thật kĩ mặt hấn. Hấn có biết, thỉnh thoảng, ở Mĩ, cô vẫn bắt gặp hình ảnh giống hấn ở trên đường, lúc đó tâm trí sẽ thật sự rối bời, tim đập mạnh đến nỗi sắp ngắt xủ

Cử động cơ mặt, cô muốn hấn biết cô đã tỉnh. Tử Ngạn vội thu hồi tay lại, về mặt ngơ ngác coi như không có chuyện gì. Tư Du cùng lắm cũng sẽ không vạch trần thói xấu của hấn, cô ngồi thẳng dậy, giọng nói đã hơi khàn

- Tôi đã ngủ quên sao?

- Ồ

- Bao lâu rồi?

- Chắc cũng, 20 phút rồi - hai người lơ đãng nói chuyện. Một lát sau, có tiếng mở cửa

- NGẠN CA!!! - tiếng nữ nhân oan oan từ ngoài cổng đến vào trong nhà. Tử Ngạn nhanh chóng nhận được cái ôm siết chặt muốn ngạt thở. Vậy mà nữ nhân kia cố chấp vẫn không buông hấn ra - em nhớ anh muốn chết!

- A, Hồ Nhi, em buông anh ra mau lên! - Tử Ngạn đập đập tay ra hiệu

- Ừ, không chịu, anh không thương em - Hồ Nhi chu mỏ, không đành lòng buông hấn ra, rồi ánh mắt lại đặt lên người con gái đang ngồi bên cạnh - đây là ai?

38. Chương 38: Đi Chơi

Thoạt nhìn, đó có vẻ là nhỏ tuổi hơn cô. Gương mặt trẻ con trang điểm nhàn nhạt, chỉ có đôi môi là hơi dính lên chũa ngoa. Nhìn cách ăn mặc có vẻ là con nhà giàu có, hơn nữa còn xách theo đồng hành lí, hẳn là mới từ nước ngoài trở về. Khó chịu trước ánh mắt đánh giá của cô, Hồ Nhi lại lên tiếng

- Cô thật vô duyên, cứ nhìn người ta chăm chăm là sao?

- Thật xin lỗi - Tư Du không muốn tranh cãi với đứa bé này

- Đây là cô Lương, người chăm sóc của anh, còn đây là Hồ Nhi, em của Hồ Huân bạn tôi - cô đã từng nghe Hồ Huân có một đứa em, không ngờ lại là đứa nhỏ này

-Ồ, thì ra là cô gái mà bác Tạ hay nói đây sao? Nghe nói năng lực làm việc của cô cũng không tệ, hay nói đúng hơn là năng lực dụ dỗ cũng không tệ ha - Hồ Nhi khoanh tay cười xéo

- Hồ Nhi - hẳn nhắc khế

- Tử Ngạn, anh làm sao vậy? - cô ta bỗng gắt lên - anh của mấy tháng trước luôn thông minh để phòng đầu rồi, chẳng lẽ anh không nhớ đến tên khốn đã hại anh như thế này. Hẳn lấy đi mất anh, bây giờ cô ta có thể sẽ lấy đi cả Phúc Nhật của anh, anh không được mềm lòng - nói rồi cô ta qua sang đe dọa Tư Du - tôi sẽ không để cô đạt được ý nguyện, Tử Ngạn có thể bị lừa nhưng tôi thì không

- Hồ Nhi, cô Lương khác bọn họ

- Khác cái gì mà khác, không lẽ anh thật sự tin cô ta, ANH THÍCH CÔ TA RỒI SAO? ANH NÊN NHỚ, CHÚNG TA LÀ THANH MAI TRÚC MÃ, ANH VÀ EM SẼ KẾT HÔN! - Hồ Nhi hét lên rồi khóc òa, chạy ra ngoài

Căn phòng thật im lặng, im lặng đến đáng sợ. Mà sự đáng sợ đó hầu hết là toát ra từ Tử Ngạn. Hẳn không hiểu sao mình tại tức giận đến vậy. Là vì Hồ Nhi xúc phạm cô? Hay là vì Hồ Nhi nói rằng bọn họ là thanh mai trúc mã? Hay là hẳn tức giận bản thân không có phòng vệ, trong phút chốc đã quên mất lí do hẳn trở nên như vậy

Sở dĩ hẳn ngoan ngoãn như bây giờ, không phải chỉ có một mục đích là sau này tìm ra ý đồ của cô hay sao? Vậy mà hẳn lại quên mất, thật đáng trách. Nhưng điều khiến hẳn sợ hơn nữa, chính là, hẳn thật đau lòng khi nghĩ đến chuyện đó. Nghĩ đến chuyện cô bị xúc phạm, hay là nghĩ đến chuyện cô đang lừa dối hẳn, đều đau lòng như nhau

- Chuyện thanh mai trúc mã gì đó, cô đừng nghe nó, nó chỉ tự biên tự diễn mà thôi - không hiểu sao, sau một lúc, hẳn lại đi giải thích với cô chuyện này

Tư Du định mở miệng nói “Hai người thật sự rất đẹp đôi”, nhưng rồi lại thôi. Cô không nghĩ mình có thể nói ra câu này mà không có cảm giác gì, hơn nữa, lòng cũng chưa xót không kém. Cát tài liệu đi, cô pha cho mình một cốc nước. Nghĩ về nhiều chuyện khác nhau. Tử Ngạn chỉ còn nghe thấy tiếng thở đều đều

- Ngày mai, chúng ta đi chơi đi

Đêm đó, Tử Ngạn đã không tài nào ngủ được. Trong bữa tối, hẳn nghe mẹ hẳn nói với hẳn về chuyện đi với cô. Nhưng mẹ hẳn đó lại đồng ý. Hẳn không thể nào tin được. Mẹ hẳn rất kiên định, không bao giờ để hẳn ra ngoài vì đôi mắt của hẳn có thể đem lại nguy hiểm. Mẹ chỉ dặn hẳn đem theo những gì thì nói một tiếng để người làm sắp xếp, lại còn phải rất cẩn thận, luôn đi cùng cô

Tử Ngạn giống như đứa trẻ được quà, vui mừng đến phát khóc. Hẳn thêm cảm giác ra ngoài đã rất lâu. Lần cuối cùng hẳn ra ngoài, có lẽ là lần trước đi chơi cùng cô. Tư Du hiểu được hẳn muốn gì, nên đưa hẳn đi những đâu, ở bên cạnh cô thoải mái vô cùng, giống như loài chim bồ câu, được tự do bay lên không trung

Vì vậy, hẳn không ngủ được, chính là vì quá háo hức cho chuyến đi ngày mai. Không biết cô sẽ đưa hẳn đi đâu, nhưng hẳn cũng không hỏi, chỉ muốn gây tò mò cho bản thân. Kết quả là hẳn không ngủ được. Sáng,

hắn dậy thật sớm, nói người làm chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, rất nhiều vật dụng, hắn cũng đem trong người thể tín dụng, chỉ sợ cần đến tiền, mà thực ra, ngày hôm qua, mẹ hắn cũng đưa cho cô một khoản rồi

Chỉ là, hắn hồi hộp chờ đợi, đề phòng tất cả mọi chuyện, lo nghĩ rất nhiều thứ. Rồi người làm vào thông báo với hắn là cô đang đợi ở ngoài cổng. Người làm cẩn thận dắt hắn ra ngoài, còn việc đưa hắn ngồi vào xe, cô đã lo. Tư Du hôm nay mặc chiếc váy dài gần đến mắt cá chân trắng toát, trông như thiếu nữ đôi mươi

Chỉ có điều, nét mặt cô lúc nào cũng cứng nhắc đến khó chịu, căn bản là khó hòa đồng. Duy chỉ có khi ở cạnh hắn, cô mới bộc lộ dáng vẻ dịu dàng của mình. Khi hành lí đã chuyển hết lên xe rồi, cô mới nhún ga rời đi. Tư Du cố ý mượn một chiếc mũ trần để hắn có thể cảm nhận hơi gió. Chỉ có, lúc xe dần đi ra đường biển, cô nâng trần lên

Tử Ngạn đang ngồi trong xe cảm thấy hơi có gió lành lạnh, tưởng đâu là cửa vẫn chưa đóng. Chốc sau, hắn đã thấy cả người chìm trong hương gió ngọt ngào. Môi liền nở nụ cười, hắn ngửa mặt mình lên trời, để cho da thịt chạm với đất trời mà hô hấp đều đặn, căng tràn sức sống. Tư Du nhún ga mạnh thêm chút nữa để xe lao đi, như vậy cảm giác sẽ rất tốt

Cảm nhận tốc độ xe tăng lên, Tử Ngạn cười ha hả sảng khoái, hai tay đưa lên trời, chạm thêm một chút ánh nắng, trời vẫn còn sáng. Là bao lâu rồi hắn chưa chạm vào ánh nắng, thật ấm! Có nắng, có gió, còn có tiếng sóng vỗ xì xào, hắn là đang ở biển rồi. Sau khi nhận phòng, cô dắt hắn đi dạo xung quanh một lát

Tư Du nói hắn cởi giày ra, đi chân đất. Hắn hơi thắc mắc nhưng rồi cũng cởi ra, để ở khách sạn. Bọn họ chân trần đi bộ thêm vài mét nữa. Khi bàn chân to lớn đã co rút vì lâu rồi không vận động chạm vào mặt cát ấm áp, Tử Ngạn mới hiểu, thì ra cô đưa hắn ra đây. Nắm chặt tay cô, Tử Ngạn từng bước đi qua những tảng đá nhỏ

Hắn cứ mặc cho cô dắt đi, còn bản thân chỉ chìm đắm vào cảm giác ấm áp của mặt cát trắng. Mềm mềm, mịn mịn, như kéo chân hắn lại. Cảm giác cả bàn chân được mát xa rất thoải mái. Nắng chiếu lên tóc hắn, ánh lên màu hạt dẻ thoang thoảng và nụ cười tươi. Tư Du nhìn hắn một cái mỉm cười rồi bước đi cũng chậm lại

- Đợi ở đây - cô bảo hắn đứng ở đây, một chỗ cát ẩm ướt, hắn có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ rất gần. Tử Ngạn mơ hồ hiểu được việc cô sắp làm, nhưng miệng chưa kịp vạch trần, nước biển đã nhanh chóng ập đến, làm ướt cả bàn chân hắn

Tử Ngạn bất ngờ nhảy căng lên vì nước quá lạnh, sau đó lại bật cười khanh khách. Tư Du cũng vì hắn nhảy lên như con khỉ mà cười thành tiếng. Tử Ngạn nghe thấy cô cười, lòng càng vui hơn nữa. Hắn bước tới vài bước, để cho chân chìm ngập trong nước biển lạnh ngắt, như vậy, hắn chỉ ít còn biết được chân mình vậy mà còn có cảm giác, ít nhất hắn có thể cảm thấy hoàn toàn mọi thứ xung quanh

Tử Ngạn năng động, chạy dài trên bờ biển, nước bắn tung tóe, cô cũng bị dính một chút. Vì chạy theo hắn, cô cũng nhọc công không ít. Nhưng đối với hắn, như vậy vẫn chưa đủ, hắn muốn ở đây cả ngày, cả tuần, hằng ngày cả đây vọc nước biển. Tử Ngạn cúi người, chạm tay vào nước biển, có thể thấy được mặt nước dập dềnh. Có lẽ đã quá lâu rồi, hắn không đi biển. Thật ra, đây mới chỉ là lần thứ hai hắn chạm tay vào nước biển

Sóng lại đến, đánh vào bờ. Hơi mặn của nước muối cuốn niềm vui trôi đi. Tử Ngạn thôi không chơi dưới nước nữa, hắn đi dạo trên cát, lại để chân bị cát làm lấm tẩm. Nhưng hắn thích cảm giác này nhất! Để nước làm cát dính lên chân hắn. Ánh nắng chiếu hắt bóng hắn trải dài trên cát, như vẽ nên bức tranh tuyệt đẹp

Tư Du không muốn phá hỏng bức tranh này của hắn nên chỉ lặng lẽ đi ở phía sau. Tay cầm máy ảnh chụp một tấm. Có lẽ tiếng sóng vỗ át đi tiếng máy ảnh nên hắn không la rầy cô. Cầm tấm ảnh đẹp mỉm cười, sau đó cất vào túi xách. Bọn họ lại tiếp tục đi bộ mà không ai nói với ai câu nào. Có lẽ bây giờ im lặng, chính là niềm vui tốt nhất

Ăn ba bữa trong nhà hàng ở khách sạn, món chính là hải sản. Mà cũng thật may, Tử Ngạn thích ăn hải sản. Vừa ăn, hắn có thể nhận biết được tên hải sản ngay. Đến chiều, cô đưa hắn ra biển, nhưng là đi bằng xe đến một chỗ khác. Đến đó, người ta bảo hắn phải thay đồ. Tư Du giải thích với hắn, đây là đồ lặn, hắn chỉ việc thay vào, còn đồ bảo hộ và bình dưỡng khí họ sẽ lắp cho hắn sau

Tử Ngạn có hơi chán chừ. Hắn không thể thấy, làm sao đi lặn được. Hắn cũng nghĩ, mình là một kẻ gây cản trở, nhờ như vì hắn mà cô không thể lặn đến những nơi đẹp để được thì sao. Tư Du nói vài câu với người phụ trách, sau đó nhìn hắn cầm bộ đồ trên tay mà người không nhúc nhích, cô có hơi mỉm lòng. Dù biết chuyện này rất không hay, nhưng hắn vẫn phải thử

- Yên tâm, tôi sẽ luôn nắm tay anh. Vào thay đồ nhanh đi, chúng ta đã trả tiền thuê hết rồi - Tử Ngạn cuối cùng cũng chịu vào phòng thay đồ

Dáng vẻ của hắn lúc mang đồ lặn thật có chút buồn cười. Bộ đồ bó sát dường như khiến hắn không thoải mái nên dáng đi của hắn hơi kì lạ. Ai trong tổ phụ trách cũng che miệng cười, nhưng chỉ có cô là bước đến cầm tay hắn sau khi người khác đã trang bị cho hắn đầy đủ mọi thứ và bọn họ chuẩn bị xuống nước. Tay hắn hơi run nên siết chặt cô hơn

Tư Du cùng hắn đi theo một người thợ lặn khác. Ông ấy sẽ đưa cô đến nơi tham quan ở dưới nước, sau đó sẽ rời đi. Con thuyền nhỏ đưa bọn họ đi ra hơn đất liền, đến một nơi nào đó ở giữa lòng biển. Tóc hắn bị gió làm cho bù xù, nhưng nét mặt hơi lo của hắn còn lộ nộn hơn

39. Chương 39: Thôi Làm Người Khác Hoảng Sợ Đi!

Đeo mặt nạ gương khí vào, Tử Ngạn thấy hơi khó thở lúc đầu, rồi dần dần cũng quen, cô vẫn nắm chặt tay hắn. Sau đó, không kịp để hắn chuẩn bị tinh thần, cả người hắn đều chìm vào nước biển mặn chát. Hắn thấy cơ thể mình trôi lơ lửng, cảm giác không cần phải nhìn thấy cái gì, không cần phải để ý xung quanh mà tránh né

Hắn tự do cử động, tự do cựa quậy bơi xung quanh. Tư Du kéo hắn đi theo người thợ lặn kia. Chầm chậm, nhẹ nhàng trôi theo dòng nước, Tử Ngạn nhắm mắt như ngủ, nhưng nước vẫn đưa hắn đi. Quảng đời 28 năm của hắn, lần đầu tiên đi lặn, lần đầu tiên biết tự do là cảm giác như thế nào. Đến một bãi rạn san hô đầy màu sắc

Tư Du tròn mắt ngắm nhìn, thật sự rất đẹp, đẹp vô cùng! Nhưng đáng tiếc, hắn không thể nhìn thấy. Thợ lặn ra hiệu với cô rồi rời đi, Tư Du nhìn hắn đắm chìm vào nước biển, rồi lại nhìn vào đám san hô đung đưa kia, có chút tiếc nuối, làm sao đây? Tư Du viết vào lòng bàn tay hắn 3 chữ “Ổ yên đây”. Nhận được cái gật đầu chắc nịch của hắn, cô buông tay

Cố gắng trườn người bơi thật nhanh về phía bãi san hô, liệu mình bẻ một nhánh ngắn. Như vậy, hắn có thể sờ được san hô, chí ít là vậy. Sau đó quay lại, hắn đã biến mất! Tư Du xoay xoay người xung quanh tìm kiếm, hơi thở đã trở nên gấp gáp. Ý nghĩ hắn bị nước biển trôi đi bực phát, Tư Du liệu mình bơi nhanh hết sức về trước tìm hắn

Biển rộng như vậy, làm sao tìm thấy hắn đây chứ? Đây đích thực là mò kim đáy bể. Cầm nhánh san hô trên tay, Tư Du như con cá vụng vẩy giữa đại dương, điên cuồng tìm kiếm hình bóng ai đó nhưng vẫn không thấy. Tức giận, cô dù đã mệt đến không thở nổi nhưng vẫn quay người lại, bơi nước về hướng bãi san hô

Lại không thấy hắn, cô bơi tiếp. Tay với quạt mãi quạt mãi mà như muốn gãy, cho dù có gãy, cũng phải tìm ra hắn đã chứ. Khóe mắt cô đã hơi rỉ nước, Tư Du sợ đến run người. Nếu không tìm thấy hắn thì phải làm sao đây? Cô sẽ lên nói với cứu hộ đi tìm hắn. Nhưng nếu hắn vẫn tìm không ra, lỡ như hắn trôi dạt đó ra biển khơi thì phải làm sao?

Cô sẽ ăn nói thế nào với ba mẹ hắn, ăn nói thế nào với Phúc Nhật, ăn nói thế nào với bản thân? Tư Du lắc đầu, không được, nhất định phải tìm ra hắn. Nhưng tìm ra thế nào đây? Hắn không thể nhìn thấy, làm sao có thể biết được mình đang lạc. Thời gian cho lặn sắp hết, mà cô không tìm thấy hắn thì phải làm sao đây?

Tư Du rồi bời cả lên, cô chưa từng không nghĩ ra biện pháp nào như vậy, phải có cách gì đó tìm ra hắn chứ, hắn không thể ở dưới nước cùng bình dưỡng khí suốt được. Nếu quá lâu, hắn có thể chết đuối ở đây. Tư

Du thực hối hận khi đưa hắn đến đây, cô cứ cho rằng chỉ cần hắn luôn ở cạnh cô thì sẽ không sao

Nhưng mà lỗi cũng tại cô, là cô buông tay hắn ra đầu tiên. Cô đang tham lam cái gì chứ? Tư Du trút giận vào nước biển mà lực tay yếu ớt, không thể cử động nổi nữa rồi. Cô đã bơi đi bơi lại mấy vòng nhưng vẫn không tìm thấy hắn. Nhánh san hô trên tay như muốn buông trôi đi. Cô nhìn thấy ánh sáng xa xa trên mặt nước, đã đến giờ lên bờ

Lúc đi hai người, khi về chỉ có một. Tư Du khóc nức lên, làm sao lại như vậy? Cô vẫn còn nhớ như in nụ cười của hắn, không lí nào lại không thể tìm thấy hắn, hắn không thể biến mất như vậy được. Vậy còn những thứ cô làm cả tháng nay thì sao? Tất cả đều trở nên công cốc? Còn cảnh san hô này, ai sẽ sờ nó nữa đây, lấy về còn có ích gì?

Tư Du cử động ngón tay, thả trôi nó đi. Vừa nhìn ngang tầm tay, Tư Du trợn mắt nhìn bóng hình đen đen trôi nổi. Cho rằng mắt mình bị mờ, cô nheo nheo nhìn kĩ lại, vật đen đen kia lại trôi về gần hơn nữa. Là HẮN! Tạ Tử Ngạn! Tư Du bơi băng qua, nhanh chóng túm lấy tay hắn. Càng bơi gần, cô càng cảm thấy đau thắt hơn nữa

Hắn nhắm nghiền mắt, thả lỏng tay chân. Thấy mình bị kéo đi, hắn mới giật mình tỉnh dậy. Lực kéo thật mạnh, mạnh hơn bao giờ hết, làm hắn tưởng có chuyện gì xảy ra. Đến khi cả hai đã trôi lên khỏi mặt nước, Tư Du liền cúi mặt nạt khí ra, nhào đến ôm hắn thật chặt mà lớn tiếng mắng

- ANH BỊ ĐIÊN RỒI SAO? TÔI ĐÃ NÓI ANH ĐỢI Ở ĐÓ, SAO CỨ ĐỂ NƯỚC CUỐN ĐI VẬY HẢ? SUYẾT CHÚT NỮA TÔI ĐÃ MẤT ANH RỒI BIẾT KHÔNG?

Chưa tháo mặt nạ ra, Tử Ngạn vẫn còn ngỡ ngàng. Bao cảm xúc nhào trộn trong hắn. Hồn độn. Hắn ngạc nhiên tại sao cô lại tức giận với hắn, hắn chỉ là nằm im thôi mà, như lời cô nói. Nhưng mà có lẽ hắn bị nước cuốn đi thật. Có lẽ cô đã tìm hắn rất vất vả mới mắng hắn. Cũng là lần đầu tiên cô mắng hắn

- Cô, cô khóc sao?

- Không có - Tư Du đẩy hắn ra, quệt đi dòng nước mắt rồi bơi đến chỗ chiếc thuyền

Cô bỏ đi, hắn cảm thấy trống rỗng. Nhận ra là lần đầu tiên cô ôm hắn, hoàn toàn, chạm vào người. Cảm nhận được cơ thể trong lòng vừa mới rời đi, hắn cảm thấy có chút nuối tiếc. Cả người cô run lên, có thể vì lạnh, có thể vì sợ, cũng có thể vì khóc. Tóm lại, đều lại tại hắn. Hắn cũng không ngờ, cô lại xúc động mạnh đến vậy, vì hắn?

Tử Ngạn cho rằng mình bị điên thật rồi. Tại sao cô lại khóc vì hắn, lại quan tâm cho hắn? Chẳng lẽ khối tài sản kia thật sự quan trọng với cô đến mức cô phải khóc vì hắn? Hay là cảm giác thật lòng của cô? Thợ lặn đưa hắn lên thuyền. Cả hai không nói với nhau câu nào, trở về khách sạn. Hai người thuê một phòng hai giường để cô tiện theo dõi hắn, nếu có chuyện gì có thể ứng phó kịp thời

Tử Ngạn xoay người, duỗi thẳng mình như con mèo con nhưng cơ thể vẫn cứ khó chịu thế nào. Có thể hắn lạ giường nên ngủ chưa quen, hoặc có thể đệm ở khách sạn này hơi cứng so với đệm ở nhà hắn. Dù thế nào, đêm nay hắn sẽ vẫn phải ngủ ở đây. Tử Ngạn nghiêng đầu sang bên trái, cố gắng cảm nhận sự tồn tại của người trên chiếc giường bên cạnh

Có lẽ cô đã ngủ rồi. Ban ngày, đối với hắn, so với ban đêm cũng không có gì khác biệt. Vì vậy, hắn đã quá quen thuộc với bóng tối. Tuy biết rằng chỉ là ngu ngốc, nhưng Tử Ngạn vẫn với tay ra, mơ hồ đưa trong không trung, hắn không biết chiếc giường kia cách xa mình bao nhiêu nhưng hắn không muốn có cảm giác cô đơn ở nơi xa lạ này

Đột nhiên, tay hắn khựng lại, bởi vì bị chộp bất ngờ bởi một bàn tay khác. Tay cô nhỏ bé, mềm mại mà hơi lạnh, giữ chặt lấy bàn tay hắn, những ngón tay vô thức và không thể cử động nổi. Hắn có thể nghe, tìm mình đập mạnh một cái rõ to, to đến mức hắn sợ trong không gian yên tĩnh này, có thể vang vọng ra ngoài. Và trong một thoáng suy nghĩ, hắn nghĩ mình cũng muốn nắm lấy tay cô

- Anh không ngủ? - Tư Du mở mắt ra, nhìn chằm chằm hắn trong bóng tối, tuy cô đã bật đèn, nhưng hắn vẫn chưa biết

- Tôi lạ chỗ - cô buông tay hắn ra - cô kể chuyện gì hay hay được không? Chuyện gì có thật ấy

- Có biết tại sao tôi lại nói rằng anh không được bỏ cuộc không? - thấy anh không nói, cô tiếp lời - bởi vì, tôi còn biết một cô gái, đến cuối cùng là không hề bỏ cuộc, mà người đó, tuy đôi mắt không bị mù, nhưng đáng thương hơn anh rất nhiều - cô cuộn người trong chăn, không biết bản thân có thể nói rõ từng mạch chữ được hay không - tôi từng biết một cô bé 10 tuổi, cô bé đã mất đi người mẹ, chỉ còn lại ba và một đứa em nhỏ hơn mình vài tuổi. Chưa đầy một năm sau, ba cô bé tái hôn, cùng một người phụ nữ trong một gia đình quý tộc. Bởi vì không muốn biết....không muốn biết mình đã từng có vợ, lại còn có cả hai đứa con, cho nên....cho nên ông quyết định đi nước ngoài, bỏ lại hai đứa con của mình ở đây, sống, như chưa từng có con, hằng tháng chỉ gửi những số tiền dành dụm ít ỏi, giấu giếm gửi về nước - giọng cô nghẹn lại nhưng cô không dám nấc, chỉ sợ hấn sẽ nghe thấy. Cô không biết chính câu chuyện này lại làm cô dẫn vật đến vậy - cô bé còn có đứa em của mình

Không chỉ có cô, chính hấn cũng là người bối rối vì câu chuyện này. Quen. Một chữ quen thuộc cũng đủ làm hấn có ấn tượng vô cùng. Không hiểu sao trái tim lại đau nhói cực kì khi nghe câu chuyện cô kể. Không lẽ, hấn đã từng nghe qua rồi, từng biết. Cô nói đây là câu chuyện có thực, có lí nào hấn đã gặp người trong câu chuyện. Lưng hấn mồ hôi chảy ròng ròng mặc dù hấn vẫn còn nghe thấy tiếng động cơ điều hòa chạy bên tai

Thậm chí bây giờ, khi mà nghe một người khác kể, hấn vẫn nhạy cảm đến vậy. Trống ngực hấn đánh dồn dập. Hấn lại nhớ đến người con gái đó. Đột nhiên, một cách bộc phát, kí ức về cô lại tràn về. Và thứ làm hấn nhớ nhất, chính là mùa hè cô bỏ đi không nói một lời nào. Nhưng hấn nghĩ, bây giờ chuyện cũng đã qua khá lâu rồi, hấn cũng không bàng hoàng như lúc đó nữa

- Câu chuyện cô kể, nó làm tôi nhớ đến một người bạn trung học của tôi

- Vậy sao? Vậy người bạn đó....hiện tại thế nào rồi?

- Người đó sao? Có lẽ bây giờ đang có cuộc sống vô cùng tốt, có lẽ cũng đã quên mất tôi rồi cũng nên

Cô không nói nữa. Tử Ngạn không biết, lúc hấn nhắc đến cô, ngay ở trước mặt cô, tim cô đã co thắt từng hồi mạnh mẽ như muốn nổ tung

40. Chương 40: Vạch Trần Con Người Thật

Tức giận, Hồ Nhi sáng sớm hừng hực bước vào Phúc Nhật. Đầu lúc nào cũng ngẩng cao, cô diện một chiếc váy xòe ngắn đúng chất nhí nhảnh. Bao nhiêu ánh mắt hơi ái ngại nhìn cô, không chắc đó là bất kì nhân viên nào trong công ty. Bây giờ nhân viên bọn họ, có thể vài ngày không thể nhìn ra hình người nữa, ai cũng chưa chắc hai ngày có thể được về nhà, nhìn như một đám lang thang ngoài đường, thê thảm vô cùng

Vậy còn người con gái người nông nàn nước hoa, đeo túi xách hàng hiệu này ở đây là cái gì? Nếu thật sự có nhân viên nào mình đồng da sắc như vậy, có thể hiện ngang bước qua bước lại trên dây hành lang thì chắc hẳn ngày hôm đó, tổng quản lý vắng mặt. Nếu quản lý Lương có mặt ở đây, hẳn là đã dạy cho cô ta biết cách ăn mặc khi đến công ty, bên cạnh đó, có thể giao thêm một núi công việc cũng nên

Cũng có thể là khách của sếp lớn, nhưng mà, bọn họ hiện tại còn có khách hàng sao? Tất cả nguồn lực và tiền vốn đều đầu tư vào thị trường Hàn Quốc bên kia rồi, một tổ phụ trách được cử sang đó chuyên cập nhật tình hình cho trụ sở chính, bọn họ còn có thời gian rảnh rỗi? Đúng là không ai rảnh rỗi đến nỗi nhìn rồi phán đoán một người nên nhanh chóng quay lại công việc

- BUÔNG TÔI RA! MẤY NGƯỜI ĐIẾC HẢ? MẤY NGƯỜI BẮT LẦM NGƯỜI RỒI! - người đàn ông nhảy lên rồi vẫn không thoát khỏi vòng tay của đám người mặc đồ đen

Cả người ăn mặc lôi thôi, mặt mũi lấm lét giống như vừa mới ăn trộm nhưng miệng lúc nào cũng oan oan lớn tiếng khắp cả tầng nhà. Nhưng tuyệt nhiên, không ai dám hé ra một lời hay thậm chí là một cái nhìn tò mò cũng không có. Bọn họ chỉ cúi đầu giống như, chỉ cần ngẩng mặt một cái, bọn họ cũng sẽ có kết quả

tương tự. Hồ Nhi nheo mắt nhìn rồi bước chân chậm lại, cô nép vào mép tường gần nhà vệ sinh, nhìn người đàn ông nọ bị lôi đến một căn phòng bên cạnh phòng tổng giám đốc

Phòng bên cạnh đó là của ai vậy? Hơn nữa, ở một công ty lớn lại có tiếng cầu cứu, như vậy không phải là quá kì lạ rồi hay sao? Mà, bác Tử Thiên ở đâu? Tại sao bọn họ có quyền hành lớn như vậy ở đây, cư nhiên vô tổ chức. Có phải Tử Ngạn ở nhà rồi, ở đây liền trở nên thành một đồng lộn xộn như bãi rác

- Cô....cô là ai? - hai người đàn ông lực lưỡng vẫn không buông ông ta ra, quay mặt để anh ta và cô đối mặt với nhau. Tư Du dời tầm mắt, đi từ bàn làm việc đến chỗ ghế salon

- Anh có thể không biết tôi, nhưng anh cũng nên biết Tạ Tử Ngạn chứ? - cô rút cho mình một tách trà nhỏ, chân bắt chéo

- Tạ Tử Ngạn? Không phải hắn chết rồi hay sao? - giọng anh ta hơi run. Mặt cô đanh lại, ai cho phép anh ta phun ra những từ bẩn thỉu như vậy. Việc con người kia bước vào phòng làm việc của cô cũng đủ khiến cho cô tổng vệ sinh ở đây một ngày. Nhưng, cô phải kiềm chế tính khí của mình lại

- Chết? Không đơn giản như vậy. Số tiền anh lấy cắp, anh nhất định phải trả lại không thiếu một xu - lần này cô không muốn chơi trò mèo vờn chuột nữa, đặt tách trà xuống, giọng cô đã xuống thấp đến cực độ

- Nhưng mà.....tôi đã.....tôi đã sớm tiêu sạch rồi.... - anh ta cắn cắn môi dưới, lí nhí nói

- Tôi có hỏi anh quá trình sao? - cô không cần biết anh ta là chơi cổ phiếu hay bài bạc hay thuốc phiện mà dùng hết một số tiền lớn như vậy trong 6 tháng vồn vện - tôi chỉ cần kết quả. Tôi khuyên anh, nên trả nhanh hết nợ cho chúng tôi, nếu không, pháp luật cũng không giúp được anh đâu

Người phụ nữ mặc đồ trắng trước mặt anh ta, làm anh ta sợ phát run. Một khắc bây giờ đối mặt, cũng hơn gấp ngàn lần hắn đi trộm cướp tiền từ tay Tạ Tử Ngạn. Mồ hôi bắt đầu toát ròng rã làm ướt hết cả áo pull trên người, anh ta nuốt ngụm khí lớn rồi nói tiếp

- Tôi, tôi biết trả nợ thế nào đây? Bây giờ tôi không còn một xu dính túi - anh ta hoang mang giải bày, rồi lại nhìn cô không có một biểu cảm khác thường, đột nhiên chạnh lòng, sợ hãi liền khụy chân xuống, ôm lấy bắp chân cô - tôi xin cô, tha cho tôi đi mà, Tử Ngạn dù sao cũng chưa chết, coi như là vẫn sống khỏe mạnh đi - nước mắt, chính là thứ mà cô không quan tâm nhất trên đời. Bởi vì nó vô nghĩa với hầu hết những người coi đó chỉ là công cụ

- Được thôi - Tư Du đẩy chân mạnh một cái, anh ta ngã nhào ra sàn. Cô cúi người sát hơn một chút, nói mà như đe dọa - tiền có thể không cần trả. Nhưng Tử Ngạn không phải sống khỏe mạnh, một người không thể nhìn thấy gì, có thể nói là khỏe mạnh?

- Cái, gì?! - cô nghe thấy cả tiếng thở dốc của người đàn ông kia

- Số tiền anh đã lấy tính cùng với số ngày sống trong bóng tối của Tử Ngạn, nếu trả bằng số ngày trong tù của anh thì sao? - cô nói như không, trong đầu đã sớm có tính toán

- Cái gì?!.....Nếu vậy..... - nước mắt chưa kịp khô, mồ hôi trên mặt hắn đã tuông ra như thác lũ

- Nếu như tôi tính không sai, thì có lẽ..... - cô nghiêng đầu một chút, nhưng nét mặt chẳng có gì là dễ chịu hơn - dùng cả đời cũng trả không hết

Đó coi như, là đòn cuối cùng đối với người đó. Trông anh ta thảm hại như kẻ sắp chết. Hốc mắt thì thâm đen, da mặt chai sạn sần sùi như động vật ở sa mạc, và rồi giọng nói, khiến cô không thể ưa nổi dù chỉ là một chút. Có thể, người đó đã làm chuyện có lỗi với hắn, với Phúc Nhật, cũng có thể tâm địa của anh ta xấu đến nỗi khiến một người vô cảm như cô phải bận tâm

Nghe tiếng động ngoài cửa, tầm mắt cô lập tức chuyển dời. Và Hồ Nhi, cũng không phải có ý định trốn tránh vì nghe lén, cô ta đứng trân đó nhìn cô hết như chứng kiến một chuyện kinh khủng nào đó. Tư Du nhìn đám vệ sĩ một cái, bọn họ liền lôi người kia ra mặc dù tiếng van nài khóc lóc vẫn còn âm ỉ bên tai

- Cô....cô thật đáng sợ! - Hồ Nhi như vừa gặp thấy ma, sắc mặt đã trắng xanh, run run đi về phía cô - Tử Ngạn, có biết con người này của cô không? - Hồ Nhi chỉ tay vào mặt cô, tàn nhẫn vạch trần tất cả

Tư Du, im lặng. Cô không thể nói được gì. Bộ dạng lúc này của cô, đáng sợ lắm sao? Cô chỉ là cảm thấy rất tức giận mà thôi. Tất cả những chuyện mà người đàn ông kia gây ra, chỉ vì tiền mà hãm hại hẳn thành ra bộ dạng thế này. Thời gian đi du lịch cùng hắn, cô phát hiện trên cổ tay hắn có vết dài. Chắc là không phải vô tình mà có vết thương ở chỗ đó

Rồi cô hiểu ra. Là hắn đã từng tìm đến cái chết. Mà nếu tìm đến một lần, cũng có thể tìm đến những lần khác. Không biết, hắn đã sử dụng cách gì, sử dụng cách gì mà tự tử. Rồi cô cũng nhận ra. Cô nóng giận đến không kịp suy nghĩ, liền cho điều tra gã bạn đại học kia của hắn. Mất một tuần của cô, mà cơn giận vẫn chưa nguôi. Ý nghĩ nổi tuyệt vọng đẩy hắn đến gần cái chết mà lúc đó, không có cô, hắn biết phải làm sao đây?

Bọn người lại gần hắn, không phải đều thật lòng có ý định tốt. Nhỡ như những người chăm sóc trước của hắn lơ là, như vậy chẳng phải hắn đã thiệt mạng. Ba mẹ hắn thì bận rộn ở công ty, không có nhiều thời gian để quản hắn được. Cái gì cô cũng không biết, chỉ biết khi đối mặt với người kia, nghĩ tới hình ảnh hắn ở trong đầu, cô đã muốn ra tay giết người

Cô đã liên hệ với luật sư ở Phúc Nhật, hắn ta bây giờ chẳng khác nào con chuột hết đường lui, cho dù có ba đầu sáu tay cũng không xoay sở nổi. Mà cô còn thấy ngồi tù còn là quá nhẹ đi, phải cho hắn ta mất đi đôi mắt mới thấu hiểu hết nỗi đau của hắn. Hồ Nhi nước mắt đã rơi, tay bắt chặt lấy cô, chân hơi khuyu xuống

- Tôi, tôi xin cô, cô muốn gì cũng được, đừng làm hại Tử Ngạn, anh ấy đã đủ thê thảm rồi - Hồ Nhi lắc lắc người cô cầu xin. Tư Du thì đôi mắt vô định như thất thần. Thấy cô lạnh nhạt không thèm nhìn, Hồ Nhi lại tiếp tục khóc - cô hãy rời xa anh ấy đi có được không?

Cô biết, người con gái đã quỳ dưới chân cô là thật lòng khóc vì hắn. Nhưng trái tim cô đau nhói đến không nói nên lời. Cô có tư cách gì mà đứng đây? Hồ Nhi dù sao so với hắn cũng có chút quen thân, cô là cái gì mà xen vào gia đình cuộc sống của hắn. Hình như, cô đã quá kiêu ngạo, cô cho rằng bản thân cao thượng? Cô cho rằng hắn sẽ cảm thấy biết ơn mình hay thứ gì đó?

Tại sao cô lại rảnh rỗi đi lo chuyện bao đồng của hắn như vậy? Cũng chỉ là một bạn học cấp 3, thì có gì quan trọng. Cô ngồi trong lớp học 30 người cũng không quan tâm, tại sao chỉ có hắn là nhớ đến, lại còn lặn lội trở về nước hơn một tháng, làm những chuyện không phải bổn phận của mình. Chỉ cần là hắn, bất kể nguyên tắc gì cô cũng bỏ xuống được

Chỉ cần những chuyện liên quan đến hắn, cô đều bận tâm nhiều vô kể, nhiều hơn so với những người khác. Tư Du run rẩy nhận ra trái tim đang đập nhanh của mình, khi nghĩ về hắn. Có phải chẳng, tình cảm này, không đơn thuần chỉ là bạn bè trung học? Bạn bè trung học 10 năm không gặp, còn có thể trở lại giúp đỡ như vậy, cô chắc hắn là người ngu ngốc đầu tiên

Cô yêu hắn? Tình yêu? Giống như thứ định nghĩ xa xỉ đối với cô. Ngay từ khi mẹ vừa mất, cô đã mất đi tình yêu của gia đình, cô còn có nó sao? Trái tim đã chai sạn này, còn có thể đập nhanh vì một người nữa sao? Là cô đã nhận ra quá trễ hay chỉ vừa mới gần đây phát sinh, tình cảm ấy. Nhưng, có thứ gì đó luôn tồn tại giữa hai người, cái thứ gì đó, mà cô không thể gạt nó xuống để đối mặt

- Chỉ 1 tháng nữa thôi, chỉ 1 tháng nữa, tôi xin khoảng thời gian đó để ở cạnh anh

Giọng cô náo nê đến rười rượi. Hồ Nhi thôi không khóc nữa. Cô ta là, lần đầu nhìn thấy vẻ mặt đau thương này của cô, con người này còn có vẻ mặt này? Hắn là cô ta đã hoa mắt rồi. Vài ngày trước, nhìn gương mặt lạnh tanh đầy sát khí của cô, Hồ Nhi còn bị dọa cho sợ. Ngoài giọng nói có chút nữ tính ra, người này điển hình chính là máu lạnh vô tình

Vậy mà, lại buồn vì Tử Ngạn? Không lẽ cô có tình cảm với Tử Ngạn? Có đánh chết Hồ Nhi cũng không tin, cô cũng không đồng ý cho Tử Ngạn đến với người này, đâu chắc rằng cô ta đến đây với mục đích tốt đẹp gì? Lại bày ra vẻ mặt tội nghiệp đó, cho dù muốn tin, Hồ Nhi cũng kiên quyết lắc đầu. Chắc chắn là diễn, là giả tạo, Tử Ngạn vậy mà để bị cô ta lừa, nhưng với cô thì không có chuyện đó

41. Chương 41: Chuẩn Bị Tiệc Tùng

Tử Ngạn nhận lấy một tấm thiệp từ tay Tư Du, nhưng vẫn chưa mở ra coi. Mắt hần thể này, còn xem xét gì nữa. Sau đó, hần không nghe thấy âm thanh nào gần đó vang lên nữa. Cô đi đâu rồi?

- Là thư mời của công ty, là một bữa tiệc, anh có muốn đi hay không? - Tư Du quay lại với một cốc cafe còn nghi ngút khói trên tay, dò hỏi nét mặt của hần. Cô, 7 phần đoán rằng hần sẽ không đi, quá bất tiện

- Chuyện tôi bị thể này, rất ít người biết - hần thấp giọng

- Tôi biết

- Không phải rất ít, mà là hầu như không ai biết

- Cái đó, tôi cũng biết

- Vậy cô bảo tôi đến buổi tiệc này, chẳng phải muốn công bố với cả thế giới, tổng giám đốc Phúc Nhật bị mù hay sao? - hần không có tức giận, chỉ là thấy hơi uất ức, cô vậy mà suy nghĩ không thấu đáo đã đưa cho hần lời mời. Cô cũng biết, từ khi bị bệnh, hần hầu như không thể ra ngoài được

- Vậy thì đã làm sao? - giọng cô nhẹ bẫng như không. Tử Ngạn thoáng sững sờ, rồi cũng im lặng - chẳng phải lợi nhuận thu về từ mấy tuần nay, đều là do công sức của anh, ngày đêm ngồi phân tích dữ liệu một cách khó khăn đó sao? Bọn họ có thể phủ nhận con người anh, nhưng không thể phủ nhận thành quả của anh

- Nhưng hầu như đều là có cô giúp đỡ, dự án này cũng là kế hoạch của cô, ban ngày cô cũng đến làm việc ở công ty. Còn tôi.....

- Tôi thì đã sao, cũng chỉ là một người giúp sức, mọi quyết định muốn thông qua đều phải có chữ kí của anh hoặc ba anh, không phải sao? Còn có ban ngày, nhân viên đến công ty đêm không xuể, nhưng cũng có mấy người làm việc được như một người mù như anh

Lời chất vấn của cô làm hần nghẹn họng. Cô không mắng hần mà đang chỉ ra cho hần thấy hần mù quáng cỡ nào, tự ti ra sao. Nhưng hần cũng sợ bị người đời dò xét, phải nghe những tiếng xì xầm bên tai. Hần chưa từng đi tiệc trong hình thức như vậy, hần cũng không tưởng tượng được việc chen chúc trong đám người sắc mùi thượng lưu với đôi mắt mù, sẽ khó khăn như thế nào

- Yên tâm, có tôi ở đó, tôi sẽ không để người khác khi dễ anh. Hơn nữa đều là nhân viên trong công ty, bọn họ ít nhiều cũng phải nể mặt ba anh - nhận ra suy tư của hần, cô nhẹ nhàng nói, rồi nhẹ nhàng rời đi, chỉ còn vương lại, một chút hương cafe ngọt ngào

Lời nói cô quá ngọt ngào, giống như thuốc chữa lành đôi mắt cho hần. Tử Ngạn siết chặt drap giường, môi mím thật chặt. Chết tiệt từ sau khi đi du lịch về, hần vẫn chưa có cơ hội hỏi cô một chuyện. Tại sao lúc đó, lúc đi lặn, cô lại khóc? Cô Lương mà hần biết, là người chưa từng rơi nước mắt hay thậm chí là có giọng nói nghẹn ngào

Giọng cô lúc nào cũng trong trẻo, âm lượng vừa phải, tông không thấp cũng không cao, như muốn ru hần vào giấc ngủ. Cũng có lúc, lời nói giống như ép buộc, ép hần phải làm thế này làm thế kia, và rồi hần nhận ra, chỉ là từ đầu đến cuối, hần tình nguyện để cô bắt nạt. Từ khi nào hần lại dễ dãi như vậy? Hần vẫn còn chưa truy ra mục đích cô đến đây. Nhưng thật sự, trong khoảng thời gian này, hần chực quên mất

Hần có thật sự nghi ngờ khi cô ở bên cạnh? Vậy hần giải thích như thế nào về việc bản thân thích chạm vào người cô, thích kể những câu chuyện hài nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu, thích rủ cô đi chơi đây đó, cảm giác như hần là một người bình thường, tự do tự tại. Tử Ngạn suy nghĩ mông lung rất lâu rồi cũng chìm vào giấc ngủ

Chiều, người giúp việc gọi hần dậy. Hôm nay hần có lịch đến bệnh viện khám bệnh cùng với mẹ. À, trong một thoáng, hần cứ nghĩ rằng cô sẽ đưa hần đi. Nhìn vẻ mặt không chút sức sống nào của hần, Hạ Phong nhăn mặt

- Làm gì mà mặt con cứ dừ dừ thế? Trong người mệt hả?

- Không có gì mẹ, chúng ta đã đến nơi chưa?

- Tử Ngạn - Hạ Phong cao giọng, quay hẳn một bên người sang bên trái - cách đây 2 phút con đã hỏi câu này rồi, và nếu mẹ nhớ không lầm thì từ lúc ngồi lên xe đã được 10 phút, con không ngừng hỏi về chuyện này. Con hẳn biết phải mất 15 phút từ nhà mình mới đến được bệnh viện mà

- Vậy ă? - Tử Ngạn lơ đãng, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ mặc dù tất cả chỉ là một mảng đen tối, hẳn cũng đã quen với chuyện này

Bác sĩ như thường lệ, soi thứ ánh sáng nào đó vào trong đồng tử của hẳn. Tử Ngạn nhàm chán ngồi im một chỗ, ngay cả thở cũng chẳng buồn thở mạnh. Mẹ hẳn chỉ khỏi phải nói, sốt ruột đến mức siết chặt bàn tay lại với nhau, chăm chú nhìn bác sĩ

- Sao, sao rồi bác sĩ? - mặc dù bà biết, như mọi lần, cũng chỉ nhận được cái lắc đầu của bác sĩ

- Sức khỏe dạo này của cậu Tạ, có vẻ cải thiện rất tốt nhỉ? - Tử Ngạn nhướn mày

- Đúng, đúng đúng - mẹ hẳn gật đầu như gà mổ thóc - có phải có tiến triển gì không? - bà nhìn bác sĩ mong chờ

- Cũng có thể nói là vậy - bác sĩ lấy bút ghi ghi gì đó vào giấy - các tế bào ở mắt đang dần được hồi phục, do được tiếp xúc nhiều với ánh nắng mặt trời, lại hay sử dụng tuyến lệ. Có lẽ nên đổi thuốc

Tử Ngạn giật giật khóe môi, bước ra nẻo từ phòng khám bệnh. Mà mẹ hẳn đi bên cạnh này giờ cũng không nói câu nào. Cái gì? “Hay sử dụng tuyến lệ”? Hẳn hay sử dụng tuyến lệ lúc nào? Khóc? KHÓC!? Hẳn mà hay khóc? Không đời nào hẳn lại làm chuyện nữ tính đó. Mà có chẳng, trong giấc mơ hẳn hay bật khóc vì bị khi dễ bởi cô người chăm sóc mới quá nhiều?

Ôi, chuyện này thật đúng là đáng sợ. Hẳn ngẫm nghĩ một chút rồi cũng nghe được giọng mẹ

- Mẹ hiểu con trai à, mẹ hiểu - bà vỗ vai con, khắc khoải một nỗi niềm không nói nên lời. Hiểu? Hiểu cái quái gì trong khi hẳn còn không hiểu

- Mẹ, con.....

- Con trong giai đoạn này, có lẽ đang rất cố gắng vượt qua mọi thứ, đến nỗi.... - bà giống như đang kiềm nén cho bản thân khỏi bật khóc - dù sao con cũng đừng quá bận tâm, nước mắt là của con mà, con muốn xử lý thế nào thì tùy

- Mẹ không..... - câu “mẹ không phải như mẹ nghĩ đâu” chưa nói xong, tiếng còi ô tô đã vang lên inh ỏi bên tai

- A, cô Lương tới rồi - mẹ hẳn thôi không nói nữa, vẫy vẫy tay ra hiệu. Tư Du biết ý liền tấp xe vào lề

- Cô Lương? Cô ta tới đây làm gì? - hẳn khẽ nhủ mày, vừa hay hẳn đang có chuyện liên quan đến cô muốn tự chất vấn. Hẳn khi nào khóc? Khóc nhiều đến nỗi bác sĩ còn phán “tuyến lệ hoạt động nhiều” là như thế nào?

- Chào bà Tạ. Anh Tạ, không phải sáng nay tôi đã thông báo cho anh rồi sao? Tối nay chúng ta có tiệc và bây giờ, tôi sẽ đưa anh đi mua sắm - cô nhìn Hạ Phong chào một cái rồi nói. Cô chắc rằng ba hẳn cũng đã đề cập đến chuyện này với bà và hai người cũng ngầm đồng ý với quyết định của cô tuy còn có chút lo lắng

- Tối nay? Sao cô không nói? Mà tôi đã nói là tôi đi đâu - hẳn giãy nảy. Hẳn đang bực mình vụ khám bệnh

- Thôi mẹ về trước, tối con đi chơi vui vẻ ha - Hạ Phong vẫy vẫy tay đi đã mất tăm. Tư Du mở cửa xe, kéo tay hẳn vào

- Cô buông tay ra - hẳn vùng vằng mãi sau đó cũng yên vị ở ghế phụ - con gái gì mà thô lỗ, cô chẳng biết chút dịu dàng

- Ừm hừm - Tư Du ngược lại hình như chẳng có chút quan tâm nào, thắt dây an toàn

- Cô trả lời cái kiểu đó hả? - hẳn cố ý muốn chọc tức cô, muốn gây sự chú ý, muốn cô hỏi làm sao hôm nay tâm trạng hẳn lại không tốt như vậy. Nhưng nào ngờ, đáp lại, cũng chỉ có câu nói “Im lặng chút đi!”

Hắn quên, cô đang tập trung lái xe. Mà hắn từ bao giờ có thói quen ồn ào lái nhải quanh tai người khác. Đạo này chắc hắn điên rồi. Nghĩ lại, hắn thấy bức mình vô cùng, khoanh tay ngồi im một chỗ

- Đồ nhà tôi nhiều đến đót không hết, cô dẫn tôi đến đây làm gì? - hắn tỏ ra không hài lòng. Mặc dù tay vẫn siết chặt cánh tay cô nhưng hắn vẫn rất kiêu ngạo

- Đồ nhà anh, không mặc hình như cũng bám bụi rồi, vài bộ còn bị bung chỉ, cho nên tôi thấy tốt nhất nên mua hắn một bộ mới, với lại.... - Tư Du đang đưa mắt tìm kiếm gian hàng quần áo nam, đột nhiên ngừng lại, nhìn hắn từ đầu đến chân - anh cũng cần phải sửa lại mặt mình, tôi nhớ lần trước mình còn mới cạo râu cho anh

Tử Ngạn hơi xấu hổ sờ sờ da mặt. Đúng là râu của hắn mọc nhanh thật, tóc cũng có chút lộn xộn. Trọng điểm, không phải là cái này. Mà tại sao hắn phải quan tâm về bề ngoài nhiều đến vậy. Thoáng chốc, cô đã chọn được cửa hàng như ý, hài lòng với quyết định của mình. Lập tức, sự xuất hiện của hắn thu hút ánh nhìn của bao nhân viên nữ

Bọn họ hồ hởi lại bắt chuyện với hắn, hỏi về sở thích quần áo các kiểu. Nhưng Tử Ngạn chỉ ngại ngần cúi đầu. Rồi nhận ra điều gì đó không đúng. Lạ chúa! Người đàn ông này bị mù. Họ bắt ngờ lùi lại một bước, lập tức nhận được cái nhìn sắc lẹm của cô. Tư Du rõ ràng khó chịu với thái độ quá đáng của người nhân viên này

Không khí đột nhiên chùng xuống. Quản lý không hiểu ở đâu, chạy ra cuống quýt xin lỗi cô. Vậy mà nét mặt cô vẫn lạnh tanh, đáng sợ hơn, cô còn có ý định rút điện thoại ra gọi một cuộc nhưng lại thôi. Quay lại chỗ cũ, cô bảo hắn ngồi đợi ở đó, cô đi lựa vài bộ cho hắn rồi sẽ ra. Cảm thấy đã đi khá xa, chắc có lẽ hắn không thể nghe được, cô mới an tâm. Tư Du vừa chăm chú lựa chọn kĩ càng bộ comple trong một dãy quần áo, vừa lơ đãng nói như có như không với vị quản lý bên cạnh

- Nếu lần sau tôi đến đây, còn bắt gặp thái độ này của nhân viên ông nữa - cô hài lòng cầm bộ màu tím sẫm trên tay, ung dung bước về phía chỗ hắn - thì ông chuẩn bị dẹp cái tiệm này luôn đi là vừa

Người quản lý sợ hãi cực độ, không dám nói lại câu thứ hai. Người con gái vừa cười vừa đi lại hướng của chàng trai mù, nói vài câu nhẹ nhàng với hắn, và người vừa lên tiếng đe dọa ông, là một?! Vậy thì quá là khác nhau rồi. Tư Du chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, mình sử dụng quyền lực trong tay tước đi sự sống của người như những gã thương gia thường hay làm. Nhưng hôm nay cô đã hiểu, chính là cảm giác khó chịu khi họ dám coi thường hắn

42. Chương 42: Lộ Liễn

Sau khi chọn được trang phục như ý cho anh, Tư Du dẫn anh vào một salon nổi tiếng gần đó làm tóc. Hắn hỏi cô không đi sao? Vì sao đến bây giờ còn chưa chuẩn bị? Hắn được biết bây giờ đã 6 giờ hơn và bữa tiệc thì bắt đầu lúc 8h. Cô chỉ nói rằng hắn ngồi đây ngoan ngoãn làm tóc, cô đi chuẩn bị ngay rồi sẽ quay lại đón. Thái độ của cô làm hắn tức điên

Cái gì ngoan ngoãn làm tóc? Tưởng cô là mẹ hắn và hắn phải đang đợi mẹ hắn chở hắn về nhà sao? Rất nhanh, cô biến mất cùng với chiếc ô tô tự lái của mình. Cô biết lái xe ô tô? Từ khi nào? Lại còn có ô tô? Là mượn từ công ty sao? Và cũng rất nhanh, người tạo mẫu tóc cũng đã làm xong công việc của mình, da mặt của hắn cũng trở nên láng mịn, lộ ra làn da màu đồng. Mọi người trong tiệm cũng phải thốt lên rằng hắn thật sự rất đẹp, đẹp như tranh vẽ

Cùng với bộ đồ vest đắt tiền trên người và kiểu tóc vuốt ngược, nhìn hắn như hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích mà mọi người thường nói. Gương mặt góc cạnh của hắn ánh lên vẻ cương nghị cũng có chút điểm tính, là một người đàn ông thành đạt. Họ trầm trồ trước vẻ đẹp của hắn, còn hắn thì vẫn chỉ nghe, nhưng không thể ngấm nhìn dung nhan thật của mình bấy lâu

Xong, hắn ngồi trong quán, tiếp tục đợi cô đến. Cô đi có vẻ hơi lâu. Đúng vậy, con gái nên chuẩn bị kĩ càng một chút. Tiếng xì xầm cũng thưa dần. Hắn có thể nhận nổi thất vọng. Chắc, đẹp thế mà bị mù! Bỗng một tách trà ấm được đặt vào tay hắn

- Uống chút trà đi, cô gái kia chắc có thể đi hơi lâu đấy - anh nhận ra giọng của người vừa cắt tóc cho mình

- Cảm ơn. Anh thấy, tôi có ổn không? - hắn dè dặt hỏi lại

- Trời, anh quá hoàn hảo rồi đấy chàng trai, cô gái kia thật may mắn khi có anh là bạn trai

- Hoàn hảo? - hắn nhếch môi cười nhạt - ý anh là với một đôi mắt mù?

- Đúng, tôi không nói sai đâu. Những thứ hoàn hảo là những thứ không hoàn hảo nhất - hắn vẫn chưa hiểu lắm - anh thấy đấy, tôi bị mất một chiếc chân năm 20 tuổi

- Anh.....anh bị mất chân? - hắn ngỡ ngàng hỏi lại. Có lẽ tiệm cắt tóc này quá ồn ào nên hắn không nhận ra tiếng bước chân nặng trĩu của người cắt tóc chẳng?

- Đúng vậy, thế mà tôi vẫn cắt cho anh một kiểu tóc đẹp đấy thôi. Những người khen anh này giờ, đều là khách hàng đến đấy. Bởi vì nhân viên của tôi, bọn họ đâu thể nghe nói được

Hắn nhận ra mình thật thiếu cẩn, thấy hổ thẹn trước mặt người này. Thấy bóng dáng chiếc xe đen lấp ló trước cửa tiệm, người cắt tóc vỗ vai hắn đứng dậy

- Tin tôi đi, bạn gái của anh cũng nghĩ như vậy, rằng trong mắt cô ấy, anh là người hoàn hảo nhất. Cô ấy đến rồi

- Đó không phải là bạn gái của tôi - hắn cúi đầu lí nhí, rồi lại sợ rằng người kia không nghe được

- Woa, cô ấy thật tuyệt vời! - người cắt tóc cảm thán khiến hắn tò mò. Cô mặc váy nên không tiện vào trong, đành nhờ vệ sĩ đưa hắn ra, nhưng người cắt tóc đã tỏ ý - để tôi đưa anh ấy ra - rồi nhanh như cắt, nắm lấy cẳng tay hắn

- Anh có thể, miêu tả cho tôi được không? Cô ấy..... - hắn mơ hồ thấy mình đã ra khỏi salon

- Cô ấy xinh đẹp như một thiên thần khi thả tóc và kẹp một bên, cô ấy đang mặc một chiếc váy trắng đính kim cương trước ngực, dài đến mắt cá chân, xẻ đến ngang đùi. Và đôi giày cô ấy mang cũng là hàng hiệu, cao lắm đấy - người cắt tóc thả tay hắn ra - và cô ấy luôn mỉm cười từ lúc tôi dắt anh đi ra. Chúc may mắn nhé chàng trai!

- Cảm ơn - Tư Du nhìn người đàn ông đi cà thọt vào salon, rồi đưa hắn vào trong xe. Cô vẫn luôn thích một màu trắng tinh khôi như vậy

Nói thật, hắn không phải lo lắng, mà là quá mức lo lắng. Tim hắn đập nhanh thành thịch đến không thở nổi. Mồ hôi vã ra tay nhiều đến mức phải liên tục dùng khăn mùi xoa. Tư Du thấy hắn quá mức căng thẳng như vậy, cũng chẳng biết làm gì hơn là ngồi yên lặng, mong cho xe dừng thật nhanh

Xe dừng ngay trước cửa công ty, được trải thảm đỏ đi vào bên trong. Tuy không có quá đông phóng viên nhưng cũng tính là có. Chuyện này! Đối với hắn, có phải là chuyện tốt? Đến bây giờ cô lại thấy chân nhức nhích không nổi. Hắn có phải sẽ chịu những lời đàm tiếu khó chịu xung quanh

- Sao vậy? - thấy xe dừng lại mà cô vẫn mãi chưa xuống xe, hắn thắc mắc

- Bên ngoài có phóng viên - hắn thoáng im lặng. Phóng viên, nếu biết hắn, mà không, chắc chắn họ sẽ biết hắn không thể nhìn thấy nữa, thì phải làm sao? Rồi hắn nhớ đến cuộc trò chuyện với người cắt tóc ban nãy, ông ta, thật khác người

- Này - Tư Du chậm chậm xoay đầu lại nhìn hắn - chẳng phải lúc sáng cô hùng hục hổ hổ vào phòng tôi lắm sao? Còn nói cái gì mà không để tôi bị khi dễ, đều là nói dối sao?

Cô trầm ngâm thật lâu. Sau đó, cô hít một hơi, ánh mắt đăm đăm nhìn ra ngoài thật lâu. Chợt hắn nhận ra có một mảnh tay nhỏ bé len lỏi, siết chặt lấy tay hắn, chặt lắm, như sợ vụt mất một thứ gì. Trước khi mở cửa, cô còn dặn dò thêm một câu “Phải luôn nhớ nắm chặt tay tôi, thật chặt đấy!”

Tử Ngạn mỉm cười đồng ý. Đúng vậy, khoảnh khắc hắn bước ra ngoài, đối mặt với mắt đời, cho dù tiếng máy ảnh nhấp nháy liên tục và có thể rất chói mắt, những câu hỏi dồn dập hay những màn chen chân, đối với hắn, chỉ còn là hư vô. Hắn chỉ thấy trước mắt mình, hắn đang nắm tay cô thật chặt, để cô dắt đi. Tay cô nhỏ lắm, nhưng cũng đầy cứng rắn

Hắn đột nhiên có một khao khát muốn được nhìn thấy. Không chỉ là thế giới, thứ hắn muốn nhìn thấy nhất chính là cô. Cô xinh đẹp, hay xấu xí, cô dịu dàng hay lạnh lùng, vẻ ngoài của cô có trong trẻo như lời nói hàng ngày của cô? Hắn muốn nhìn thấy tất cả những thứ đó, hơn là mong muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì

Chợt cô dừng lại bên người hắn. Tử Ngạn thấp thoáng ngửi thấy mùi nước hoa nhẹ nhàng trên cơ thể cô, cả làn da trên cánh tay của cô, hắn cũng chạm khẽ khi cô nép sát bên người hắn. Đột nhiên hắn trở nên nhạy cảm với mọi thứ. Hắn nghe thấy tiếng thở đều đặn của cô bên tai, cô đang rất gần hắn. Đôi giày cô mang, hắn đoán chừng cũng 8 phân, bởi vì bây giờ cô khá cao

- Tổng giám đốc Tạ - giám đốc tài chính Phúc Nhật cùng một vài trưởng phòng khác có vẻ ngạc nhiên khi thấy hắn xuất hiện, nâng vài ly rượu chào hỏi - sức khỏe của anh thế nào rồi?

Tử Ngạn mím môi, siết chặt nắm tay. Bọn họ rõ ràng biết, bọn họ biết hắn không thể nhìn thấy gì, lại còn gặng hỏi. Ý tứ là gì đây? Muốn hắn chính miệng thừa nhận hắn bị mù sao? Không lẽ mất đi đôi mắt, hắn lại bị coi thường đến vậy. Thấy hắn không trả lời gì vậy mà cả người lại gồng lên. Tư Du cũng mừng tượng được chuyện gì sau những nụ cười ẩn ý kia

- Vẫn còn tốt, như mấy vị thấy đấy - Tư Du mắt có ý cười nhìn hắn - ngài ấy vẫn còn đến đây dự tiệc được kia mà

- Thư ký Lương ít khi nói chuyện vậy mà lại thân với tổng giám đốc như vậy, thật đáng ngưỡng mộ - miệng thì nói cười nhưng thực chất ông ta đang ném cho cô ánh mắt sắc lẹm - chẳng hay mắt anh....

- Vốn dĩ ngài ấy rất cố chấp, tổng giám đốc của chúng ta mà, ông biết đấy.... - cô đánh gãy lời của người đàn ông già kia, mỉm cười nói tiếp - nhưng dù sao tiệc cũng chính là tổ chức chúc mừng thành công lớn của ngài ấy, có thể như bây giờ cũng tốt, ngài ấy có thể nhìn rõ được năng lực và đạo đức của một số người, tuy nắm giữ quyền lực trong tay nhưng thực chất suốt ngày chỉ biết ăn không ngồi rồi, chờ đợi tới ngày nhận lương. Có lẽ sắp tới cũng có thông bao điều chỉnh nhân sự ở Phúc Nhật

- THƯ-KÝ-LUÔNG! - ông ta gằn giọng, mặt đã đỏ rực lên vì tức giận. Rõ ràng đang có ý tứ muốn nhắm đến bọn họ. Một con nhỏ không biết cao thấp, tưởng bản thân là tài giỏi cao sang nhưng cũng chỉ là một con nhỏ hống hách sau lưng tổng giám đốc. Tử Ngạn khẽ cười, nghe thấy âm lượng thống khổ của ông ta, hắn hả dạ vài phần. Thật không ngờ cô không biết sợ, dám nói ra những lời như vậy với trưởng bối. Theo hắn biết, giám đốc tài chính không dễ dàng để người khác đùa bỡn như vậy

- Thật xin lỗi, tổng giám đốc của chúng ta còn phải tiếp khách, xin phép đi trước - không muốn phí thời gian đứng đây chọc tức thêm người sắp lên huyết áp kia, cô kéo hắn đi

Tâm trạng hắn được đẩy cao bất ngờ. Hắn cười khúc khích đi theo phía sau cô. Tư Du nhướn mày nhìn hắn. Có gì đáng cười sao? Cô chỉ là nói vài lời chặn họng với lão già kia. Nếu như không, ông ta nhất định moi móc hắn cho bằng được. Không sao, chỉ cần hắn thấy bớt căng thẳng chút là được

- Công ty mình có mỹ nam đẹp trai này từ lúc nào vậy?

- Công ty mình có mỹ nam sao? Tại sao tôi lại không biết vậy?

- Ách, người kia, người kia là người hay là tiên, sao lại đẹp như tượng vậy?

- Tôi chưa từng thấy người này bao giờ? Có khi nào là một khách mời? Là doanh nhân thành đạt nào đó chăng?

- Không biết đã có bạn gái chưa nhỉ?

- Nhìn cô gái bên cạnh kia, đó không phải là thư ký Lương sao? Nhìn cô ta hôm nay diễm đạm hẳn nhỉ? Hoặc có thể do khoác lên mình bộ váy đắt tiền. Không lẽ người kia là bạn trai cô ta? - câu hỏi của một nhân viên làm đầy lên nỗi hoang mang

- Không phải, hình như người này hơi quen mắt
- Nếu như...nếu như có thêm bộ râu nữa chắc hẳn rất giống - thư ký lâu năm của hắn suy nghĩ đắn đo - thật sự giống tổng giám đốc vô cùng
- Tổng giám đốc?
- Lạy chúa! Đó là tổng giám đốc bấy lâu của chúng ta sao?
- Người mà tôi thường mắng sau lưng là tên khó tính là mỹ nam kia sao? - một vài người sốc đến mức ngất lên ngất xuống
- Không phải ngài ấy còn đang điều trị sau tai nạn hả?

Không mất quá nhiều thời gian để mọi người nhận ra đôi mắt bất thường của hắn. Lại thêm một số người phải đi truyền nước. Tổng giám đốc của họ bị mù!? LÀ BỊ MÙ ĐÓ! Tin nổi không chứ? Một người vừa giỏi vừa đẹp như vậy sao có thể mất đi đôi mắt được? Quá uổng phí rồi! Với lại, bọn họ trong suốt một thời gian dài không hề hay biết, bọn họ đang làm việc dưới trướng của một kẻ mù, khác nào tự dẫn thân vào đường chết

Phúc Nhật toi thật rồi! Vừa vực dậy chưa được bao lâu, tổng giám đốc bây giờ lại bị mù, vậy số phận bọn họ phải làm sao? Có nên chuyển việc sang một công ty khác càng sớm càng tốt hay không? Hay là việc có chuyển nhà xin nghỉ việc? Có hàng đồng lí do để xin nghỉ việc nhưng ngặt nỗi, bọn họ không rời mắt nổi khỏi hắn được

43. Chương 43: Trở Nên Khác Hẳn

Tuy xì xầm, nhưng không ai dám lại gần để bắt chuyện với hắn. Cô đoán có lẽ họ cũng tự suy diễn được rằng hắn bị mù sau vụ tai nạn kia. Nhưng có lẽ một phần, do ánh mắt đáng sợ của cô ở bên cạnh hắn, nên bọn họ càng sợ hơn nữa. Tư Du dẫn hắn đến một bàn ăn rồi gấp đầy thức ăn vào đĩa của hắn

- Anh cũng nên ăn chút gì đó
- Cô không ăn chung sao? - nếu hắn nhớ không lầm thì cô cũng chưa ăn gì suốt từ chiều
- Tôi đang giảm cân - Tư Du lơ đãng nói, sau đó không phát hiện ra vẻ mặt khó hiểu của hắn - tôi ra ngoài có chút việc, anh ở đây ngoan ngoãn ăn đợi tôi
- Ờ, ờ mà khoan.... - hắn ậm ừ gật đầu rồi như nhận ra điều gì đó, hắn gọi với theo nhưng có lẽ cô đã đi xa rồi

“Ng ngoan ăn”? Lại ngoan ngoan? Hắn thật sự giống chó con đến như vậy sao? Bực bội, hắn dậm nhuyển đĩa thức ăn trước mặt mà chỉ ăn được vài miếng. Cô đang giảm cân sao? Hắn lần đầu tiên nghe thấy câu nói có phần nữ tính này của cô. Con gái thường hay muốn giảm cân mà. Nhưng cô có mập hay không? Tại sao lại đòi giảm cân?

- Còn nữa - hắn giật mình nghe tiếng cô, cô còn chưa đi? - tin tôi đi, nếu như anh nhìn lại được, anh chắc chắn sẽ rất muốn nhìn thấy bộ dạng tuyệt vời của mình lúc này - Tư Du mỉm cười rồi rời đi. Lần này là cô đi thật sự

Từ Ngạn ngơ ngẩn một hồi rồi cũng lắc đầu cười. Hắn lại còn không đẹp trai? Cái này, hắn đã biết từ hồi mình biết soi gương rồi. Chỉ là hắn cũng muốn nhìn thấy cả cô nữa chắc hẳn cô cũng rất tuyệt. Giọng nói của cô hôm nay mỉa mai hơn hẳn, có gì đó quyến rũ. Hắn nghĩ, nếu như những người khác thấy cô, họ sẽ nghĩ như thế nào?

Trong lúc hắn đang mải mê suy nghĩ cái lí do bừa mà cô bịa ra thì ở nơi khác, cánh nhà báo cùng với lão già giám đốc tài chính lúc này đang bàn bạc chuyện gì đó mà chắc chắn rằng chính là chuyện liên quan đến

hắn. Bây giờ bọn họ có thể đường đường chính chính công khai bệnh tình của hắn, việc lấy hồ sơ bệnh án đối với bọn nhà báo là chuyện không quá khó

Ngay khi vừa đặt chân vào đây, hắn đã chuẩn bị tâm lí cho chuyện đó rồi. Chỉ là, tại sao cô lại đi quá lâu như vậy? Hắn ngồi đây không có chuyện gì làm, rất buồn chán. Hắn lại nghe thấy tiếng bàn tán của bọn họ. Đường như cô đi, thế giới của hắn trở nên thật nguy hiểm. Hắn vừa chán lại vừa sợ. Nhưng cô đã dạy hắn cách mạnh mẽ lên, nếu bây giờ hắn thật sự trở nên lệ thuộc vào cô, vậy chẳng phải hắn quá vô dụng hay sao?

Vị giám đốc tài chính đắc chí cười nhìn về phía hắn như một tên ngốc. Vừa vô dụng lại vừa bị mù, cùng với con nhỏ hồng hách ngoài kia chỉ là một đồng rác không hơn. Đã vậy, lần này ông ta sẽ cho cả lũ chìm xuống đáy vực

Tiệt. Không có gì quá lo ngại. Người ta sợ bắt chuyện với hắn, như vậy cũng tốt. Chỉ là hắn thấy mình được trở lại với tiếng ồn ào. Thật sự rất tuyệt! Có lẽ cô thật sự nói đúng. Có những điều không quá đáng sợ như vậy. Sau khi đưa hắn về nhà, cô mệt mỏi trở về khách sạn. Thay bộ đồ trên người, cô ngả lưng lên giường, tận hưởng điều hòa

- Alo - điện thoại rung bần bật

-Chị hai, chị dạo này như thế nào? - tiếng Đông Hạo thì cô liền nhận ra

- Vẫn ổn

- Chỉ là dạo này ông bạn giám đốc của chị hay ghé thăm nhà chúng ta, kêu em hỏi thăm tình hình của chị. Cũng hơn một tuần nữa là chị trở về rồi đúng không?

- Ừm,....Ờ.... - cô giật mình, sau đó để xác nhận lại, cô nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại. Đúng thật chỉ còn 10 ngày nữa là cô phải đi

- Nhanh thật đấy! Chị nhất định phải mau về, em có nhiều chuyện phải kể cho chị nghe lắm. Ai cũng mong chị cả

- Ồ

- Chị, chị ổn chứ?

- Chị chỉ hơi mệt

- Vậy chị ngủ trước đi. Đợi chị về chúng ta nói chuyện sau vậy

Cô thững thờ thả điện thoại xuống giường. Cô quên mất ngày đó, rằng cái ngày mà cô phải trở về Mĩ theo lời hứa ban đầu của mình. Cô không nhận ra 3 tháng đã trôi qua nhanh thế nào. Cô còn chưa kịp chuẩn bị gì cả. Cô còn chưa dẫn hắn đi nhiều nơi mà hắn không thể đặt chân đến. Thế rồi, cô đi, ai ở lại dẫn hắn đi chơi đây? Ai ở cạnh nhắc nhở hắn uống thuốc mà không nổi điên? Ai nhắc hắn không được coi ti vi quá nhiều?

Cô vẫn không yên tâm về những người chăm sóc khác, mặc dù khá chắc chắn hắn sẽ không tự tìm đến cái chết nhưng cô vẫn sợ. Cô chưa sẵn sàng bỏ rơi tất cả để mà đi. Đột nhiên nỗi sợ ập tới, vây quanh lấy cô. Tư Du cuộn mình trong chiếc mền dày cộm. Cô ước rằng mình có thêm thời gian ở đây, Phúc Nhật cần phải chỉnh đốn lại thêm, hắn cần người dẫn dắt

Nhưng rồi, cô sắp phải đi rồi. 3 tháng. 3 tháng trôi qua nhanh đến mức chóng mặt. Tư Du lại nhớ đến ngày này, 10 năm trước. Cô cũng sắp sửa phải rời đi như vậy, thế rồi, kết quả thế nào? Cô cũng không rõ. Chỉ là sau đó, cô cảm thấy có lỗi với hắn. Và lần này cô không muốn mình phải thấy có lỗi nữa. Vì vậy, cô quyết định sẽ không trốn tránh hắn

Điều mà cô tiếc nuối nhất chính là hắn không thể nhìn lại được nữa. Cô đã từng hi vọng hắn có thể nhìn lại càng sớm càng tốt. Nghỉ ngơi một lúc, cô lại chìm vào giấc ngủ, động lại khóe mắt còn có một giọt nước. Đã bao lâu rồi, cô không rơi nước mắt?

Sáng nay đột nhiên hân dẫy thật sớm. Bởi vì tối qua ngủ quá ngon nên sáng nay hân lấy tâm trạng hào hứng chào buổi sáng. Hai vợ chồng họ Tạ giương mắt nhìn nhau hồ nghi rồi cũng đặt báo xuống, nhìn người làm đặt đĩa ốp la trước mặt Tử Ngạn. Hân ăn với tâm trạng phấn khích

- Chút nữa ăn xong đem thuốc lên phòng tôi - lại còn thuốc? Hân bắt đầu chủ động uống thuốc từ bao giờ? Nếu không phải hằng ngày tị nạnh cả buổi thì sẽ nổi điên đập đổ hết thuốc. Lại thêm một tin sét đánh

- Con trai, tối qua đi tiệc vui lắm sao? - Hạ Phong đoán thế nào cũng có liên quan đến tối qua

- Đương nhiên là con làm tốt - hân chậm rãi ăn miếng salad - à tối qua con còn gặp giám đốc tài chính nữa

- Mẹ thấy cô Lương tối qua cũng rạng rỡ không kém, đi cạnh con giống như một đóa hồng - bà cười đến híp cả mắt, không khí trong nhà chưa bao giờ tốt đến vậy

- Mẹ thấy? Mẹ làm sao thấy?

- Đây này! - Tử Thiên lập tức giải đáp câu hỏi của hân, quăng tờ báo lên bàn. Tử Ngạn chẳng buồn động đến - rành rành ngay trang nhất, tiêu đề cũng chói không kém “Tổng giám đốc Phúc Nhật bị mù, liệu có thể điều hành cả một công ty lớn?” - giọng ông có vẻ không vui lắm - ba chắc lão hồ li kia đã đút lót gì đó

Sắc mặt hân lập tức chấn động, nhưng rồi cũng dần ra. Chuyện này thế nào cũng đến. Bà Hạ Phong liếc nhìn về mặt tiêu khiển của con trai thì cười khê, rồi ánh mắt bà chợt nhìn thấy người con gái đang tháo giày ngoài cửa, vẫn là áo trắng phấp phới

- Nhưng mà con xem, phía bên dưới chẳng phải còn có đề “Vậy mà lợi nhuận Phúc Nhật thu về còn đạt được cao nhất trong 5 năm gần đây trên thị trường Hàn Quốc. Có chăng tổng giám đốc Phúc Nhật xuất quỷ nhập thần?” - bà Hạ Phong chưa từng thấy tiêu đề báo nào lại mắc cười như vậy, hân là không phải do một người chuyên nghiệp viết đi

- Cô Lương, cô có muốn cùng ăn sáng không? - ba hân thấy cô tới liền nở nụ cười, mời cô một tiếng

- Không ạ, tôi đã ăn rồi - cô liếc nhìn bìa báo sáng nay, môi nhếch thành một đường. Hân là người kia đang ở nhà tức đến muốn đổ mắt

- Chuyện này....là thế nào? - hân vẫn còn chưa hiểu lắm

- Quả quýt dày cũng có móng tay nhọn mà - ông Tử Thiên chuyển ánh nhìn đầy ý cười sang cho cô. Tư Du tiếp tục câu chuyện

Kì thực tối qua lúc cô đang ra ngoài vườn nghe báo cáo của vệ sĩ về việc đẩy bạn học kia của hân vào tù đã hoàn tất, cô đã trở lại bữa tiệc ngay. Nhưng lúc đi ngang qua ban công lại tình cờ nhìn thấy lão già kia dúm một cốc tiền vào tay gã phóng viên, cô lập tức hiểu ra một nửa sự việc. Sau đó, khi gã nhà báo định trở về nhà viết bài, cô đã chặn đứng ngay

Cô cũng dùng cách tương tự, đưa số tiền gấp ba lần số tiền kia, rồi kêu gã sửa lại tiêu đề bài báo một chút. Mà với chuyện nhỏ nhặt này, đối với những kẻ ham tiền lắm của, đồng ý là điều không thể tránh khỏi. Bởi vậy sáng nay cô mới ung dung đi ăn sáng. Thật ra cũng chẳng có gì đáng khen ngợi, chỉ là dùng một tiểu xảo mà thôi

Cầm hân muốn rót xuống sàn sau khi nghe cô kể lại mọi việc với giọng điệu tỉnh bơ. Nếu như, nếu như lúc đó cô không tình cờ ra ngoài vườn thì có thể bắt gặp được chuyện đó không? Cô chỉ nhún vai nói, đó đã là ý trời, mà đã là ý trời thì cho dù có ra vườn hay không, cô cũng sẽ biết chuyện mà thôi, mọi thứ vẫn diễn ra như đã sắp đặt từ trước

Câu trả lời làm hân ghen hợm. Sáng nay cô không đến công ty, nói là muốn cùng hân bàn về kế hoạch sắp tới của Phúc Nhật. Đúng là hân vẫn đang trong giai đoạn học tập lại từ đầu, giống như chân ướt chân ráo bước vào Phúc Nhật, nên học tập chăm chỉ hơn mới phải. Nghĩ đến đó, hân gật đầu cái rụp, tràn đầy sức sống

Dù sao nghe những việc này, trước đây cũng đã ăn sâu vào trong máu của hân. Chỉ là dạo này nghe nhiều hơn một chút, hạn chế nhìn một chút mà thôi. 2 vợ chồng họ Tạ lại nhướng mày nhìn hân ngoan ngoan ngồi

trên ghế sofa sau khi uống thuốc, đợi cô lấy tài liệu và laptop từ trong cặp ra. Tử Ngạn từ khi nào lại biết nghe lời người khác đến thế?

Tử Thiên nghe thế thì cười cười, vỗ vai vợ. Hắn đã như vậy gần một tháng nay rồi. Tất cả là nhờ có cô, chỉ là bà quá bận tâm việc ở công ty mà quên mất thôi. Bây giờ ngay cả Phúc Nhật và hắn đều ổn cả rồi

Tư Du gõ xuống bàn hai tiếng

- Nãy giờ anh có nghe không thế? - cô hoài nghi nhìn, mắt hắn cứ mông lung nhìn
 - Có chứ, có mà - hắn gật đầu ngậy thơ - đừng chỉ nhìn mắt tôi mơ màng mà cho rằng tôi không nghe, nên nhớ, tôi là người mù - hắn nói điều đó giống hệt như nó là một trò đùa
 - Vậy tốt - chân mày cô giãn ra. Tử Ngạn không chịu nổi thái độ lạnh nhạt của cô nữa nên tiếp tục lên tiếng
 - Mà cô cũng biết, sắp tới sinh nhật của tôi có phải không? - cô hạ giọng rồi suy nghĩ
 - Không biết
 - Vậy bây giờ biết cũng chưa muộn
 - Ừm
- Hắn nhú mày. “Ừm”? “Ừm” nghĩa là sao? Là đã biết hay chưa biết? Hắn ho khan hai tiếng, tiếp tục gợi ý
- Vậy cô định tặng cái gì cho tôi?
 - Còn cần phải tặng quà sao? - cô ngạc nhiên
 - Đương nhiên rồi! - hắn giãy nảy, cái này thì cô quá thờ ơ rồi - nhất định phải tặng
 - Nhưng tôi không biết tặng cái gì cho anh - ừm, cô nói đúng. Hắn cái gì cũng đã có rồi, cô có thể tặng gì nữa đây
 - Tôi biết một thứ cô có thể tặng cho tôi đấy - cô giương mắt nhìn hắn chờ đợi. Tử Ngạn viên môi cong lên
 - một nụ hôn

44. Chương 44: Vấn Đề Quà Sinh Nhật

- Anh nói gì? - cô bần thần một hồi lâu mới mở được miệng
- Cô nghe không nhầm đâu. Một nụ hôn đúng nghĩa, cô có thể tặng tôi - hắn chớp chớp mắt, chỉ chỉ vào môi mình
- Tại sao tôi phải làm vậy? - lần này thì cô sợ cuộc nói chuyện này. Tư Du đặt hắn tài liệu sang một bên
- Bởi vì tôi là một trạch nam a. Cả đời này tôi chưa từng hôn và chạm vào cô gái nào cả. Tôi rất uất ức cô không thấy sao, bởi vậy sinh nhật 29 tuổi này, cô để tôi hoàn thành ước nguyện nhỏ nhoi này đi. Nhưng mà, không phải chứ.... - rồi hắn che miệng tỏ vẻ kinh hoàng như phát hiện chuyện gì man rợ - cô....chưa từng hôn ai sao? - hắn không lấu cá lăm đầu, hắn chỉ là lợi dụng để biết một chút chuyện đời tư của cô mà thôi
- Đã từng
- Khụ..... - hắn sặc nước miếng - đã....đã từng hôn rồi? - cái gã nào tốt số quá vậy. Theo hắn nhận định cô là người khá hồ hững trong chuyện tình cảm
- Đúng, là một đồng nghiệp lúc còn ở Mỹ của tôi, chúng tôi hẹn hò được một tháng thì chia tay - không hiểu sao cô lại chủ động kể chuyện này với hắn
- Tại sao lại chia tay? - hắn khá tò mò, chống cằm hỏi

- Để kỉ niệm 1 tháng hẹn hò, gã dẫn tôi vào một nhà hàng, ăn uống, trò chuyện, sau đó hôn nhau, đó là chuyện đương nhiên. Sau đó gã dẫn tôi vào khách sạn, và đó cũng là nụ hôn tạm biệt của chúng tôi
 - Gã khôn! - hấn buộc miệng chữ thề. 3 phút trước hấn đã không thích gã vì gã cướp đi nụ hôn đầu của cô, 3 phút sau hấn chính thức tuyên bố ghét gã vì gã dám dẫn cô vào khách sạn sau 1 tháng hẹn hò vồn vện - nhưng mà, cái đó không tính
 - Hửm?
 - Hàng nội địa, là hàng nội địa mới được tính là nụ hôn đầu tiên. Cho nên, đối với cô, tôi vẫn là nụ hôn đầu của cô - hấn vỗ ngực tự thừa nhận logic của mình là đúng
 - Vẫn chưa, tôi vẫn chưa đồng ý mà - có phải hấn đã quá tự mãn rồi không?
 - Cô không đồng ý? Tại sao? - hấn chau môi hỏi vặn
 - Tại sao tôi lại phải đồng ý?
 - Tại vì cô không có lí do nào để từ chối cả
 - Tôi không thích
 - Tại sao cô lại không thích?
 - Bởi vì tôi chẳng có lí do nào để thích nó cả
 - Được hôn một người đẹp trai như tôi, cô lại nói là không có gì, có phải mắt thẩm mỹ của cô có vấn đề rồi không?
 - Vậy theo ý anh, được hôn một người mù là nên vui vẻ?
 - Bỏ qua chuyện đôi mắt đi - cô không tiếp tục cãi nhau với hấn nữa, thu xếp tài liệu bỏ vào cặp. Trời cũng đã nhá nhem tối, bây giờ là tháng 11, trời tối nhanh lắm. Nghe tiếng dọn dẹp, hấn rục rịch - bộ, bộ cô tính đi về hả? Bây giờ mấy giờ rồi?
 - Bây giờ, đã gần 7 giờ tối rồi, anh cũng nên ăn tối đi, chúng ta đã ngồi suốt từ sáng
 - Nhanh vậy sao? - hấn không ngờ rằng ở cạnh cô, thời gian lại trôi qua mau đến vậy, cảm giác chẳng bao giờ là đủ
- Không sao, ngày mai cô lại đến nữa là được mà. Đang nhanh tay thu dọn đồ, đèn điện bỗng nhiên cắt cái rụp, cả căn nhà không một ánh sáng le lói. Tư Du đánh nước bọt, căn nhà này, về đêm sao lại đáng sợ đến vậy. Có lẽ do nó nằm xa thành phố nên khi cúp điện, cảnh vật trở nên hoang vu đáng sợ như chốn rừng núi âm u. Người làm, bây giờ đã ở đâu hết rồi? Có lẽ vài người ngoài vườn, vài người ở dưới kho, vài người đang nghỉ trong phòng cũng nên. Mà nhà hấn cũng đâu phải có nhiều người làm đến vậy
- Tử Ngạn chỉ kịp nghe thấy tiếng động, không hiểu đang xảy ra chuyện gì. Cũng đúng thôi, bởi vì đối với hấn, chuyện có điện hay không cũng vậy. Thấy cô thật lâu không lên tiếng, hấn bắt đầu lo lắng
- Có chuyện gì vậy?
 - Cúp điện rồi
 - Không có ai cả sao?
 - Không có
 - Vậy cô, hoàn toàn không thấy gì cả sao?
 - Hoàn toàn mù mịt
 - Như vậy đi, chúng ta vào bếp ngồi, kiểm thử gì đó nhét bụng
 - Làm thế nào đi?
 - Yên tâm đi - Tử Ngạn cười khan đứng dậy, chậm chậm mà chắc chắn, tiến về phía trước - đưa tay cô đây, bây giờ, tôi dắt cô đi

Tư Du ban đầu thấy hơi ngỡ ngàng, nhưng rồi cũng chịu đưa tay cho hắn nắm. Tử Ngạn sau khi đã biết bản thân đã nắm chặt trong tay thứ gì đó mềm mềm mới hài lòng bước đi. Hắn bước đi rất chậm rãi nhưng cô cảm giác mỗi bước đều là đất cô đi qua cả một thảo nguyên mênh mông. Cô, chưa bao giờ phụ thuộc vào người khác như vậy. Trước giờ, cô đều là tự lực cánh sinh

Bỗng chốc, sống mũi cô cay cay. Đến bao giờ, cô lại siết chặt bàn tay này đến vậy. 10 ngày nữa? Chỉ còn có 10 ngày nữa thôi. Tư Du ngược đầu nhìn dù biết có nhìn đến mấy, cô cũng không bao giờ tìm được gương mặt của người này. Cô tiến lên phía trước một bước, kéo gần khoảng cách hai người hơn, cô khao khát cảm thấy hơi ấm từ hắn. Người này, chưa bao giờ làm cô ngừng quan tâm

- Chỗ này cẩn thận, có bậc thang - hắn cẩn thận nhắc nhở cô, đồng thời nâng cổ tay cô lên. Tư Du chỉ biết vô thức làm theo. Rồi theo hướng dẫn của hắn, cô an toàn ngồi xuống một chiếc ghế nào đó cạnh bàn ăn - cái nhà này, tôi thuộc lòng còn hơn cả bảng cửu chương, cho dù đèn có tắt hay không, tôi vẫn như vậy - hắn tiến về phía tủ lạnh, nói một cách đầy mỉa mai - có phải thấy tôi có dụng hơn một chút không?

- Bởi vì anh vốn không hề vô dụng - cô nhỏ giọng

- Hả? - hắn quay lại với hai cái sandwich trên tay

- Không có gì - cô lắc đầu

- Bánh của cô đây - cô mò mò trên bàn, cuối cùng bánh cũng đến tay. Cô chậm rãi bóc vỏ

- Ăn thế này, ừm, cũng không quá tệ đi

- Anh thấy vậy?

- Tất nhiên, giống như khi đom đóm được thả về rừng, tự do tỏa sáng cùng với bầy đàn của chúng

- Anh so sánh chẳng logic chút nào - cô nhún vai chê bai

- Haha. Cô Lương, tên đầy đủ của cô là gì vậy? - hắn cười xuề xòa rồi cũng chợt nhớ ra, mình chưa biết tên cô, một chuyện vô cùng quan trọng

- Lương....Tư Du.... - cô mấp máy, như sợ hắn sẽ nhớ ra được mình

- Lương Tư Du? - hắn đắm chiêu suy nghĩ - rất giống tên của một người bạn mà tôi quen

- Người bạn của anh sao? - may quá! Là không nhận ra, có lẽ đã quá lâu rồi - người đó, như thế nào?

- Người đó, tiếc là bây giờ đang ở Mỹ rồi, một nơi rất xa mà có lẽ tôi không bao giờ..... - đang nói giữa chừng, Tử Ngạn chợt hỏi - mà hình như cô cũng từng ở Mỹ phải không?

- Đúng vậy, là ở từ nhỏ - cô đã suýt đứng tim khi nghe hắn hỏi câu đó

- À, là như vậy sao? Cô ấy thì không phải như vậy, xem ra hai người khác nhau - Tử Ngạn cười vu vơ với suy nghĩ ngốc nghếch của mình, cắn thêm một miếng sandwich nữa, rồi nói tiếp - hai người rất khác nhau, cô ấy không dễ dàng nói chuyện với người khác như cô đâu, cô ấy cũng không phải kiểu người sẽ bận tâm đến chuyện người khác như cô vẫn chăm sóc cho tôi. Nếu gặp cô ấy, tôi chắc cô sẽ thấy khá đáng sợ

- Anh cũng thấy vậy sao?

- Thì chỉ là lúc đầu thôi, cô ấy có như vậy. Nhưng lâu dần, khi tiếp xúc, cô sẽ thấy cô ấy khá nhút nhát

- Nhút nhát? - cô không nhớ hình tượng trung học của mình lại là nhút nhát

- Đúng, cô ấy luôn co mình trong lớp vỏ bên ngoài, không bao giờ tiếp xúc với người khác, giống như sợ rắc rối, sợ mình bị tổn thương. Mà thực ra, tôi là người đã bị tổn thương đó. Ngấm lại, lúc đó chúng tôi đã rất vui

- Anh có muốn.....gặp lại cô ấy không? - giọng cô cất lên một cách khó khăn

- Tất nhiên rồi. Cô ấy là người bạn trung học mà tôi muốn gặp lại nhất - hắn vừa nói vừa cúi đầu mỉm cười. Thật sự nhớ người đó vô cùng - mà đừng nói về tôi nữa, nói một chút về cô đi

- Tôi?

- Gia đình cô hiện đang sống ở đây hả?
- Không, bọn họ đang sống ở Mỹ
- Cô có anh chị em không?
- Tôi có một em trai
- Thật trùng hợp, người bạn kia của tôi cũng có một em trai - hần cười ngô nghê

Thế rồi, đèn sáng. Cuộc trò chuyện của hai người cũng kết thúc. Tư Du nhìn hần cười đến da mặt dần ra, còn bản thân, đến một nụ cười cũng nặn không nổi. Đúng rồi, thế giới trước kia của hần là vậy. Hần luôn cười, cũng khiến người khác phải mỉm cười. Hần không nên giữ mãi bộ mặt đàng đàng sát khí như mấy tháng trước được

Về khách sạn, tâm trạng cô rối bời. Đêm đó, cô không ngủ được chút nào. Mọi thứ cứ đổ dồn lên đôi vai của cô. Chưa bao giờ cô lại cảm thấy nặng nề như vậy. Bao nhiêu năm nuôi Đông Hạo ăn học, cô cũng chẳng thấy vất vả. Vậy mà bây giờ, chỉ là một chuyện nhỏ bé lại khiến cô đau đầu biết bao nhiêu

Tư Du co gối ngồi dưới sàn gỗ lạnh lẽo. Nhìn màn hình điện thoại, cô chợt nhớ mình không có lưu số điện thoại của hần. Mà cũng phải thôi. Chỉ ở đây một thời gian ngắn, lưu số điện thoại thì cũng có ích gì. Điều mà cô không ngờ tới, chính là trái tim cô đã thay đổi. Cô không muốn xa hần. Nhưng sâu thẳm trong thâm tâm, cô không thể làm điều gì khác. Có quá nhiều thứ ràng buộc với cô và cô buộc phải trở về Mỹ

1 năm sau khi hai chị em cô đã ổn định cuộc sống ở Mỹ, Đông Hạo từng hỏi cô có hối hận khi ra đi mà không chào tạm biệt hần hay không. Cô trả lời là không, cô cũng chưa từng nghĩ mình sẽ hối hận về chuyện đó. Thế rồi, cô bắt đầu suy nghĩ về câu hỏi của nó, thật lâu, hầu như là hằng ngày. 1 năm sau đó, Đông Hạo cũng hỏi lại cô câu hỏi y hệt, cô nhớ là vào dịp Giáng sinh, mà lúc đó, cô đã nói có

Có, cô rất hối hận. Nếu như lúc đó giữ liên lạc với hần, có lẽ tình hình sẽ không tồi tệ đến thế này. Ít nhất hần cũng không bị người khác lừa, và cô thì không phải nói dối và sống trong dằn vặt như vậy. Kể cả bây giờ, từng giây từng phút trôi qua, cô cũng rất hối hận không đến đây sớm hơn, không trở về tìm hần sớm hơn

Điện thoại cô rung, là số lạ. Tư Du lau vội nước mắt rồi nghe máy. Một giọng nam ồm ồm vang lên

- Tư Du hả? Cô ngủ chưa?
- Vẫn chưa - cô lắc đầu - làm sao anh biết số này
- May quá! Là tôi xin từ mẹ. Lạ thật đấy, cô là người chăm sóc cho tôi mà tôi còn phải đi xin số điện thoại của cô - vốn muốn đùa giỡn với cô một chút nhưng không nghe tiếng hồi đáp, hần lại hần giọng - chuyện tôi đề nghị, cô có đồng ý không?
- Chuyện gì?
- Ngày mai là sinh nhật tôi - hần mạnh lời nhắc lại, rõ ràng sáng nay đã nói với cô
- À, vậy sao?
- “À, vậy sao?”, thái độ của cô kiểu gì vậy? - hần nhận ra mình rất thích trêu chọc cô - thế nào, quà sinh nhật của tôi, tính sao đây?
- Tôi sẽ mua một món quà nào đó cho anh - giọng cô rất trầm khi nhắc đến chuyện đó
- Mua quà á? Tôi không thích đâu, cô biết mà, cô chỉ cần tặng tôi nụ hôn xém đầu của cô thôi - Tư Du phì cười với cách nói chuyện của hần
- Cái đó thì không được, tôi cúp máy đây
- Á khoan khoan..... - Tư Du nhíu mày, còn có chuyện gì? - cô vẫn còn nghe máy chứ?
- Vẫn còn nghe - cô gạt đầu lên tiếng
- Chiều mai 6 giờ nhà tôi tổ chức bữa tiệc nhỏ, cô nhớ đến chúc mừng, nhớ ăn mặc đẹp một chút

- Được. Nhưng ăn mặc đẹp, anh dù sao cũng đâu thấy được
- Ày, đó là bộ mặt, bộ mặt của tôi đây, dù sao cô cũng phải nể tình tôi là chủ xị chứ
- Cũng được
- Vậy cô mau ngủ sớm đi

Hắn vừa nói xong, cô liền dập máy. Tử Ngạn ở bên kia không ngừng mắng “Người gì đâu mà vô tình, ngay cả câu chúc ngủ ngon cũng không nói”

45. Chương 45: Gây Sự Chú Ý

Hắn thật sự thích Lương Tư Du. Đó là điều hắn nhận ra sau vài ngày này tiếp xúc với cô. Chẳng phải trước đây hắn không để tâm sao? À, là từ những sự kiện kia khiến hắn bắt đầu có chú ý. Hắn chú ý những biểu hiện nhỏ nhặt nhất của cô. Cô thích màu trắng, đó là điều hắn đã biết từ lâu. Cô không thích ăn đồ quá ngọt hay quá mặn, thực chất là ăn thanh đạm, giống như thầy tu. Cô không ăn được đồ cay nhiều

Cô biết nấu ăn, hơn nữa nấu cũng rất khá. Cô biết chơi chứng khoán, cô còn biết đánh cờ tướng với ba hắn. Cô không có tính hài hước như hắn nghĩ nhưng mỗi câu cô nói ra đều khiến người khác ghen hòng, tiêu biểu là hắn đây. Để chọc tức được cô, để cô phải mở miệng đối đáp lại, hắn đã vận không ít nội công, phải tìm kiếm những từ ngữ xuất sắc để nói, nhưng đều bị cô đánh hỏng

Cô trừ việc đến công ty thì đều là ở nhà hắn. Cô không hề đi mua sắm hay đi chơi, cô cũng không hề nhắc đến bạn hay gia đình mình khi ở đây

Chuyện khiến hắn hài lòng duy nhất chính là bữa tiệc sinh nhật cách đây hai ngày của mình. Cô đến, theo miêu tả của mẹ hắn, là chiếc váy kem xòe, ngang đến đầu gối, không bông bành lõe loét, rất đơn điệu nhưng cũng không quá nhạt nhòa. Lần đầu tiên hắn nghe người khác kể về trang phục có màu khác của cô. Hừm, màu kem, cũng gần giống với màu trắng, nhưng vẫn không phải là màu trắng

Quan trọng hơn, cô tặng hắn một món quà gì đó mà hắn không hề biết, hắn chỉ biết, mình đã thành công cướp đi nụ hôn xém đầu của cô. Chuyện là trong lúc cô đang ở ngay trước mặt hắn ăn trái cây, theo hắn đã xác định chắc chắn là vậy và chỉ cần một cái với tay của hắn, gương mặt cô đã trong tầm kiểm soát. Và đúng như vậy, hắn đã hôn cô, ngay trước mặt ba mẹ của hắn và mọi người

Cô hình như rất bất ngờ, không, là sốc mới đúng. Bởi vì cô không giãy nãy, cô bất động, cho đến khi hắn kết thúc nụ hôn của mình. Tư Du ngay sau đó liền rời đi không trở lại. Hắn vì hành động của mình mà bị ăn cái tát của ba và vài lời mắng chửi của mẹ và Hồ Huân. Hồ Nhi thì tức giận ành ạch đòi trả lại nụ hôn đầu cho hắn. Mọi chuyện sau đó khá rắc rối. Dù như vậy hắn cũng không nhớ rõ, hắn chỉ nhớ mang máng, mình đã hôn cô

Nụ hôn đầu của hắn thật nhẹ nhàng. Cô rất tinh tế. Da mặt cô mát lạnh nếu không muốn nói là lạnh như nước đá, tuy vậy vẫn mịn hơn so với hắn. Không biết là do chưa từng hôn người khác hay do môi cô quá mềm mà hắn thấy mình lâng lâng cho đến tận lúc về phòng. Tử Ngạn cứ tùm tùm cười suốt tối hôm đó

Đến tận sáng hôm sau, cô vẫn không đến nhà hắn. Ngày đầu tiên kể từ lúc cô đi làm không đến đây. Hắn có chút nóng ruột. Nói ra lại bị ba hắn mắng cho một trận. Rồi ba hắn sẽ lại giả thói ngày xưa ra để mà so sánh hắn với ông lúc còn trẻ

- Mà xem, con cái như thế đấy! Đã 28 tuổi rồi chứ có ít ỏi gì đâu mà làm ba cái trò trẻ con đó. Bây giờ thì tốt rồi, nhờ phúc của con mà bây giờ mặt trời đã lên cao tới đỉnh đầu vẫn chưa thấy bóng dáng cô Lương đâu. Như thế là đúng, con làm vậy với con gái nhà người ta còn ra thể thống gì nữa. Ngày xưa bằng tuổi con ta không có thể thảm như vậy, ngược lại đang trên đà vinh quang kia. Mà lúc tán tỉnh mẹ con ta còn chẳng dám làm chuyện đó....bla....bla.....

Những lời sau đó hẳn chẳng còn nghe lọt lỗ tai nữa. Bây giờ tâm trạng của hẳn đang treo ngược cành cây. Tại sao bây giờ cô vẫn chưa đến? Hay là trên đường lái xe chẳng may xảy ra chuyện gì. Điện thoại cô cũng không bắt máy. Hẳn sốt sắng ngồi suốt một buổi ở phòng khách. Bình thường giờ này hẳn sẽ bật ti vi lên xem nhưng bây giờ hẳn chẳng còn tâm trạng nào

- Thôi, anh đừng mắng chửi nữa - Hạ Phong vỗ vai ông, đè nén cơn giận - anh xem, bây giờ anh có chửi cũng chẳng có ích gì, Tử Ngạn kia thật sự không nghe đâu, tâm hồn nó hiện đang vất vưởng chỗ khác rồi - bà chỉ cho chồng thấy dáng vẻ thấp thỏm của con mình. Tử Thiên khẽ thở dài

Tình hình bây giờ không phải rất thích hợp để nói ra mọi chuyện sao? Tại sao Tư Du kia còn chưa mở lời? Ngày trước ông có nhắc qua với cô, mong cô để tâm tới nhưng nhận được cũng chỉ là cái nhìn thờ ơ của cô. Tư Du thật sự không hề để tâm đến con trai ông sao? Hầy, cái này cũng chẳng thể trách ai, tên tiểu tử này từ nhỏ đã kém cỏi thế nào ông còn không biết, một cô gái tốt như Tư Du cũng không nắm bắt được. Đúng là quá thật vọng đi!

Đợi đến tận ngày hôm sau cô mới xuất hiện. Khi hẳn hỏi cô tại sao hôm qua cô không đến thì chỉ nhận được câu trả lời ngắn gọn của cô "Tôi bận dọn dẹp lại trái tim". Không biết là do hẳn ngốc hay do lời cô nói quá thâm sâu mà hẳn vẫn không hiểu, cho dù hẳn gặng hỏi bao nhiêu lần cô vẫn không trả lời cho hẳn biết

Làm sao cô có thể nói cho hẳn biết được? Chính cô cũng thấy sợ trái tim mình cơ mà. Hôm qua, lúc hẳn đột ngột hôn cô, tim cô đã suýt nhảy dựng ra ngoài. Chính vì vậy mà trong giây phút đó và cả lúc sau, cô đã không thể cử động nổi dù là một cái nháy mắt. Cô nhận ra hôn môi cũng thật đáng sợ. Cô cũng không nhớ cảm giác đó là thế nào. Chỉ là nó ướt ướt và mềm mại

Cô cũng không nghĩ nụ hôn trước của mình lại như vậy. Thật sự rất khác nhau. Daniel hôn cô một cách cuồng nhiệt hơn giống như để chứng tỏ hẳn ta đã từng quen với rất nhiều cô gái. Còn hẳn thì không như vậy. Hẳn non nớt và đơn thuần, hẳn chỉ hôn, mà không, chỉ chạm lên môi cô mà thôi

Nhưng điều đó cũng đủ tạo ra dòng điện tê rần chạy khắp người cô. Vì vậy, ngày hôm sau cô đã nằm nguyên một ngày ở trên giường vì nhầm tưởng mình bị cảm. Mỗi lần cô nghĩ đến cảnh hôn của hai người tối đó, tim cô lại đập với tốc độ tăng dần đều. Hẳn vậy mà to gan dám hôn cô khi không cho phép. Nghĩ đến sẽ gặp mặt hẳn cô lại thấy ngượng

Định bụng sẽ mắng hẳn một trận nhưng ngay cả động lực để cô mở miệng còn không có. Hẳn điện thoại cho cô nhưng cô không bắt máy. Vậy mà hẳn còn không biết ý tứ, sáng hôm nay liền hỏi cô "Sao hôm qua cô không đi làm?", làm sao cô trả lời đây. Cô thật đau đầu vì tên này!

- Nếu anh còn tiếp tục nhìn như vậy, tôi sẽ không ăn cơm được - đang ăn cơm trưa, cô còn phải dừng đĩa nhắc nhở hẳn

- Tôi bị mù, làm sao nhìn thấy cô được. Không lẽ... - hẳn che miệng trốn mắt - cô đang tưởng tượng tôi đang nhìn cô sao cô Lương? - bà Hạ Phong che miệng cười khi nghe hẳn nói. Sắc mặt cô đã tối đi vài phần - tôi thật ngưỡng mộ tình cảm cô dành cho tôi

- Thôi được rồi - cô ghen hòng. Là hẳn không nhìn, đúng, nhưng đôi mắt hẳn cứ hướng về phía này, ăn cơm cũng không buồn cúi đầu. Suốt một bữa ăn chỉ có ngắc đầu "nhìn" cô như kẻ ngốc. Không phải thật sự "nhìn" mà là chỉ... "nhìn"

- Món dưa cô đang ăn khá cay đấy - hẳn nín cười nói tiếp

- Làm sao anh biết tôi đang ăn dưa? - cô hỏi khi vị cay bắt đầu thấm dần đầu lưỡi

- Tiếng nhai dưa của cô to lắm đấy, cô không biết sao? - hẳn biết, dưa khá giòn, nên bất kì ai ăn vào cũng phát ra âm thanh, chỉ là hẳn muốn chọc tức cô

- Tôi ăn vẫn thấy ổn - cô siết chặt dưa trong tay

- Vậy thì tốt, tôi chỉ sợ cay quá đến nỗi cô phải nhào vào hôn tôi thì rất mất công

- Ờ-Tử-Ngạn! - lần này thì Tư Du thật sự chịu không nổi. Dạo này hẳn bị cái gì vậy chứ? Cứ hay chọc tức cô

- May quá! Cuối cùng cô cũng còn nhớ tên người chủ này. Cô lúc nào cũng anh Tạ, anh Tạ, đến nỗi người ta còn tưởng tôi tên Tạ họ Anh nữa - hần chống cằm cười cười nói

Đến nước này thì cả vợ chồng Tử Thiên đều cười như nắc nẻ, đập bàn đập ghế mà cười, đặc biệt là ba hần, cười đến chảy cả nước mắt. Lâu lắm rồi bàn ăn họ chưa nhộn nhịp như vậy. Về mặt tức đến hồng lên của cô để mà hần thấy được, chắc chắn rất đắc ý. Nhưng mà thật sự cũng, đáng yêu vô cùng!

- Tư Du, em giận anh sao? - hần dè dặt hỏi khi thấy cô im lặng này giờ

- Không có. Mà anh chuyển sang kiểu xưng hô gì vậy?

- Rõ ràng là đang giận - rất tốt, cô không nói hần cũng biết là cô giận. Phải, hiện tại cô rất giận, rất rất giận. Hần chun mỏ - xưng hô thế này cũng đúng mà, anh sinh trước em 1 tháng đấy. Anh đã hỏi mẹ ngày sinh của em

- Thế rồi sao? - giọng cô chùng xuống, xác định hần đang có vấn đề gì đó

- Thì em cũng nên đổi cách xưng hô đi chứ sao. Mà này, cuối tuần này chúng ta đi đâu đó chơi đi, ba anh hình như có một căn nhà ở ngoại ô, chỗ đó gần một trang trại, chúng ta đến đó chơi. Hay em không thích? Vậy đến sở thú gần trung tâm thành phố cũng không tệ - hần càng nói, sắc mặt cô càng tệ. Bây giờ mà hần còn nghĩ đến chuyện đi chơi, thật không biết xấu hổ

- Không thích

- Không thích? Không thích cách xưng hô hay không thích đi chơi?

- Cả hai

- TẠI SAO? - hần giãy nảy, nét mặt biểu cảm phức tạp vô cùng, hần đang rất mong chờ những chuyển đi chơi

- Anh còn chưa tập trung cho tôi - trong đầu hần lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện chơi thôi sao?

- Anh sẽ tập trung nếu em chịu đổi cách xưng hô với anh và hứa cuối tuần này sẽ đi chơi. Sẽ thật lố bịch nếu chỉ có mỗi anh xưng hô khác với em - hần, thật trẻ con hết sức! Tại sao chuyện này lại phát sinh vào những ngày gần đây? Cô đang tự hỏi? Hần giống như biến thành người khác

- Được

46. Chương 46: Chuyến Đi Từ Sân Bay

Hần biết, để thuyết phục một người cứng rắn và sống có nguyên tắc như cô đổi cách xưng hô với hần là chuyện còn khó hơn lên trời. Ấy vậy mà chỉ qua một cái giao kèo hần đã làm được. Tử Ngạn tự phục bản thân, hần tằm tằm ngồi cười, sau đó tiếp tục nghe cô nói

Tư Du ngay cả cô cũng không hiểu, tại sao mình lại đồng ý dễ dàng như vậy. Là do cô không nghĩ ra cách chống chế? Thật không? Hay là do cô không thể nghĩ nổi. Kiểu xưng hô khiến cô ngượng miệng, là người đầu tiên cô đối xử như vậy. Tư Du cũng không hiểu nổi tại sao mình như vậy. Nhưng tạm thời, cô sẽ kiềm lời một chút

Mail gửi đến, tin nhắn vội vàng của thư ký làm tâm trạng cô trầm hần. Cô đánh vài chữ rồi cất laptop đi, thu dọn đồ đạc. Hần lại ngạc nhiên, không lẽ mới đó mà trời đã tối. Thời gian thật sự trôi nhanh đến vậy? Đột nhiên hôm nay hần thấy động tác của cô nhanh bất thường, có chút vội vàng gấp gáp

- Có chuyện gì sao?

- Sản phẩm bên Hàn Quốc xảy ra vấn đề rồi, bây giờ tôi, à em phải lập tức bay sang đó - cô đeo túi xách lên vai, chân bước nhanh đến tủ giày

- Ngay bây giờ? Mấy ngày? Có nghiêm trọng lắm không? - hấn cũng rất lo lắng, hấn là tổng giám đốc mà, đương nhiên phải quan tâm rồi, bên phía đó nếu xảy ra chuyện gì Phúc Nhật chẳng phải chết ngất sao?

- Không biết được, có gì thư kí sẽ liên lạc với anh sau - cô đã mang xong giày

- Đi cẩn thận - hấn chỉ kịp dặn dò cô một câu

- Ừm

Sau đó, hấn nghe thấy tiếng xe rời đi. Tử Ngạn ngồi thừ trên ghế một hồi lâu. Trong lúc Phúc Nhật đang gặp nguy hiểm thì hấn lại chẳng thể làm được gì. Vì điều kiện sức khỏe nên có lẽ hấn làm gì cũng chậm chạp. Trên thương trường, mọi chuyện diễn biến rất nhanh, chỉ cần một phút sơ sẩy cũng đủ làm chết người. Nghe ra giọng nghiêm trọng của cô, Tử Ngạn cũng đủ biết tình hình tệ đến mức nào

Tử Ngạn chỉ còn cách chờ đợi tin tức từ thư kí. Trước mắt, hấn gọi điện hỏi thăm mọi chuyện ở bên đó. Thư kí có nói sơ qua với hấn. Ba hấn còn đang ở công ty, chắc cũng đang ngàn cân treo sợi tóc, Phúc Nhật giống như một đám hỗn loạn. Tử Ngạn ngồi ở nhà cũng không yên. Nhưng bây giờ hấn có thể làm gì được chứ? Đến Phúc Nhật, góp một tay làm việc? Hay là phá hỏng mọi chuyện của họ đây

2 ngày. Đã 2 ngày rồi hấn ăn không ngon ngủ không yên. Dưới mắt cũng đã xuất hiện quầng thâm. Ba mẹ hấn thỉnh thoảng về, hoặc có khi không biết họ có về nhà hay không, hoặc là chỉ khuya mới lặng lẽ về phòng đánh một giấc. Hấn biết công việc ở công ty rất bận rộn. Căn nhà chưa bao giờ lại trở nên lạnh lẽo như vậy

Hấn rảnh rỗi lại nhớ đến cô. Tư Du không thích hấn xem ti vi. Bởi vì mỗi lần xem xong tâm trạng hấn sẽ trở nên cực kì tồi tệ. Cô cũng luôn bắt hấn phải uống thuốc đúng giờ nữa, nên hai ngày nay hấn chưa từng bỏ bữa nào. Nhưng hằng ngày ở nhà thôi thì rất chán, hấn kêu người làm đọc vài cuốn sách cho hấn nghe

Nhưng giọng bọn họ chẳng thể hay bằng cô. Hấn lại càng nhớ đến giọng nói của cô. Hấn thèm được đá đểu với cô. Hấn gọi điện cho Tư Du để mong nghe được giọng cô. Có lẽ hấn quá phiền phức, có lẽ hấn không nên làm phiền cô vì cô đang rất bận rộn cũng nên. Không biết tình hình thế nào, hấn điện cho thư kí

Xem ra chính thư kí cũng không rõ sự tình. Tư Du ở bên kia làm gì bọn họ không biết, mọi chuyện cứ như vậy hằng ngày trôi qua. Tử Ngạn càng ngày càng khó chịu bức bối trong lòng. Buổi tối không biết nên làm gì, hấn ra ban công ngồi hóng gió. Nhưng đột nhiên những cơn gió cuối năm thật lạnh, hấn khẽ co người rồi lại đi vào nhà

Hấn có bật ti vi, nhưng chỉ nghe những tin tức bên lề. Hấn cũng kêu người làm lên mạng xem thử có gì không nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu. Hấn chán nản thật sự. Những ngày này hấn ở nhà như người tự kỷ. Cuối cùng, ba mẹ hấn cũng có một ngày trở về. Nhưng đó đã là chuyện của 3 ngày sau đó. Hấn có hỏi chuyện, hỏi chuyện rất dồn dập. Tử Thiên thì bình tĩnh lấy lại nhịp thở, ngồi xuống kể cho hấn nghe mặc dù ông rất mệt mỏi và muốn đánh một giấc

- Hôm nay Tư Du từ Hàn Quốc trở về, con có muốn ra đón không?

- Hôm nay? - đã bao lâu rồi? 5 ngày, 5 ngày rồi, hấn không lúc nào không nhớ đến cô - nhưng sân bay rất đông người

- Không sao, quan trọng là con có muốn đi hay không - Hạ Phong lúc nào cũng cười hiền hậu, bà nhìn chồng âu yếm sau những ngày mệt mỏi

Tử Ngạn tối đó có ra sân bay. Mẹ dắt hấn đi. Hấn đi giữa sân bay như tỏa sáng khắp nơi, dường như ai cũng tránh đường cho hấn đi. Cũng may hấn mang kính râm. Có lẽ ban đêm mà mang kính râm thật có chút kì, nhưng chỉ làm tăng thêm độ cuốn hút của hấn mà thôi. Hấn mang quần jean, áo pull, giày thể thao rất bình dị, rất nam tính. Tử Ngạn đứng đó chờ

Hấn chỉ biết chờ. Hấn nghe thấy tiếng tiếp viên hàng không, rồi nghe được tiếng vali kéo sột soạt khắp nơi. Ba mẹ kêu hấn đứng đợi ở bên kia cho thoải mái nhưng hấn không chịu, hấn phải đứng ở đây. Chẳng biết hấn vì cái lí do gì mà làm như vậy. Chỉ biết hấn rất nóng ruột

Hấn chắc chắn cô sẽ mang một chiếc áo sơ mi màu trắng như thường lệ và dùng đôi mắt lạnh nhạt để nhìn người khác. Tư Du mệt mỏi sai những bước dài, nhanh chóng đến chỗ taxi để về khách sạn. Mấy ngày

nay cô mất ngủ trầm trọng. Hơn nữa chuyến bay làm cô đau đầu, cô cũng chưa ăn gì từ sáng đến giờ

Nhưng cô, thấy hắn. Tử Ngạn đứng đó, cầm trên tay mắt kính. Cô kinh ngạc nhìn, rồi lại bước chầm chậm về phía hắn. Có lẽ hắn sẽ không nhận ra, bởi vì quá nhiều tiếng ồn. Rồi thoáng chốc, Tư Du đã đứng trước mặt hắn, vững chãi, an toàn quay về. Cô nhìn ôn nhu. Hắn gầy hơn một chút, tại sao dưới mắt lại hơi thâm? Hắn cũng thiếu ngủ? Hắn hôm nay mặc đồ bình dị quá, lại còn ở đây đón cô, làm cô cảm động muốn phát khóc

Tại sao cô lại khóc? Bởi vì lúc này cô nhận ra mình nhớ hắn rất nhiều. Hắn vẫn ngây ngô đứng đợi cô ra, còn cô thì đang cúi đầu trước mặt hắn, kìm nén những giọt nước mắt. Cô biết, chuyến đi này ngắn rất nhiều thời gian. Chỉ còn 3 ngày nữa là cô phải có một chuyến bay khác nữa rồi. Mà chuyến bay này, có lẽ sẽ không trở về nữa

- Tử Ngạn - cô thật lâu, hàn giọng gọi tên hắn

- Tư Du? - hắn mở to mắt - em đang ở đâu? - hắn đưa tay hươ hươ. Cô xót xa nắm lấy tay hắn

- Tôi...em ở đây - có phải hắn đã đứng đợi rất lâu rồi không? Tử Ngạn lập tức siết cô vào lòng. Cô thật nhỏ bé, người cô thật lạnh, chắc ở trên máy bay người ta bật điều hòa lạnh quá

- Em đi lâu muốn chết! - giọng hắn nghẹn lại rất lâu, hắn vùi đầu vào mái tóc hơi rối của cô. Tư Du vòng tay qua eo hắn

- Em biết, em xin lỗi - cô sợ xa hắn mất. Cô nghĩ vậy. Bởi vì 5 ngày qua thực sự là ác mộng đối với cô. Tư Du kể rằng, cô không dám nghe điện thoại bởi sợ mình sẽ khóc

Phải rồi, cô sợ nhất là nước mắt. Vậy mà dạo này cô rất dễ khóc, rất dễ mệt, rất dễ rung động, rất dễ...yêu....

Ba mẹ hắn chào cô một tiếng rồi họ sắp xếp cho cô dùng bữa tối ở một nhà hàng trong vườn. Tử Ngạn ngồi thấy mùi cây lá khắp nơi cũng đoán được khung cảnh. Hắn chính là rất muốn một bữa tối lãng mạn cùng với cô. Rất lâu rồi. Hắn ấp ủ từ lúc cô đi công tác

- Anh ăn gì? - gọi xong món, cô quay sang hỏi hắn - ở đây có....

- Như em đi - người phục vụ lưỡng lự nhìn hắn, Tư Du gật đầu một cái rồi quyết định

- Như vậy đi

- Thời tiết ở đó có lạnh không? Em mặc có nhiều áo ấm không? Thư kí chắc phải sắp xếp khách sạn tốt cho em nhỉ?

- Anh hỏi một lúc nhiều câu như vậy sao tôi...em trả lời - chết tiệt cái kiểu xưng hô làm cô lú cả lưỡi này, cô vẫn cứ hay quên, mà mỗi lần quên lại phải sửa - trời rất lạnh, mùa đông mà, nhưng hằng ngày em chỉ ở trong khách sạn, làm việc trên máy tính, lâu lâu mới ra ngoài kiểm duyệt các thứ thôi

- Ấy vậy mà em vẫn trả lời hết đầy thôi - hắn bĩu môi - thế mọi chuyện thế nào rồi?

- Ừm, đã đâu vào đó rồi - cô uống một ngụm nước. Từ lúc xuống máy bay cô chưa uống miếng nước nào, cổ họng khô rát

- Vậy tốt quá, anh biết có em xử lý thì cái gì cũng ổn - hắn cười híp mắt

- Anh đang nịnh nọt đấy à? - cô nheo nheo mắt nhìn, hắn lại định giở trò gì?

- Không có a - hắn đưa hai tay lên đầu hàng. Mới đi có vài ngày mà hắn trở nên thật láu cá, cô cười nhạt - ngược lại, anh có rất nhiều chuyện muốn kể cho em nghe

- Bộ vài hôm nay ở nhà xảy ra chuyện gì sao? - cô thắc mắc

- Cũng không phải là không có chuyện - thức ăn ra, hắn ngưng một lúc, không hề chú ý mắt người phục vụ nhìn hắn rất kì quái - như là hôm thứ 2 sau hôm em đi, bác Hà giúp việc nhặt được một con chó con trước nhà, thấy tội nghiệp nên anh cũng đồng ý cho nuôi vài hôm, đợi nó khoẻ rồi thả đi cũng được. Ai ngờ tối hôm đó không biết nó bị quỷ nhập hay gì, bò vào phòng anh cắn nát bươm mọi thứ, mấy cuốn sách hồi đại

học anh khó khăn lắm mới giữ lại được cũng nhìn không ra hình dạng. Quá đáng hơn, nó còn cào anh vài đường nữa, em xem, em xem! - hấn còn vạch cả tay áo lên chỉ cho cô coi

- Ừm hứm - Tư Du nuốt miếng thịt bò, tiện thể liếc nhìn một cái rồi ậm ừ. Hấn cũng thật buồn cười, giống như con nít mách chuyện với mẹ vậy, quá trẻ con

- Thế rồi, anh nhất quyết đuổi nó ra khỏi nhà, không thương yêu gì hết - hấn có vẻ tức tối lắm, ngoạm nguyên một miếng thịt lớn

47. Chương 47: Đồng Ý Đi Du Lịch

- Em không biết dạo gần đây chuyện tốt gì xảy ra đâu. Mới hôm kia, lão kì không lại đến nhà mình hỏi thăm đấy

- Lão kì không? - cô đâm chiêu suy nghĩ

- Là cái lão già giám đốc tài chính. Khiếp, lão còn kêu sang thăm hai vị tổng giám đốc tiện thể hỏi thăm sức khỏe của anh. Lão làm như anh là tên ngốc, nói cũng may bài báo kia không phát tán rộng, nếu không cổ phiếu Phúc Nhật chắc chắn giảm mạnh. Anh liền nói anh bị hỏng mắt chứ không hỏng não, Phúc Nhật không phải công ty cổ phần, ba đời nay đều do tiền bạc tích góp của cụ tổ gây dựng nên, không hề vay mượn người khác, bởi vậy ba lúc nào cũng có câu cửa miệng “Công ty này của tôi, tôi thích làm gì thì làm”. Sau đó, đuổi mãi ông ta chẳng về, anh tức quá vào bếp kêu người làm pha một cốc cafe thật đậm, cố tình nói mất mớ làm đổ hết lên người ông ta. Cafe thật sự rất khó giặt - hấn lại ăn thêm một miếng lớn, bộ mặt lúc này cực kì gian xảo

- Hừ, thật trẻ con, mắt anh mù rồi, mờ đâu mà mờ - cô phì cười, lấy khăn lau miệng

- Vậy ở bên đó có chuyện gì thú vị không? - kể xong hấn cũng thấy mỗi miệng, bèn hỏi cô

- Cũng không có chuyện gì đáng chú ý, trừ việc thư kí La bị ông giám đốc thương mại bên đó tỏ ý sàm sỡ - cô nhàn nhạt nói, nghĩ lại thì cũng chẳng có gì, ngay sau đó cô biết ý, đã kết thúc nhanh cuộc gặp mặt, còn cố tình hỏi “Thư kí La, cô mang thai nên là về khách sạn tịnh dưỡng đi”. Vậy là, mọi chuyện dường như kết thúc khi vừa mới bắt đầu, ông ta liếc nhìn thư kí La với nửa con mắt

- CÁI GÌ??? SÀM SỖ??? Thư kí La á? Vậy còn em thì sao? - hấn cuống lên, hỏi dồn dập, gần như là quát lên

- Em đương nhiên ổn. Em so với thời tiết ở Hàn Quốc còn lạnh hơn đấy. Bàn xong công việc thì về thôi - cô nhún vai, hấn cũng yên tâm đôi phần

Ở đâu đó trong nhà hàng, một cặp đôi trẻ đang trò chuyện rất náo nhiệt. Tuyệt nhiên không hề để ý rằng đó là một chàng trai mù. Nhưng câu chuyện của hấn lại là điểm cộng. Bằng chứng là cô gái xinh đẹp đối diện không ngừng cười. Còn hấn, cả gương mặt như sáng bừng lên hấn, hấn đẹp trai vô đối. Người khác nhìn vào khung cảnh này cũng phải ghen tỵ. Kia là một người mù ư? Không phải, sẽ có người lập tức phủ nhận, đó chỉ là một chàng trai đang yêu

Tư Du đang ngồi ghi chép sột soạt tài liệu gì đó. Tử Ngạn ngồi trên sofa chống cằm, mắt nâu trong veo hơi nheo như đang toan tính gì đó, hoặc có thể, hấn đang thưởng thức bộ dạng ghi chép trong tưởng tượng của cô

- Tư Du, anh định tổ chức một buổi họp lớp, em thấy thế nào?

- Họp lớp? Lớp đại học của anh sao? - đầu cũng không ngẩng, cô lật trang giấy hỏi

- Không phải - hấn lắc đầu - là lớp trung học. Tư Du ngừng ghi chép hấn, cô ngược ánh mắt suy tư nhìn hấn

- Tại sao?

- Ý em là sao? - hấn thôi chống cằm, chớp mắt hỏi
- Tại sao....đột nhiên anh lại có ý định như vậy?
- Chẳng có lí do nào cả, anh chỉ thấy nhớ bạn bè mình thôi, đặc biệt anh muốn em gặp Tư Du - lí do hấn nói ra làm cô hoảng sợ
- Ý anh là, muốn tôi, em gặp cô gái Tư Du kia? Tại sao? - hấn rớt cuộc đang nghĩ gì trong đầu?
- Đúng vậy, chỉ là gặp mặt giới thiệu thôi mà, chắc chắn em sẽ thích cô ấy - hấn cười híp mắt nói
- Anh cũng vậy sao? - cô buộc miệng hỏi. Nhưng câu hỏi làm hấn phải suy nghĩ rất lâu
- Anh cũng....thích cô ấy, như một người bạn
- Lúc trước cũng vậy - cô đột nhiên thấy hiểu kì
- Lúc trước cũng vậy. Bây giờ cũng vậy. Mà bây giờ, anh đang thích một người, đã nhiều lần tán tỉnh như chẳng mấy may chút nào - hấn tỏ ra uỷ khuất
- Thật sao? - cô ngạc nhiên - anh suốt ngày ở trong nhà, có gặp gỡ ai đâu, hay anh quen ai trên mạng?
- Em cũng tò mò quá nhỉ? - cô chưa từng hỏi hấn nhiều vấn đề như vậy, chứng tỏ cô đang rất quan tâm
- Chỉ là....tò mò thôi - giọng cô nhỏ dần. Hấn phì cười, cô quá mức đáng yêu
- Quay lại chuyện cũ, em thấy họp lớp thế nào?
- Không nên - chắc chắn câu trả lời là như vậy, còn lí do thì... - vì anh đi lại bất tiện, chào hỏi bạn bè cũng bất tiện. Với lại chẳng phải bạn anh ở Mỹ sao? Không dễ gì tìm được một người ở nước Mỹ rộng lớn. Hơn nữa, dựa vào tính cách cô ấy, không đi là cái chắc - cô nghĩ, 3 lí do của mình đủ deer thuyết phục hấn
- Vậy thì đành thôi vậy - hấn ỉu xiu, nhưng rồi lại hồ hởi nhanh chóng - bù lại, chúng ta sẽ đi du lịch ở trang trại ở ngoại ô, anh đã đặt vé xe buýt rồi - hấn đưa hai chiếc vé cất sau túi quần cho cô. Cầm hai chiếc vé trong tay mà mắt cô suýt rớt ra ngoài
- Anh đặt hồi nào vậy?
- Trong lúc em đang ở bên Hàn Quốc xa xôi - hấn cười tự mãn
- Thì ra, hấn thật sự còn khá nhanh nhạy
- Thì ra, hấn đã có tính toán từ trước, biết cô sẽ phản đối nên lấy cái này đối
- Thì ra, cô vậy mà bị hấn lừa
- Không đi
- Tại sao?! - đang trên đà hạnh phúc, hai tiếng “không đi” của cô như tạt gáo nước lạnh vào mặt hấn. Từ Ngạn giây này
- Không đi là không đi. Lí do là sao - cô thản nhiên lật tài liệu đọc tiếp
- Phải có lí do chứ, hay em không thích? Chúng ta đi chỗ khác nhé? - hấn không thể để mọi kế hoạch đổ vỡ được
- Anh đừng có cứng đầu nữa. Phúc Nhật vừa mới bình ổn một chút, không nên lơ là - cô lắc đầu buồn cười. Thật ra công việc có thể để sau, quan trọng là cô muốn nhìn bộ dạng năn nỉ ỉ ôi của hấn
- Công việc cứ giao cho ba là được. Em làm việc nhiều quá cũng không tốt cho sức khỏe đâu. Với lại công ty nhà anh anh còn chưa lo, em lo cái gì, cứ thoải mái đi chơi không được sao? - hấn chu mỏ
- Không được - cô vẫn lạnh lùng đáp
- Quân tài phiệt độc ác, quân nhẩn tâm - hấn uất ức giận dữ
- Có chuyện gì mà ồn ào quá vậy? - đang lúc không khí còn tranh cãi náo nhiệt thì ba mẹ hấn cũng vừa đi làm về ăn trưa

- Ba, bộ đạo này ở công ty bận rộn dữ lắm sao? - hấn bực mình liền dùng giọng câu kính hỏi
- Ô, thằng này hỏi hay, mày không làm việc thì thôi đi, còn hỏi dư thừa - Tử Thiên vừa về nhà đã bị chọc cho phát tiết - Phúc Nhật từ lúc bị mày phá cho tan nát có lúc nào không bận rộn hả? - hấn biết điều cũng im lặng, Tử Du liếc hấn mỉm cười
- Thôi, dừng cãi nữa, vào ăn cơm đã - Hạ Phong thấy người làm mời thì nói. Về nhà là toàn cãi nhau
- Khi đã ăn được một nửa chén cơm rồi, vẫn thấy không khí cứ im lặng thế nào. Tử Du thì không nói, bình thường dùng cơm cô cũng không nói nhiều. Hôm nay Tử Ngạn cũng im lặng nốt. Không, không phải là im lặng, đúng ra là giận dỗi. Hạ Phong biết ngay là có chuyện, đành buông đũa nói
- Hai đứa có chuyện gì sao?
- Mẹ, mẹ nói xem, Tử Du đi công tác về vất vả, con rủ cô ấy đi chơi cô ấy lại không chịu đi, nói là bận công việc. Không lẽ, ở công ty, ba hay ngược đãi nhân viên lắm sao? - nói đoạn, hấn nheo mắt nghi ngờ
- Cái thằng này!?! - Tử Thiên vung đũa, rồi lại hạ tay xuống - con với cái, để ra làm gì không biết - ông xoa xoa trán - con nghĩ ba là già như vậy sao?
- Đúng vậy, con cũng không nghĩ ba là người như vậy. Thế thì tại sao cô ấy lại không chịu đi? - thái độ ngây ngô của hấn làm cô phát điên. Hấn đang dồn cô vào thế bí? Từ khi nào hấn lại đáng sợ như vậy?
- Ba làm sao biết. Có thể con chưa đủ thành ý, hoặc có thể, cô Lương không muốn đi với con - Tử Thiên nhếch môi
- Không thể nào, cô ấy đã hứa với con trước khi đi Hàn Quốc rồi kia mà - hấn tại sao cứ nói chuyện này với ba hấn mà không phải với cô? Kiểu nói chuyện với phụ huynh này khiến cô phát hỏa, giống như mách với ba mẹ cô đang bắt nạt hấn
- Tôi, em đã hứa với anh đâu
- Có, có chứ mà em không nhớ đấy thôi. Haha, trí nhớ em dạo này kém thật đấy, quả nhiên là cần nghỉ ngơi
- hấn cười giả lã, Tử Du nhìn hấn nghi ngờ. Cũng không ai ủng hộ trò đùa của hấn nữa, Tử Ngạn thôi cười
- Thôi được - Tử Du đành thở dài, khẳng định nếu cô còn từ chối, hấn sẽ lái nhai bên tai cô đến chết mất
- Vậy 7h sáng mai, chuyển xe bắt đầu lúc 7h30, chúng ta sẽ có mặt trước lúc đó để tránh trễ xe. Con lên chuẩn bị đồ trước - Tử Ngạn liền tươi tỉnh, nói như một cái máy lập trình sẵn, giống như đoán chắc được rằng cô sẽ đồng ý. Hấn phóng lên lầu với tốc độ...nhanh hơn bình thường một chút
- Nhưng chừng đó cũng đủ nhận ra hấn phần khích cỡ nào. Đi mà cũng không vấp té, quả thật đã tiến bộ rất nhiều. Tử Thiên cũng không phải nhủu mày vì hấn nữa
- Thằng bé thực sự trở lại lạnh lợi như xưa
- Vậy sao? Tôi còn tưởng 4 tháng trước nó bị trầm cảm, còn đòi tự vẫn mà - Tử Thiên cười trào phúng rồi nhìn sang gương mặt điềm đạm như ngọc của cô - nhờ có cháu, Tử Du. Bác nghĩ cũng đã đến lúc cho Hạ Phong biết chuyện rồi
- Biết chuyện gì? - thấy cô không có ý kiến, ông nói tiếp
- Cô Lương chính là Lương Tử Du, bạn hồi trung học của thằng nhóc - ông kể một cách tự hào
- Cháu chào bác, xin lỗi vì cháu ra mắt muộn - Tử Du cúi đầu chào bà. Khỏi phải nói, về mặt lúc đó của Hạ Phong kính ngạc cỡ nào
- Trùng hợp vậy sao? - bà che miệng để bản thân không hét lên
- Em yêu, không có gì là trùng hợp ở đây cả - rồi ông nhìn cô cười đầy ẩn ý - có dịp anh sẽ kể em nghe sau
- Quan trọng hơn, hợp đồng của cháu, 3 hôm nữa sẽ kết thúc - cuối cùng, Tử Du cũng hít một hơi thật sâu để nói

48. Chương 48: Tiếp

- Giữa chúng ta còn cần hợp đồng gì nữa sao? - ông vỗ đùi cười, cho rằng cô đang nói đùa
 - Ý cháu muốn nói giấy xin nghỉ phép bên Mĩ của cháu sắp hết hạn, cháu phải trở về. Đây coi như là chuyến đi cuối cùng của cháu. Sau khi kết thúc hợp đồng, cháu mong chuyện cháu là bạn học được giữ bí mật - Tư Du mỉm chặt môi nói
 - Nhưng, bác không hiểu. Tại sao cháu lại không muốn nói? Chuyện đó chẳng có gì, hơn nữa, cháu ở đây có gì không tốt. Công ty kia là chỗ quái nào, ta phải đến xem thử. Còn nếu là về vấn đề tiền lương ta có thể thương lượng - Tử Thiên bức xúc
 - Không phải ạ - cô cười nhạt lắc đầu - công việc của cháu ở đây đã hoàn thành rồi. Phúc Nhật đã ổn định, Tử Ngạn cũng tìm được niềm sống, chỉ đáng tiếc, có lẽ cháu sẽ không thể nhìn đến lúc anh ấy sáng mắt
 - Vậy hãy đợi ở đây đi, đợi đến khi Tử Ngạn nó nhìn thấy. Bởi vì bác chắc là nó muốn nhìn thấy cháu đầu tiên - Hạ Phong tuy có hơi không hiểu nhưng bà biết chồng mình đang cố gắng làm điều gì
 - Chắc không kịp mất. Hơn nữa, bác nhầm rồi, người anh ấy muốn nhìn nhất sau khi thấy lại không phải là cháu, anh ấy có người mình thương rồi - cô nói bằng giọng chua xót
 - Nó có người mình thương? - cả hai người đều ngạc nhiên - chẳng phải cháu cũng thích Tử Ngạn đó sao?
 - Tử Thiên có một chút mong mỏi nhìn cô. Thấy trong mắt cô vụt qua tia sáng, rất nhanh liền biến mất, tâm trạng ông càng trở nên nao nê hơn
 - Chuyện đó không quan trọng ạ. Cuộc sống của cháu vốn là ở Mĩ, cháu chỉ trở về để trả món nợ năm xưa cho cậu ấy mà thôi - giọng cô kiên quyết hẳn
 - Mọi người nói chuyện gì mà rôm rả thế? - hần từ trên lầu đi xuống
 - Không có gì, tôi, à em về trước chuẩn bị đồ - cô đứng dậy đi về
 - Được, mai gặp - hần vô tư vẫy tay mà không hay tâm trạng của ai cũng nặng nề
- Lần cuối cô đến đây là mùa hè 10 năm trước. Tư Du bước qua dãy hành lang cũ kĩ đầy rẫy học sinh. Tự nhiên cô thấy nhớ lúc mình đi học. Thật ra cũng chẳng có nhiều kỉ niệm, hay những kỉ niệm chỉ bắt đầu khi có hần?
- Cô không nhớ hần đã từng xâm nhập vào cuộc sống mình như thế nào. Cô nhớ hồi đó mình cũng khá cứng đầu. Suy nghĩ một lúc, chân cô đã dừng trước cửa phòng thầy hiệu trưởng. E rằng thời gian đã trôi qua lâu đến mức ông cũng không nhận ra cô. Tư Du cười an ủi rồi cũng vịn tay cầm. Một không khí cũ kĩ của giấy tờ, khói tàn của thuốc lá và một lão già đang ngồi nghiên cứu vấn đề thật lâu không ngẩng đầu nhìn người vừa mở cửa
- Thầy, thầy có muốn đánh cùng em 1 ván cờ? - giọng nói đầy kiêu ngạo này có chút quen thuộc. Ông ngẩng đôi mắt với cặp kính trễ xuống tận mũi, thật lâu nhìn cô
 - Lương, Lương Tư Du? - ông run run hỏi. Tư Du bật cười rồi đóng cửa, ngồi xuống ghế sofa
 - Thầy nhìn ra em ngay cũng thật là....
 - Chỉ có em mới tự tiện mở cửa mà không gõ, ngồi xuống mà không xin phép thầy thôi, con nhóc vô lễ - mấy nếp nhăn trên mặt thầy xô lại với nhau. Cô nhận ra tóc thầy đã bạc nhiều hơn xưa
 - Trong mắt thầy em là một học sinh như vậy ư? - cô nheo mắt. Thầy lắc đầu cười, tâm trạng xem ra rất thoải mái
 - Em thay đổi rồi, còn biết nói đùa nữa - rồi, thầy hỏi về rất nhiều thứ, về mọi thứ ở Mĩ. Cô cũng thật lòng trả lời, chỉ có điều lí do về nước thì cô chỉ nói là đi công tác - rồi, có gặp lại ai không? Nhìn em khác trước quá

- Cũng có, gặp lại một người bạn - nói đoạn, ánh mắt cô buồn hẳn
- Em biết không Tư Du, em rất dễ đoán
- Em dễ đoán? - cô ngạc nhiên, cô thì không nghĩ vậy
- Nếu em chưa để ý ai, thầy có thể giới thiệu đứa cháu trai của thầy, nó cũng ở bên Mỹ - thầy nhanh chóng đổi chủ đề
- Xin lỗi thầy nhưng...em chưa nghĩ đến chuyện đó - cô vội lảng tránh. Cô không nghĩ trái tim mình có thể chứa thêm người thứ 2

Trò chuyện dăm ba câu với thầy xong, cô xin phép ra về. Tư Du lặng lẽ trở về khách sạn thu dọn đồ đạc. Một là chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai, hai là...cũng nên rời khỏi đây rồi. Cô kiểm tra vé máy bay đã đặt trước của mình. Chốc lát, trời đã tối rất nhanh. Cô kiểm thử gì đó ăn tạm dưới khách sạn sau đó lên phòng kiểm tra điện thoại

1 cuộc gọi nhớ của hân từ một tiếng trước và 1 cuộc gọi nhớ khác từ số nước ngoài từ vài phút trước. Đoán rằng chắc Đông Hạo gọi thì điện thoại lại rung

- Alo
- Chị hai, chị thế nào rồi?
- Vẫn ổn - cô tựa đầu lên thành giường
- Em nhớ chị muốn chết mất. Chị mau mau về đi. Ba và dì suốt ngày gọi cho em
- Chị biết, như đã hứa, đúng ngày chị sẽ trở về - giọng cô có hơi miễn cưỡng
- Vậy được, à đúng rồi, cô gái mà chị nói là hay đến nhà chúng ta, cuối cùng hôm đó em cũng được gặp mặt
- Ừm, thế nào?
- Còn thế nào nữa, em không thích kiểu phụ nữ sỗ sàng như vậy. Quả nhiên, em vẫn hợp với kiểu châu Á truyền thống mà thôi
- Cũng tốt, chỉ là sau này đừng để chị phải đi khắp nơi tìm vợ cho em - cô cười khê
- Chị! Chị biết nói đùa từ khi nào thế? - Đông Hạo bên kia giận đỏ mặt. Rồi nó nghe thấy tiếng cười giòn tan của cô - Chị, chị cười sao?
- Hửm? - đầu dây bên kia thật im lặng
- Em chưa từng nghe thấy chị cười như vậy bao giờ. Quả thật về nước, đã làm chị thay đổi nhỉ? - Đông Hạo không ngờ hiệu ứng “Tạ Tử Ngạn” lại ghê gớm đến vậy - thôi không có gì, em cúp máy đây

Tư Du nhìn trân điện thoại trên tay. Cô đã cười sao? Cô không ý thức được rằng bản thân sẽ mỉm cười. Hơn nữa cô còn nghĩ, mình từ lâu đã không thể cười cùng khóc nữa. Vậy mà chỉ một tháng, một tháng thôi hân liền làm cô trở nên như vậy, cô cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa. Đang suy nghĩ thì điện thoại lại rung lên. Cô vừa ấn nút nghe, bên kia đã léo nhéo vài tiếng

- Em làm gì mà lâu bắt máy thế? Không thấy cuộc gọi nhớ từ anh à? - hân có vẻ rất nóng giận
- Bây giờ em mới cầm điện thoại - cô điềm đạm trả lời làm hân chột dạ
- Ừm, anh chỉ muốn hỏi em thích ăn thịt heo hay thịt bò?
- Thịt bò
- Thích uống nước táo hay nước cam
- Nước táo
- Thích ăn xoài hay nho?
- Nho

- Thích ăn sandwich hay bánh mì ngọt?

- Sandwich

- Thích anh hay người khác? - Tử Ngạn đột nhiên hỏi, sau chẳng thấy cô trả lời

- Anh hỏi những thứ này để làm gì?

- Để chuẩn bị thức ăn cho ngày mai. Em vẫn chưa trả lời câu cuối

- Có liên quan gì sao?

- Có chứ. Em thích thứ gì thì mới mang theo thứ ấy - hần cao giọng

- Thế nếu em trả lời người khác thì anh sẽ ở nhà?

- Đương nhiên không rồi

- Vậy thì có gì khác nhau. Nếu không còn chuyện gì nữa thì em cúp máy

- Khoan đã!....alo?

- Chuyện gì? - nghe tiếng cô hần thở phào, cô vẫn còn ở đó

- Anh đã lâu lắm rồi không gọi điện cho ai, điện thoại cũng sắp mọc meo rồi. Nên anh chỉ muốn nghe giọng em thêm một chút - cô nghe được tiếng sột soạt bên kia, có lẽ hần đang nằm trên giường - em đã từng hẹn hò rồi có phải không? Vậy những cặp đôi, họ thường làm gì?

- Buổi tối dắt nhau đi ăn, xem phim, đi dạo. Cuối tuần thì đi chơi đâu đó, mua sắm. Có rất nhiều kiểu để thể hiện tình yêu, không nhất thiết là phải gặp nhau

- Tuyệt vời! Không ngờ người khô khan như em cũng biết nhiều như vậy - hần bên kia cười khúc khích - vậy còn em, em đã làm những gì

- Tất cả những chuyện trên

- Tất cả luôn sao? Vậy anh kém cõi hơn em rồi, anh chưa từng đi chơi với con gái bao giờ - Tử Ngạn có hơi uất ức, cô mà làm hết chẳng phải hần lặp lại sẽ rất chán sao?

- Anh luôn kém cõi hơn em mà - cô kiêu ngạo - anh chưa từng có ai luôn sao? Với điều kiện của anh thì không thể nào - cô tỏ ra không tin

- Đúng là trước đây thì khác, nhưng bây giờ thì là như vậy - cô hiểu, chẳng ai lại đi hẹn hò với một gã mù

- Thế còn cô gái mà anh thầm mến thì sao? Cô ấy có biết anh....

- Biết chứ, cô ấy đương nhiên biết anh bị mù, vậy mà còn không hề tỏ ý xa lánh. Vậy nên anh mới định cùng cô ấy làm tất cả những chuyện trên - hần kể về dự định của mình nghe có vẻ xa xôi lắm

- Vậy chúc anh may mắn - nói xong câu đó, cô liền cúp máy, cảm thấy lồng ngực hít thở thật khó khăn

Nhìn về mặt hơi xanh xao của hần, cô thấy khó hiểu. Đã ngồi được một lúc trên xa buýt rồi, hần thì giành vị trí ngồi cạnh cửa sổ mà sao vẫn có vẻ không hào hứng lắm. Tư Du nhìn hần siết chặt gấu quần, rồi môi thì mím chặt như đang cố gắng kìm chế thứ gì đó ghê gớm lắm. Cô lấy trong túi một viên thuốc màu trắng và nước đưa cho hần

- Anh uống vào đi, có thể sẽ đỡ hơn - cô không nỡ nhìn hần say xẩm mặt mày trong chuyến đi chơi. Không nói gì nhiều, hần uống thuốc của cô, rồi thấy dạ dày của mình có vẻ khá hơn - em cho anh mượn vai - thấy hần vẫn còn hơi nhúm mày, cô nói tiếp

Tử Ngạn dường như thiếp đi trên vai cô. Đoạn đường từ thành phố đến trang trại còn khá xa. Xe buýt cũ mềm cứ bon bon chạy trên đường, đầu hần cứ nghiêng qua nghiêng lại nhưng nhìn chung vẫn cố giữ yên trên vai cô. Khoé môi cô cong lên, ngắm thật gần hàng lông mi khẽ cử động của hần, rồi cô lại phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ

Khung cảnh quá mức bình dị. Thành phố xa hoa đã rời xa bọn họ lắm rồi. Cô ngửi thấy mùi lúa xanh ngắt và cả tiếng cối xay gió, cảm giác mình đang đến gần với đồng cỏ. Thời tiết hôm nay đẹp bất thường, trời xanh và cao vùn vút, hầu như rất ít mây. Trên xe buýt chỉ lác đác vài người đang đọc báo hoặc ngủ

Tư Du nhìn vào túi đồ dưới chân của hắn. Hắn đem theo một cái giỏ đựng đầy thức ăn. Thật là....cô lắc đầu cười. Tối qua hắn gọi điện cho cô cũng chỉ hỏi về những thứ này. Rồi cô nhớ đến câu hỏi cuối cùng của hắn. Nếu thật sự bắt buộc phải trả lời thì....

- Tất nhiên là anh rồi - Tư Du nhìn hắn trườn mền rồi vén sợi tóc vương dưới mí mắt hắn

49. Chương 49: Đạo Quanh Trang Trại

Đến nơi, cô đánh thức hắn dậy. Dù có hơi khó khăn và cả 2 là hành khách cuối cùng xuống xe nhưng bọn họ....đã đến nơi. Khi xe buýt chậm chậm rời đi, Tư Du nhìn quanh một lượt. Mặt trời đã lên cao, với tốc độ đi của xe buýt, phải mất 3 tiếng để bọn họ đến đây, bây giờ cũng đã gần trưa. Ngoài tiếng chim kêu râm ran ra, cô chẳng nghe nổi âm thanh nào khác. Bọn họ đành phải đi bộ

Giữa trưa nắng nóng, có hai người đeo ba lô đi bộ trên đoạn đường đất cát về phía trang trại xa xôi. Nhìn thì có vẻ gần nhưng sao đi mãi vẫn không đến. Da cô bắt đầu hơi rát, thấy tay cô đổ nhiều mồ hôi, hắn cũng hiểu cô đang nóng nực thế nào

- Lúc này, anh ngủ say lắm hả? Sao em không gọi dậy? - nhìn sắc mặt của hắn lúc này có vẻ khá hơn nhiều

- Đã say xe lại còn đòi đi xe buýt, rốt cuộc anh có nghĩ kĩ chưa vậy? - cô nói với giọng điệu mỉa mai

- Tất nhiên, anh làm sao biết, nhưng mà em cũng đem theo thuốc say sóng à?

- Chỉ để đề phòng thôi, không ngờ lại phải dùng thật - cô cúi thấp đầu nhìn, còn khoảng 50 mét nữa là đến nơi. Tử Ngạn bĩu môi thở dốc

Một lúc sau, bọn họ đến nơi. Trang trại có một đôi vợ chồng trung niên, một cậu thanh niên và một cậu nhóc chừng 10 tuổi. Thấy khách, bọn họ hồ hởi chạy ra tay bắt mặt mừng với Tử Ngạn. Hình như Tử Ngạn có vẻ rất thân thiết với bọn họ, hỏi thăm tình hình một chút, rồi hắn giới thiệu cô với mọi người. Nhìn ánh mắt hoài nghi của bọn họ, cô nghĩ chắc trong đầu họ nghĩ cô là bạn gái của hắn

- Đường xa có mệt mỏi lắm không cậu? - bác trai hỏi, tiện tay rót hai cốc nước, còn bác gái thì đã vào bếp chuẩn bị bữa trưa

- Không có đâu ạ, chỉ có điều..... - Tử Ngạn nghiêng đầu về hướng cô cười ái ngại - hình như cháu đi xe không được tốt cho lắm

- Bị say sóng sao? Anh có sao không? - cậu thanh niên với làn da mặt ong nhanh nhẩu hỏi

- Anh không sao - hắn vẫy tay - trang trại đạo này tốt không ạ?

- Ổn hết, già này tự lo được - bác trai vỗ ngực cười nói - ngài giám đốc và phu nhân sức khỏe vẫn tốt chứ?

- Bọn họ khỏe lắm đó ạ, xem ra còn khỏe hơn cả cháu - hắn nói đùa, rồi nét mặt ai cũng trầm xuống

- Em có đọc báo, mắt anh.....

- Anh không sao, mọi người đừng bày vẽ mặt như cháu sắp chết đến nơi - hắn vẫn thích nói đùa, hắn không thích mọi người quá lo lắng cho mình - à, Tư Du, em đem đồ lên trên phòng trước đi

- À, tôi quên nói với cậu..... - bác trai gãi gãi đầu lúng túng

- Anh à thật ra..... - đến lượt cậu thanh niên ú ớ

- Hầy, anh Tử Ngạn, nhà em chỉ còn đúng một phòng thôi, anh chị ở chung nhá - cậu nhóc 10 tuổi thấy hai người kia cứ ấp úng mãi thì đâm ra bực mình, chuyện chỉ cỡ con con mà cũng phải khó nói, nó cũng ngủ với mẹ suốt đấy thôi

2 người im lặng một lúc lâu. Tư Du chợt nghĩ, chuyện này hình như có chút kì lạ. Cô thấy hơi khó xử, tình huống này, cô chưa lường trước được. Nhưng nếu bây giờ không đồng ý thì phải ngủ ở đâu, không lẽ cô ngủ ngoài vườn? Cô biết mình không phải đi du lịch, căn nhà ở đây lại không quá to, có lẽ là không đủ phòng thật

- Vậy thì càng tốt chứ sao! - hần đột nhiên lớn tiếng, mặt cười rạng rỡ làm ai nấy đều giật mình - cứ coi như là đi thực tập hưởng tuần trăng mật cũng được - hần cong môi cười

- Đừng nói nhảm nữa, đưa đồ anh đây - cô không muốn tiếp tục nói vấn đề xấu hổ này với hần nữa nên tiện tay gói hết đồ, theo hướng nhóc 10 tuổi lên tầng trên. Sau khi đã không còn nghe tiếng bước chân ở cầu thang của cô nữa, hần mới ranh mãnh nói tiếp

- Cô ấy đang ngại đấy ạ! - hần che miệng cười. A, đáng yêu chết mất!

Đến lúc dùng bữa trưa, 2 người đã thay ra bộ đồ thoải mái nhất, đồ ăn của hần thì để chiều ăn cũng được. Tư Du xin phép rồi kéo ghế ngồi cạnh hần. Tử Ngạn mặc đồ khác hần ở nhà, nếu so với những bộ đó thì những bộ này có phần....bề hơn. Không biết là vì do hần tôn trọng cách sống dân dã ở đây hay là người làm cố tình lấy cho hần những bộ này đây

- Tư Du này, cháu quen cậu Tử Ngạn thế nào vậy? - nghe bác gái hỏi, cô thấy hơi kì lạ. Quen? Quen biết gì? Cô là người chăm sóc cho hần mà, bọn họ có phải hẹn hò đâu?

- Cháu, cháu là người chăm sóc cho anh ấy

- Ô, người chăm sóc..... - nhóc con ăn miếng rau xào, cố tình kéo dài câu như châm biếm. Cô nói có gì lạ sao?

- Tại vì sức khỏe anh ấy, bác biết đó, cần có người trông chừng - cô không để tâm tới thằng nhóc, tiếp tục nói

- Thì ra là vậy. Ở đây “người chăm sóc” có nghĩa là vợ - chàng thanh niên cười mỉa, tốt bụng giải thích với cô. Cơ mặt cô đã không còn tự nhiên, Tử Ngạn im lặng ăn này giờ cuối cùng cũng phụt cười

- Không sao không sao, người chăm sóc sau này biến thành “vợ” cũng rất tốt

- Anh nói nhảm gì vậy - Tư Du thúc khuỷu tay làm hần nhúm mày

- À, A Tú dạo này em thế nào rồi? Vẫn làm ở trang trại hả? - hần chậm rãi nuốt cơm. Thì ra chàng thanh niên tên là A Tú

- Vâng, em thấy mình vẫn thích hợp làm ở đây

- Vấn đề không phải vậy. Em cứ ở đây mãi thì đến khi nào mới có được vợ. Dựa vào em nếu chịu lên thành phố một thời gian, công việc cứ để anh lo, đến khi kiếm được vợ thì cho dù em lên núi nó cũng đi theo em - tại sao cô cảm thấy hần giống như là bán hàng đa cấp? Lời nói 8 phần đầy tính toán

- Thì, ở làng trên vẫn còn con gái đấy ra mà anh, anh cứ lo xa - A Tú có vẻ là người khá chân thật, không có thâm sâu như người ngồi cạnh cô đây

- Thôi thôi, anh đã nói rồi đấy, quyết định thế nào là ở em. Còn A Khải - nói xong, hần quay sang cậu nhóc 10 tuổi ăn sột soạt - em đang học lớp 2 có phải không?

- Em không có lười biếng a, mỗi sáng em vẫn dậy sớm đi học, chỉ là hôm nay là chủ nhật nên em được nghỉ thôi - thằng nhóc rất lanh lợi, đầu cũng không ngẩng, chỉ đưa hai tay tỏ vẻ vô tội

- Em còn có.... - hần thật hết cách với cái miệng của nhóc này

- Em còn có phải giúp đỡ công việc ở trang trại cùng với ba mẹ và anh hai, vâng, cái đó em cũng biết mà. Anh Tử Ngạn, sao anh bị mù mà vẫn hay cầu nhàu như vậy - A Khải vừa nói ra liền bị mẹ nhéo một cái đầu đinh - a, sau mẹ nhéo con?

- Tử Ngạn hay cầu nhàu sao? - Tư Du nắm được trọng điểm trong lời nói, liếc một cái qua ánh mắt hoang mang của hắn - chị nói em nghe, anh ấy không chỉ cầu nhàu đâu. Anh ấy còn rất trẻ con, rất nhỏ nhen, thua cả A Khải

- Thật hả chị? Như thế nào, như thế nào? - A Khải phần khích hởi, nhưng hắn chưa kịp ngăn cản, cô đã vội kể

- Anh ấy bất chấp cả nói dối để bắt chị đi, nếu chó con có lỡ phá hỏng đồ thì anh ấy sẽ không nường từ mà đá ra khỏi nhà, ban đêm anh ấy sẽ mắng nếu như em không chịu nghe điện thoại, sẽ gọi điện phá hỏng giấc ngủ ngàn vàng của em, nói đến học hành, anh ấy còn lường biếng hơn cả em, không bao giờ chịu tập trung cả - Tư Du kể xong thì nhìn xéo qua nét mặt tím lại thì ức của hắn

- Anh như thế lúc nào! - Tử Ngạn giãy nảy. Cả nhà A Khải được phen cười đau cả ruột

Không khí ở trang trại có phần vui vẻ hơn từ khi bọn họ tới đây. Dừng cơm trưa xong, Tư Du xin phép hai bác dắt hắn ra vườn chơi. Trời còn hơi nắng như những tán cây trong vườn đã che phủ hết, trái lại mát rượi. Bọn họ đang đi bộ giữa vườn cam. Hắn sờ sờ thử một quả rồi cười

- Trái này chưa chín lắm, có lẽ đang còn hơi ngả màu xanh

- Làm sao anh biết? - cô tròn mắt ngạc nhiên

- Tư Du em nên thôi coi thường anh như lúc trước đi, anh, bây giờ có nhiều thứ em cần phải học tập lắm đấy - hắn dắc ý rồi lách qua người cô

- Lợi hại vậy sao? - cô nhướn mày nghi ngờ, đi theo sau hắn

- Có những thứ không cần nhìn cũng biết được, đó gọi là đẳng cấp - hắn vươn tay lướt qua những chùm quả mọng, Tư Du chỉ thấy miệng mồm hắn càng ngày càng không ai nói nổi - Tư Du, em nói xem khung cảnh ở đây có phải rất tuyệt vời không?

- Đúng, rất đẹp. Ánh nắng thì nhảy nhót trên tán lá xanh rì, mùi hoa quả phủ đầy khắp vườn, bên kia còn có mấy con dê đang nghỉ trưa nữa, lại còn có anh

- Có phải ngày xưa em làm văn rất giỏi không? - hắn nheo mắt hỏi

- Cũng tạm, em chỉ khá những môn tự nhiên

- Anh cũng đoán là vậy - hắn hít một hơi căng lồng ngực, cảm nhận hết hơi thở của thiên nhiên - nếu mắt anh sáng lại, người đầu tiên anh muốn nhìn thấy là em - hắn nói băng quơ, như có như không

- Anh phải ngẩng mình trước tiên, không phải em đã nói với anh rồi sao? Anh phải nhìn bản thân mình thay đổi - rồi cô nghĩ, có lẽ thời khắc đó sẽ rất lâu, cô sợ mình đợi không nổi

- Anh vẫn muốn nhìn em đầu tiên - mắt của hắn, hắn có quyền quyết định

- Chỉ sợ lúc đó sẽ rất lâu - giọng cô nghẹn lại. Tư Du cố gắng dời tầm mắt để ngăn không cho mình khóc. Cô thật dễ xúc động khi đi cạnh hắn

- Không lâu lắm đâu. Tư Du? - hắn đột nhiên gọi cô bằng giọng trìu mến

- Hửm?

- Anh thấy mình thế này cũng không tệ. Ngược lại thật may mắn, nhờ vậy anh mới gặp được em. Em khiến anh tự tin trở lại, yêu đời trở lại, hầu như có thể trở lại như lúc trước, thậm chí vui vẻ hơn, chỉ cần có em. Cảm ơn em

- Không có gì - cô bất giác khổ sở. Hắn quá khách sáo làm cô không nỡ rời đi

- Tư Du, sau khi trở về, anh quyết định sẽ đi tỏ tình với cô gái kia - hắn lại quay lưng bước đi tiếp, tai lại dính lên nghe từng cử động nhỏ của cô

- Ừm, chúc anh may mắn - Tư Du không nghĩ mình sẽ đau lòng như vậy. Hắn còn có cô gái khác kia mà, sẽ ổn thôi, cô đi rồi, hắn sẽ ổn

- Đến lúc đó em nhớ đến xem dùm anh mặt của cô ấy
- Anh quan tâm đến nhan sắc à?
- Nếu nói không quan tâm là nói dối rồi, nhưng nếu nhan sắc tỉ lệ nghịch với tính cách thì anh chấp nhận
- Không lẽ anh chưa tìm hiểu kĩ đối phương?
- Có tìm hiểu chứ, chỉ là đối phương giấu quá kĩ mà thôi - nụ cười bí ẩn của hắn làm cô khó hiểu

50. Chương 50: Một Đêm Ở Bìa Rừng

Gió thật là mát. Gió xào xạt. Gió mơn mơn đầu môi. Gió làm rối tung mái tóc của hắn. Nhưng hắn thích Tử Ngạn nằm thoải mái trên tấm bạt dưới bóng cây to lớn mà hắn không biết được là cây gì. Hắn nhắm nghiền mắt, dường như mọi ưu phiền trong cuộc sống đều bị ném ra sau đầu. Thời tiết thật tốt. Hắn lại ở đây picnic với cô. Thỉnh thoảng, Tư Du sẽ cho vào miệng hắn một vài quả nho và hắn sẽ nhai chóp chép đầy hài lòng

Tử Ngạn nghe thấy tiếng tách tách của máy ảnh. Lần này, hắn không bực bội nữa mà chỉ thấy phiền phức

- Em lại đem theo thứ đó à?
- Ừm, em luôn đem theo nó mà - cô trả lời rồi nâng niu nhìn tấm ảnh như nhìn báu vật
- Thật là.....em chụp thì nhất định sau này phải đưa cho anh coi đây - hắn còn lạ gì tính cách của cô, nên lại nằm xuống bạt tận hưởng gió trời
- Tất nhiên, anh có thể nhìn chúng bất cứ lúc nào anh thích - đương nhiên, cô rất hi vọng hắn sẽ nhìn chúng bằng chính đôi mắt của mình
- Mà em thích chụp ảnh đến vậy sao?
- Không hẳn - cô chỉ bắt đầu chụp ảnh từ khi trở về nước mà thôi
- Em thích câu chuyện cổ tích nào nhất? - hắn bắt đầu hỏi những câu vu vơ
- Em thích.....Người đẹp và quái thú - nghĩ một lúc cô mới nói
- Tại sao lại là nó? - cô thắc mắc tại sao hắn lại hỏi nhiều như vậy, nhưng rồi cũng chỉ trả lời
- Bởi vì, người đẹp yêu tâm hồn của quái vật, không phải vẻ bề ngoài của nó, không giống như những câu chuyện công chúa hoàng tử khác
- Em có vẻ là người không thích lãng mạn. Anh tưởng phụ nữ thường thích đàn ông đẹp - giống như hắn, không phải hắn rất đẹp, hay cô không thích?
- Không phải ai cũng vậy, bởi vì bản chất tình yêu đã là lãng mạn nên cho dù tình yêu có đẹp hay không, cũng đều lãng mạn - Tư Du tự cười, cô thật sự có thể nói ra những lời sến sẩm này? Nếu Đông Hạo mà ở đây chắc nó sẽ cười vào mặt cô mất
- Cũng đúng, điều đó chứng tỏ em không quan trọng vẻ bề ngoài của một người?
- Anh hỏi nhiều quá rồi, ăn hết đồng bánh này nhanh lên, trời đã sắp tối rồi - Tư Du nhét vào tay hắn vài cái sandwich rồi nói. Phía chân trời, quả cầu đỏ rực kia đang dần xuống núi, một cách chậm rãi - chúng ta, đang ngắm hoàng hôn đấy
- Thật sao? - Tử Ngạn lập tức bật dậy, rồi dăm dăm mắt về phía trước như hắn thật sự đang nhìn. Vẻ mặt hắn rạng rỡ hẳn dưới ánh hoàng hôn màu hồng - thật đẹp quá! - Tư Du nhíu mày nhìn hắn. Hắn có thấy gì đâu, tại sao lại nói hoàng hôn đẹp? Nhìn hắn miên cưỡng như vậy, cô thật sự đau khổ rất nhiều. Hắn cố gắng vui vẻ, cố gắng nói đùa cốt cùng để che mắt thiên hạ mà thôi

- Anh đã thấy....nó....đâu.... - cô không nỡ nhìn hấn như vậy rồi rời đi. Thật sự quá tàn nhẫn
- Ai nói, anh thấy đấy chứ - Tử Ngạn cong môi cười rồi chỉ vào phía bên trái ngực mình - anh thấy ở đây này, hoàng hôn mà em nói, rất đẹp! Nếu em nói đẹp, chắc chắn nó sẽ không xấu đâu, phải không?
- Ủ - Tư Du khỏ sở nặn ra một tiếng, cô với tay, lau vài vụn bánh mì còn sót trên mép của hấn. Hành động bất ngờ của cô, làm hấn chớp mắt vài cái như đứa trẻ
- Tư Du, tay em mềm và nhỏ thật đấy - rồi Tử Ngạn chợt nắm lấy tay cô cảm nhận
- Anh đùa sao? Anh lúc nào cũng nắm nó mà - đúng vậy, hấn luôn nắm lấy tay cô. Cho dù bây giờ hay lúc trước. Nhưng cái mà Tử Ngạn nói, không phải là như vậy. Hấn ấn ấn tay cô, sờ từng ngón tay một
- Nhưng bây giờ anh mới nhận ra

Tử Ngạn lại nắm tay cô trở về, nhưng lần này, khác. Hấn siết chặt tay cô, bước theo bước chân của cô, cho dù trời có tối thế nào đi nữa. Không biết, hấn có thể được nắm lấy bàn tay này bao lâu nữa. Không giống như trước đây, hấn cộc cằn và luôn cáu gắt với cô, việc nắm tay của một người, chỉ giống như nắm cái cốc gỗ cho bản thân không bị lạc đường

- Sao vậy? - đang đi đột nhiên cô dừng lại
- Hình như....chúng ta lạc đường rồi - giọng cô hơi run

Cái gì? Lạc đường??!! Ở cái nơi rừng rú âm u này?! Vào ban đêm?! Không phải ở đây thường có rất nhiều ma mà tụi con nít trong làng vẫn hay đồn ầm lên từ năm ngoái sao? Hấn đánh nước bọt cái ực. Hấn trước nay không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ mỗi mấy cái bóng trắng trắng không rõ nguồn gốc về đêm. Tay hấn đổ nhiều mồ hôi hơn

- Tại chúng ta về trễ quá nên em không nhớ rõ đường, thật xin lỗi - Tư Du nheo mắt nhìn nhưng hoàn toàn mù tịt. Tối đen như mực, còn hấn thì cứ im lặng nãy giờ - anh không sao chứ?
- M....ma.....ở đây có....ma, phải không? - hấn run run hỏi, tiến lên một bước để đứng gần cô hơn
- Thì ra nãy giờ sợ thứ này sao? - Tư Du nhú mày thở dài, hấn cũng đã gần 30 rồi còn gì, lại còn sợ ma với quỷ. Nhìn thái độ sợ sệt đến phát run của hấn kìa
- Em không biết chứ tụi nhỏ năm ngoái, cứ đồn lên chỗ này có con ma nữ, treo cổ tự vẫn ở chỗ này, bây giờ linh hồn vẫn còn vất vưởng - hấn cố giữ giọng bình tĩnh để kể với cô
- Ma.....

Hú.....hú.....hú.....

Một cơn gió lạnh lùa qua. Hấn thay đổi suy nghĩ rồi, gió thật đáng sợ!

Không gian tĩnh lặng, chẳng ai dám mở miệng nói một lời nào

Tư Du vốn đang mạnh miệng nói, nét mặt liền đông cứng lại, tiếng hú càng gần, cô càng thấy mồ hôi lạnh của mình đổ ra nhiều

Tử Ngạn vốn đã sợ, nay có tiếng hú trong rừng lại càng sợ hơn

- Chúng ta.....tìm một chỗ.....tạm nghỉ đi - cô nuốt nước miếng, dẫn hấn đi ra chỗ nào sáng sáng một chút, tốt nhất là có ánh trăng

Tư Du nghĩ có lẽ chỗ này thật kì quái. Mặc dù cô không phải hạng người sẽ đi tin vào những lời phong linh. Dù vậy, âm thanh rít lên trong rừng khiến cô phải nổi da gà. Bọn họ ngồi lại ở một gốc cây có đầy đủ ánh trăng, ít nhất là ở một nơi đầy cây như vậy. Thế mà Tư Du lúc sớm đã chuẩn bị giường gối để ngủ, mặc dù đêm có thể không được mềm mại nhưng chí ít cũng thoải mái hơn chỗ này

Bọn họ chỉ đi du lịch có 2 ngày 1 đêm mà phải ngủ ngoài bìa rừng thế này, đúng là kỉ niệm khó quên. Cô nhếch môi cười khổ. Chắc bây giờ mọi người đang lo lắng đi tìm, cô lại không mang theo điện thoại, thôi thì cứ ngồi đây. Tư Du nghe thấy tiếng lục lọi, thì ra hấn đang tìm đồ ăn còn dư lúc chiều

- Cũng may là anh chuẩn bị nhiều, em đó, lúc chiều cứ thúc anh phải ăn cho bằng hết, nếu nghe lời em, không phải bây giờ chúng ta sẽ chết đói hay sao? - Tử Ngạn chu môi cãi, sau đó ngón nghiêng ăn táo

- Hừ, không ăn một đêm không chết đâu mà sợ - cô nhếch môi, gì chứ, đâu phải lỗi do cô

- Em không ăn hả? Còn một ít đây, em không ăn, đến sáng mai đói rồi lấy sức đâu dắt anh về - thấy hần nói cũng có lí, Tư Du cũng lấy ít nước trái cây ra uống, cô thật sự rất khát - có phải chỗ này rất sáng không? - hần ngồi dịch lại gần cô hơn, gần như là ngồi sát cạnh người cô, đầu cô đã chạm đến vai hần

- Làm sao anh biết?

- Em lấy đồ ăn nhanh thế mà - hần cười híp mắt - cũng may mà có Tư Du ở đây, nếu không anh phải làm bạn với hồn ma trinh nữ rồi - nhắc đến đây, hần vẫn còn thấy lạnh sống lưng

- Toàn ăn nói linh tinh - cô phát điên với những lời băng quơ của hần, chậm rãi cắn miếng táo

Rồi, âm thanh nhai táo bỗng dừng lại hần. Trái táo trên tay cô lơ lửng giữa không trung. Tư Du tròn to mắt, thấy cả cơ thể như biến thành bông gòn, trôi nổi. Cô bất động. Lại bất động. Nhìn chăm chăm gương mặt phóng to của hần. Hai tay Tử Ngạn thật chắc chắn giữ chặt gương mặt cô, áp hai môi người vào nhau, đường đường chính chính hôn cô

Lần này hần có vẻ rút kinh nghiệm lần trước. Lần trước hôn hơi hợt quá, hần chưa cảm nhận được gì cả. Bây giờ, hần đang “thật sự” hôn cô, một cách đúng nghĩa. Và hần đoán về mặt của cô cũng giống hệt lần trước. Cứng đờ. Nhưng đó mới chính là điểm đáng yêu của Tư Du. Hần buông tha đôi môi của cô

- Anh đã định sau khi chuyển đi kết thúc mới nói với em, nhưng em đã làm anh rất bức mình mấy ngày hôm nay

- Cái..... - Tư Du định mở miệng, hần lại hôn cô một lần nữa, thế rồi cô im bật

- Tại sao em không tỏ ra tức giận mỗi khi anh nhắc đến người con gái khác, lại còn chúc anh may mắn

- Anh..... - hần lại chiếm lấy môi cô, không muốn cô nói

- Đừng nói với anh là em không biết người anh vẫn luôn nhắc tới là em nha

- Hả?.....ừm..... - lần này cô sững sốt, hần đang nói cái gì mà cứ liên tục dùng môi mình chặn lời cô vậy

- Bình thường em thông minh lắm mà, sao dạo này ngốc quá vậy? Anh tán em muốn sáng mắt lại mà em chẳng mấy may tỏ ý gì cả - lần này cô chưa kịp mở miệng, hần lại hôn cô - em đừng nói gì cả, bởi vì mỗi lần em nói đều làm anh rất đau lòng. Nếu em mở miệng anh sẽ tiếp tục hôn em

Nhận được cái gật đầu nhẹ nhàng của cô, như sợ hần lại hành hạ môi cô nữa, Tử Ngạn cười tươi xoa xoa đầu cô. Nụ cười của hần, giống hệt như hần chẳng làm điều gì sai trái cả. Cô dùng ánh mắt oán giận nhìn hần. Đầu phải cô cố ý không nhận ra tình cảm của hần. Mà lúc này, giống như hần đang tỏ tình với cô, không, là hần đang “thật sự” tỏ tình

Lần thứ 2, cô nhận được lời tỏ tình từ người khác phái, nhưng cảm giác chẳng giống như với lần trước. Daniel không dịu dàng như hần, không vui tính và thích chọc ghẹo người khác, không làm cô phải lo lắng đến phát sốt. Cũng có thể, tình yêu đầu từ Daniel vốn không phải là yêu, chỉ là có chút thích nên thử hẹn hò với nhau, có thể, cô không có chút tình cảm gì với Daniel cả

Còn với hần thì khác. Cho dù có 10 năm sau, hần vẫn khiến cô để mắt đến dù chỉ là một mẩu tin nhỏ trên ti vi. Tư Du thật sự hoài nghi, mình trở về là vì cái gì. Cái lí do muốn trả nợ đó của cô thật chẳng thuyết phục chút nào. Hoàn toàn không. Tư Du nhìn hần, hần đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, tựa vào gốc cây, nhìn hần tỏa sáng dưới ánh trăng ngà

Vậy là, cô không nói lời nào cả, sau đêm hôm đó. Tại sao mọi chuyện lại tiến triển theo chiều hướng tồi tệ như thế này? Cô quyết định ra đi, sau khi kết thúc chuyến đi này. Còn hần, bây giờ lại muốn bắt đầu một mối quan hệ mới với cô, chuyện đó không tốt chút nào. Cô sẽ đi, chắc chắn sẽ đi. Còn hần, hần phải ở lại với tình cảm của hần. Còn tình cảm của cô, cô cũng sẽ chôn vùi nó ở đây luôn vậy

Thứ tình cảm này cô đã rất trân trọng nó, luôn luôn, từ trước đến giờ. Bởi vì cô hiểu mình đã không hề yêu ai từ khi mẹ mất. Tình yêu của mẹ, cô rất ngưỡng mộ, cô cũng muốn có một tình yêu thuần khiết như vậy, nhưng cô không biết phải làm thế nào để có nó. Thế rồi thật tình cờ, cô gặp được hắn, rồi cũng thật tình cờ, thứ tình cảm đó dần dần đến gần với cô, một cách thật tự nhiên, như hơi thở

“Xin lỗi, Tử Ngạn. Hôm nay em đã nghe anh nói ra rồi, em vui lắm. Nhưng đây không phải chỉ là chuyện mà em có thể quyết được, em sẽ đi Mi. Tạm biệt anh”

51. Chương 51: Mắt

- Tử Ngạn, Tử Ngạn.... - hắn đang ngủ thì mơ màng bị cô gọi dậy

- Hả? - hắn gãi gãi đầu, ngủ ở đây làm hắn thấy mình giống như bị bao quanh bởi đất cát và cây cỏ

- Nhìn kia, bình minh rồi - cô mặc dù biết hắn không thể nhìn thấy gì nhưng cô vẫn muốn gọi hắn dậy, hắn chắc chắn sẽ rất thích thời khắc này

- Oa, thật sao? - hắn mở mắt thật to như thể hắn nhìn thấy tất cả - tuyệt quá! - sống mũi cô cay xè. Tuyệt gì mà tuyệt? Thậm chí cô đã gọi hắn dậy sau khi mặt trời đã lên cao? Hắn thật ngốc!

- Trời sáng rồi, chúng ta trở về thôi, chắc mọi người đang đợi

Cô đã dậy trễ. Lúc cô dậy trời đã sáng rồi, nhưng vì mong hắn sẽ có những kỉ niệm thật đẹp ở trang trại nên cô đã nói dối hắn. Có trách cô cũng không sao, cô sợ sau này sẽ không ai dẫn hắn đi xem bình minh và hoàng hôn như vậy nữa, như vậy sẽ rất tiếc. Tử Ngạn lại tung tăng trở về nhà

Đúng như cô nói, mọi người rất lo lắng. Nhưng Tử Ngạn một loáng chỉ vài lời giải thích đã làm êm xuôi mọi chuyện. Ăn sáng và tắm rửa xong, bọn họ cùng với cả nhà A Tú A Khải thưởng thức nhiều món ngon ở đây. Cô được nếm thử món bánh táo truyền thống, được uống sữa dê còn nóng hổi, đúng phong cách ở trang trại

Tử Ngạn tỏ vẻ rất thích mặc dù những thứ này hè nào hắn cũng ăn. Hắn nói, hắn thích nhất là mỗi năm được đến đây chơi, được ăn thứ ngon như thế này, thành phố chẳng bao giờ có. Hắn nói đây là lần đầu tiên hắn dẫn người lạ đến đây, nhưng được cái vui hơn mọi năm, và cô hiểu hắn đang cố đề cập đến chuyện gì

Chiều tà, bọn họ chia tay nhau. Cô và hắn bắt chuyến xe cuối cùng trở về thành phố. Lần này hắn đã rút kinh nghiệm, uống thuốc say xe trước. Lần này, Tử Ngạn nói cô hãy ngủ một giấc đi, tựa đầu vào vai hắn. Cô kiên quyết hỏi tại sao nhưng hắn chỉ nói “Anh chỉ muốn tỏ ra ngẫu hơn trước mặt em”. Sau câu đó, hắn dường như là đồ mất, có lẽ hắn còn bận tâm vụ say xe lần trước

Thôi thì, cô chiều hắn. Tư Du ngã đầu trên vai hắn, ngủ một giấc đến tận 5 giờ chiều. Vậy là, ngày mà cô đi, lại càng đến gần hơn rồi. Ngày mai, cô có rất nhiều việc phải làm. Trước khi đi, cô sẽ nói lời tạm biệt với hắn. Không giống như lần trước đâu, cô sẽ chào tạm biệt hắn đáng hoàng. Mà cô không biết, mình có đủ dũng khí để làm chuyện này không

Đến tối, vai hắn trở nên mỏi nhừ, nhưng hắn thực sự đã rất vui vì có cô cùng đến trang trại. Năm sau, năm sau nhất định bọn họ phải đi lần nữa. Và lần sau phải đi tận một tuần cho sướng, thêm vài đêm ngủ ngoài bìa rừng nữa cũng không sao. Ma nữ thì có là gì, có Tư Du bên cạnh sẽ ổn cả thôi. Hắn ôm suy nghĩ đầy mộng mị đó đi vào giấc ngủ. Về đến khách sạn, cả người cô cũng rã rời. Vì bận suy nghĩ quá nhiều chuyện nên cô không còn thời gian ngồi đây ủ rũ nữa

Tư Du đến công ty gặp ba hắn, xin nghỉ việc. Có lẽ Tử Thiên biết không thể lay chuyển được cô nên chỉ mong bọn họ còn giữ liên lạc rồi hỏi thăm chuyến bay. Hôm nay, cô bay lúc 8 giờ tối. Tư Du thắc mắc dạo này không thấy cô gái đồng đánh kia đâu nữa, à, tên là Hồ Nhi mà nhỉ? Ba hắn nói nó đã bay sang Đức đi du lịch sau khi nghe ông kể về chuyện của cô, ông cũng xin lỗi về chuyện đó

Tư Du cũng chẳng còn tâm trí giận ông. Cô chỉ chào một tiếng, rồi đi. Cô trả phòng khách sạn và kêu người đứng giờ chờ hành lí đến sân bay. Nơi này, cô sắp phải rời xa một lần nữa rồi, e rằng, sẽ không bao giờ có cơ hội trở lại nữa. Và cuối cùng, công việc cuối cùng, đó là cô đến nhà của hân

Hôm nay hân ngạc nhiên là cô không đến cùng với xấp tài liệu dày cộm. Tư Du có nói chuyện riêng gì đó với mẹ hân, không hiểu sao khiến bà ghen ngào mãi. Bà nói cô là người vô tình, cô không phủ nhận, cô luôn vô tình như vậy mà. Chỉ có điều bà không biết mà thôi

- Em hôm nay kì lạ thật đấy, còn chủ động rủ anh ra ngoài - hân mặc cho bản thân bị cô kéo rê ra từ taxi - có phải lời anh nói hôm kia khiến em cảm động rồi không?

- Anh đừng có đùa nữa - tại sao hân luôn dùng giọng bồn chồn này nói chuyện với cô chứ? - em, có chuyện quan trọng cần nói với anh - cuối cùng cô cũng đề cập đến

- Chuyện quan trọng sao? Anh đang nghe đây - Tử Ngạn biết mỗi lần cô nói có chuyện quan trọng, những chuyện đó đều thật sự rất quan trọng, mà hôm nay giọng cô cũng trầm hẳn, cô có tâm sự?

- Em..... - không hiểu sao, đến đây, cô không thốt ra nổi một lời nào nữa. Làm sao đây? Cô không thể nói được - anh có muốn ăn kem không? - cô muốn cắn chết lưỡi mình, cô đâu phải muốn nói ra cái này. Chỉ là, xe bán kem dạo đột nhiên đập vào mắt cô

- Đây là chuyện quan trọng của em sao? Ngạc nhiên thật đấy, nhưng mà anh thích ăn kem - Tử Ngạn nhướn mày rồi nói, hôm nay cô thật kì lạ

Trong lúc cô đang nói gì đó với người bán kem, hân ngoái mắt ra ngoài đường, nơi có tiếng xe cộ ồn ào. Thật lâu, thật lâu rồi hân chưa có ra ngoài phố như thế này. Cảm giác thật giống như ngày xưa, được tự do ngoài trời. Tiếng bình còi inh ỏi làm đầu hân đau kinh khủng, ánh nắng gay gắt làm mồ hôi hân đổ hơi nhiều. Chân của hân đột nhiên khuỵu xuống

Đầu hân đau, nay nổi đau lại chuyển sang mắt. Mắt hân như kính khủng, giống như có kim đâm vào vậy. Hân loạng choạng bước đi. Tư Du lúc này đã cầm hai que kem trong tay, vất vả lắm mới chọn được mùi vị thích hợp, quay lại thì chẳng thấy hân đâu cả. Cô bắt đầu hoảng hốt, hân có thể đi đâu chứ?

Mắt cô đảo qua đảo lại, cuối cùng đã thấy hân. Hân đang làm cái gì vậy? Tại sao lại đứng gần mép đường quá vậy. Cô nhìn lên cột đèn giao thông, đang là đèn đỏ. Chết tiệt!

- TẠ TỬ NGẠN, ĐỨNG LẠI MAU!

- Mắt tôi.....mắt tôi..... - Tử Ngạn dường như không nghe thấy tiếng gọi của cô, hân lững thững đưa tay lên không trung, quờ quạng, rồi chân không tự chủ mà bước về phía trước

Lời lảm bảm trong miệng của hân chẳng ai nghe được. Nhưng họ lại nghe thấy tiếng thắng xe vang lên rất lớn, và tiếng thứ gì đó ngã xuống. 2 que kem trên tay cô đã rơi xuống đất từ lúc nào, Tư Du trợn to mắt nhìn hân nằm dưới mặt đường, cùng với một vũng máu lớn và người lái xe đã đi xuống. Trước mặt cô say sẩm, cô hoàn toàn choáng váng

Nghe điện thoại, vợ chồng Tử Thiên lập tức chạy đến bệnh viện, chỉ thấy áo trắng của cô đã bị nhuộm đỏ hết một nửa. Tư Du ngồi trước phòng cấp cứu như một xác chết không hồn. Thấy ba mẹ hân tới, cô cũng chỉ biết cúi đầu nói tiếng xin lỗi. Tất cả là tại cô hết, cô không nên đưa hân ra ngoài, không nên đi mua kem mà bỏ mặc hân. Tư Du ôm đầu, siết chặt mái tóc rối bời của mình

- Không phải lỗi của cháu - Hạ Phong có lẽ hiểu cô đang nghĩ gì, bà vỗ vai an ủi cô. Có lẽ tai nạn của Tử Ngạn, cô cũng không thoải mái gì hơn. Có lẽ bọn họ chỉ nên trông chờ vào điều thần kì nào đó từ bác sĩ mà thôi

“Tử Ngạn, Tử Ngạn, anh nhất định không được xảy ra chuyện gì”. Trong mơ, Tử Ngạn nghe thấy tiếng gọi của cô, chắc chắn, hân không thể nào nhầm lẫn vào đâu được. Vậy cô đang kêu hân, cô đang ở đâu? Sao hân không thấy? Đúng rồi, hân bị mù rồi, làm sao có thể thấy cô được chứ

Hân tỉnh dậy, với một đồng băng quanh đầu và quanh mắt. Bác sĩ nói rằng mắt hân đang được hồi phục. Chúa ơi! Họ không biết hân đã vui mừng như thế nào khi nghe tin đó đâu. Ngay cả ba mẹ hân cũng xúc

động không kém. Họ nói tai nạn kia có lẽ đã làm tan máu bầm trong não bộ của hấn, dây thần kinh không bị chèn ép nữa nên mắt có thể đang hồi phục, chỉ là cần chút thời gian, ít nhất là một tuần nữa

Đùa, hấn đã đợi 9 tháng, thêm 1 tuần nữa thì có là sao. Nhưng kì lạ là, cô.....đang ở đâu? Hằng ngày hấn ở trong bệnh viện có biết là rất chán hay không? Tuy rất vui, nhưng hấn rất chán. Cô ở đâu? Cô phải ở đây nghe tin vui này chứ? Cô hấn là người rất muốn nghe, bởi vì cô luôn mong mỏi như vậy, cô đã luôn tin tưởng vào nó, vậy mà bây giờ nó đã trở thành hiện thực. Hấn mừng đến phát khóc, mẹ hấn cũng khóc, ba hấn thì nghẹn ngào. Cô đã đúng, cô luôn đúng, cô gieo rắc cho hấn hi vọng và bây giờ thì điều đó biến thành hiện thực

Vậy mà bây giờ, cô đang ở đâu? Cô hoàn toàn biến mất. Cô không hề đến đây lần nào từ lúc hấn tỉnh lại. Hằng ngày hấn tỉnh dậy đều hỏi ba mẹ một câu “Tư Du đâu ạ?”. Bọn họ nói là cô đột nhiên có chuyển công tác ở đâu đó nên đã đi rồi, vài ngày nữa cô về, chắc chắn sẽ rất vui nếu như biết mất hấn sáng lại. Nói hấn phải cố gắng dưỡng bệnh thật tốt mới có thể hồi phục nhanh được

Hấn tin rằng, cô nhất định sẽ quay lại. Hấn muốn nhìn nhất chính là cô. Hấn phải nhìn lại cô, hấn khao khát điều đó từ lâu. Hấn nằm trong phòng bệnh, hằng ngày chỉ biết tưởng tượng ra gương mặt dễ nhìn của cô. Nghe nói cô có ánh mắt sắc lạnh, điều đó thật khó tin với những câu nói đùa của cô. Hấn ngồi đó, tưởng tượng, và cười ngây ngô

Ba mẹ hấn đứng ngoài, nhìn thấy cảnh tượng này đau xót vô cùng. Cô, đi rồi.....

Cô đã đi chuyến bay tối hôm đó, lúc 8 giờ tối, sau khi nghe tin ca phẫu thuật đã thành công. Bọn họ không dám nói với hấn chuyện này, điều đó không tốt cho việc hồi phục của hấn. Có lẽ sau này hấn sẽ oán giận bọn họ nhưng đó là điều duy nhất mà bậc cha mẹ có thể làm. Bọn họ đã đợi quá lâu cho thời khắc này và nó không được phép mảy may xảy ra sơ suất

Cô vậy mà đi thật. Ngày hấn tháo mắt ở mắt ra, hấn chỉ nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của mẹ, ba, bác sĩ. Còn một người nữa đâu?

- Lương Tư Du đâu? - đó là câu đầu tiên mà hấn nói, giọng hấn chùng xuống đến đáng sợ
- Cô Lương, nhờ mẹ đưa thứ này cho con - bà đặt lên bàn một quyển sổ nhỏ, hấn nhìn bằng nửa con mắt
- Con hỏi, Lương Tư Du đâu? - bây giờ, hấn có thể nhìn ra vẻ mặt nhăn nhó của ba mẹ hấn, hấn đoán ra được vài phần
- Nó đi rồi, con đừng tìm nó nữa - Tử Thiên thì khác, ông không yếu đuối như vợ, ông phải tát cho con trai ông tỉnh ra
- Đi đâu? - hấn còn không tin vào tai mình
- Đi Mĩ, trở về nơi vốn có của con bé, con ở đây nghỉ ngơi đi - nói rồi, ông đưa vợ mình ra ngoài, nhốt lại hấn ở trong căn phòng lạnh lẽo này

52. Chương 52: Tiếp

Chạm bàn chân tê rần như muốn tàn phế của mình xuống sàn nhà lạnh lẽo. Trời hôm nay lại trở về vẻ âm u của mùa đông vốn có rồi. Cơn mưa rào ngoài trời vẫn chưa dứt được suốt từ tối qua. Căn phòng này cách âm tốt thật, nếu như mắt hấn không thấy, có lẽ không bao giờ biết được trời đang mưa. Cửa sổ khép kín, hấn bước từng bước chậm rãi đến gần cửa sổ

Trong bộ đồ màu trắng của bệnh nhân, nhìn hấn nhợt nhạt vô cùng, mái tóc không còn được chải gọn gàng như thường ngày nữa. Hấn nhắm mắt nhìn ra ngoài kia, mưa trắng toát cả một vùng trời, chẳng còn thấy được gì nữa. Mắt hấn sáng. Đó là chuyện vui mừng mà hấn đã tập thích nghi mấy ngày nay

Được nhìn thấy ánh sáng, mọi vật, thấy cơ thể mình mạnh khỏe, thấy ba mẹ trước mắt, hẳn còn có thể không vui sao? Nhưng niềm vui chỉ duy trì được một lúc, hẳn lại thấy náo nức hơn lúc trước. Hẳn thấy bóng của mình ẩn hiện qua gương cửa sổ. Tại sao hẳn chưa từng nhận ra mình có những đường nét hoàn mỹ thế này?

Tóc hẳn cắt ngắn hơn rất nhiều, râu cũng đã được cạo, da mặt trở nên mịn màng hơn. Đôi mắt, màu nâu nhưng sâu vô tận. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu rồi, hẳn vẫn đứng ở đó, một chỗ, không nhúc nhích. Đến khi y tá đem thuốc vào cho hẳn, hẳn vẫn vậy. Cô y tá thở dài rồi đi ra, cũng đã quen với khung cảnh một thanh niên đẹp trai lạnh lùng đứng bên cửa sổ mỗi ngày rồi

Hẳn liếc nhìn quyển sổ cũ kỹ màu nâu trên bàn, từ ngày đó, hẳn không bao giờ động vào nó nữa. Hẳn không tin những gì ba mẹ hẳn nói. Hẳn đã nhìn thấy lại rồi, đáng lẽ cô phải trở về bên cạnh hẳn chứ. Cô đi Mĩ để làm gì? Không lẽ cô không hề có chút tình cảm nào với hẳn? Là hẳn đã quá tự tin? Mắt hẳn đục ngầu

- Tử Ngạn, ngồi xuống ăn cơm đi con. Hôm nay có canh sườn.....

- Lương Tư Du đâu? - tay bà đang dọn đồ ăn ra bàn chợt khựng lại. Mấy ngày nay, hẳn luôn dùng giọng điệu lạnh nhạt để nói chuyện với bà. Đường như bà còn không nhận ra đây là con của mình

- Nó đi rồi - bà hít một ngụm khí, tiếp tục dọn đồ ăn

- Đi đâu?

- TẠ TỬ NGẠN! - Hạ Phong không chịu nổi nữa liền quát lớn, môi bà run run - con đã hỏi mẹ câu này hàng trăm lần rồi. Con bé đi rồi, đi Mĩ rồi, con tỉnh táo lại chút đi. Khó khăn lắm mắt con mới sáng lại, đừng ép bản thân trở nên tồi tệ như vậy - nước mắt bà nhạt nhòa, bà chịu đủ rồi, tại sao hẳn lại trở nên như vậy

Tử Ngạn nhìn thấy mẹ mình khóc, mắt đột nhiên sáng ra, rồi lại chùng xuống. Hẳn đã làm mẹ hẳn lo lắng rồi. Tử Ngạn đưa tay gạt má tóc rối của mẹ, lau nước mắt trên mặt bà

- Con xin lỗi, đã làm mẹ đau lòng rồi - nhận được nụ cười ấm áp của hẳn, bà mới hài lòng gạt đầu - mẹ cứ để đấy, con ăn xong sẽ uống thuốc

- Vậy được, mẹ đợi con - Hạ Phong sụt sùi nói

- Mẹ, con muốn ở một mình - tuy cười, nhưng hẳn vẫn chưa trút bỏ được gánh nặng trong lòng. Hạ Phong thở dài rồi lại rời đi

Cơm, đối với hẳn bây giờ, chỉ ăn để an lòng ba mẹ. Thuốc, uống cũng chỉ an lòng bác sĩ. Còn lòng hẳn, mãi chẳng thể an nổi. Tử Ngạn siết chặt bàn tay, cảm nhận sự tồn tại vô hình của bàn tay nhỏ kia, nhưng khó quá, hẳn cần thêm thời gian khắc ghi. Đến chiều, hẳn muốn ngắm hoàng hôn. Nghe nói sân thượng của bệnh viện ngắm hoàng hôn đẹp lắm. Nên hẳn trốn y tá lên lút leo lên đó. Trời đã tạnh mưa, và sân thượng có vẻ hơi ẩm ướt

Hẳn ngồi đợi, đợi mặt trời thả mình xuống núi, bên cạnh, trống rỗng. Tại sao chỉ cùng một khung cảnh nhưng lại chưa xót đến vậy? Hẳn lật quyển sổ mà mẹ hẳn đưa cho, bà nói cô chỉ cho phép hẳn xem khi mắt hẳn đã nhìn thấy rõ, rốt cuộc là có ý gì?

Nước mắt lăn dài trên má hẳn. Cô rốt cuộc muốn hẳn như thế nào đây?

- Đồ ngốc, thậm chí còn chẳng có một bức chụp em

Tại sao cô chỉ chụp mỗi hẳn? Đây là lúc Tử Ngạn tức giận vì cô dám chụp hình hẳn lần đầu tiên? Nét mặt hẳn thực sự rất khó coi. Còn đầu tóc của hẳn thì tồi tệ không tả nổi. Tử Ngạn cũng phải bật cười vì sự lố bịch của mình, lúc đó hẳn thật sự khó chịu với cô. Còn lúc Tử Ngạn dỗ cô bởi vì cô vào công ty làm việc. À, chuyện đó, hẳn đã quyết tâm điều ra rõ mục đích của cô nhưng cuối cùng lại quên bồng đi mất

Cái này, cái này là lúc hẳn cắt tóc và cạo râu xong, đang ôm mẹ hẳn cảm động đến phát khóc. Là mẹ hẳn quá xúc động mà thôi, nụ cười lúc này của bà thật nhẹ nhõm biết bao. Chính cô đã làm việc này cho hẳn. Còn có những lúc hẳn ăn cơm, chăm chú làm việc, và cả lúc la oán lên vì lời nói của cô. Tất cả những khoảnh khắc cô đều lưu giữ ở đây

Nhưng tuyệt nhiên, hắn không hề thấy bóng dáng của cô. Chụp ảnh một người mù để làm gì? Để cho hắn xem sao? Bây giờ? Không lẽ cô biết chắc rằng hắn sẽ nhìn thấy được. Không, cô luôn biết điều đó. Cô rất bí ẩn. Hắn xem rồi thì có ích gì, để hắn thấy con người trước đây của hắn tệ đến thế nào? Tử Ngạn cười nhạt nhẽo

Hắn tiếp tục lật trang tiếp theo. Đây là hình chuyến đi biển của họ. Biển lúc đó, thật đẹp. Cô chụp hắn lúc đang tung tăng dưới biển, lúc đang nhìn cá đang bơi trong khách sạn, lúc thốt lên rằng hải sản ở đây thật ngon, lúc hắn mặc bộ đồ lặn bó sát đáng ghét. Và, bức ảnh này, hắn đang mỉm cười rất tươi, đi dạo trên bãi cát mênh mông

Còn có cái bóng này của cô nữa. Cuối cùng hắn cũng tìm thấy một bức ảnh có cô, mặc dù đó không phải thực sự là “cô”. Cái bóng dài và hẹp, trải dài trên bãi cát và không thể nhìn rõ hình dáng nhưng hắn vui vì biết cô đã có mặt ở đó, không phải là hắn đang mơ. Tử Ngạn lấy tấm ảnh ra, ôm chặt vào lòng, đây chính là cô, là Lương Tư Du của hắn

Còn nữa, còn rất nhiều ảnh, về chuyến đi trang trại gần đây nhất, về buổi tiệc sinh nhật của hắn, về bộ dạng lịch lãm lúc đi tiệc của hắn....

- Tư Du, hoàng hôn ở đây đẹp thật! Giống như em nói - ánh sáng rực rỡ chiếu bùng gương mặt của hắn, nhưng thật chua chát, hắn chỉ ngồi có một mình

Nhìn người con trai chậm rãi về phòng bệnh, một bóng trắng mới thở phào nhẹ nhõm. Cô ngồi bệch xuống ghế chờ trong bệnh viện. Hắn đã an toàn rồi, hắn không sao, hắn nhìn thấy được, chỉ đáng tiếc cô không thể gặp mặt hắn được. Dù chỉ là vô tình, cô cũng muốn nhìn thấy hắn bằng xương bằng thịt trước mặt cô, chứ không phải lén lút như thế này

Nhưng đáng tiếc, từ lúc đó đến giờ, hắn chẳng hề bước ra khỏi phòng bệnh lấy nửa bước. Đã yên tâm, cô quay lưng bỏ đi. Không còn hối tiếc nữa, không còn mong đợi gì nữa, nếu bây giờ cô xuất hiện trước mặt hắn, chắc chắn hắn sẽ nhận ra, rằng cô là Lương Tư Du. Lúc đó, cô không biết mình sẽ làm gì

- A, xin lỗi.... - mãi cúi đầu xuống đất mà cô đã va phải một người

- Tư Du? - Tử Thiên khẳng định mình không nhìn nhầm, là cô - cháu, cháu sao lại ở đây? - Tư Du trốn mắt nhìn người trước mặt mình, cô xoay lưng bỏ đi nhưng nhanh chóng bị giữ lại - tại sao cháu lại ở đây?

- Cháu, chuyến bay bị hoãn lại nên cháu.... - Tư Du ngập ngừng mở miệng

- Cháu nói dối! - Tử Thiên vốn biết rõ quá mà. Tư Du vốn chẳng thể nào bỏ đi trong hoàn cảnh đó được cả, cô chỉ nói dối, cô chỉ biết trốn tránh. Mấy ngày nay ông còn không rõ tình trạng tiêu tụy của con mình hay sao - cháu ở lại vì Tử Ngạn đúng không?

- Cháu..... - nhìn vào đôi mắt của ông mà cô sợ hãi, cô vội gỡ tay ra - chiều nay cháu có chuyến bay rồi, lần này cháu sẽ đi thật sự. Xin lỗi vì làm phiền bác - cô nhanh chóng cúi đầu rồi chạy đi mất. Cô lấy hết sức chạy rất nhanh, như bị người ta phát hiện ra mình làm chuyện xấu

Cô chỉ sợ mình không chịu nổi khi ở đó nghe ba hắn chất vấn nữa. Cô sợ hãi, nói cô trốn tránh nhu nhược hay gì cũng không sao. Tư Du về khách sạn thu dọn đồ đạc gấp. Cô đã dời chuyến bay sang tuần sau rồi, phòng khách sạn vừa trả cũng phải đặt lại, tất cả những chuyện này là cái gì chứ. Cô hoảng loạn, rồi đồng hồ như không nghe lời cô, cứ rơi lung tung dưới sàn, cô bực bội quăng hết xuống đất

Bây giờ mới chỉ 6h, cô dọn đồ sớm để làm gì chứ. Chỉ vì vô tình gặp mặt ba hắn mà cô đã lo sợ bị phát hiện sao? Tư Du mệt mỏi ngồi bệt dưới đất, thở dốc. Đồng hồ này chẳng có tội lỗi gì cả, tất cả là do cô mà thôi. Đồng Hạo gọi cho cô hàng trăm cuộc nhưng cô chỉ nhấn lại một cái tin “Đợi chị”, ngắn gọn, nhưng hiệu quả. Nó không gọi điện làm phiền cô nữa

- Ba? - Tử Ngạn đang ngắm bầu trời quang đãng sau khi mưa tạnh, rồi hắn nhìn ba hắn mỉm cười, nhìn sắc mặt hắn đã hồng hào hơn trước

- Con thấy thế nào rồi? - ba hắn đặt giỏ trái cây mà mẹ hắn đưa lên bàn, kéo một chiếc ghế gần đó ngồi, ân cần hỏi

- Rất tốt - hắn cười, rồi lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài như một thói quen

- Tử Ngạn, ba muốn hỏi con một chuyện? - ba hắt hất một hơi thật sâu, làm vẻ mặt nghiêm túc
- Vâng, ba cứ hỏi
- Nếu bây giờ cho con một cơ hội, con có tận dụng đôi mắt của mình để tìm Tư Du hay không? - nụ cười trên môi lập tức tắt hẳn, Tử Ngạn tròn mắt nhìn ba
- Ba nói sao cơ?
- Ba đã cho người điều tra, chuyến bay đi Mỹ duy nhất trong ngày hôm nay, lúc 7h30 tối, con có đủ tự tin tìm con bé hay không? - ông hỏi lại hần như muốn xác minh lại chuyện này
- Ba đùa sao? - hần nhảy dựng lên, nhưng không tin vào tai mình. Cô chưa đi? CÔ CHƯA CÓ ĐI??!! Tại sao bây giờ hần mới biết? - cho dù mắt có mù, con cũng phải tìm ra cô ấy
- Cho dù con không biết mặt, không biết vóc dáng của nó? - ông gắng hỏi lại, nhưng trong mắt hần, không hề có một tia nao núng nào
- Con thích một Lương Tư Du không mặt không vóc dáng, không tim không phổi đó mà - hần mỉm cười rạng rỡ, như sắp gặp lại được thần tiên, hần nhất định sẽ tìm thấy cô, cho dù có trong hàng vạn con người kia

53. Chương 53: Giữ Thật Chặt

Đã 30 phút rồi, hần đến sân bay trước nửa tiếng mà chạy dọc hành lang này giờ vẫn không thấy cô. Sức khỏe hần chưa đảm bảo cho hần chạy nhiều như vậy, cộng với hơi nóng phả ra từ người ở đây, người hần ướt nhẹp như mới đi mưa về. Không hiểu sao, hôm nay sân bay đông lạ thường. Hay tại lần cuối hần đi máy bay là đã lâu lắm rồi

Đặc điểm nhận dạng cơ bản của hần chính là những người mặc áo sơ mi trắng. Nhưng này giờ hần đã nhận lầm không biết bao nhiêu người, hần cố ý lờ quanh khu đi Mỹ nhưng tại sao vẫn không thấy bóng dáng cô. Cứ cái đà này, hần sẽ không kịp tìm thấy cô mất. Ngay cả khi đôi mắt có trở về với hần, chẳng lẽ hần cũng không tìm được cô?

Chẳng lẽ lại khó khăn đến như vậy, tìm thấy người mình yêu trong hàng vạn người hần không nghĩ là điều khó khăn. Có lẽ đối với hần là khó khăn thật sự, bởi vì hần chưa bao giờ thật sự ngắm kĩ vóc dáng của cô cả. Những người có chiều cao mà hần cho rằng tương đối bằng cô đều không phải, chẳng lẽ chiều cao cũng là một thịnh hành dạo này sao?

Loa thông báo giờ khởi hành của chuyến bay. Tìm hần đập lệch nhịp. Không xong rồi, hần hết thời gian rồi sao? Không thể như thế được, hần chưa tìm được cô kia mà. Hay là, hần nhờ ba hoãn chuyến bay này lại? Không được, hần đã quá vô lại rồi. Người người bắt đầu đổ dồn về hướng này, hần bị đẩy ra ngoài cho dù thân hình hần có cao lớn như thế nào

Người đó. Chợt đập vào mắt hần. Người con gái có mái tóc qua vai, mặc áo sơ mi trắng, đúng chiều cao chuẩn đó. Cô mang giày thể thao đơn giản và quần jean. Cô cầm trên tay vé máy bay và hộ chiếu. Nhìn kích thước, có lẽ bàn tay đó, bàn tay đó....cũng vừa vặn vào tay hần. Cô ngược mắt nhìn bảng thời gian các chuyến bay rồi cụp mắt xuống, kiểm tra lại đồ đạc của mình

Nếu lần này, nếu lần này hần không nhầm, là hần đoán đúng, thì người đó 80% là cô. Nhưng nếu không, hần sẽ vĩnh viễn mất cô. Tử Ngạn nuốt ngụm nước miếng, đẩy người xếp hàng vẫn tiếp tục bị đẩy lên. Cô nhanh chóng bị trôi đi, nếu hần không giữ kịp, chắc, chắc có lẽ cô sẽ đi qua chỗ kiểm tra mà hần không thể vào được

- Chờ chút cô à - có vẻ cô gái đó rất bất ngờ, gương đôi mắt ngạc nhiên nhìn hần

Đôi mắt chỉ chứa đựng sự bất ngờ, ngoài ra không hề có gì cả. Chẳng lẽ, thật sự không phải là cô? Hần đã nhận nhầm người rồi sao? Hình dáng cô, gương mặt cô gái này hoàn toàn khác so với trong tưởng tượng

của hắn. Ngay sau đó, đôi mắt cô trở nên lạnh lẽo, mặt cô đánh lại tỏ ra bị làm phiền và không hài lòng sau khi nhìn hắn không chớp mắt

Tử Ngạn thoáng sững sờ, người này, quá lạnh lùng. Có lẽ không phải là cô rồi. Hắn chậm rãi buông tay cô ra, có lẽ cô sẽ bị chuyển bay vì một người lạ mặt

- Xin lỗi, tôi nhận nhầm người - hắn cúi đầu rồi tiu ngưu đứng im một chỗ, đợi người kia mắng chửi. Nhưng cô gái đó chẳng hề nói một câu, có lẽ ngay cả mắng cô cũng lười

Không gian xung quanh hắn tĩnh lặng đến đáng sợ. Người người lũ lượt kéo đi, kéo đi lên chuyển bay đó. Hắn ghét nó vô cùng, bởi vì cô muốn rời xa hắn và phải lên đó, bởi vì nó mang người quan trọng nhất với hắn rời đi. Hắn đau xót nhìn về phía cổng kiểm tra, rõ ràng, lúc này, hắn có cảm giác cô đang ở đâu đó quanh đây

Bộp.....chiếc túi trên tay cô rơi xuống đất. Bởi vì, cả người cô bị bao phủ bởi một thân hình to lớn khác, hoàn toàn, che lấp cô. Cô giống như lọt tằm trong vòm ngực rộng lớn của hắn vậy. Hắn ôm cô chặt đến mức cô phải nín cả thở

- Cái người nhấn tâm này, em vậy mà làm gương mặt lạnh ngắt nhìn anh - cô biết, hắn đang khóc, ngay cả khi đã ôm cô vào lòng, tay hắn vẫn không ngừng run rẩy - em tưởng anh không biết đó là em sao? Khứu giác anh vẫn còn tốt lắm đấy - hắn ngửi được mùi hương của cô, không lẫn vào đâu được, chính là mùi hương này

Cô siết chặt nắm tay, vẫn không dám nói gì. Cô nói không được, cổ họng có thứ gì đó chặn lại, nhưng cô vui mừng. Vui vì hắn thật sự có thể tìm ra cô cho dù người hắn lả đi vì mệt. Cô xót xa, cũng rất đau lòng. Hắn chặn đường như vậy thì sao mà cô đi được đây? Bây giờ hắn đã biết được mặt cô rồi, cho dù cô nói không phải, hắn cũng sẽ nói cô chính là "cô"

Hắn ôm cô thật lâu. Cho đến khi nghe thấy tiếng máy bay đã cất cánh. Cô, lại trở về chuyển bay của mình nữa rồi.....thật có lỗi với Đồng Hạo

Hắn buông cô ra, ngắm nhìn cô thật kĩ, ngắm từ đầu tới chân. Tư Du giương ánh mắt hồ nghi nhìn hắn. Bộ nhìn cô lạ lắm sao? Không giống trong tưởng tượng của hắn? Hắn hi vọng cô sẽ là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần hay gì đó? Cô có gương mặt bé bỏng ấm áp? Không, hắn lảm rồi. Gương mặt cô chẳng có bao nhiêu cảm xúc cả, cô vô tâm với mọi thứ. Biết được điều này rồi, hắn có bỏ cuộc không?

- Ừm, chẳng có gì thay đổi so với 10 năm trước cho lắm - hắn ngắm nghĩ một lúc rồi nói

- Anh biết chuyện đó? - cô sững sốt, nhưng rồi lại cúi gầm đầu

- Đương nhiên biết, anh đâu phải một gã mù hoàn toàn - cái này, hắn biết từ lâu rồi, định gây bất ngờ cho cô nhưng không ngờ mọi chuyện lại như thế này

- Từ khi....nào? - giọng cô lí nhí

- Từ khi, cái này nói nhỏ thôi nhé, từ khi anh biết em tên Lương Tư Du - hắn nói khẽ vào tai cô - đời này không thể nào có chuyện trùng hợp như vậy được, cho nên anh sớm cho người điều tra rồi. Đó là lí do em trở về sao? Vì anh là bạn cũ của em?

- Ừm - đúng thật là vậy

- Vậy thật quá tốt rồi, em thích anh thậm chí là từ khi hai đứa còn học chung, thật vĩ đại quá đi - hắn cười tít mắt, lại ôm cô - anh nhớ em chết mất, đã nói rất muốn nhìn thấy em rồi mà

- Tử Ngạn, chuyện này.... - Tư Du đẩy hắn ra, cô đã nán lại ở đây quá lâu rồi

- Là chuyện đi Mĩ sao? - giọng hắn trầm xuống, hắn thôi không cười nữa. Thấy cô không nói gì, coi như hắn đoán đúng - không đi không được sao? - cô lắc đầu, không thể không đi, rồi cô ngược mắt thăm dò thái độ của hắn. Hắn hình như đang tính toán cái gì đó. Thấy cô, hắn nhẹ nhàng mỉm cười hôn lên đỉnh đầu cô - anh chợt nghĩ, yêu xa có lẽ không tệ lắm, chỉ cần em ở đây thêm vài ngày nữa, vài ngày nữa thôi, được không?

54. Chương 54: Chương Những Câu Chuyện Nhỏ 1

#1

Bác sĩ dặn hấn sau khi về nhà nên giữ cho mắt tránh tiếp xúc nhiều với ánh nắng gắt, hấn gặt đầu, dặn hấn nên ăn nhiều trái cây, đặc biệt là những thứ màu đỏ tốt cho mắt, hấn cũng gặt đầu, dặn hấn thường xuyên tập thể dục tăng cường sức khỏe và thị lực, hấn lại gặt đầu, dặn hấn nên tập cho mắt thói quen nhìn xa, hấn đều đồng ý

Chỉ duy có điều, cô ở bên cạnh đều nghe thấy. Kiểu này, hấn về nhà chẳng khác nào ở bệnh viện. Nụ cười hấn méo xẹo

#2

Trong một bữa cơm gia đình ấm áp, đầy đủ 4 người, Tử Thiên chậm rãi nhai cơm, thể hiện đúng tác phong của người đứng đầu một gia đình, thỉnh thoảng nghiêng đầu khen vợ một tiếng cho vui lòng, dù đã lâu rồi ông không làm việc này. Chốc sau lại liếc nhìn con trai nhứ mày rồi lại cúi đầu xuống ăn tiếp

- Tiểu Phong, em thấy thành phố A như thế nào, chẳng phải trước đây em nói rất muốn đến đó sao? - ông vừa ăn vừa gợi chuyện, vô cùng tự nhiên

- Ừm, đúng như vậy, em thích chỗ đó. Nhưng cũng đã rất lâu rồi, bây giờ anh lại muốn đi sao?

- TẠ TỬ NGẠN! - đang kiềm chế để nói chuyện dịu dàng với vợ, Tử Thiên cũng không thể ngăn nổi bản tính nóng nảy của mình mà mắng con trai một tiếng. Tử Ngạn đang cười tít mắt liên giật mình - con..... - ông run run chỉ tay vào mặt con tỏ vẻ bất lực - con có còn ra thể thống gì nữa không? Nhìn xem, bây giờ ăn cơm con cũng ăn trong tư thế gì vậy hả? Có để cho con bé ăn uống tử tế hay không? - thật quá mất mặt đi

- Không được - ở bên này, Tử Ngạn cố chấp giữ nguyên tư thế của mình, nửa ý cũng không muốn - khó khăn lắm con mới giữ được cô ấy, buông không được

- Cái thằng khó bảo, có mau buông ra hay không? Nhìn thật là chướng mắt

- Vậy thì ba đừng nhìn, mẹ cũng đâu có ý kiến gì

- Nhìn thật chẳng đứng đắn chút nào, con nhìn đi, chén cơm này giờ của Tư Du cũng chưa ăn xong nữa

Tử Ngạn có liếc nhìn, quả thật là còn gần một nửa, mới xấu hổ buông cô ra. Tư thế vừa rồi thật có chút trở ngại. Tư Du ngồi trên ghế, còn Tử Ngạn thì ngồi ngay ghế bên cạnh, dùng cả hai tay hai chân ôm lấy người cô mặc dù cô chỉ ngồi an phận thủ thường ăn một bữa cơm. Hơn nữa, còn vì vậy mà tay hấn không thể dùng, cô đành phải bón cho hấn ăn. Nét mặt hấn có vẻ vô cùng hạnh phúc

- Xin lỗi

Tư Du thở dài một tiếng rồi buông đũa. Cô thật sự bị mất ngủ vài ngày hôm nay rồi, cho nên nghe tiếng tranh cãi của bọn họ cô càng đau đầu hơn. Thấy cô vừa đứng dậy, Tử Ngạn đã lấp bắp run tay

- Em, em giận sao? Định đi đâu vậy? - hấn giống như lúc nào cũng trong tâm lí nơm nớp lo sợ, sợ một ngày cô sẽ im lặng mà xách hành lí bỏ đi

- Em đi lấy thuốc đau đầu uống - cô tìm kiếm trên kệ thuốc trong bếp

- Thuốc đau đầu? Em mệt lắm sao? - hấn bỏ mặc cả bữa cơm còn dở và ánh mắt nghiêm khắc của Tử Thiên, dùng chiều cao của mình nhìn một lượt quanh tủ thuốc, vì tủ thuốc cũng khá cao - ở đây không có thuốc đau đầu đâu, để anh chạy đi mua cho em vậy

- Không cần phiền phức như vậy đâu - cô lắc đầu, chắc lên lầu nghỉ một chút sẽ khỏe thôi mà

- Thôi, để anh chạy ra đây mua cũng được, nhanh lắm, em lên phòng anh nằm nghỉ một lát đi - hấn vừa nói vừa nhanh chân chạy ra xỏ giày - à mà nhớ, phòng anh đấy! - hấn còn không quên dặn kĩ lại một lần nữa rồi mới nhanh nhẩu rời đi

Cô thở dài, thật hết cách với hần. Trưa nắng thế này, nhà hần lại nằm ở khu biệt lập, hần định chạy đi đâu mua thuốc chứ? Hơn nữa, mắt hần còn mới khỏe lại, có lẽ chưa quen với ánh nắng quá gắt ngoài trời, lại còn lái xe đi? Như vậy không phải quá nguy hiểm rồi sao? Nghĩ gì thì bây giờ cũng quá muộn, hần đã đi từ lâu rồi

Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng lòng cô thực sự ám áp mỗi khi nghĩ đến chuyện đó

#3

Mấy ngày nay ở nhà, Tử Ngạn hoàn toàn cấm túc cô, không cho cô động bất cứ vào việc gì cả, bảo cô phải nghỉ ngơi cho tốt, nhìn cô quá xanh xao, người ngoài nhìn vào lại kêu hần đối xử không tốt với cô. Tư Du hiếm khi nào chịu ngồi im nghe lời hần như vậy, đặc biệt là loại người cuồng công việc như cô. Những chuyện ở công ty, hần đều không hé nửa lời, cũng không biết là có khó khăn gì hay không mà những ngày nay, hầu như hần đều bận tối mắt tối mũi

Trưa, hần nhận tin bảo cô đến công ty. Ừ thì cô đến. Nhân viên nhìn cô với con mắt kinh ngạc. Thứ nhất, đã gần nửa tháng không thấy cô xuất hiện ở Phúc Nhật. Thứ hai, hôm nay cô mặc chiếc váy màu trắng, dài đến cổ chân, trông như một thiếu nữ đoan trang cao quý, thật khác so với trang phục nhân viên ngày thường. Mà hôm nay, nét mặt cô cũng dịu dàng hòa nhã, tựa như tiết trời mùa thu, bình lặng mà thâm trầm

Thư ký nói hần đang họp, chút nữa sẽ xong, bảo cô ngồi ở ghế chờ ngoài phòng giám đốc, cô gật đầu đồng ý. Không hiểu là do cô nhìn nhầm, mà vị thư ký kia mặt ửng hồng lên hần. Tư Du thông dong ngồi chờ trên ghế, thỉnh thoảng nâng cổ tay nhìn đồng hồ. Một người đến đưa tài liệu cho thư ký, ánh mắt chợt dừng lại trên người cô. Tư Du ngẩng mặt, vẫn không có biểu hiện gì bất ngờ khi người kia cứ nhìn chằm chằm cô

Chốc sau nghe thư ký nhắc nhở, nhân viên kia mới giật mình, gật đầu chào cô một cái rồi rời đi, nét mặt thoáng chút xấu hổ. À, thì ra là cô gái mà lúc trước bị cô mắng một trận vì thói nói chuyện riêng trong giờ làm việc. Đời cũng thật có nhiều chuyện kì lạ, nhưng bây giờ cô đã không còn vướng bận những chuyện đó nữa, Phúc Nhật bây giờ cũng nằm ngoài tầm kiểm soát của cô rồi

Một lát sau, Tử Ngạn từ trong phòng làm việc ra, chân mày nhíu thật chặt, giám đốc đi bên cạnh không ngừng giải thích sai sót của mình nhưng một chút dả động đến hần cũng không có. Chân dài bước đi thẳng về phòng làm việc của mình. Bước chân hần chậm lại, vị giám đốc lại mừng rỡ, tưởng hần cuối cùng cũng nghe lọt lỗ tai, nhưng không ngờ là hần lại một lần nữa, bước nhanh hơn cả lúc này

- Dưới đất có gì hấp dẫn lắm sao? - nghe giọng nam trầm ấm bên tai, Tư Du ngẩng đầu, nhận ra mặt hần chỉ cách cô khoảng mười phân thì cười khẽ

- Hợp xong rồi sao? - giọng cô nghe thật nhẹ nhàng, thật êm tai. Hần cười cười gật đầu

Thư ký và vị giám đốc nọ nhìn thấy một màn này thì không khỏi hoảng hồn. Vị giám đốc thì lặng lẽ đi khuất sau thang máy, thư ký thì nuốt nước bọt, cầm điện thoại nhắn tin. Thứ bọn họ vừa thấy đây là gì? Tổng giám đốc của họ đạo này hay cấu gắt và khó tính cũng không nói, còn vị tổng quản lý kia, còn nở nụ cười đẹp mê hồn như vậy làm gì? Cô cười, không phải gọi là tỏa sáng như ánh mắt trời, mà là điềm đạm như cánh hoa hồng

- Vậy chúng ta đi - Tử Ngạn kéo tay cô đi, bước chân không nhanh không chậm nhưng đủ để ai ai cũng phải dừng lại 3 giây để nhìn

#4

Nhân viên Phúc Nhật, họ thầm nhớ nhưng đến vị tổng quản lý, là cô, trước kia. Tuy ngoài mặt cô lạnh lùng sắt đá, nhưng chí ít cũng không đáng sợ như tổng giám đốc Tạ ngày nay. Từ sau khi nhậm lại chức của mình, Tạ Tử Ngạn như biến thành khổng long bạo chúa, quát nạt không thương tiếc, sát phạt không cần nhìn mặt người, đáng sợ hơn cả lúc Tạ Tử Thiên đương thời. Cũng chính vì như vậy mà họ càng kính sợ hần hơn

Sợ là vì hần sẽ không vì vài giọt nước mắt của họ mà màng tới. Kính là vì hần thực sự giỏi hơn trước rất nhiều. Tuy hợp đồng không còn nhiều như trước nhưng lại rất béo bở. Hàng hóa xuất khẩu bên Hàn Quốc càng ngày càng được tiêu thụ rất nhiều, hần, được mọi người biết đến nhiều hơn. Tất cả cũng nhờ thời gian

ở nhà 9 tháng học hỏi của hắn. Sau khi trở lại, hắn nhận ra ngày xưa mình thật giống như đang chơi đồ hàng với mấy vị trưởng bối khác

Còn ông bà Tạ không biết đã đi du lịch từ mùa đông năm nào. Hóa ra căn nhà này chỉ còn có cô, hắn, và một vài người giúp việc nữa. Hắn ngoài thời gian ở công ty, toàn bộ thời gian đều bám riết lấy cô, hình như rất sợ cô sẽ xách va li bỏ đi. Cô còn nhớ một tối nọ, hắn về nhà sớm hơn ngày thường, tâm trạng phấn khích giống như có vợ nhỏ chờ đợi ở nhà

Vợ nhỏ? Cô đâu phải vợ nhỏ của hắn. Vừa về, hắn liền quăng cặp xuống phòng khách, lục đục chạy lên lầu tìm cô. Mắt nhắm mắt mở, Tử Ngạn mở cửa mà không cần gõ, ôm chầm lấy người phía trước. Hít thật sâu mùi hương trên người cô, vừa mới lắm

- Du, anh mệt quá! - hắn ôm cô từ phía sau, cọ cọ mặt vào tóc mềm của cô

- Mệt thì anh tắm một chút rồi nghỉ đi - cô thản nhiên cuốn dây máy sấy, rồi cất vào học tủ. Sau đó lấy một cuốn sách trên bàn đọc

- Oa, em thật tàn nhẫn, còn không hỏi anh đã ăn gì chưa? - hắn ngồi nhích bên cạnh người cô, ai oán nói

- Vậy anh đã ăn gì chưa? - cô lật ra trang sách mình đang đọc dở hôm qua

- Vẫn chưa, anh đói lắm, em xuống làm gì đó cho anh ăn đi

- Vẫn còn người làm mà

- Ô hơ, thức ăn người làm làm sao bằng đồ bạn gái nấu - hắn nhướn mày nhìn vẻ mặt thoáng chốc bối rối của cô. Tuy mối quan hệ của bọn họ đã thân thiết đến mức này nhưng cũng chưa từng nói rõ - thế nào? Em chẳng lẽ không phải là bạn gái anh?

- Không....có gì - cô lấy lại nét mặt thường ngày của mình, chăm chú đọc sách

- Hử? Thái độ lạnh nhạt của em là như thế nào? - hắn bực mình bẹo bẹo má cô, buộc Tư Du phải ngẩng mặt lên nhìn hắn. Tử Ngạn đờ ra một lúc. Cái này.....cái này, là cái gì? Cô, cô làm sao.....hắn còn nghe rõ trống ngực đập thình thịch của mình

Tư Du biết rằng mặt mình lúc này nóng ran, hắn không phải biểu hiện ra bên ngoài đấy chứ? Tầm mắt cô dời xuống dưới đất. Nhưng Tử Ngạn đâu có dễ dàng bỏ qua, hắn liền kéo cô lại

- Em, đang đỏ mặt? - hắn bưng mặt cô, mắt nheo nheo tỏ rõ ý cười

- Không có - cô thấy mình giống như thiếu nữ 18, dễ dàng đỏ mặt vì những chuyện vặt vãnh này

- Em rõ ràng là đang đỏ mặt mà - càng nói, hắn càng phấn khích, giống như phát hiện ra lục địa mới

- Em không.... - Tư Du cuối cùng cũng chịu không nổi, hắn thật là dai dẳng. Nhưng lời chưa kịp nói ra, đã bị hắn nuốt hết vào miệng

Tử Ngạn kề sát môi cô, nhẹ nhàng hít thấy hơi thở này, cảm hóa nó, yêu thương nó, chiếm hữu nó. Đây tuy không phải lần đầu tiên hai người hôn nhau nhưng vẫn có cảm giác lạ lẫm. Hắn càng hôn càng say đắm, tay đã ôm chặt eo cô, kéo sát khoảng cách giữa hai người. Tư Du khi đã nhận ra chuyện này cũng hoảng loạn, cô ngửi thấy mùi mồ hôi trên bộ vest mà hắn mặc, cả mùi điều hòa của xe ô tô, hắn là ngày hôm nay hắn rất bận rộn

Thấy Tư Du có ý đẩy ra, Tử Ngạn sức thấy bản thân đã làm đến như thế nào. Vội vàng bỏ cô ra. Tư Du là người rất khuôn phép và theo quy củ, hắn cô sẽ không thấy hành động của hắn quá lỗ mãng đi? Tử Ngạn chết tiệt đã có ý kiểm chế, tự nhủ rằng cô không phải người dễ dãi, sợ rằng cô sẽ giận mà bỏ sang Mi

- Em....em đi làm bữa tối

Vừa bước xuống phòng bếp, Tư Du đã phải dội nước lạnh lên mặt. Mặt cô, mặt cô đỏ như muốn bùng cháy.....

55. Chương 55: Chương Những Câu Chuyện Nhỏ 2

#5

Sáng nay, Tư Du bị tiếng điện thoại làm cho tỉnh giấc, nhận ra số lạ này đã gọi cho mình 2 cuộc và vẫn còn tiếp tục gọi. Nghe giọng Đông Hạo, cô suýt nữa đánh rơi điện thoại. Nó hỏi cô đang ở đâu, cô trả lời ở nhà bạn, nó hỏi cô địa chỉ, cô chỉ gật đầu đọc như một cái máy. Rồi bên kia ngắt kết nối, cô thở dài, Đông Hạo từ khi nào thái độ lại thờ ơ với cô như vậy, hẳn là giận cô chuyện về nước lần này rồi

Dù sao cũng không ngủ lại được, Tư Du xuống nhà thì gặp hân đang còn ăn sáng

- Chào em, Du - thấy cô dậy sớm, hân híp mắt cười rồi đặt tờ báo sang một bên
- Chào anh
- Sao sáng nay dậy sớm vậy?
- Không phải dậy sớm, mà là anh luôn đi làm sớm hơn nửa giờ - cô chẳng lẽ không để ý sao? Hân lo sợ bản thân làm việc không tốt, ảnh hưởng đến nhân viên nên lúc nào cũng lo chuẩn bị tất cả
- À - Tử Ngạn cúi đầu cười, cô thật hiểu hân, mà giọng điệu cô nói giống hệt như vợ bắt bài chồng vậy
- Cậu chủ, có một vị nói muốn gặp cô Lương, nói là em trai của cô ấy

Muỗng trên tay cô rơi xuống, Đông Hạo đang ở đây? Cô chưa kịp nghĩ gì, hân đã đồng ý cho khách vào nhà, nét mặt lại chợt dần ra rất nhiều. Cô rất lo lắng, không biết Đông Hạo thấy cô như này, có thể nói ra những gì? Lòng cô lại chùng xuống, cô đã hứa hẹn quá nhiều rồi

- Chị - Đông Hạo vừa vào nhà đã thả hết hành lí xuống sàn, dường như là mới từ sân bay đi ra. Không để tâm đến chủ nhà ngồi đối diện, nó chạy đến lay vai cô - chị đi đâu tại sao lại không trở về? Chị có biết ai cũng lo cho chị lắm không, dì vì vậy mà nhập viện rồi
- À, vậy sao - nghe tin dì nhập viện, cô có hơi ngạc nhiên, có cần khoa trương như vậy không? Hoặc là bà chỉ ngã bệnh trùng hợp với thời gian về nước của cô. Thấy cô mím môi, Đông Hạo tiếp tục lay vai cô
- Chị hai, em rất lo cho chị, ông Jason còn hơn thế nữa, nói là chỉ cần cô chịu về, tội gì ông ta cũng có thể bỏ qua, thậm chí là nghỉ quá hạn. Chị, cùng em quay về - Đông Hạo thăm thiết van nài cô, rốt cuộc cô ở đây níu kéo cái gì?
- Xin lỗi, nhưng ở đây còn có chủ nhà, cậu có thể ngồi xuống bình tĩnh nói được không? - Tử Ngạn hơi nhíu mày rồi cũng khẽ buông, bắt lấy tay Đông Hạo mà ghì chặt. Tuy môi cười nhưng thái độ lại đầy vẻ đe dọa

#6

Trong phòng khách, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, vẻ mặt giống như là chuẩn bị đi đánh trận. Còn Tư Du ngồi ở ghế riêng, nhàn nhã uống trà nhưng mắt đã có chút gợn sóng

- Tưởng là ai, hóa ra là anh Tử Ngạn, anh nói mình học cùng tiểu học với chị tôi nhỉ? Thật là một tình bạn tốt đẹp - Đông Hạo không có ấn tượng tốt mấy về hân từ khi hân có ý định giữ cô lại đây, cho dù trước đây nó rất quý người bạn này của chị mình
- Thật ra là trung học, hơn nữa còn là bạn rất tốt - hân kiêu ngạo nhếch môi, chân này bắt chéo chân kia - mà cậu là em ruột hay em họ hàng của Du ấy nhỉ?
- Là em ruột - Đông Hạo gần từng tiếng. Nó dám cá, hân đang chơi đùa nó, làm sao lại không nhận ra đây là em ruột của cô
- À, thì ra là em ruột - Tử Ngạn vỗ đùi cảm thán, làm ra vẻ ngạc nhiên khó đỡ - làm tôi cứ tưởng cậu em họ hàng nào thích lo chuyện bao đồng như vậy. Vậy cho hỏi, em trai lặn lội đến tận đây làm gì vậy?
- Làm gì ư? Đương nhiên là đưa chị tôi trở về, không lẽ anh định nhốt chị ấy trong cái nhà như nhà tù này sao?

- Đương nhiên là không, cô ấy phải đi Mỹ giải quyết những chuyện bên đó xong thì năm sau chúng tôi mới kết hôn được chứ, đúng không em vợ?

- Đừng có gọi tôi là em vợ - Đông Hạo gạt phăng lời của hắn, ghét cái nụ cười tự mãn kia, mặc dù gương mặt hắn hoàn hảo đến từng góc độ - mà năm sau cái gì? Kết hôn?

Tư Du cười méo, cô đã từng nói qua chuyện kết hôn với hắn sao? Cô nhận được ánh mắt cười nham hiểm của hắn không khỏi lắc đầu, người này thật trẻ con, còn dùng chiêu này với cả em cô. Hai người đang đấu khẩu với nhau, đột nhiên từ cửa chính xông vào một thiếu nữ trên người đầy túi xách lờm lờm

- ANH TỬ NGẠN, EM VỀ RỒI ĐÂY! - cô nàng to tiếng nói, rồi chột nhận ra không khí tịch mịch trong nhà, vội bịt miệng. Trong nhà, còn có khách??!!

#6

Trong phòng khách, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, vẻ mặt giống như là chuẩn bị đi đánh trận. Còn Tư Du ngồi ở ghế riêng, nhàn nhã uống trà nhưng mắt đã có chút gợn sóng. Bây giờ, đã xuất hiện thêm một phần tử khác nữa, e ấp ngồi cạnh Tử Ngạn, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cậu con trai trẻ tuổi có phần phong trần trước mặt, lại thêm phần lúng túng

- Anh à, người này là.... - mãi một lúc sau, khi thấy bản thân sắp chết ngạt trong cái không khí kinh dị này, Hồ Nhi mới chậm rãi lên tiếng

- Là Lương Đông Hạo, em ruột của Du - hắn trút một hơi thở dài nói

Hồ Nhi đảo mắt qua Đông Hạo rồi lại dừng trên người cô, thoáng rung mình một cái. Lần trước nếu không phải bác Tạ can ngăn cô đừng làm xằng bậy thì còn lâu cô mới chịu đi du lịch một chuyến. Bằng không, bằng không Hồ Nhi cô cũng tự giác không can dự vào chuyện nhà hắn. Hôm đó trở về, vì nỗi nhớ dạt dào vô bờ bến, lại thấy mặt lạ trong nhà nên cô mới buột miệng nói vài câu đanh đá, thật không ngờ Tư Du kia ở bên ngoài lại đáng sợ như vậy, Hồ Nhi dù có chút kiêu ngạo nhưng cũng chỉ muốn sống cuộc sống yên bình qua ngày mà thôi. Thở dài, lại rung mình, cùng là chị em nhưng sao hai gương mặt lại khác nhau đến vậy. Một người tao nhã lịch sự, lại có khí thế nam nhi, còn người kia lạnh lùng vô cảm, nói trắng ra là máu lạnh

Sau đó nghe bác Tạ kể lại mọi chuyện, Hồ Nhi tự nhiên cảm thấy xấu hổ cùng nhỏ nhen. Cô vậy mà đi so với tấm lòng son sắt 10 năm của người ta. Rồi cách đây vài ngày nhận được tin mất hắn đã hồi phục, cô vốn muốn lập tức trở về nhưng lại xảy ra một số chuyện ở đại sứ quán. Càng nghĩ, cô càng thêm ngưỡng mộ Lương Tư Du, lại càng muốn tìm cho mình một chỗ dựa vững chắc như vậy

- Vậy chừng nào chị về? - bỏ mặc ánh mắt tròn vo nhìn mình này giờ, Đông Hạo quay sang hỏi chị

- Dù sao em cũng mới về, thôi thì nghỉ ngơi 2 ngày rồi chúng ta đi - Tư Du thở dài. Đông Hạo nói đúng, cô quá ngu muội rồi, cô bị chỗ này làm cho hấp dẫn đến quên đường về nhà

- 2 ngày là quá dài, 1 ngày thôi, ngày kia chúng ta đi. Sang đó có rất nhiều việc phải làm - Hồ Nhi xin rút lại lời mình vừa nhận xét về cậu con trai này. Lời nói cậu ta thật đanh thép, khiến cho cả Tư Du đều phải nhún nhường hai phần. Đúng là chị em

- Vậy được. Tối nay em nghỉ ở đây đi

- Không, em thuê khách sạn rồi, có chết em cũng không ngủ trong cái nhà này - nói rồi nó liếc hắn một cái sắc lẻm. Tử Ngạn khoanh tay giương mắt khiêu khích

#7

Taxi dừng lại trước một khách sạn sang trọng 4 sao. Đông Hạo xách va li nhỏ của mình xuống xe. Cảm giác trở về quê hương, đúng thật chẳng có gì khác biệt. Chỉ là một chút xúc động nhất thời. Nếu còn là lúc nhỏ, hẳn chắc chắn sẽ khóc thét lên, nhưng bây giờ cũng chỉ gói gọn trong một cái nhìn. Con người thật dễ đổi thay. Bạn bè, có lẽ không còn nhớ mặt nhau nên cũng không cần liên lạc gì nhiều

Đang đắm chiêu suy nghĩ, bỗng nhiên một chiếc vali nặng trĩu khác đặt ngay bên cạnh hắn. Đông Hạo ngạc nhiên lướt mắt qua, một cô gái nhỏ con đang lau vài giọt mồ hôi trên trán. Đôi mắt tròn vo và mái

tóc dài ngang lưng là đặc điểm nổi bật nhất của cô. Đang thở hì hà hì hục, cô gái bỗng ngược nhìn

- A, em trai của Tư Du, chúng ta lại gặp rồi - cô gái reo lên bất ngờ, thật khó tin bọn họ vừa tạm biệt vài chục phút trước, bây giờ lại gặp nhau

- Cô có nhà không về? Đến đây làm gì? - hấn thờ ơ hỏi, tay xách vali đi. Hồ Nhi quệt giọt mồ hôi rồi cũng đi theo. Vali của cô khá nặng, ít nhất là so với một người con gái chỉ cao 1m55

- Thỉnh thoảng tôi thích ở khách sạn mà - cô cười híp mắt. Đông Hạo không hiểu ý tứ của cô lắm nên cũng không hỏi thêm nữa

Nhận chìa khoá, cả 2 nhận ra mình là hàng xóm của nhau, Hồ Nhi không khỏi bật cười, sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy. Còn Đông Hạo thì thoáng bối rối, sự vô tư của cô gái này làm hấn lần đầu thấy thoải mái sau chuyến bay. Đông Hạo không phải tính là lạnh nhạt hẹp hòi, thấy cũng gần phòng nên hấn chủ động xách hành lý giúp cô, Hồ Nhi cười tíu tít

Đường đến tầng 6 không xa nhưng cũng không phải gần. Hồ Nhi hỏi về cuộc sống của hấn ở nước ngoài, tuyệt nhiên không hề nhắc đến chị hấn. Mà thái độ cởi mở đôi lúc thẹn thùng lại khiến hấn muốn trả lời, muốn nói nhiều hơn. Phút chốc đã đến nơi

- Cảm ơn anh - Hồ Nhi lấy chìa khoá mở cửa phòng

- Không có gì - hấn gật đầu. Rồi chợt nghĩ gì đó, hấn chặn cửa lại trước khi cô kịp đóng - à, ngày mai, cô nếu có thời gian, khụ....có thể dẫn tôi đi tham quan vài nơi được không? Dù sao thời gian 1 ngày rất dài - hấn nói mà cổ họng nóng ran cả lên. Hồ Nhi tròn mắt, rồi lại mỉm cười

- Được thôi - cô gật đầu, giọng nói nhẹ nhàng như làn nước, sau đó hấn nghe thấy tiếng đóng cửa. Dẫu sao, hấn chỉ không muốn mình trở thành kẻ không yêu tổ quốc

56. Chương 56: Chương Những Câu Chuyện Nhỏ 3

#8

Cuối ngày, Hồ Nhi dẫn hấn đến chỗ cáp treo ngồi, cả hai cùng ngắm nhìn thành phố về đêm

- Sao tôi chưa từng nhận ra nơi mình từng sống lại đẹp như vậy? - hấn cảm thán

- Nó vốn dĩ rất đẹp mà! - chính cô cũng là người thích đi đây đi đó, chưa thật sự một lần nào ngắm nó thật kĩ cả

- Cảm ơn cô hôm nay đã làm hướng dẫn viên cho tôi - hấn nở nụ cười triu mến. Hồ Nhi vẫn chưa quen được với điệu cười ấm áp này so với lần gặp đầu tiên

- Không có gì. Vậy, hướng dẫn viên này làm có tốt không?

- Đương nhiên tốt rồi - nghe thấy lời khen cô bật cười tỏ vẻ hài lòng - cô là em gái Tạ Tử Ngạn?

- Không phải - cô lắc đầu, nhận ra hấn cả ngày chưa từng hỏi tên cô, lại cảm thấy có chút chua xót, có lẽ hấn không muốn biết cũng nên. Cô cũng lười nói thêm

- Vậy à..... - Đông Hạo thở phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục đắm mình trong màn đêm

Đưa cô về phòng rồi, hấn mới nhận ra mình đã quên một chuyện trọng đại, hấn quên hỏi tên cô. Mà thôi, biết cũng chẳng để làm gì, dù sao hai người cũng chẳng thể gặp lại nhau, ngày mai hấn phải đi rồi

#9

Tử Ngạn mấy hôm nay, chính xác là từ hai hôm trước, sau cái sự kiện “em vợ” kia, hấn trông như người mất hồn. Tử Ngạn gõ cửa phòng cô, rồi không đợi cho phép, hấn đã vào, hôm nay hấn không đi làm

- Anh luôn tự ý vào phòng người khác như vậy thì còn gõ cửa làm gì - Tư Du đứng quay lưng với hắn, đang sắp xếp quần áo vào vali. Tử Ngạn lặng lẽ ôm cô từ phía sau, cảm tựa lên vai cô, hơi thở nặng nề
- Thói quen rồi, không sửa được, huống hồ, em đâu phải người khác - cô biết, hắn đang buồn - hôm đó, anh mạnh miệng nói ra, thực sự bây giờ cảm thấy hối hận vô cùng
- Hối hận cái gì? - cô mặc dù biết câu trả lời nhưng vẫn muốn hắn nói ra
- Hối hận khi cho phép nó vào nhà mình - hắn không thể ích kỷ bảo cô phải ở lại đây được - mà em đã để lại số điện thoại quốc tế của mình chưa? Đã đưa anh địa chỉ email chưa? Anh đã kết bạn với em trên Skype chưa?
- Được rồi - Tư Du xoay người nhìn hắn - những thứ này anh đều hỏi em từ hôm qua rồi - cô buồn cười nhìn vẻ mặt tiu ngưu của hắn
- Em sang đó nhất định phải liên lạc với anh, cho dù đang ngủ cũng phải ngồi dậy nói chuyện
- Đã biết rồi - mấy lời này hắn cũng nhắc qua cô không dưới hai lần rồi
- Đi nhớ giữ gìn sức khỏe, em nên nhớ vẫn còn tổng giám đốc siêu đẹp trai đợi em rước về nhà vợ - điệu bộ hắn thật đáng thương
- Em thua anh rồi - cô nhéo má hắn cười trừ
- Tối nay anh có thể ngủ đây được không? - nắm bắt được trọng điểm, hắn liền đưa ra đề nghị

-.....

#10

Ngày tiễn ra sân bay, ở bên kia diễn ra một cảnh hôn hít mùi mặn, Đông Hạo bên này bĩu môi chế nhạo, ánh mắt vẫn không tự chủ nhìn về xa xa như chờ đợi bóng dáng ai đó

- Chờ đã - một cô gái mặc áo sơ mi sọc, chạy hỗn hển về phía hắn. Sức khỏe không tốt lại phải chạy đến làm mặt cô ửng hồng cả lên
- Sao cô lại ở đây? - Đông Hạo sững sờ, hắn biết câu mình vừa hỏi lỗ bịch đến thế nào
- đương nhiên là tiễn anh rồi. Đây, tặng anh - cô lấy lại hơi rồi chìa ra trước mặt anh một chậu xương rồng nhỏ
- Cảm ơn cô - hắn ngơ ngác nhận lấy - cô tặng tôi thứ này để làm gì?
- Đến khi nào nó ra hoa, tôi sẽ đến tìm anh hàn thuyên. Tôi luôn có mặt ở khắp mọi nơi mà - Hồ Nhi nhe răng cười
- Ừm - mắt hắt đậm nét cười, hắn nhìn chăm chăm chậu xương rồng trên tay mình - tôi phải đi rồi - nghe tiếng thông báo, hắn tỏ ra tiếc nuối
- Tạm biệt, chúc anh thuận buồm xuôi gió - Hồ Nhi vẫy vẫy tay hắn rồi rời đi

Chuyến bay duy nhất đến Mĩ trong ngày đã rời đi rồi....

Tử Ngạn còn có thể bay qua bay lại thăm cô, còn Hồ Nhi, cô đến với tư cách gì đây?

Đến cuối cùng, hắn cũng không hỏi tên cô, thật vô tình.....

#11

Lâu lâu, Tử Ngạn lại bay sang Mĩ thăm cô, ở lại đó vài ngày, quấy rối giấc ngủ cô vài lần. Cuối cùng, dưới sự ức hiếp của hắn, cô đã chịu thua, cam chịu cho hắn chiếm đoạt, cho nên những ngày ở Mĩ của hắn như đi nghỉ mát. Còn mối hiềm khích giữa hắn và Đông Hạo không bao giờ xoá hết, Đông Hạo không tán thành cuộc kết hôn của hai người

Đông Hạo có vài lần muốn mở miệng hỏi một trong hai người, về người con gái lúc trước hắn gặp, nhưng rồi lại không thể. Hắn đặt chậu xương rồng trên bệ cửa sổ trong phòng mình để nó tắm chút nắng ít ỏi ở

Washington. Một thời gian sau, hắn nhận ra để một cây xương rồng nở hoa trong thời tiết lạnh giá thế này là điều không thể, xem ra mối nhân duyên này không thể tiếp tục được nữa, mà có lẽ, cô cũng biết được điều này rồi

Đó là buổi chiều mùa xuân ở Washington nhận nhịp, Đông Hạo về nhà sau khi tan làm. Hắn buồn bã nhìn qua chậu xương rồng nhỏ bé kia, hắn đang hi vọng điều gì cơ chứ? Nó đã nở hoa! Đúng, nó đã nở hoa, hai tuần nay rồi. Và bông hoa này cũng rất mỏng manh, tưởng chừng như sắp tàn khi trên cánh hoa của nó có vài vết ố. Hắn biết thật buồn cười khi tin rằng lời cô nói là sự thật nhưng sâu thẳm bên trong, hắn thật sự đang mong đợi

Hắn giật mình bởi tiếng chuông cửa, lau sơ mái tóc dày của mình sau đó chạy vội xuống nhà. Mở cửa, đứng trước mặt hắn là cô gái nhỏ bé ngày nào, người mà hắn luôn thấp thỏm được gặp lại

- Cô..... - hắn ghen trên, không nói nên lời. Cô đảo mắt nhìn anh, rồi lại nhìn lên cửa sổ tầng hai
- Xem ra tôi đến vẫn kịp nhỉ? Anh đã chăm sóc nó rất tốt. Thực ra loài xương rồng không cần phải tưới quá nhiều nước cho nó đâu - cô mãi miên man nói mà không biết ánh mắt hắn đã phản kích tới nhường nào
- Làm sao em ở đây?
- Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Chờ nào cái cây ra hoa, tôi sẽ đến tìm anh - cô nói một cách thật tự nhiên
- Nhưng em đâu biết địa chỉ của tôi - hắn xúc động đến nỗi giọng cũng sắp run
- Tôi vốn là đến Mỹ, sau đó tình cờ đi ngang qua đây, thấy một chậu xương rồng nở hoa đẹp quá, vốn muốn xin chủ nhà xem thử, không ngờ lại là anh - hắn bật cười. Cô chắc chắn đang nói dối, cô làm biết được hắn ở đâu trong hàng chục cái bang ở Mỹ chứ? Nhưng cuối cùng, cô thật sự đã đến đây
- Vậy, anh có thời gian làm hướng dẫn viên ngoài giờ cho tôi được không? - cô nghiêng đầu hỏi
- Tất nhiên - hắn cười nhẹ gật đầu, rồi chạy vào nhà lấy điện thoại và ví tiền, nhét sâu vào trong túi áo dạ dài
- Đi thôi - thấy hắn đã khoá cửa nhà xong, cô gật đầu đi
- Chờ chút - hắn gọi lại, mắt có chút gợn sóng
- Hửm? - cô nghiêng đầu hỏi
- Em, em tên gì?
- Hồ Nhi - hai tiếng phát ra từ miệng cô nghe thật ngọt ngào. Hắn chạy ngang hàng với cô
- Lạnh sao? - hắn thấy cô liên tục xoa lòng bàn tay thì hỏi
- Không ngờ thời tiết ở đây lại lạnh như vậy, cho dù là mùa xuân - cô khổ sở nói. Chợt nhận ra bàn tay mình đã bị lấy đi từ lúc nào, đang nằm gọn trong tay hắn và túi áo lạnh. Cô chớp mắt ngẩng cổ nhìn hắn, vẻ mặt hắn vẫn tỏ ra bình thản như không có chuyện gì, trái tim cô ầm lị. Hồ Nhi đi gần hắn hơn, hưởng thụ hơi ấm từ người hắn

#12

Đám cưới của Lương Tư Du và Tạ Tử Ngạn thu hút không ít khách mời. Bọn họ chậm rãi kính rượu khắp nơi. Hai vợ chồng họ Tạ già đã đi du lịch về, nụ cười không ngớt trên môi, không ngờ bọn họ đã may mắn vượt qua kiếp nạn này

Tư Du sau vài tháng sắp xếp thôi việc ở bên kia thì trở về nước. Đông Hạo ngạc nhiên là cũng theo cô về, nói là đã xin nghỉ việc, nhà cũng bán rồi, nói là nhớ quê hương, cũng không muốn xa chị. Tư Du nghĩ ngờ, nó chưa bao giờ mở miệng nói muốn về nước, nó là người luôn khẳng khái phải sống ở đây. Rồi cuộc cô cũng biết, nguyên nhân nằm ở cô gái hay đi cùng nó, Hồ Nhi

Hồ Huân ở bên này vest mặc lịch lãm khe thờ dài

- Thật không ngờ Tạ Tử Ngạn này nham hiểm từ trong bụng mẹ, mười mấy tuổi đầu đã biết đi dụ dỗ con gái nhà người ta, mấy chục năm sau mới bắt về làm vợ - Hồ Huân liên tục cảm thán, tỏ rõ sự phẫn nộ của mình

- Ha, cái này thì con nói đúng Hồ Huân, thằng con vô dụng của bác mà cưới được người như Tư Du quả thật phải tu mười kiếp - Tử Thiên nhếch miệng cười lớn - tất cả cũng nhờ công đức ngày xưa của ba mẹ nó để lại mà thôi

-..... - ai cũng biết tính cách của ông nên thôi. Đông Hạo chào hỏi hai bác một tiếng, sau đó ba cô và dì cũng đến, coi như đều tề tựu đông đủ

- Em uống ít rượu thôi - Hồ Huân vẫn không quên dặn dò người bên cạnh cẩn thận

- Em đã uống gì nhiều đâu, anh đừng suốt ngày dặn dò nhiều như vậy, nên nhớ, em vẫn hơn anh 1 tuổi - cô liếc mắt, lấy miếng bánh dâu tiện tay bỏ vào miệng

- Coi chừng tối nay không về được lại kì kèo anh, anh nói trước, lần này đưa em về anh không khách sáo đâu - hẳn ở bên Mĩ lâu ngày cũng nhiễm thói ăn nói mờ ám như vậy. Hồ Nhi nghe thế thì đỏ mặt, tay nhéo vào hông hẳn làm hẳn la oai oái. Còn không phải lần trước đưa cô về nhà xong hai người suýt diễn ra một vở kịch động phòng nồng đậm

- Hai đứa đang nói bậy bạ gì đó - bà Hạ Phong nheo mắt - bác đây vẫn mong mỗi được bế cháu trên tay. Chỉ tại cái thằng này, trẻ như vậy mới cưới vợ, ông cũng biết tính cách con bé, không dễ gì ngày một ngày hai có thể dính bầu. Mà 2 đứa nó cũng sắp 29 rồi còn gì, gần 30 rồi

- Vợ à, em đừng quá lo lắng, sẽ nhanh có thôi - ông Tử Thiên điềm đạm vỗ vai bà. Dì cô ở bên cạnh nghe được liền nhanh miệng

- Chị khéo lo, bây giờ tỉ lệ phụ nữ sinh sau 30 tuổi nhiều lắm. Hơn nữa ở Mĩ công nghệ tiên tiến. Không có bằng cách này thì cũng có bằng cách khác. Tôi có quen một người, cô ta sinh con bằng....

Chỉ chốc sau, cuộc trò chuyện lại lôi kéo sang vấn đề sinh sản. Hạ Phong ngược lại rất chăm chú lắng nghe, còn dì cô thì do bệnh vô sinh của mình nên trước kia từng có một thời gian nghiên cứu, có thể coi là am hiểu. Lốp trẻ nghe được lại có chút nổi da gà. Bằng chứng là Hồ Huân kinh sợ liền giả lả cười chào bạn bè, còn Đông Hạo thì kéo Hồ Nhi ra sau vườn trò chuyện riêng. Đến khi Tư Du và Tử Ngạn quay lại thì

chỉ còn hai phụ mẫu

#13

Thật không ngờ, hiệu quả, rất hiệu quả là khác. Dưới sự đốc thúc của gia đình hai bên và bản lĩnh đàn ông của Tạ Tử Ngạn, Tư Du cũng mang thai một đứa trẻ, là con gái. Kinh ngạc hơn, chuyện đó chỉ xảy ra một tháng sau khi cưới. Tạ Tử Thiên lần đầu cười đến ngoác cả miệng, lần đầu khen con trai mạnh mẽ. Tư Du thở dài thườn thượt, cô vốn không nghĩ mình sẽ có con sớm như vậy

Đến khi đứa con của hai người được 1 tuổi, Đông Hạo tổ chức đám cưới với Hồ Nhi, sớm yên bề gia thất. Chủ đề của cuộc gặp mặt chỉ xoay quanh đứa trẻ mới một tuổi này. Tạ Tử Thiên suốt ngày than vãn, Tư Du tại sao lúc mang thai lại dễ chịu, hơn nữa còn có phần cưng chiều chồng đến vậy, ngược lại hoàn toàn với mẹ hẳn. Tử Ngạn liền kiêu ngạo nói, đó là do hẳn đã cưới được một người vợ tốt

- Vậy ý con nói là mẹ không phải người vợ tốt? - giọng điệu chua chát của Hạ Phong làm hẳn giật mình

-.....

- Haha - Tử Thiên cười hai tiếng rồi ôm eo vợ rồi đi - vợ à, em là tốt nhất. Hôm nay anh đã đặt vé đi Phần Lan, chúng ta đi chuẩn bị.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-trai-tim-sat-da>